MADELEINE BRENT
PIATRA
CAPRICORNULUI
Traducere: DIANA CONSTANTINESCU
Editura LIDER
Bucureşti
I.S.B.N.: 973 – 9343 – 32 – 5
THE CAPRICORN STONE
Copyright © 1979 Souvenir Press Ltd.
Toate drepturile asupra ediţiei în limba română sunt rezervate Editurii LIDER – Bucureşti

1

De când mă ştiu, aproape în fiecare săptămână mama are câte o presimţire şi ne avertizează că ne aşteaptă un dezastru. Prorocirile ei nu sunt niciodată explicite, calamitatea care ne paşte este întotdeauna neprecizată. Cu toate acestea, pare ciudat că n-a prezis nimic în săptămână anterioară sosirii la Latchford Hall a celor doi londonezi care au adus cu ei o nenorocire atât de neaşteptată şi de mare, încât avea să ne distrugă familia şi să-mi schimbe viaţa într-un mod ce mi s-a părut inimaginabil.

În după-amiaza aceea fierbinte de iulie, când cei doi bărbaţi au sosit la uşa casei noastre de pe povârnişurile dulci din afara satului Wynford, eu nu eram prezentă. Mă aflam la două mile distanţă, la marginea bărăganului. Şedeam la soare, în faţa vechii colibe a lui Tom Kettle, şi schiţam ceva, alene, cu creionul pe blocul de desen. Alături de mine, Tom mânuia un sfredel imens pentru a găuri un buştean spre a face din el corpul din lemn de ulm al unei pompe.

Desenând, eu ridicam din când în când privirea şi mă încruntam, prefăcându-mă că mă enervez din cauză că azuriul de deasupra noastră nu era pătat de niciun nor, iar cerul era prea desăvârşit pentru gusturile mele artistice. Dacă ar fi fost acolo, Nannie Foster m-ar fi mustrat pentru figurile pe care le făceam. Ea nu ţinea cont că ajunsesem deja la vârsta de douăzeci şi unu de ani. „Exagerarea expresiilor faciale nu este potrivită pentru o lady, domnişoară Bridie”. Auzeam această afirmaţie încă de pe vremea când eram suficient de mare pentru a o înţelege, dar tot nu mă dezbărasem de obiceiul meu. Indiferent de emoţia care mă încercă, surpriză sau derută, plăcere sau

tulburare, faţa mea era tentată s-o exteriorizeze cu prea multă emfază.

Nannie Foster făcuse tot ce putuse în acest sens; la fel cele două guvernante pe care le avusesem, ca şi profesoarele de la pensionul la care învăţasem.

„*Nu rânji aşa, domnişoară Bridie*!"

„*Sunt convinsă c-or să-ţi iasă ochii din orbite dacă ridici sprâncenele mai sus de atât, fetiţo*".

„*Pentru numele lui Dumnezeu, copilă, nu mai râde cu atâta poftă*!"

„*Draga mea, termină cu grimasele astea*! *Nu faci decât să te ocupi de o traducere în limba franceză, nu eşti în agonie*".

Probabil că n-am depus suficiente eforturi pentru a scăpa de acest obicei. La şcoală, iar acum la colegiu, mi se părea că prietenii mă consideră amuzantă. Fără niciun dubiu, acesta era motivul pentru care nu încercasem să mă schimb. Mă străduiam să le fac pe plac. Cum nu aveam şanse să devin suficient de frumoasă pentru a-mi fi admirată înfăţişarea sau destul de deşteaptă spre a fi respectată pentru creierul meu, trebuia să mă mulţumesc cu calitatea de a-i face pe oameni să râdă, chiar dacă râsul lor era uneori răutăcios. Dar, cel puţin, reuşeam întotdeauna să-l determin pe Bernard să râdă cu mine, nu *de* mine, or acesta era cel mai important lucru, deoarece

Bernard Page din Lowestoft, un tânăr arhitect în plină ascensiune, era logodnicul meu. Urma să ne căsătorim în vara următoare.

Ridicând privirea de pe blocul de desen, am studiat lanul de grâu copt care se întindea dincolo de coliba lui Tom. Mi-aş fi dorit să pot reprezenta nenumăraţii maci răspândiţi printre spice. Erau nişte pete sângerii superbe pe fondul auriu al lanului, care bucurau ochii, dar care cu siguranţă nu aveau să-l bucure pe arendaşul care va veni să culeagă recolta. Câmpul şi coliba nu formau decât fundalul desenului meu. Figura centrală urma să fie însuşi Tom Kettle.

Tom se născuse în acelaşi an şi în aceeaşi zi cu regina Victoria, deci amândoi ajunseseră la sfârşitul celui de-al optulea deceniu de viaţă. Bătrânul era, prin naştere, un „om al mlaştinilor", dar după ce se înrolase în armată şi luptase în Războiul Afghan se stabilise în East Suffolk, la două sau trei mile distanţă de coastă. Însă cu toate că trăia

deja de peste jumătate de secol singur în această colibă, sătenii continuau să-l considere străin. Pentru ei, regiunea Fens[1], aflată la o distanţă de cincizeci de mile spre vest, era o altă lume, un univers în care fermierii nu ştiau nimic despre vaci, ci numai despre porci şi despre existenţa unor animale „producătoare de carne de vită”.

Tom nu se ocupa nici de agricultură, nici de creşterea animalelor. Toată viaţa nu lucrase decât mobilă de bucătărie şi pompe din lemn de ulm, lucru pe care continua să-l facă şi acum. Sfredelul din fier pe care îl utiliza chiar în acest moment avea un ax a cărui lungime ajungea la aproximativ trei metri şi jumătate şi a cărui secţiune era cam de dimensiunea încheieturii mâinii mele. Iar piesa în formă de T de la capătul său avea deschiderea egală cu deschiderea braţelor lui, Bătrânul tocmai îşi aduna toate puterile pentru a învârti imensa unealtă. Tija acesteia era susţinută de o frânghie ataşată de un ţăruş solid, înfipt în pământ, iar tăişul elicoidal de la capătul opus se afla cufundat adânc în butucul de ulm, fixat pe un suport înclinat, şi înainta lent, scobindu-l pentru a realiza corpul pompei. Unii fermieri începuseră să folosească noile pompe metalice, dar acestea nu erau considerate prea sigure. Tom Kettle făcuse pompe care funcţionau lin, fără niciun fel de şocuri, chiar şi în prezent, după treizeci de ani de utilizare. Pompele din fier nu avuseseră încă timp să demonstreze că sunt la fel de trainice.

Trecuse jumătate de oră de când vorbisem ultima dată cu el, jumătate de oră de muncă intensă, după care îşi permitea în sfârşit să ia o altă pauză. Lăsând din mâini masiva piesă de acţionare a sfredelului, îşi împinse pălăria veche spre spate, scoţând la iveală moţul sur de păr, îşi şterse faţa cu baticul pe care îl purta la gât fie vară, fie iarnă, şi veni să se aşeze lângă mine, pe banca din lemn de stejar. În umbra mesei de lângă bancă se afla un fel de ciubăr din pânză groasă, umplut cu puţină apă, în care se răcea o cană de metal cu capac, plină cu bere. Luând cana, el trase o duşcă zdravănă, îşi şterse buzele, se uită puţin la schiţa mea, după care, în sfârşit, vorbi:

— Nu-i rău.

— Nu, domnule Kettle, nu-i rău, l-am aprobat râzând.

Majoritatea desenelor mele nu sunt rele, dar uneori simt că ar fi

---

[1] Mlaştiriile (regiune mlăştinoasă din Cambridgeshire şi Lincolnshire).

bine să fac ceva cu adevărat valoros. Nu-l pot avea chiar toate pe vino încoa, dom'şoară

Bridie.

— Oh, ştiu, am replicat, gheboşându-mă şi lăsând colţurile buzelor în jos. Era numai o dorinţă…

El chicoti.

— Nu foloseşte la nimic, dorinţa adicălea. Sunteţi norocoasă că v-aţi procopsit cu niţică învăţătură, dom'şoară Bridie. Trebuie să fi stat o bună perioadă în şcoala aia.

Eu am dat din cap şi i-am vorbit cu un puternic accent local, propriu Suffolk-ului:

— Mda, mi-a părut lungă şi plicticoasă.

Tom Kettle mă cunoştea de când mă născusem şi ştia că în copilărie avusesem două guvernante, că apoi mă dusesem la pensionul de fete din Colchester şi că acum eram studentă la colegiul Girton, care îşi avea sediul în frumoasa clădire din cărămidă roşie, la trei mile distanţă de Cambridge. Pentru un om care nu călcase niciodată pragul unei şcoli, perioada mea de educare trebuia să pară într-adevăr destul de lungă.

— Deci, acu' vă măritaţi cu flăcăiaşul ăla, zise el, după care mai luă o gură de bere.

— Da, trebuie să ne căsătorim anul viitor, în iunie.

Sunt foarte emoţionată, Tom…

El se gândi puţin.

— După aia, o să continuaţi şcoala?

— Oh, Doamne, nu. De Paşte plec de la Girton.

Citeam materia cerută pentru Tripos, examenul final de licenţă al secţiei de limbi moderne, dar fără niciun scop precis, aşa încât măritişul nu mă obliga să renunţ la ceva important.

După o scurtă pauză, Tom zise:

— Norocos flăcău… acest domn Page al matale.

Auzindu-l, am întors spre el ochii plini de mirare.

— Bernard? Oh, sunt convinsă că majoritatea oamenilor consideră că eu sunt cea norocoasă, Tom.

— Oamenii! spuse el cu un profund dispreţ.

Am râs. Tom era un celibatar convins, care nu agrea deloc femeile. Totuşi, nu-mi dau seama de ce, eu am fost întotdeauna o excepţie pentru el. Dar chiar şi aşa, acum îmi făcuse un compliment

deosebit de rar şi m-am îmbujorat de plăcere. Trecuse mult timp de când mă resemnasem, acceptând ideea că sunt o fată cam neîndemânatică, necioplită şi oarecum simplă, însă în unele momente îmi era imposibil să nu regret că nu semăn mai mult cu sora mea cea mică. Kate avea optsprezece ani. Minionă şi frumoasă, ea se mişca cu graţia cu care se mlădiază florile în adierea vântului. În afară de asta, era înzestrată cu un talent muzical remarcabil…

Dacă n-aş fi iubit-o atât de mult, aş fi fost geloasă pe ea pentru că Dumnezeu o binecuvântase cu o serie de calităţi care mie îmi lipseau cu desăvârşire. Eu nu aveam nici măcar ambiţie, fiind întotdeauna tentată să plutesc comod în orice direcţie binevoiau să mă ducă valurile destinului. Abia reuşisem să trec de Little-Go, cum era numit primul examen ce. Trebuia susţinut pentru a putea fi acceptat la Girton. Iar acum mă ocupam de limbile moderne numai fiindcă mă pasiona subiectul. Ştiam că mă număr printre elevii care trec cu chiu

— Cu vai prin şcoală, neavând şanse să se bucure de un viitor promiţător. În plus, Universitatea Cambridge nu conferea titluri şi femeilor, ceea ce însemna că noi intram acolo numai pentru a obţine diplome de onoare. Deci, cum nu mă aşteptam să termin facultatea cu succes, era de presupus că nu făceam altceva decât să-mi pierd vremea continuând să mă duc la cursuri.

Dar lucrul acesta nu mă deranja peste măsură, deoarece nu simţeam imboldul de a-mi folosi timpul altfel. La colegiu aveam o serie de prietene care mă plăceau suficient, probabil fiindcă le amuzam – nu prin afirmaţii inteligente, ci prin felul în care vorbeam, mă mişcam şi arătam. Dacă o fată sărea în picioare şi exclama „Dumnezeule, mi-am lăsat notiţele pe undeva pe coridorul de jos!”, celelalte n-o luau prea mult în seamă. Dacă însă cea care sărea eram eu, Bridie Chance, toată lumea izbucnea în râs. Fusesem fericită la Girton şi aşteptam cu nerăbdare să mă întorc pentru a-mi petrece acolo ultimele luni de şcoală. Dar nerăbdarea cu care aşteptam să devin soţia lui Bernard, să încep o viaţă nouă, era cu mult mai mare.

Lângă mine, Tom Kettle îşi puse cana cu bere la loc, în apa rece, şi împinse ciubărul la umbră. Apoi se ridică de pe bancă.

— Peste juma’ de oră o să-mi beau ceaiul. Rămâneţi pentru un blid cu păsat, dom’şoară Bridie?

Păsatul la care se referea era făcut din grâu fiert în lapte, cu scorţişoară şi zahăr – o reţetă foarte agreată prin părţile noastre.

Înainte de a-i răspunde, mi-am aruncat privirea spre micul ceas de aur pe care îl primisem de Crăciun, de la tata.

— Mulţumesc, domnule Kettle, dar curând va trebui să plec. Astăzi este ziua de pian al surorii mele. Signor Peroni vine de la Londra o singură dată pe săptămână pentru aceste lecţii. Se va ocupa de ea toată după-amiaza şi va trebui să ajung acolo înainte ca profesorul să plece pentru a prinde trenul de întoarcere. Mama nu suportă să joace rolul de gazdă pentru oricine. Se enervează. În timpul vacanţei preferă să-mi dea mie sarcina asta.

Bătrânul clătină din cap, încruntându-se.

— Păcat că mama matale este atât de vrăjită de prezicătoare. Dacă s-ar fi născut în una dintre orele ia care se aude dangătul clopotului, Ipocritele ar fi păzit-o de vrăji.

Măi auzisem de multe ori afirmaţia aceasta. În Suffolk, bătrânii spuneau că cei născuţi la orele trei, şase, nouă sau douăsprezece nu pot fi vrăjiţi. „Ipocritele" erau nişte fiinţe supranaturale miniaturale, care trăiau printre noi. Tom Kettle nu era nici pe departe singurul om ferm convins de acest lucru. Pe plita din cărămidă a căminului său, ca şi pe multe alte plite ale căminelor din regiune, se aflau aşa-numitele „pâinişoare magice"; de fapt – arici de mare fosilizaţi.

Tom se întinse, scuipă în palme, apucă zdravăn piesa de antrenare a sfredelului şi porni la treabă. După ce l-am studiat câteva clipe, m-am hotărât să-i schiţez capul şi umerii, încercând să reprezint cât mai bine pe faţa lui bărboasă şi înăsprită de vânturi, efortul extraordinar pe care îl făcea chinuindu-se să învârtească tăişul imensei unelte în corpul dur ca fierul al butucului de ulm.

Dar în timp ce creionul meu aluneca rapid pe hârtie, am realizat că aveam puţine speranţe să-mi perfecţionez vreodată limitatul meu talent artistic. Motivul era lipsa de concentrare. Fie că făceam schiţe în creion sau tuş, fie că pictam cu acuarele, mintea îmi zbura întotdeauna în altă parte. Acum, de exemplu, mă gândeam la Kate şi, la faptul că mama îi va duce foarte mult lipsa începând din luna septembrie, când sora mea avea să plece la Londra pentru a urma cursurile Colegiului de Muzică „Prinţul Consort"…

După cum afirmase Nannie Foster în vremea copilăriei noastre şi după cum mai susţinea şi acum adesea, nu existau pe acest pământ două surori mai deosebite ca noi. Kate făcea totul cu pasiune, fie că scria o scrisoare sau cânta la pian, fie că plângea sau râdea, fie că iubea

sau ura. Sora mea era o fiinţă a celor mai ciudate dispoziţii sufleteşti, a toanelor şi a contradicţiilor. Nu rareori mi se întâmpla s-o văd în clipa asta furioasă la culme pe mine, iar în clipa următoare plină de remuşcări şi afecţiune. În comparaţie cu ea, eu eram o fată banală, care nu putea trăi nici fervoarea, nici frământarea ce-i confereau lui Kate un aer debordant. Cu toate acestea, ne înţelegeam bine. Nu aveam resentimente faţă de ea nici măcar pentru faptul că era, evident, copilul favorit al tatălui nostru; mi se părea pur şi simplu natural. Mai mult decât atât, mă bucuram foarte mult pentru ea că urma să studieze la Colegiul de Muzică „Prinţul Consort", deşi nu-mi plăcea să-mi închipui cum va fi atmosfera de la Latchford Hall în lipsa ei. Cum tata era plecat aproape tot timpul, numai bătrâna Nannie Foster urma să-i ţină de urât mamei.

Amintindu-mi de tata, mi-am simţit inima crescând de bucurie, ştiind că avea să se întoarcă de la Paris în cursul săptămânii următoare şi să rămână cu noi până la mijlocul lunii septembrie. Tata era un bărbat înalt, cu păr des, castaniu, ce-i cădea în bucle pe tâmple, cu ochi depărtaţi, veşnic surâzători. Părea că aduce soarele în casă chiar şi în cele mai geroase zile de iarnă. Atmosfera din locuinţa noastră se modifica instantaneu odată cu venirea lui, deoarece el era opusul taţilor severi şi sobri ai unora dintre colegele mele de la colegiu. Poate că sângele irlandez îl făcea pe Roger Chance să fie altfel decât domnii pe care îi întâlneam ocazional la şcoală. Spun „poate" deoarece nu ştiam prea multe despre moştenirea lui irlandeză. Tata vorbea rareori despre copilăria pe care o petrecuse la Dublin şi scăpase aproape complet de accentul specific al celor de acolo. În plus, avea darul oratoriei şi îi plăcea să spună mii de poveşti, multe dintre ele exagerate peste măsură.

Când tata era cu noi, întregul Latchford Hall fremăta de vervă şi râsete. Până şi mama ajungea să pară împăcată cu lumea, în loc să se complacă într-o stare de permanentă nelinişte şi confuzie. Nannie Foster pufnea ori de câte ori îl vedea şi se încrunta, prefăcându-se a-i dezaproba stilul nepăsător, aşa cum făcuse întotdeauna – cel puţin de când îmi aduceam eu aminte – dar în inima ei nu era mai puţin mulţumită decât noi să-l vadă revenind acasă.

Nannie Foster venise la noi la o vârstă înaintată. Când Kate fusese înscrisă la pensionul pe care îl urmam şi eu, ea rămăsese la Latchford Hall pentru a-i ţine companie mamei. Acum Nannie avea

aproape şaptezeci de ani. „Dumnezeu fie cu noi, dar mai eşti pe aici, femeie?”, se plângea tata cu o falsă uimire ori de câte ori se întorcea din străinătate. „Credeam că a trecut multă vreme de când ai fost răpită de un flăcăiandru chipeş”. La aceste cuvinte, Nannie ridica ţanţoşă capul şi îşi ţuguia buzele: „Nu se cade să vorbiţi aşa în faţa acestor tinere, domnule Chance. În afară de asta, este prea târziu să fiu răpită de un bărbat. Singurul care mă va lua de aici va fi Netrebnicul Negru”.

Netrebnicul Negru era o creatură legendară proprie poveştilor tradiţionale din Norfolk, mai exact un câine negru monstruos, cu un singur ochi, roşu ca focul, plasat în mijlocul frunţii. Se spunea că ar hoinări în nopţile furtunoase pe câmpuri şi poteci, urlând de-ţi îngheţa sângele în vene. Dacă-l zăreai, era semn sigur că vei muri în maximum un an.

Înainte de a veni la Latchford Hall, Nannie mai fusese angajată, timp de douăzeci de ani, la două sau trei familii de vază din Norfolk. De aceea, deşi îşi petrecuse deja o perioadă aproape la fel de lungă în casa noastră, se considera, în maniera tipică celor din Norfolk, a fi oarecum superioară locuitorilor din Suffolk. Şi asta în ciuda faptului că, la drept vorbind, nici nu era originară din estul Angliei, ci din Londra.

Din multe puncte de vedere, atât Kate, cât şi eu ne simţeam mai în largul nostru în preajma ei decât în prezenţa mamei, Nannie Foster fiind cea care se ocupase mai mult de noi până la plecarea noastră la pension. Drept urmare, nici sora mea şi nici eu nu aveam un accent deosebit. Asta nu însemna însă că nu puteam vorbi ca cei din Suffolk şi chiar o făceam câteodată pentru a ne amuza. Limba de aici era atât de

— Tărăgănată şi de plină de regionalisme, încât pentru orice neavizat părea o limbă străină. Din punctul acesta de vedere, având o ureche mai fină şi un talent înnăscut pentru imitare, Kate se descurca mai bine ca mine.

Un chicot de-al bătrânului Tom Kettle îmi întrerupse reveria. Făcând o pauză, acesta îşi sprijinise coatele de piesa robustă de acţionare a sfredelului.

— Arătaţi caraghios cu pălăria aia pusă aşa, dom’şoară Bridie, îmi spuse el.

Aveam o pălărie din pai, prinsă cu panglică sub bărbie, pe care o împinsesem spre nas pentru a-mi apăra ochii de razele soarelui. Auzindu-l, am ridicat mâinile şi mi-am pus-o la loc cu un gest larg, care

îl făcu să chicotească din nou. Apoi am închis blocul de desen şi m-am ridicat, îndreptându-mă spre Daisy, care stătea între hulubele cabrioletei, mişcându-şi somnoroasă urechile pentru a le descuraja pe impertinentele muşte.

— Trebuie să plec, domnule Kettle. Îţi mulţumesc că mi-ai permis să te desenez.

— A fost plăcerea mea, dom'şoară Bridie.

Cu aceste cuvinte, bătrânul îmi întinse mâna pentru a mă ajuta să urc în cabrioletă, după care o conduse pe Daisy pe lângă colibă, scoţând-o în mica potecă din spatele acesteia. Daisy era un ponei docil, pe gustul meu. Kate îl prefera pe Saladin, un cal mult prea nărăvaş pentru mine.

— Sper ca întâlnirea cu domnul Chance să fie plăcută, îmi spuse Tom Kettle. Mare păcat că mama matale are o sănătate foarte şubredă.

Printr-o sănătate „foarte şubredă", localnicii înţelegeau. Că persoana în cauză nu se simţea deloc bine.

— Îţi mulţumesc, domnule Kettle. Voi veni să te mai vizitez săptămâna viitoare.

El dădu din cap.

— Nu vă obosiţi.

Deodată, m-am simţit străbătută de un fior şi mi s-a făcut frig. Ridicând privirea, am fost surprinsă să constat că soarele strălucea cu putere pe un cer fără urmă de nori.

— Vă simţiţi bine, dom'şoară?

— Da. Da, mulţumesc. M-a trecut un fior, atâta tot.

— Puneţi un dar pentru Ipocrite la căderea serii. O buca' de mătase, poate. Pentru orice eventualitate, dom'şoară Bridie.

— O să mă străduiesc să nu uit. Bună ziua, domnule
Kettle.

Un pocnet scurt al hăţurilor o puseră pe Daisy în mişcare. De acum încolo, dacă nu întâlneam pe nimeni pe poteca îngustă, nu mai aveam ce face. Poneiul avea să mă ducă în trap uşor până acasă. Ştia bine drumul. Lăsându-mă deci în voia lui, m-am concentrat la ciudata stare de neliniște care mă cuprinsese şi de care nu puteam scăpa. Nu-mi stătea în fire să mă agit de pomană. Presentimentele o chinuiau numai pe mama, presupun că aproape în fiecare zi, şi uneori pe Kate. Dar pentru mine, aceasta era o stare neobişnuită. Spre a scăpa de ea, mi-am concentrat gândurile la mama şi, instantaneu, am început să am

remuşcări. Spre ruşinea mea, îmi iubeam mama doar pentru că îmi dăduse viaţă. Îmi lipsea total căldura reală, afecţiunea naturală pe care trebuia s-o am faţă de ea. Şi îmi era ruşine de faptul că, aproape de când mă ştiam, îmi fusese imposibil să-mi stăpânesc sentimentul de milă pe care mi-l provoca.

Mama se măritase din dragoste, dar constatase că povara căsniciei este prea mare pentru ea. Cred că la concluzia aceasta am ajuns abia prin jurul vârstei de doisprezece ani. Kate îşi dăduse seama de adevăr înaintea mea, pentru că ea a fost întotdeauna mai inteligentă ca mine. În afară de faptul că s-a născut în Oxfordshire, nu ştiam niciun amănunt despre copilăria mamei noastre. Oricum, amândurora ne-a fost clar că ea este cu totul altfel decât celelalte femei de acelaşi rang. Familia noastră a avut foarte puţine contacte cu intelectualii din district, dar pentru a face comparaţia ne-au fost suficiente întâlnirile din sat sau de la biserică. Se vedea limpede că, deşi era la fel de bine îmbrăcată ca orice altă doamnă şi le întrecea pe majoritatea femeilor din punct de vedere al aspectului, Mary Chance, mama noastră, părea provenită din altă lume.

Mama vorbea corect, dar cu o precauţie excesivă, de parcă s-ar fi temut să nu facă vreo greşeală gramaticală. Iar felul ei de-a îi era la fel de grijuliu, având aerul că îşi ia toate măsurile necesare pentru a nu se abate de la regulile etichetei. Nici măcar în prezenţa servitorilor pe care îi aveam la Latchford Hall nu se simţea în largul ei, deşi toţi erau oameni de treabă. Întreaga ei comportare lăsa impresia că îşi cere continuu scuze. Iar neîncetatele ei presimţiri îi dădeau o teribilă stare de nervozitate. De câţiva ani începusem să observ că neliniştea îi marca chipul tot mai mult, deteriorându-i frumuseţea, şi că o paloare nesănătoasă îi alunga treptat culoarea din obraji.

Nu aveam niciun dubiu în ceea ce priveşte faptul că mama îşi iubea fiicele, dar, în aceeaşi măsură, eram sigură că grija creşterii noastre fusese un etern prilej de anxietate, deoarece nu avea nicio înclinaţie spre astfel de îndeletniciri. Pentru a spune adevărul, centrul existenţei sale, soarele care îi lumina viaţa era tata. Când soţul ei se afla acasă, mama înflorea, scăpa de griji, zâmbea tot timpul. Vorbea puţin, însă era în stare să asculte cu atenţie fiecare cuvânt al lui, privindu-l cu o dragoste care nu mai avea mult până să poată fi numită adoraţie.

Sentimentele acestea erau reciproce. În timpul scurtelor vizite

pe care ni le făcea, îl surprindeam deseori pe tata coborând mândru privirea spre ea în timp ce se plimbau braţ la braţ prin grădină. „Nu sunt oare cel mai norocos individ fiindcă m-am însurat cu frumoasa voastră mamă?", ne spunea uneori. „Ei, Bridie, Kate… Haideţi, fiţi sincere, a existat vreodată un bărbat mai norocos ca mine?"

Odată, în timpul vacanţei de vară care a urmat după primul meu an de pension, l-am întrebat pe tata ce şcoală urmaşe mama şi de ce nu avea nicio altă rudă în afară de noi. Ne aflam pe peronul gării Halesworth, aşteptând trenul care avea să-l ducă pe tata la Londra. De acolo urma să plece la Paris. Îl condusesem eu, deoarece mama nu suporta niciodată tensiunea despărţirilor publice. Şi îi pusesem întrebarea mai mult pentru a mă afla în treabă. Problema nu mă îngrijora. La fel ca majoritatea celorlalţi copii, acceptam situaţia familiei mele aşa cum se prezenta, fără să fiu curioasă să aflu de ce nu era altfel. Poate că unora li se părea ciudat că Roger Chance, stăpânul de la Latchford Hall, era nevoit să-şi petreacă atât de mult timp pe continent, or pentru mine acest lucru era perfect normal, fiindcă întotdeauna se întâmplase aşa. Când am fost suficient de mare pentru a înţelege, aflasem că meseria tatălui meu este cea de comerciant de obiecte de artă şi că îşi avea sediul la Paris deoarece, din punct de vedere artistic, oraşul acela era centrul lumii. Taţii altor copii erau doctori, avocaţi, proprietari de pământuri sau simpli rentieri. Al meu era deosebit. Şi mă mândream cu asta.

Când m-am interesat de trecutul mamei în ziua aceea, pe peronul de la Halesworth, el a râs din toată inima – avea. Un fel de-a râde care-mi plăcea la nebunie – şi-a dat capul spre spate şi şi-a rotit bastonul.

— De ce mă întrebi, Bridie dragă? Ştii că nu m-am interesat? Eu am fost la Universitatea Dublih, dar habar n-am ce şcoli a urmat mama ta. Am cunoscut-o, am curtat-o, am cerut-o în căsătorie… Asta este tot ce contează. Iar în ceea ce priveşte familia şi originile ei, trebuie să-ţi spun că eu m-am desprins de a mea înainte de a împlini vârsta de douăzeci de ani şi am pornit în voia valurilor. N-am regretat niciodată gestul. Fără mine, excentricul lor, a devenit o familie aşezată, Bridie. Presupun că s-au bucurat tot atât când m-au privit traversând Canalul pe cât am fost eu când i-am lăsat în urmă. Mama ta, Dumnezeu s-o binecuvânteze, îşi părăsise familia cu mult timp înainte de a o cunoaşte eu. Situaţiile noastre au fost aşadar similare.

Apoi tata îmi luase o cosiţă şi mă gâdilase la nas cu vârful ei.

— Învaţă o lecţie, dragă Bridie. Nu privi niciodată înapoi şi nu fi prea curioasă.

— Dar… îmi place să aflu amănunte despre oamenii pe care îi cunosc, tată.

El râsese din nou.

— Să te binecuvânteze Dumnezeu, Bridie, însă chestia asta este periculoasă. Ia-i pe oameni aşa cum sunt. Nu-i pune să vorbească despre nişte lucruri pe care nu doresc să ţi le destăinuiască. A, uite trenul! Hai, sărută-mă şi promite-mi că vei avea grijă de mama în lipsa mea. Mă voi întoarce în octombrie, pentru o săptămână. Apoi, de Crăciun, vom petrece o lună întreagă împreună.

Acum eram mult mai matură decât atunci când îi pusesem acea întrebare. Astfel, în urmă cu două sau trei luni, mai exact de Paşti, când îl văzusem ultima dată pe tata, reuşisem să găsesc o expresie mai bine gândită. Chiar eram surprinsă cum de nu-mi venise o asemenea idee mai de mult.

— Tata, din moment ce tu lucrezi la Paris, de ce n-am locuit niciodată cu toţii acolo?

El clipise, încercând parcă să-şi ascundă vaga umbră de tristeţe care îi apăruse în ochi.

— Haide, Bridie, gândeşte-te ce ar însemna asta pentru mama ta. Ea are nevoie de liniştea pe care i-o oferă viaţa de aici.

— Da, cred că ai dreptate. Sigur, Parisul n-ar fi oraşul cel mai indicat pentru ea, însă este păcat… Pare cu adevărat fericită atunci când te afli alături de noi.

— Sincer? îmi simte lipsa? mă întrebase el cu voce slabă.

Ne aflam în bibliotecă, unde mă ocupam de trierea unor cărţi. Surprinsă de cuvintele lui, ridicasem privirea.

— Devine o cu totul altă persoană, tată.

El oftase.

— Nu se plânge niciodată. Probabil de aceea n-am realizat că… Dar după o clipă de gândire, scosese unul dintre hohotele lui molipsitoare de râs. Nu contează. Mai dă-mi un an şi voi fi gata să mă retrag din afaceri, Bridie. Am fost nevoit să muncesc departe de casă deoarece profesiunea mea nu-mi dă altă posibilitate de alegere, dar este suficient. Vara viitoare mă întorc definitiv. Nu voi mai pleca niciodată.

Auzindu-l, inima îmi crescuse de bucurie.

— Vorbeşti serios, tată?

— Când s-a întâmplat să-mi calc vreo promisiune pe care ţi-am făcut-o, Bridie dragă? Dar, deocamdată, nu-i spune nimic mamei. Dacă-i sufli vreo vorbă, anul ăsta va fi tare lung pentru ea. Va dori ca zilele să zboare cât mai repede.

Probabil că eu ştiam mai bine decât el ce efect va avea asupra nervilor mamei anticiparea unui eveniment atât de fericit. De aceea dădusem din cap, în semn de încuviinţare.

— Promiţi, Bridie? mă întrebase el.

— Da, sigur, tată.

Şi de atunci îmi ţineam promisiunea, numărând fiecare săptămână care trecea, bucurându-mă în sinea mea că nu va mai dura mult până când tata va reveni acasă şi va rămâne pentru totdeauna alături de noi. Nicio presimţire nu mă avertizase că, înainte ca vara să simtă primele semne ale toamnei, va veni o zi când universul meu va fi distrus, în numai câteva ore.

În timp ce Daisy străbătea strada la trap, am observat că în faţa porţii noastre era oprită cabrioleta doctorului Carey. Alături de ea se afla trăsura care făcea drumuri regulate, dus-întors, între sat şi gară. Kate alerga spre mine, cu poalele lungi ale rochiei fluturând. Între George Cooper, vizitiul trăsurii, şi Henson, majordomul nostru, singurul bărbat printre slujitorii casei, părea să se fi iscat o dispută.

Cu faţa palidă şi ochii măriţi, Kate începu să vorbească înainte ca eu să înfrânez calul, alergând paralel cu cabrioleta.

— Oh, este groaznic, Bridie! spuse ea printre gâfâieli. Nu… nu ştiu ce se întâmplă. Au venit doi bărbaţi, apoi mama a leşinat, iar signor Peroni a zis că, având în vedere Circumstanţele, el pleacă mai devreme. Nannie l-a trimis pe Robert cu şareta să-l cheme pe doctorul Carey şi să-l ducă pe signor Peroni la gară. Iar bărbaţii care au venit susţin că trebuie să discute cu cineva care are autoritate în casa asta. Tu eşti aia, Bridie. N-am ştiut *pe unde* umbli…

Kate se întrerupse, trăgându-şi sufletul, la un pas de a izbucni în plâns. Oprisem calul, dar, în grabă, m-am poticnit exact în momentul în care am pus piciorul pe pământ şi era cât pe ce să mă rostogolesc.

Kate scoase un hohot isteric de râs. Henson îmi sări în ajutor. Dar în clipa în care se repezi spre mine, vizitiul strigă furios după el:

— Îi aştept de o oră întreagă, lunaticule. Zi-le că ar fi cazul să mă

plătească. Dacă nu vor, le trimit poliţia pe cap.

— Ei *sunt* reprezentanţii poliţiei bătrân tâmpit ce eşti! se răsti Henson, care îşi pierduse obişnuitul sânge rece. Mă scuzaţi, domnişoară Bridie, dar individul ăsta o ţine tot aşa încă de când…

— Poliţie? l-am întrerupt eu. Ai spus poliţie?

— Da, domnişoară. Henson inspiră agitat şi se strădui să se domolească. Un inspector Browning şi un sergent. Nu sunt în uniformă, domnişoară. Spun că sunt de la Scotland Yard.

Mi-am îndreptat pălăria, încercând să-mi adun gândurile.

— Dacă vor să-i aştept, mormăi George Cooper, trebuie să mă plătească. De o oră întreagă îi…

— Te rog, vrei să taci din gură? i-am spus pe un ton tăios, constatând cu surprindere că vocea mea devenise foarte fermă. Cât ţi se datorează?

Bătrânul îşi frecă fruntea.

— Patru peni pe milă şi un şiling pe oră pentru aşteptare, domnişoară.

Am deschis punga, cu degete tremurătoare am scos un şiling şi şase peni şi i-am întins lui Henson pentru a-i da bătrânului.

— La ce oră pleacă următorul tren spre Londra?

Henson se uită la vizitiu, care spuse:

— Abia la şase.

Era bine că aveam la ce să mă gândesc, pentru că astfel puteam scăpa oarecum de nenumăratele temeri, nedefinite, care începuseră să exercite o presiune asupra mea.

— Am să mă interesez dacă domnii mai doresc să-i aştepţi, i-am spus. Kate, vino cu mine, te rog.

Şi, urmată de ea, am urcat treptele din faţa intrării, pătrunzând în marele hol principal, lambrisat cu lemn de stejar. Henson, care venise după noi, închise uşa.

— Îmi pare rău, domnişoară Bridie, spuse el. Totul este atât de confuz…

— Este în regulă, Henson, i-am replicat, scoţându-mi pălăria şi haina. Doctorul Carey este cu mama?;

— Da, domnişoară. Nannie Foster şi Ellen au dus-o în pat. Doctorul Foster a sosit abia acum câteva minute. Presupun că ar fi trebuit să-i întreb pe cei doi domni ce vor să facă cu trăsura, dar… nu-mi place că sunt poliţişti.

— Am să vorbesc eu cu ei. Sunt în salon?

— Da, domnişoară Bridie.

M-am dus în faţa oglinzii cu ramă din lemn aurit, care era agăţată de perete, şi am încercat să-mi aranjez părul pentru a nu avea un aspect prea neglijent. Nu puteam face nimic cu nasul cârn şi îngrozitor de pistruiat, şi nici cu gura mea exagerat de mare, dar voiam să înfrunt necazul, oricare ar fi fost acela, cu demnitate. Kate stătea lângă mine, uitându-se fix la imaginea mea din oglindă, cu un amestec de groază şi nerăbdare.

— Despre ce crezi că este vorba, Bridie? mă întrebă ea emoţionată.

— Nu-mi pot închipui. Am să aflu. Tu du-te la mama.

— Am încercat să stau cu ea, însă Nannie m-a dat afară.

— Păi atunci… du-te jos, în sala de mese a oamenilor de serviciu, şi întreab-o pe doamna Ryland dacă poţi sta cu ea să bei o ceaşcă cu ceai. Henson, te rog, condu-o pe domnişoara Kate. Am să te sun dacă o să am nevoie de tine. Şi, fără a aştepta un răspuns, m-am îndepărtat de oglindă, am străbătut holul şi am deschis uşa salonului. Cei doi bărbaţi care stăteau în faţa ferestrelor se întoarseră de cum mă auziră intrând. Unul era de vârstă mijlocie, solid, îmbrăcat într-un costum gri simplu, destul de uzat. Pe braţ avea un fel de capă şi în aceeaşi mână îşi ţinea gambeta. Faţa lui era pătrăţoasă, iar privirea placidă. Celălalt era mai tânăr şi mai îngrijit îmbrăcat, cu o jachetă tipică pentru regiunea Norfolk, pantaloni bufanţi şi un basc vârât sub centura jachetei. Mustaţa lui era tunsă scurt, ochii păreau ageri, iar părul fusese aranjat cu grijă, formând o buclă amplă de-a curmezişul frunţii.

Intrasem cu intenţia de a-i întreba, pe un ton foarte calm, bine stăpânit, ce probleme îi aduseseră pe la noi, dar; deodată m-am zăpăcit şi m-am trezit spunând:

— I-am dat vizitiului dumneavoastră optsprezece peni. Dacă doriţi să vă aştepte, vă va costa un şiling pe oră.

Bărbatul mai tânăr clipi; cuvintele mele păreau a-l fi luat prin surprindere. Cel vârstnic mă studie timp de câteva secunde, apoi dădu din cap politicos şi vorbi cu accent londonez. Vocea lui era foarte gravă.

— Vă sunt recunoscător, domnişoară. Dorim ea mai târziu vizitiul să ne ducă la The Woodman, unde avem reţinute camere pentru această noapte. Apoi îi aruncă o scurtă privire tovarăşului său.

Du-te să-i dai un florin. După aceea vom mai vedea.

— Bine, domnule. Mă scuzaţi, domnişoară.

Şi, cu aceste cuvinte, tânărul se grăbi să iasă din salon. Rămas singur, celălalt îşi scoase portofelul, îl deschise, îl scutură, lăsând să-i cadă în palmă câteva monezi şi, după ce le numără, se duse lângă şemineu şi le puse pe poliţă.

— Optsprezece peni. Vă mulţumesc, domnişoară.

O dată problema aceasta rezolvată, îşi puse portofelul la loc, scoţând în schimb un carneţel şi un creion. Apoi scrise ceva, băgă carneţelul la loc în buzunar, scoase altceva şi se apropie de mine cu mână întinsă, vrând să-mi arate respectivul lucru.

— Inspectorul Browning de la Departamentul de Criminalistică, spuse. Tânărul pe care l-aţi văzut este colegul meu, sergent Dean. Iată, domnişoară, mandatul pe care l-am primit, ca dovadă a identităţii mele.

M-am uitat la hârtia pe care mi-o întindea fără să o văd şi i-am spus:

— Vă mulţumesc. Cred că vă veţi simţi mult mai bine dacă veţi pune undeva pălăria şi capa, inspectore.

Ajunsesem să nu ştiu niciodată ce cuvinte îmi vor ieşi din gură în momentul imediat următor, aşa încât am fost mulţumită că acest al doilea efort de exprimare fusese mai puţin stupid decât primul.

— Mulţumesc, domnişoară. Inspectorul se uită în jur, apoi împături cu grijă capa şi o puse pe spătarul unui scaun, cu gambeta deasupra…

— Eu sunt Bridget Chance, i-am spus. Am înţeles că sosirea dumneavoastră i-a provocat mamei o stare de indispoziţie…

— Mi-e teamă că da, domnişoară.

Uşa se deschise pentru a face loc sergentului. Acesta se înclină uşor înspre mine, părând jenat, îi aruncă o privire scurtă inspectorului, după care se duse să stea din nou lângă superiorul lui.

— V-ar deranja dacă v-aş propune să luaţi loc? i-am întrebat.

— Preferăm să rămânem în picioare. Oricum, vă mulţumim, domnişoară, spuse inspectorul. Am înţeles de la majordom că, din moment ce doamna Chance nu se simte bine, dumneavoastră sunteţi următoarea persoană cu autoritate în această casă. Aşa este?

— Da. Tatăl meu este plecat în străinătate.

— Ştim, domnişoară, replică sergentul. Apoi bolborosi o scuză,

stânjenit de privirea lungă pe care i-o adresase inspectorul Browning.

— Nu aveţi fraţi sau alte rude de sex bărbătesc? continuă inspectorul.

— Nu, i-am răspuns, străduindu-mă să-mi păstrez calmul din voce. Oricare ar fi problema, inspectore, va trebui să mi-o spuneţi mie. Nu aveţi cu cine altcineva să vorbiţi.

El se încruntă şi îşi frecă bărbia.

— Este foarte dificil, domnişoară Chance. Am reuşit deja să provocăm mari neplăceri, îndurerând-o pe mama dumneavoastră.

— Mama este o femeie excesiv de sensibilă. Eu nu sunt aşa.

Aveam curajul să fac o asemenea afirmaţie, deşi, din momentul în care auzisem replica sergentului, începusem să mă frământe o bănuială îngrozitoare.

— Este ceva privitor la tatăl meu? l-am întrebat. S-a îmbolnăvit? A avut un accident?

Inspectorul se joacă cu lanţul de argint al ceasului care îi atârna de-a curmezişul vestei. Apoi spuse simplu:

— Domnişoară Chance, veştile pe care am să vi le dau cu privire la tatăl dumneavoastră sunt foarte rele… Mă tem că dintre cele mai rele.

Am traversat încăperea şi am rămas cu privirile goale aţintite afară, pe fereastră. Nu simţeam nevoia să plâng, dar eram torturată… torturată de cea mai chinuitoare durere pe care o suportasem vreodată. Era o durere care, pur şi simplu, mă împietrea. Tatăl meu fusese întotdeauna atât de plin de viaţă, încât ajunsesem să-l consider nemuritor, dar acum era mort. Cuvintele inspectorului nu puteau avea nicio altă semnificaţie.

Am întrebat:

— Tata este mort?

— Da, domnişoară.

Ultima rămăşiţă de speranţă se spulberase. Nu ştiu cât a durat tăcerea adâncă ce a urmat, dar le-am fost recunoscătoare celor doi bărbaţi pentru că nu au mai scos un timp nicio vorbă. Valuri succesive de durere păreau să mă izbească în piept, chinuitoare. Rămăsesem cu ochii aţintiţi pe un zid cenuşiu. De undeva, din depărtare, auzeam ticăitul grav al unei pendule.

Încet, încet, stupefacţia s-a atenuat şi mintea mea a reînceput să lucreze. Adunându-mi toate puterile, m-am întors cu faţa spre ei. Ambii

poliţişti stăteau cu mâinile la spate şi privirile aţintite în podea. Am depus un mare efort ca să vorbesc, dar eram nevoită. Iar când am făcut-o, cuvintele mi-au sunat foarte neclar în urechi.

— N-am ştiut că tata era bolnav. Sau este vorba despre un accident?

— Păi… da, este un fel de-a spune, răspunse inspectorul. Un gen de accident.

— Ce vreţi să ziceţi?

— Tatăl dumneavoastră a căzut pe când se afla în vizită la un *chatto*.

— Un ce?

— Un *chatto*, domnişoară. Înseamnă castel în limba franceză.

— A, *chiteau*! Da, şi?

— Presupun că n-am pronunţat corect. Nu cunosc această limbă. Şi a căzut dintr-un balcon. A murit pe loc.

Inspectorul se opri brusc, deşi făcea impresia că ar fi vrut să continue. În mintea mea confuză se învălmăşeau o mulţime de întrebări. Ambii bărbaţi mă priveau acum ciudat şi, brusc, mi-am amintit că erau de la Scotland Yard.

— Mai aveţi ceva de spus? i-am întrebat. Moartea – tatălui meu a intrat în atenţia poliţiei pentru că… pentru că i-ar fi dorit cineva răul?

Sergentul Dean îşi pipăi mustaţa. Inspectorul se uită fix la mine timp de o clipă sau două, după care se hotărî să vorbească:

— Sunteţi o tânără foarte inteligentă. Sper că nu vă deranjează aprecierea mea, domnişoară Chance… Da, este adevărat că aceasta n-ar fi problema noastră dacă n-ar fi oarecum vorba de încălcarea legii. Însă nu se poate spune că cineva i-ar fi dorit răul tatălui dumneavoastră…

— Atunci, vă rog să-mi explicaţi.

— Luaţi loc, domnişoară. Şocul va fi mare. Îmi pare rău că i-am pricinuit o asemenea suferinţă mamei dumneavoastră, însă… ei bine, dacă nu aveţi niciun bărbat în familie, n-am de ales. Jenat, inspectorul îşi vârî degetul pe sub guler, încercând parcă să-l lărgească…

Văzându-l, faţa mea deveni albă ca o coală de hârtie. Îmi ţineam mâinile prinse la spate şi îmi înfigeam unghiile în came. Afirmaţiile inspectorului mi se păreau ciudat de absurde, Tata era mort. Ce veste mă putea şoca mai mult decât atât?

— Vă rog, explicaţi-vă.

El inspiră adânc şi scoase din buzunarul interior al hainei o foaie

împăturită. Hârtia era groasă, rigidă.

— Vă informez cu regret, spuse repede, că am primit anumite informaţii de la colegii noştri din poliţia franceză. Ei susţin că, în seara morţii, Roger Chance era angajat într-o acţiune de delapidare şi că a căzut de la balcon în timp ce încerca să scape de urmărire. Declaraţiile martorilor oculari şi dovezile ce ne-au fost furnizate de colegii francezi sunt atât de revelatoare, încât comisarul asistent a cerut eliberarea acestui mandat, pe care vi-l arăt. El ne dă dreptul de a percheziţiona locuinţa decedatului, numită Latchford Hall.

2

Trebuie să fi trecut un minut întreg până când mintea mea reuşi să perceapă înţelesul cuvintelor. O clipă, am fost pe punctul de a izbucni într-un râs isteric, dar am reuşit să mă stăpânesc făcând un efort atât de mare, încât am simţit o greutate în piept, de parcă aş fi alergat o milă. Iar după încă o clipă, m-a cuprins furia; o furie atât de înverşunată cum nu mai simţisem niciodată. Cred că în momentul în care am pornit spre celălalt capăt al încăperii pentru a mă posta în faţa inspectorului Browning, faţa mea începuse să semene cu cea a unui gurgui cioplit în os.

— Cum *îndrăzniţi* să spuneţi aşa ceva? am murmurat cu voce tremurătoare. Cum îndrăzniţi să faceţi asemenea afirmaţii despre tata?! El are… a avut o reputaţie nepătată. A fost comerciant de obiecte de artă. Cumpăra şi vindea tablouri. Lucra în special la Paris, dar meseria îl făcea să călătorească mult şi prin alte ţări de pe Continent. Este urât că vorbiţi aşa! Şi ridicol! Şi *absolut imposibil*!

Inspectorul Browning oftă. Sergentul Dean clătină încet din cap, după care spuse:

— Într-adevăr, domnişoară, tatăl dumneavoastră s-a ocupat puţin de comercializarea tablourilor, însă ocupaţia aceasta n-a fost decât o perdea de fum. Francezii consideră că au trecut douăzeci de ani, sau chiar mai mult de atât, de când a devenit hoţ profesionist de bijuterii, deşi a început să stârnească bănuieli abia de curând… mai exact de vreo doi ani, de când se chinuiesc ei să-l prindă…

— Ajunge, îl întrerupse inspectorul Browning cu asprime. Oricum, este adevărat, domnişoară. Îmi pare foarte rău.

Mintea mea părea paralizată. După o vreme, am spus:

— I-aţi relatat toată această poveste mamei mele?

— Da. N-am avut de ales.

— Nu este decât o urzeală de minciuni, am zis atunci încet, pronunţând distinct fiecare cuvânt în parte. Pe moment va trebui să am grijă de mama, însă îmi voi găsi timp să-i trimit imediat un mesaj avocatului consultant al tatălui meu. Este vorba de domnul John Whitely, care are biroul în Southwold. Sper… sper că îmi va putea face o vizită în seara asta. Dacă nu, îl voi vedea mâine dimineaţă şi îi voi cere sfatul.

— Înţeleaptă hotărâre, domnişoară, spuse inspectorul. Sper că vă daţi seama că îmi pare extrem de rău că mi s-a dat misiunea să aduc familiei dumneavoastră nişte veşti atât de tragice. Vom încerca să vă stânjenim cât mai puţin.

L-am privit absentă, incapabilă să înţeleg ceva. Observându-mi nelămurirea, el ridică hârtia pe care o avea în mână şi spuse:

— Mandatul de percheziţie, domnişoară Chance. Trebuie să verificăm casa.

Tot n-am priceput şi l-am întrebat:

— Dar ce anume căutaţi?

— Am primit ordinul de a vedea dacă nu există pe aici vreun obiect furat, domnişoară. După părerea mea, în această casă nu vom găsi nimic. Cred că tatăl dumneavoastră îşi ţinea afacerile departe de Wynford… Observându-mi expresia feţei, inspectorul se opri brusc, după care adăugă: Mda, ce-i drept, părerea mea nu contează.

Îmi era greaţă. Când am deschis gura din nou, am simţit un gust amar.

— Familia noastră se află într-un moment de mare durere… într-un moment de mare şi neaşteptată durere. În plus, trebuie să-i spun surorii mele că tatăl nostru a murit. Chiar nu ne puteţi lăsa singure măcar câteva clipe, inspectore?

Poliţistul îşi muşcă buza, cu o figură nefericită.

— Se pune problema că, între timp, ar putea dispărea ceva din casă, dacă înţelegeţi ce vreau să zic, domnişoară Chance. Apoi îşi frecă bărbia. Aveţi vreun seif?

Am dat din cap.

— Înţeleg. Atunci, biroul tatălui dumneavoastră şi biblioteca ar fi încăperile cele mai indicate pentru ascunderea unor obiecte. Iar de la etaj… dormitorul lui? Puţin probabil, având în vedere că a fost plecat atât de multă vreme… Ei bine, domnişoară, dacă am face un control

rapid prin acest salon, l-aţi putea folosi în continuare. Sergentul va sigila celelalte încăperi de la parter. Risc să-mi atrag mânia superiorilor executând acest mandat de percheziţie abia mâine dimineaţă.

Înainte de a-i putea da vreo replică, se auzi o ciocănitură în uşă şi în salon îşi făcu apariţia doctorul Carey. Acesta era medicul care asistase venirea mea pe lume, cu peste douăzeci de ani în urmă. Părul lui des începuse să încărunţească. Intrând, Carey le aruncă celor doi bărbaţi o privire cam derutată, după care se apropie de mine şi mă luă de mâini. Atingerea lui mi se păru cauterizantă. Abia când i-am simţit fierbinţeala degetelor mi-am dat seama că aveam pielea rece ca gheaţa.

— Ţi-au spus, Bridie? mă întrebă.

— De moartea lui tata? Da, am aflat.

— Îmi pare rău. Am fost la mama ta. Abia acum am auzit că te-ai întors acasă. Am coborât pentru a-ţi da eu vestea.

— Mama ţi-a spus, doctore?

— Da. Mi-e teamă că şocul o va face să sufere mult…

— Nu ţi-a vorbit decât de moartea tatii?

Carey mă privi surprins.

— Ce mi-ar mai fi putut spune? Mai poate fi ceva important în raport cu vestea asta?

— Nimic… Vreau să zic că… Scuză-mă, te rog. Sunt foarte derutată.

— Normal. I-am dat mamei tale un calmant. Va adormi curând, însă până atunci vrea să te vadă, Bridie. Crezi că poţi suporta întâlnirea fără să plângi?

I-am răspuns printr-o înclinare a capului. Nu ştiu cum, dar trecusem de punctul în care aş fi putut izbucni în lacrimi, în ciuda senzaţiei că m-aş afla într-o ciudată temniţă neagră sau, mai exact, într-un purgatoriu în care durerea îmi asedia fiecare nerv în parte, ştiam că nu voi plânge în faţa mamei mele…

— Bună fată, spuse doctorul Carey, după care, luându-mă de braţ, mă conduse spre uşă. Voi veni să vă mai văd mâine dimineaţă. Apoi aruncă o privire în spate, spre inspectorul Browning şi spre sergent. Te pot ajuta cu ceva înainte de a pleca, Bridie?

— Nu, nu, îţi mulţumesc. Pre… prezenţa acestor domni nu ne deranjează.

— Bine. Vrei să rămân până când îi dai vestea lui Kate?

— Eşti foarte drăguţ, dar mă descurc singură.

— Am să vă las nişte prafuri care să vă ajute să dormiţi.

Să ai grijă de ele. Pentru sora ta dizolvă o doză în puţină apă.

— Îţi mulţumesc, doctore. Apoi, oprindu-mă în pragul uşii, am întors privirea spre inspectorul Browning şi am spus: Vă rog să procedaţi după cum am stabilit.

Ajunsă în camera mamei, am găsit-o pe Nannie Foster stând lângă pat, ţinând mâna bolnavei. Faţa mamei părea din ceară. Pometii ieşiţi îi dădeau un aspect aproape scheletic. Mă aşteptasem să arate rău, dar acum, dând cu ochii de ea, am tresărit alarmată. Nannie se ridică de cum mă văzu, crispându-se ca de obicei din cauza durerilor reumatice, şi mă luă de mână. Ochii ei erau înroşiţi de plâns. Tamponându-i cu batista, mă întrebă:

— Ai aflat, dragă Bridie? Ştii ce a păţit sărmanul tău tată?

— Da, Nannie. Te rog, mă poţi ajuta doar dacă eşti curajoasă. Nu face tevatură…

Ochii mamei erau închişi. Totuşi, am sesizat că acum pleoapele i-au tremurat o dată.

— Lasă-mă singură cu mama câteva minute… Dar nu te îndepărta, Nannie. Doresc să rămâi cu ea cât timp vorbesc cu Kate şi… şi mă ocup de celelalte lucruri.

— Da, dragă. Aştept pe coridor. Să ne ajute Domnul Iisus în acest moment de mare durere.

După ce Nannie a ieşit târşind picioarele, m-am aplecat. Deasupra patului. Mama s-a uitat imediat la mine. Faţa ei roşie denota o stare febrilă, iar ochii păreau ai unei fiinţe hăituite.

— Este mort, Bridie, şopti ea. Dragul tău tată a fost luat de lângă noi. Nu ştiu ce ne vom face.

În ciuda stării în care se afla, pronunţase distinct fiecare cuvânt, cu grija ei obişnuită, de parcă s-ar fi temut să nu facă vreo greşeală.

— Încearcă să dormi, mamă, i-am spus. Te rog, încearcă să dormi.

— Oamenii aceia spun minciuni îngrozitoare despre el. Trebuie să înţelegi că sunt numai minciuni, Bridie. Poliţiştii mint!

— Ştiu, mamă. Dar, te rog, încercă să-ţi revii. Totul este atât de dificil… Trebuie să-i dau vestea şi lui Kate, apoi servitorilor… numai cea referitoare la moartea tatii, adică.

Imediat ce voi avea o clipă liberă, îi voi trimite un bileţel

domnului Whitely. Este avocatul consultant al tatii, îl ţii minte?!

Am să-i vorbesc despre îngrozitoarea greşeală a poliţiei. El va şti ce trebuie făcut.

— Da, dragă. Să faci tot ceea ce crezi că trebuie făcut. Eu… eu, sincer, nu mă pot descurca.

Mama îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă în hohote. Văzând-o, am bătut-o uşor pe braţ, îngăimând câteva vorbe de alinare. Dar efortul meu se dovedi inutil. Realizam cu o disperare din ce în ce mai mare că totul urma să cadă pe umerii mei şi mă simţeam copleşită de imensa lor greutate. În acest moment, mi-aş fi permis şi eu să plâng în voie, de durere şi oroare, dacă ar fi existat vreo persoană care să se ocupe de problemele ce trebuiau rezolvate, dar nu exista nicio persoană care să-mi preia responsabilităţile.

După două sau trei minute, lacrimile mamei secară, iar ea rămase nemişcată, cu ochii închişi. Respiraţia ei era neregulată, parcă tremurătoare. Probabil că prafurile de dormit îşi făcuseră efectul. În orice caz, neştiind dacă este trează sau nu, i-am şoptit:

— Mamă, trebuie să plec pentru a mă ocupa de toate cele necesare. Voi reveni de cum va fi posibil.

Ellen, camerista, stătea în capul scărilor. Părea copleşită de tristeţe.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară Bridie? mă întrebă ea, venindu-mi în întâmpinare. Am ajutat-o pe doamna Chance să se urce în pat, apoi Nannie Foster mi-a spus să aştept aici.

— Îţi mulţumesc, Ellen.

Atingându-mi obrajii, am constatat că erau uscaţi. Deci nu plânsesem încă, dar aveam senzaţia că faţa mea este de lemn.

— Coboară la bucătărie, am continuat, şi spune-i te rog domnişoarei Kate să vină imediat în camera ei. O aştept acolo.

Cu o privire îngrijorată, fata o luă la goană pe trepte în jos. Realizând că sora mea va trebui să stea cu cineva după ce va afla vestea morţii tatălui nostru şi ştiind că nu voi putea rămâne cu ea, m-am întors din drum pentru a o chema pe Nannie, care îşi reluase locul în camera mamei mele. Nu mai intrasem de foarte mult timp în dormitorul lui Kate. Normal, sora mea reuşise să-şi dea seama până acum că agitaţia stârnită la Latchford Hall avea o oarecare legătură cu tatăl nostru, deoarece, înainte să pot deschide gura, întrebă:

— S-a întâmplat ceva cu tata? Oh, Bridie, spune-mi, s-a

întâmplat ceva cu el?

Am determinat-o să se aşeze şi să bea o jumătate de pahar cu apă în care dizolvasem una dintre micile porţii de prafuri pe care i le lăsase doctorul Carey lui Nannie. Apoi i-am spus că avusese loc un accident care dusese la moartea tatălui nostru. Iar ea mă asculta cu pumnii apăsaţi pe obraji, cu ochii închişi şi faţa schimonosită de durere; lacrimile îi curgeau în voie, direct în poală. Am îngenuncheat lângă ea, am ţinut-o în braţe un timp şi am sărutat-o. În cele din urmă, i-am spus că Nannie o va ajuta să se culce şi va sta cu ea până când va reuşi să adoarmă.

Am simţit o adevărată uşurare când am închis în sfârşit uşa dormitorului în urma mea. Îmi fusese groază că sora mea se va interesa cum anume murise tata şi de ce vestea accidentului fusese adusă de doi poliţişti de la Scotland Yard. În momentul respectiv, numai mama şi cu mine ştiam de oribila acuzaţie adusă tatii şi, în ciuda durerii năucitoare care părea să mă învăluie ca o pâclă deasă în care nu mă mai puteam orienta, mă agăţam cu disperare de ideea că aceasta trebuia să rămână secretă până în momentul în care domnul Whitely, avocatul consultant, îi va convinge pe poliţişti că acuzaţia este absurdă.

Când am coborât în holul principal, inspectorul Browning ieşea din salon cu pălăria şi capa în mână. Poliţistul aşteptă să mă apropii, după care îmi spuse cu voce joasă:

— Am terminat şi cu salonul, şi cu camera în care luaţi micul dejun, domnişoară Chance, aşa încât le puteţi folosi pe amândouă. Sergentul Dean pune sigilii pe uşile celorlalte încăperi.

— Foarte bine, inspectore. Voi avea grijă ca servitorii să nu intre în niciuna dintre camerele sigilate. Mă întrebam cum le voi putea explica acestora de ce fuseseră puse peceţi pe uşi, dar momentan nu eram în stare să gândesc. După o clipă, am continuat:

— Trebuie să vă spun ceva. Acuzaţia adusă tatălui meu este complet greşită, însă până când îi vom demonstra nevinovăţia, doresc ca familia mea să nu fie pusă într-o situaţie mai mult decât neplăcută prin răspândirea acestei poveşti neadevărate. V-aş fi deci foarte recunoscătoare dacă v-aţi abţine să vorbiţi altcuiva despre toate acestea.

Inspectorul Browning îşi privi cizmele, apoi înălţă capul pentru a se uita direct în ochii mei, cu un aer jenat.

— Mi-e teamă că nu înţelegeţi prea bine, domnişoară, spuse el,

de parcă ar fi vrut să se scuze. În ziarele franceze au apărut deja articole în legătură cu acest caz. De asemenea, presupun că nici austriecii şi nici italienii n-au întârziat să publice rapoarte oficiale. Corespondenţii din străinătate ai ziarelor engleze vor fi obligaţi să trimită în ţară date despre un asemenea caz. Doar mă înţelegeţi… Având în vedere că este implicat un cetăţean englez, povestea va fi considerată foarte importantă. Este o ştire de ultimă oră, demnă de a apărea pe primele pagini. Ştiu că tatăl dumneavoastră se trage de fapt din Irlanda, însă…

N-am auzit sfârşitul frazei. Aveam senzaţia că îmi bătea un ciocan în cap şi că inima încerca să-mi iasă din piept. Când, în cele din urmă, am reuşit să vorbesc, am constatat că vocea mea era nefirească.

— Vreţi să spuneţi că ziarele vor publica exact ceea ce mi-aţi relatat mie? Vor da în vileag numele tatălui meu şi îl vor categorisi drept un… un *hoţ*?

— Ei bine, domnişoară, nu chiar aşa… Vor avea o Oarecare grijă; deoarece există legi cu privire la calomnie şi la alte chestii asemănătoare, dar nimic nu-i poate opri pe ziarişti să afirme că tatăl dumneavoastră a fost acuzat de tâlhărie şi să publice o declaraţie oficială a poliţiei franceze. După o mică ezitare, inspectorul continuă: în ziarele străine a apărut deja numele tatălui dumneavoastră. De ani de zile, întregul continent a fost bântuit de un hoţ de bijuterii de foarte mare clasă, care a vizat numai casele cele mai de Vază. Poliţiştii au alergat mult după el, dar nu l-au putut prinde în cursă. Francezii l-au şi poreclit chiar… Ceva de genul *Le Sauce-ee-ay*. Este cuvântul francez pentru magician…

— Dar nu-i vorba de tatăl meu! am şoptit cu voce tremurătoare, aruncând o privire în spate pentru a mă asigura că nu venise nimeni în hol. Este o nebunie să se spună că tocmai tata este acest hoţ pe care îl numiţi *Le Sorcier*!

— Ah, vorbiţi perfect limba franceză, domnişoară. Nimic de mirare, având în vedere că tatăl dumneavoastră o vorbea la fel de bine ca orice francez. În acest punct, inspectorul se opri, uitându-se cu o sprânceană ridicată la sergentul Dean, care apăruse de pe culoarul ce ducea spre bibliotecă.

La privirea lui întrebătoare, sergentul răspunse printr-o înclinare nehotărâtă a capului.

— Am rezolvat toate uşile de la parter, după cum aţi Dorit,

domnule, însă nu cred că veţi putea considera că am făcut o treabă satisfăcătoare. Vreau să zic că au mai rămas de sigilat toate uşile dormitoarelor, sala de mese, clădirile anexe şi aşa mai departe.

— Pentru astăzi ajunge. Inspectorul Browning părea grăbit. Numai un prost şi-ar ascunde prada în casa familiei, o casă în care este rareori prezent şi în care oricine poate da peste ele. Iar Roger Chance n-a fost prost. Asta este sigur.

Auzindu-l, mi-am muşcat cu putere încheietura unui deget, încercând să nu izbucnesc în plâns de atâta durere şi furie. Apoi am vorbit pe un ton cât mai calm posibil:

— De câte ori trebuie să vă repet că s-a făcut o greşeală oribilă? Ceea ce afirmaţi despre tatăl meu este absolut neadevărat!

Inspectorul ţuguie buzele şi începu să se legene înainte şi înapoi, gânditor.

— Domnişoară, nu am nicio intenţie să vă produc mai multe neplăceri, spuse el pronunţând rar şi distinct fiecare cuvânt, dar consider că nu este corect să vă las să vă faceţi speranţe inutile. Adevărul este că nu există nicio greşeală. Poliţiei franceze i-a trebuit mult timp până când a ajuns la concluzia că Roger Chance ar putea fi aşa-numitul *Sauce-ee-ay*. A trebuit să aştepte un moment favorabil şi să-i întindă o cursă. El a căzut în capcană, fiind prins în flagrant delict. Adică în plină acţiune, domnişoară. A coborât de pe acoperiş în dormitorul unei contese de origine italiană care afişase un colier despre care se presupunea că ar valora o avere. O persoană sus-pusă din poliţie a rugat-o pe contesă să-l etaleze ostentativ în timpul petrecerii organizate în weekend la castel. Tatăl dumneavoastră se număra printre invitaţi. L-au aşteptat în dormitorul contesei, domnişoară, şi l-au prins cu bijuteria în mână. Era mascat. Încercând să fugă, a căzut. Poliţiştii au găsit asupra lui două chei universale şi un şperaclu miniatural, iar când i-au verificat camera de la castel, au descoperit un compartiment fals, într-unul dintre geamantanele lui, unde se afla cel mai fin set de ustensile de spărgător pe care îl văzuseră vreodată. Îmi pare rău, domnişoară, dar nu s-a făcut nicio greşeală.

Am încercat să mă trezesc, convinsă că eram victima unui coşmar în care adevărul era întors cu susul în jos, iar logica mea murise. După câteva momente, observând că universul terorii în care mă găseam rămâne neschimbat, am spus:

— Vă aşteptaţi ca toate aceste informaţii să apară curând în

cotidiene?

— Sunt sigur că vor apărea chiar în ziarele de mâine, domnişoară. Scotland Yard-ul le-a cerut ziariştilor să păstreze tăcerea până când vom perchiziţiona Latchford Hall. Dar acum nu mai există niciun motiv pentru care povestea să nu poată fi dată în vileag – mai ales că unele ziare străine au publicat-o încă de azi-dimineaţă.

Nu-mi dorisem niciodată să mor, dar acum asta voiam. Pur şi simplu, mintea mea nu putea face faţă noianului de consecinţe care decurgeau din publicarea acestei veşti îngrozitoare. Inspectorul continua să vorbească:

— Vom pleca, domnişoară, şi vom reveni mâine dimineaţă. Sper că oră nouă şi jumătate vi se pare convenabilă, nu?

— Da, am răspuns derutată. Da, inspectore. Şi vă mulţumesc pentru amabilitatea de care aţi dat dovadă.

I-am însoţit eu însămi până la uşă, mai degrabă decât să-l chem pe Henson pentru a-i conduce. De acolo, m-am dus direct în salon, am închis uşa în urma mea şi m-am aşezat pe un scaun de lângă fereastră. A doua zi întregul sat – mai exact întreaga ţară – va fi la curent cu povestea pe care mi-o spuseseră cei doi detectivi şi toţi ochii se vor aţinti asupra familiei Chance de la Latchford Hall. Tata era mort, mama bolnavă şi, oricum, incapabilă să se ocupe de tot ceea ce trebuia făcut. În casa noastră nu se afla nicio persoană căreia aş fi putut să-i cer ajutorul şi curând aveam să fiu nevoită să le spun ceva slujnicelor. Simţeam nevoia să mă întind pe jos şi să plâng până când voi adormi, apoi să mă trezesc şi să constat că, între timp, apăruse cineva care îmi luase de pe umeri povara tuturor responsabilităţilor…

Bernard! Mi-am apăsat tâmplele cu palmele, simţind o uşurare atât de bruscă, încât am avut o senzaţie de vomă, de parcă aş fi trecut printr-un gol de aer. Bărbatul cu care urma să mă mărit avea să-mi ofere sprijinul generos şi alinarea de care aveam nevoie. Numai el putea să-şi dea seama că povestea spusă de poliţia franceză nu era decât o minciună oribilă şi va găsi o cale de a demonstra acest lucru. Parcă îi şi vedeam faţa fermă, liniştită, veşnic zâmbitoare, şi ochii surâzători de sub moţul des de păr blond. Apoi mai era şi tatăl lui… Domnul Laurence Page avea mare influenţă în regiune, în plus, în cele câteva ocazii în care se întâlniseră familiile noastre, fusese foarte amabil cu mine şi se înţelesese de minune cu tata.

În şoaptă, dar cu mare înflăcărare, am spus un „Oh, îţi

mulţumesc, Doamne", ştiind acum că nu eram atât de singură precum crezusem. Exista un om căruia îi puteam cere ajutorul, un om înzestrat, capabil, care mă şi iubea. Aşezându-mă la birou, mi-am pus o foaie de hârtie în faţă şi am încercat să gândesc clar. Robert, grăjdarul nostru, avea tot timpul să prindă trenul de Lowestoft pentru a-i preda personal scrisoarea mea lui Bernard chiar în seara asta. Ştiam că mai târziu, la o oră destul de înaintată, atât Bernard, cât şi tatăl său urmau să cineze în Norwick, unde aveau o întâlnire de afaceri. Oricum, până a doua zi nu se putea face nimic.

Luând un toc, am scris grăbită:

„Dragă Bernard.

Tatăl meu a murit. Mă aflu într-o situaţie extrem de dificilă, pe care ţi-o voi explica în momentul în care nevom întâlni. Te rog, vino la mine cu primul tren de mâine dimineaţă. Am o nevoie disperată de ajutorul tău.

Cu toată dragostea, Bridie".

După ce am sigilat scrisoarea, exact în momentul în care scriam numele destinatarului pe plic, mi-a trecut prin cap că Bernard îşi va da seama cât de disperată era nevoia mea de ajutor doar dacă se va opri o clipă pentru a arunca o privire pe ziarul din dimineaţa următoare. Apoi îmi veni o altă idee. Exista totuşi un lucru care putea fi făcut încă din Seara asta. Era foarte important să discut fără întârziere cu domnul Whitely, avocatul consultant al tatălui meu. Fără îndoială, a doua zi şi el avea să citească fie *The Times*, fie *The Morning Post* – Dumnezeu ştia care dintre redactorii acestor ziare vor hotărî să publice povestea lui Roger Chance – şi, drept urmare, exista posibilitatea să refuze orice cooperare cu familia noastră. Nu ştiam dacă legea îi permitea să ne refuze, dar gândul că s-ar putea întâmpla aşa ceva mă înspăimânta. Aveam o nevoie disperată de un sfat competent şi mi se părea că, ducându-mă personal la acest domn Whitely, nu mă putea da afară".

L-am sunat aşadar pe Henson care m-a găsit stând lângă şemineu.

— Mi-e teamă că am veşti proaste, Henson. Tatăl meu a murit într-un accident petrecut în Franţa. Poliţiştii ne-au vizitat ca urmare a faptului că s-a spus o poveste urâtă despre el. Ai grijă, fiindcă au sigilat anumite încăperi; nimeni nu trebuie să intre acolo. Pe moment nu mai am timp să-ţi dau şi alte explicaţii, deoarece intenţionez să mă duc chiar acum până la Southwold pentru a discuta cu avocatul consultant

al tatălui meu. Te rog, vrei să-l pui pe Robert s-o înhame din nou pe Daisy la cabrioletă? După aceea, trebuie să ia trenul de Lowestoft pentru a-i duce această scrisoare domnului Bernard Page.

— Îmi… îmi pare foarte rău, domnişoară. Henson părea consternat. Era profund zguduit de vestea primită. Sărmanul dumneavoastră tată… Şi doamna Chance… oh, biata de ea, ştirea a pus-o la pat, sunt sigur. Dar nici dumneavoastră nu puteţi pleca de acasă în seara asta, domnişoară Bridie, în starea în care sunteţi. Vă veţi îmbolnăvi.

— Sunt nevoită să plec. Vocea mea căpătase accente stridente. Cu un efort, m-am străduit să o menţin la un nivel normal. Sunt nevoită, Henson. Avem prea multe lucruri urgente de făcut. Nu cred că mama sau domnişoara Kate vor dori să mănânce în seara asta. Probabil că dorm deja. Oricum, du-te la Nannie Foster şi fă tot ce propune ea. Poate că o supă sau un concentrat de came va merge… nu ştiu. Apoi îmi trecu prin cap un alt gând, care îmi făcu inima să tresară. Oh… şi vorbeşte cu Ellen despre hainele de doliu. Trebuie să se ducă la croitoreasă să le comande. Asta-i tot. Acum te rog să pleci ca să-i spui lui Robert că vreau cabrioleta. Voi fi gata în cinci minute.

Am ajuns la birourile „Whitely and Whitely" din Southwold la ora şase şi câteva minute. Spre sfârşitul lungii călătorii pe care o făcusem, mă cufundasem într-un fel de vis în care durerea, şocul şi furia pe care le resimţeam se îndepărtaseră, ciudat, de mine. În sinea mea ştiam probabil că, dacă nu mă. Linişteam, aveam să fiu zdrobită de greutatea lor.

Mi-a deschis uşa un bărbat în vârstă, ale cărui manşete erau protejate de uzură de câte o foaie de hârtie aspră, bine strânsă în jurul lor. L-am recunoscut imediat, deoarece stătusem în biroul lui cu câţiva ani în urmă, când tata mă luase cu el la Southwold pentru a rezolva nişte probleme cu avocatul. Era domnul Bembridge, secretarul lui.

Domnul Bembridge îşi aminti de mine abia în momentul în care îmi auzi numele. Dar îmi spuse că domnii John şi William, cei doi fraţi care deţineau firma, plecaseră deja acasă. Când i-am explicat că aveam de rezolvat cu ei o problemă extrem de urgentă, a ezitat, apoi mi-a sugerat să mă duc la domiciliul lor. Fraţii Whitely locuiau împreună cu sora lor într-o casă aflată chiar în spatele bisericii, la mai puţin de o milă distanţă de sediul firmei. Ca atare, peste alte zece minute sunam la uşa unei clădiri cenuşii, foarte sumbre, amplasată la o oarecare

depărtare de drumul principal.

Mi-a răspuns o servitoare care mi-a luat cartea de vizită şi m-a condus într-un birou mobilat cu o masă imensă, frumos sculptată, o bibliotecă ce acoperea un perete întreg şi o mulţime de fotografii de pisici, mult mărite, care. Decorau toţi ceilalţi pereţi. Cinci minute mai târziu, în încăpere intră un bărbat înalt, cu păr cărunt, foarte rar. Noul venit avea ochelari şi purta o redingotă cu revere dublate cu mătase neagră, cu un guler înalt, bine scrobit şi o cravată gri. Avea umerii puţin lăsaţi, iar faţa îi era zbârcită ca o nucă. În mână ţinea cartea mea de vizită. Dar când vorbi, atât chipul cât şi vocea păreau lipsite de orice sentiment.

— Domnişoară Chance? Eu sunt John Whitely.

Mă ridicasem în picioare de cum îl văzusem intrând, iar acum îi întindeam mâna, făcând o uşoară reverenţă…

— Vă sunt extrem de recunoscătoare că m-aţi primit, domnule Whitely. Îmi cer scuze dacă v-am deranjat.

El îmi atinse mâna, apoi aruncă o privire pe spatele cărţii de vizită şi spuse cu voce seacă:

— Aţi scris: *Fiica domnului Chance – în legătură cu o problemă capitală*, *de viaţă şi de moarte*. Deşi am o experienţă vastă, în cariera mea am întâlnit puţine probleme atât de urgente.

— Vă rog să nu vă supăraţi pe mine, domnule Whitely. A fost deja vorba de o problemă de moarte, deoarece au trecut. Numai câteva ore de când am aflat vestea trecerii în nefiinţă a tatălui meu. Dar ştirea care a însoţit această veste este atât de îngrozitoare, încât, dacă nu se rezolvă ceva, sincer, mă tem pentru viaţa mamei mele.

În ciuda cuvintelor mele, pe faţa avocatului nu se văzu nicio urmă de curiozitate. Fără a mai spune nimic, se duse la un tub din perete, folosit pentru comunicare, luă din cui un fel de fluier şi suflă în el, exact în dreptul tubului, după care îşi lipi urechea de piesa în care suflase.

— Vă rog să acceptaţi condoleanţele mele, zise în cele din urmă pe acelaşi ton sec pe care îl folosise de când venise în birou. Şi luaţi loc, vă rog. Fără îndoială, aţi suferit un mare şoc. Sunt cam derutat în ceea ce priveşte înţelesul ultimei dumneavoastră fraze, deoarece aţi afirmat că este vorba de o ştire în legătură cu care trebuie să se „rezolve ceva”. Or, în condiţiile acestea, oricât de îngrozitoare ar fi ştirea, nu-mi dau seama ce se poate face. Singurul lucru la care te poţi gândi în primul

rând este acesta: regreţi sau nu întâmplarea?

Fără a-şi întrerupe avalanşa de cuvinte, avocatul întoarse gura spre tub:

— Nelly, fii atât de bună şi adu în birou o farfurie cu biscuiţi negri, din făină integrală, şi un ceainic… cu ceai. Ce? Ce? Nu dau nici două parale pe ce va zice domnişoara Adelaide! N-are decât să-şi vadă de treburile ei blestemate.

Nici vocea, nici expresia avocatului nu se modificaseră pentru a fi în ton cu aceste cuvinte, ci rămaseră la fel de nepăsătoare ca întotdeauna. Ca şi mai târziu de altfel, când, atârnând în cui „fluierul" pe care îl folosise pentru a discuta cu Nelly, continuă să vorbească, adresându-mi-se din nou:

— Aş fi crezut că în momentul de faţă aţi dori, în mod normal, să fiţi alături de mama dumneavoastră pentru a-i alina durerea provocată de această pierdere, dar, desigur, nimeni nu trebuie să judece în pripă o astfel de situaţie – de fapt, niciun fel de situaţie. Este posibil ca lucrul pe care doriţi să mi-l spuneţi, oricare ar fi acesta, să demonstreze că e foarte important să acţionaţi astfel. Vă rog să mă scuzaţi, am impresia că aud ceva la uşă. Trebuie să fie Henrietta.

Cu mersul lui gârbovit, se duse şi deschise uşa, se aplecă şi se întoarse în încăpere cu o pisică tărcată, care torcea în braţele lui…

— Simt o mare afecţiune pentru pisici, spuse fără entuziasm. O afecţiune pe care o împărtăşeşte şi fratele meu, William – lucru destul de ciudat, după părerea mea, având în vedere că el este genul de om pentru ale cărui gusturi şi intelect nu am cine ştie ce respect…

Vorbind pe acelaşi ton monoton, domnul Whitely puse pisica pe fotoliul de piele, se duse la bufet şi scoase de acolo un pahar şi o sticlă care conţinea un lichid de culoarea chihlimbarului…

— Iar acum am de gând să vă torn un strop de coniac, domnişoară Chance, şi v-aş rămâne recunoscător dacă l-aţi bea foarte încet, înghiţitură cu înghiţitură. E lesne de bănuit că încercarea grea prin care aţi trecut v-a epuizat şi că vă va fi destul de dificil să depuneţi acest efort suplimentar, necesar pentru a-mi da cine ştie ce ştiri dureroase, aşa încât aveţi nevoie de un mic sprijin. Până când veţi termina coniacul…

— Avocatul îmi întinse paharul – vor veni ceaiul şi biscuiţii, care ne vor asigura că nu vor apărea efecte nefericite în urma consumului de alcool; deşi în cantitate mică, acesta poate face ravagii pe un…

stomac gol.

Domnul Whitely se aşeză pe scaunul rotativ din faţa biroului, luă pisica în braţe şi începu s-o mângâie, uitându-se absent spre tavan. Mulţumindu-i, m-am apucat să sorb ascultătoare din paharul cu coniac. Prima înghiţitură mă făcu să-mi pierd răsuflarea, dar, după câteva minute am golit paharul. Exact atunci se auzi o ciocănitură uşoară şi în încăpere intră servitoarea, aducând tava cu ceai. Domnul Whitely continua să privească fix în spaţiu. Parcă aş fi fost singură în birou.

Punând tava pe masă, servitoarea spuse:

— Domnul William întreabă cât va trebui să mai aştepte până când veţi veni să terminaţi partida de domino, iar domnişoara Adelaide se interesează la ce oră aveţi de gând să cereţi să se servească cina. Până acum n-au făcut decât să se certe unul cu altul. S-a Pus în discuţie vechea problemă, a ruperii perdelelor. Sunt hotărâţi să stabilească cine le-a sfâşiat; pisica dumneavoastră, Henrietta, sau pisica domului William, Jemima.

Domnul Whitely se smulse din starea de reverie şi îi răspunse fără nicio inflexiune:

— Poţi să-i transmiţi domnului William că n-are decât's.

Să aştepte cât doreşte, iar domnişoarei Adelaide că voi stabili ora mesei numai atunci când voi avea chef. Asta-i tot, Nelly.

Servitoarea se retrase. Domnul Whitely lăsă pisica din braţe, scoase două ceşti şi două farfurioare, turnă ceaiul, lăsându-mă să-mi adaug sigură lapte şi zahăr, puse farfuria plină cu biscuiţi la o lungime de braţ de mine, după care spuse:

— Pentru a avea efectul scontat, este important să mâncaţi cel puţin o jumătate de duzină de biscuiţi. Dacă îmi înşelaţi aşteptările, mă voi simţi obligat să vă dojenesc. Apoi se aşeză din nou pe scaun, trase mai aproape de el un suport din alamă pentru călimări, luă un toc, îi examină peniţa, deschise una dintre călimări şi adăugă: Acum, domnişoară Chance… Despre ce anume doriţi să-mi vorbiţi?

La început, cuvintele mele fură confuze, abia îngânate. Totuşi, el nu mă întrerupse, ci aşteptă răbdător să-mi continuu ideea aşa cum puteam. Făceam un mare efort să deschid gura pentru a relata o poveste atât de neplăcută, dar mă susţinea convingerea că, în ciuda felului său curios de-a fi, domnul Whitely era un om curtenitor şi binevoitor. Nu se arătă surprins sau şocat nici măcar o singură dată în timp ce eu îmi depănam povestea. Peniţa aluneca fără oprire pe hârtie,

rămânând în aer doar de două ori, şi asta numai pentru a-mi arăta hotărât farfuria cu biscuiţi.

Până când mi-am încheiat relatarea, reuşisem să mănânc patru biscuiţi şi să beau două ceşti cu ceai parfumat. Mă simţeam mai puţin epuizată decât atunci când sosisem în această casă. În final, domnul Whitely citi în linişte însemnările pe care le făcuse, puse tocul pe masă şi îşi scoase ochelarii.

— Aşadar, sunteţi de părere că afirmaţiile poliţiei franceze cu privire la Roger Chance, defunctul dumneavoastră tată, sunt neadevărate? mă întrebă.

— Da, desigur, domnule Whitely! i-am răspuns, brusc însufleţită. Sigur vreţi să acceptaţi cazul? în definitiv, tata a fost clientul dumneavoastră.

— Deocamdată nu mi-am format nicio opinie şi, oricum, adevărul nu este o chestiune de opinie. Trebuie să vă spun de la bun început că birourile „Whitely and Whitely" nu au acceptat niciodată cazuri de delincvenţă. Vă rog, mai luaţi un biscuit, domnişoară Chance. Totuşi, în calitate de partener senior al firmei, am dreptul să vă spun şi că, din punctul meu de vedere, reprezentarea în instanţă a mamei dumneavoastră şi a onoratei dumneavoastră persoane nu va duce la încălcarea obiceiurilor noastre. De aceea, dacă doriţi, voi face tot posibilul pentru a vă da o mână de ajutor în acest moment de mare dificultate.

Pe neaşteptate, m-am simţit cuprinsă de un imens val de recunoştinţă pentru bărbatul aparent rece şi antipatic din faţa mea. După apariţia ziarelor de a doua zi, puţini dintre vecinii şi cunoscuţii noştri aveau să ne mai adreseze vreun cuvânt. Unii ne vor evita pentru că făceam parte din familia unui delincvent, alţii din jenă faţă de primii. Dar domnul Whitely declarase că ne va da tot ajutorul necesar, iar mulţumirea mea era atât de mare încât nici n-o puteam exprima prin cuvinte.

Vorbi deci tot el:

— Ştiţi unde este cazat inspectorul de la Scotland Yard?

— Mi-e teamă că nu… Oh, o secundă… Da, acum îmi amintesc. În Wynford, la „The Woodman".

Punându-şi ochelarii, avocatul notă adresa.

— Îi voi face o vizită chiar în această seară, pentru a discuta cu el. Şi îmi propun ca mâine să plec la Londra cu primul tren, pentru a

merge la Scotland Yard şi a vorbi cu ofiţerul însărcinat cu rezolvarea acestui caz. Între timp, voi aranja ca fratele meu, domnul William, să ia legătura cu directorul băncii tatălui dumneavoastră pentru a afla ce sumă de bani este disponibilă şi dacă în seifurile lor există depozitat vreun document. Domnul Whitely îşi plimbă vârful degetului de mai multe ori de-a lungul nasului, după care, dând impresia că ar fi luat o hotărâre, continuă: Nu doresc absolut deloc să vă amplific neliniştile într-un asemenea moment, dar problemele de natură financiară sunt destul de urgente! N-am nici cea mai vagă idee ce avere a posedat tatăl dumneavoastră. Categoric, trebuie să fi avut un cont bancar şi în Paris sau în altă parte. Este aproape sigur că poliţia franceză va studia acest aspect al afacerilor lui şi va informa Scotland Yard-ul. Trebuie să descoperim toate aceste lucruri cât mai repede posibil, pentru a şti cum să conduceţi afacerile familiei de acum încolo. Pot să vă întreb cum se administrează cheltuielile curente ale casei, având în vedere faptul că tatăl dumneavoastră era plecat aproape tot timpul peste graniţă?

— Da. Simţindu-mă deja cam ameţită, am făcut o pauză pentru a-mi aduna gândurile. Da, tatăl meu avea un cont curent deschis la Banca „Goslings and Sharpe", filiala Southwold. Existau acolo permanent câteva sute de lire, iar mama avea dreptul să scoată sumele necesare pentru cheltuielile casei. Bănuiesc că tata a făcut aranjamentele necesare pentru ca banii retraşi să fie înlocuiţi la intervale regulate de timp, prin transferuri din conturile băncilor străine la serviciile cărora obişnuia să apeleze.

— În această privinţă, angajaţii băncii vor fi capabili să ne dea toate informaţiile necesare. Aţi spus „câteva sute de lire". Mai există şi alte conturi? Depozite? Rezerve? Acţiuni? Fonduri de orice altă natură?

Involuntar, am făcut o strâmbătură, ridicându-mi un colţ al gurii şi schiţând un zâmbet forţat, plin de scuze. Dându-mi seama ce fac, mi-am înfrânat rapid pornirile şi am spus:

— Sincer, nu ştiu, domnule Whitely, dar cred că toate aceste amănunte sunt precizate în testamentul tatălui meu.

Avocatul se lăsă pe spătarul scaunului, apoi vorbi precaut:

— Din câte ştiu, tatăl dumneavoastră nu are niciun testament. L-am îndemnat de câteva ori să scrie unul, dar a râs de mine. Spunea că, atunci când va sosi momentul, va avea grijă să-mi lase *mie* toate datoriile lui – vorbea în glumă, evident – şi că, până atunci, îmi va

mulţumi dacă voi avea amabilitatea să evit acest subiect pe care îl considera „excesiv de morbid”.

— Oh!…

Vestea mă deconcertase pentru o clipă, însă nu mă luase chiar prin surprindere. Parcă îl şi auzeam pe tata tratându-l în bătaie de joc pe acest avocat impasibil şi exigent, apoi refuzându-i sfatul printr-un hohot de râs.

— Voi cere o procură legală de administrare a averii pentru mama dumneavoastră, spuse domnul Whitely. Nu va pretinde nimeni, sper, că ea n-ar fi singura moştenitoare de drept a proprietăţilor tatălui dumneavoastră.

Acestea fiind zise, îşi strânse toate foile cu notiţe, puse o greutate peste ele şi se ridică, scoţând din buzunarul vestei ceasul de aur. Tacticos, ridică frumosul capac al ceasului, studie cadranul şi spuse:

— Şapte şi două minute. Trebuie să avem grijă să ajungeţi cu bine acasă, domnişoară Chance. După o zi atât de obositoare, drumul este prea lung pentru dumneavoastră.

În momentul în care m-am ridicat, Henrietta a sărit de pe fotoliu pentru a se freca de piciorul domnului Whitely, torcând.

— Vă rog să nu vă deranjaţi, am spus. Vă mulţumesc, domnule Whitely, dar am să mă descurc. Nici nu pot să vă spun cât de recunoscătoare vă sunt pentru modul în care m-aţi primit.

— Nicio problemă, replică el aparent indiferent, întorcându-mi spatele. Mi-aţi câştigat respectul prin comportamentul adoptat.

Aceste cuvinte fuseseră atât de surprinzătoare, încât am avut impresia că nu auzisem bine. Dar n-am reuşit să mă lămuresc. În clipa următoare, avocatul fluiera în tubul de comunicare pentru ca, după câteva secunde de aşteptare, să vorbească în dreptul piesei pe care o folosea atât pentru ascultare, cât şi pentru transmiterea mesajelor:

— Nelly, fii atât de bună şi spune-i lui Frederick să scoată imediat cabrioleta. O voi conduce pe domnişoara Bridget Chance acasă. El trebuie să vină după noi pentru a mă aduce apoi în Southwold. Te-aş ruga să nu mă întrerup; Nelly. În drum spre casă voi face o vizită la hanul „The Woodman” din Wynford, pentru a discuta o problemă urgentă cu un inspector de la Scotland Yard. Ca atare, poţi s-o informezi pe domnişoara Adelaide că vom cina abia la ora nouă şi un sfert. S-a înţeles?

Apoi domnul Whitely puse piesa la ureche pentru a asculta răspunsul fetei şi, imediat, faţa i se lumină de un zâmbet răutăcios. După câteva momente, duse din nou piesa la gură.

— Chiar aşa, Nelly? Ai putea să-i comunici domnului William că, deşi Frederick este într-adevăr servitorul nostru comun, mă aştept din partea lui la consideraţia cuvenită unui frate mai mare şi unui partener senior. Am mare nevoie în această seară de serviciile lui Frederick. De aceea, domnul William n-are decât să-şi perie şi să-şi calce singur blestematul ăla de costum sau, dacă preferă, îl poate lăsa neperiat şi necălcat. De asemenea, ai putea s-o informezi pe domnişoara Adelaide că, până mă întorc, ea şi domnul William îşi pot menţine vitalitatea cu ajutorul unor gustări reci sau pot flămânzi, după cum cred de cuviinţă, dar cina nu se va servi până la ora nouă şi un sfert. Asta-i tot, Nelly.

După ce atârnă în cui piesa cilindrică în care vorbise, avocatul se întoarse spre mine frecându-şi mâinile. Ochii îi străluceau de satisfacţie. Dar într-o clipă aceasta dispăru, făcând loc aerului retras, imperturbabil, care îl învălui din nou ca o mantie.

Am puţine amintiri legate de călătoria în plină viteză prin ceaţă tot mai deasă care cobora peste drumul dintre Southwold şi Wynford, deoarece, deşi încremenisem cu spatele foarte drept şi mâinile crispate pe marginea cabrioletei, avusesem senzaţia că visez, mintea mea fiind adormită.

Fusesem nevoită să mă ţin bine de ceva pentru că, surprinzător, domnul Whitely o conducea pe Daisy de parcă ar fi fost un tânăr cu sânge iute. Cu picioarele larg desfăcute şi torsul înclinat înainte, el imprima calului un ritm nebunesc de înaintare. Daisy nu mai fusese niciodată mânată astfel, dar se părea că viteza nu-i displăcea deloc; dimpotrivă. Patruzeci de minute mai târziu ajungeam la Latchford Hall, cu Frederick, servitorul, pe urmele noastre, în cabrioleta avocatului.

Henson îmi deschise uşa, iar domnul Whitely îşi ridică pălăria, se înclină şi îmi ură noapte bună. După ce i-am mulţumit, am rămas în prag până când i-am văzut cabrioleta dispărând.

Cum se simt mama şi domnişoara Kate? l-am întrebat apoi pe Henson.

— Am înţeles de la Nannie Foster că au adormit, domnişoară Bridie.

— Mulţumesc lui Dumnezeu. Când crezi că se va întoarce Robert de la Lowestoft?

— Greu de zis, domnişoară. Nu există decât un singur tren pe oră, în ambele direcţii. Dacă nu vine acum, dintr-o clipă în alta, presupun că va ajunge abia după ora nouă.

— Bine. Voi avea eu grijă de Daisy.

— Oh, nu, domnişoară Bridie! Trebuie să vă culcaţi.

Lăsaţi-mi-o mie. Păreţi tare obosită. Ei, bine… îţi mulţumesc, Henson.

Nu se mai auzise ca un majordom să presteze munca unui grăjdar şi mi-am dat seama ce tulburat era Henson. Când m-am întors şi m-am apucat să-mi desfac panglica pălăriei, l-am auzit spunând cu sfială:

— Personalul casei se întreabă care este situaţia lor, domnişoară Bridie. Adică… credeţi că am putea rămâne la Latchford Hall sau ar trebui ca toţi să ne căutăm alte slujbe?

Întrebarea mă luase pe nepregătite. Îmi era ruşine că nu mă gândisem la treaba asta, fiindcă era normal ca servitorii să-şi facă griji, gândindu-se la eventualitatea mutării într-o casă mai mică şi mai puţin pretenţioasă. Şi, ca de obicei când eram pusă într-o situaţie stânjenitoare, m-am trezit vorbind cu emfază, deschizând prea mult gura, apoi muşcându-mi buza inferioară, ridicând din umeri neputincioasă şi făcând o grimasă care exprima mâhnire şi regret.

— Îmi pare rău, Henson, dar, deocamdată, efectiv nu ştiu ce se va întâmpla.

Trecându-mi degetele prin păr, am simţit că mi se vor umple ochii de lacrimi. Cu toate acestea am continuat, reuşind să-mi controlez vocea.

— Totul este… foarte dificil, foarte complicat… însă îţi promit că, de cum va fi posibil, voi discuta atât cu tine, cât şi cu restul servitorilor, pentru a vă spune ce vom face.

— Vă mulţumesc, domnişoară Bridie.

Henson coborî treptele pentru a se duce la cabrioletă. Urmărindu-l, m-am întrebat ce va crede acest om în momentul în care va citi ziarele sau va auzi îngrozitoarea poveste ce avea să circule curând despre Roger Chance, stăpânul lui. Poate că după aceea ne va fi extrem de greu să angajăm alt personal, deoarece reputaţia stăpânului casei are mare importanţă pentru toţi servitorii. Era greu de admis să rămâi în slujba familiei unui om care fusese categorisit drept delincvent.

Am urcat încet treptele…

Când am ajuns în dreptul dormitorului meu, am văzut-o pe Nannie Foster străbătând coridorul. Era îmbrăcată în capot, iar părul cărunt îi era acoperit de o scufie banală de noapte. Ştiam că bătrâna îşi va face griji pentru mine. De aceea i-am făcu semn să intre în camera mea, pentru a putea discuta fără să ne temem că o deranjăm pe mama sau pe Kate.

— Amândouă au adormit, draga mea, spuse ea cu o voce tremurătoare, în timp ce închideam uşa în urma noastră. M-am furişat întâi în dormitorul uneia, apoi în dormitorul celeilalte…

Nannie mă privi cu atenţie printre pleoapele întredeschise, roşii de oboseală.

— Cerule mare! Copilă, eşti extenuată. Ia doctoria şi vâră-te în pat. Nu-ţi fie teamă. Mă ocup eu de mama ta şi de domnişoara Kate. Nici în vremurile bune nu dorm prea mult, aşa că nu păţesc nimic dacă rămân trează toată noaptea.

— Îţi mulţumesc, Nannie, i-am spus luând-o de mâini.

Nannie Foster făcea practic parte din familia noastră.

Mi se părea imposibil s-o las să afle cruda minciună din ziare sau de la una dintre servitoare.

— Nannie, ia loc, te rog, aici, pe pat. Numai câteva clipe, până când îţi explic ceva…

Şi pronunţând cu greu fiecare cuvânt, i-am repetat toată povestea pe care o aflasem de la inspectorul Browning. Datorită stării de moleşeală în care mă aflam am fost doar vag surprinsă că bătrâna a înţeles tot, de prima dată. Crezusem că va fi buimăcită de monstruoasele afirmaţii ale poliţiştilor şi că-i va fi imposibil să priceapă ceva. Când am terminat de vorbit, mâinile îi tremurau într-ale mele. Buzele i se mişcară de câteva ori în van, fără să scoată vreun sunet.

— Diavoli afurisiţi! murmură în cele din urmă cu îndârjire. Pretind că ar fi poliţişti, dar vin să spună minciuni despre cei mai de treabă oameni. Ar fi trebuit să mă lăsaţi pe mine să mă ocup de ei, domnişoară Bridie. I-aş fi trimis să-şi vadă de treburile lor!

— Nu sunt genul de oameni care pot fi trimişi să-şi vadă de treburile lor, Nannie. Ştiu că afirmaţiile acelea sunt complet neadevărate şi că pe undeva trebuie să se fi făcut o greşeală, însă nu trebuie să uităm că şeful lor de la Scotland Yard este convins de

veridicitatea acestor afirmaţii şi că povestea va fi publicată în ziarele de mâine. Va trebui deci să ne adunăm toate puterile pentru a face faţă unei încercări foarte grele.

Bătrâna tăcu o bună bucată de vreme, cu privirea aţintită în gol. Nu mi-a fost greu să observ că teama o cuprindea tot mai mult, pe măsură ce realiza gravele urmări ale evenimentelor narate de mine.

— Să ne ajute Dumnezeu pe toţi, şopti ea într-un târziu.

— Da, Nannie, şi trebuie să ne ajutăm unul pe altul.

Lăsându-i mâinile libere, mi-am scos haina. Aş fi dorit s-o pot trimite pe Kate undeva, departe de casă, dar nu am unde. Adică, vreau să zic că nu avem rude. Până acum n-am conştientizat niciodată pe deplin că suntem o familie atât de solitară. În orice caz, mama este cea care va avea nevoie de cel mai important sprijin şi tu eşti singura care o poţi ajuta cu adevărat, Nannie. Eşti mai apropiată de ea decât suntem noi – eu şi Kate – din multe puncte de vedere.

Capul încărunţit al bătrânei se înclină aprobator.

— Da, draga mea, spuse Nannie Foster cu glas stins.

— De parcă ar fi gândit cu voce tare. Nu ştiu dacă poţi înţelege… Este vorba de izolarea la care a fost condamnată prin smulgerea dintr-o anumită poziţie socială. Sărmanul ei suflet… cu mine s-a simţit întotdeauna uşurat… Şi nu numai cu mine. Întotdeauna a existat o revedere pe care o aştepta cu mare nerăbdare… pur şi simplu a trăit numai pentru acele scurte perioade când domnul Roger venea acasă…

Vocea bătrânei se stinse treptat, până când nu se mai auzi deloc. Apoi Nannie Foster tresări şi îşi veni în fire.

— Oh, îmi cer scuze, domnişoară Bridie. Sper că n-am făcut afirmaţii deplasate. Ia spune-mi, pentru că sunt convinsă că mama ta mă va întreba mâine… ai făcut aranjamentele necesare pentru aducerea trupului neînsufleţit al bietului tău tată?

— Am rămas cu privirea aţintită la ea. Mă uitam prosteşte, dându-mi seama că nici măcar nu-mi pusesem această problemă – una care implica multe altele… Oare francezii aveau să ne permită să aducem acasă trupul tatălui meu? Ce fel de aranjamente erau necesare pentru aşa ceva? Ce vor avea de spus vicarul şi preoţii de la biserica St. Mary dacă în curtea lor va fi înmormântat un om despre care autorităţile declaraseră că ar fi un delincvent?

După un timp care mi s-a părut foarte lung, am spus:

— Voi discuta abia mâine despre asta cu domnul Whitely. Este

un om foarte binevoitor; sunt convinsă că-mi va da numai sfaturi bune.

Deodată, camera s-a legănat şi, pentru a-mi recăpăta echilibrul, m-am prins zdravăn cu o mână de stâlpul patului. Apoi am realizat că Nannie Foster mă ţinea de braţ, obligându-mă să mă aşez, apoi începu să-mi descheie nasturii rochiei, sporovăind vioaie de parcă s-ar fi adresat unui copil:

— Uite ce se poate întâmpla dacă exagerezi! Nu-i aşa că ai exagerat, domnişoară Bridie? Nu contează, Nannie te va băga în pat, îţi va da delicioasa doctorie pe care a lăsat-o medicul şi vei dormi ca un pui. Haide, trebuie să trecem combinezonul ăsta peste cap… Eşti gata? Uite c-a trecut! Acum, draga mea, ridică-te puţin. Cuminte fată! Uite-ţi cămăşuţa de noapte…

Cuvintele bătrânei se stingeau treptat. Mă aflam în pat. Acum stăteam în capul oaselor, iar Nannie îmi ţinea un pahar cu apă la gură. Nu ştiu cum, dar am reuşit să înghit doctoria, apoi, mulţumită, m-am tolănit din nou pe perne şi am avut impresia că lumea începe să se rotească. Undeva, înăuntrul meu, am încercat să mă agăţ de starea de conştienţă, spunându-mi că lăsasem nerezolvate o mulţime de treburi, că este necesar să gândesc, să fac planuri, să iau decizii… dar nu fusesem turnată în tiparul celor care se pot ridica deasupra propriilor slăbiciuni. Firava mea luptă împotriva valurilor de întuneric care îmi luau cu asalt creierul se dovedi ruşinos de scurtă şi, foarte curând, se lăsă pacea uitării.

Nu ştiam nici ce zi este, nici ce oră şi nici nu-mi dădeam seama dacă scena din faţa ochilor mei făcea parte din vis sau din realitate. Stăteam lângă fereastra înaltă a dormitorului împingând la o parte o draperie grea. Mă simţeam încălzită şi sufocată. Oberlihtul era pe jumătate deschis, deşi nu ţineam minte să-l fi deschis eu. Până şi aerul nopţii părea prea cald şi umed.

Luna şi stelele străluceau cu putere, dar pajiştea, covorul de flori şi tufişurile erau înecate într-o ceaţă densă, lăsată la sol, pe care adierea slabă a vântului o răsucea în minuscule tornade. Nu aveam în minte niciun gând. Ochii mi se odihneau privind în depărtare, spre linia întunecată de pomi care marca liziera pădurii din partea sudică a grădinilor din Latchford Hall…

În visul meu, sau în realitate, respiram adânc, de parcă plămânii mei ar fi avut mare nevoie de aer. Un punct luminos strălucea continuu pe fondul negru al unui copac care se ridica deasupra unei tufe întinse.

Era o ciudată plantă diformă care, într-o parte, semăna cu capul unui cal. Punctul luminos se afla ceva mai sus şi mai în spatele „capului de cal”. Văzându-l, m-am întrebat, fără un interes deosebit, ce ar putea fi. Punctul era prea mare şi prea roşiatic pentru a fi vorba de un licurici… dar, dacă dormeam, nu trebuia să existe neapărat o explicaţie logică.

Focul punctiform coborî puţin, după care, pe neaşteptate, se roti prin aer şi căzu pe pământ, în momentul impactului din el desprinzându-se o mulţime de scântei minuscule. Am închis ochii şi i-am deschis din nou. O parte a tufei se mişcă. Era exact partea care semăna atât de bizar cu capul unui cal. Apoi animalul şi călăreţul se desprinseră de pe fundalul întunecat al pomilor şi arbuştilor, înaintând în mijlocul micilor rotocoale de ceaţă.

Apariţia îmi provoca, în cel mai bun caz, o vagă surpriză. Nu eram nici uimită, nici înspăimântată, nici alarmată, Calul şi călăreţul din vis, sau calul şi călăreţul din realitate, traversară gazonul în pas uniform. Nu puteam distinge culoarea animalului, dar vedeam că era vorba de o creatură superbă, cu piept lat, ţinută mândră şi mers ţanţoş. Deşi eram o călăreaţă neîndemânatică, ştiam să apreciez corect un cal, aşa că puteam afirma cu certitudine că cel pe care îl vedeam în grădina de sub fereastra mea, sau pe care mi-l imaginam, avea alura unui cal de rasă, care îşi putea duce stăpânul în galop o zi întreagă.

Printre pleoapele întredeschise, m-am uitat la bărbatul din şa. Acum se aflau amândoi în câmpul meu vizual. Mai mult decât atât, timp de o clipă luna plină apăru deasupra lor, iar umbrele întunecate ale copacilor rămaseră în spate, de cealaltă parte a cărării largi care ieşea din pădure. Cei doi păreau că vor să traverseze această cărare. Bărbatul stătea drept în şa, cu capul uşor aplecat şi mâinile – sigur înmănuşate, deoarece nu zăream sclipirea albă a pielii – întinse înainte pentru a ţine frâul, de altfel lăsat lejer. Între bărbat şi cal părea să existe o armonie care vorbea de la sine despre talentul de călăreţ al primului. Cu toate acestea, bărbatul avea o poziţie ciudată. Picioarele lungi îi ajungeau atât de jos, încât mă întrebam dacă şaua avea scări. Şi studiindu-i picioarele, am sesizat că purta nişte pantaloni strâmţi, negri, care înlocuiau uzualii pantaloni bufanţi de călărie. Apoi i-am observat haina lungă şi pălăria cu bor larg, a cărei umbră nu-mi îngăduia să-i văd chipul. Calota pălăriei era joasă şi plată, aidoma unei cutiuţe de medicamente. Iar pe sub bărbie îi trecea o panglică… Sau cel puţin aşa mi s-a părut. Nu mai văzusem pe nimeni purtând o astfel de

pălărie şi, totuşi, nu-mi era chiar nefamiliară. O clipă mai târziu, un fragment de memorie ţâşni, făcându-mă să-mi amintesc că, demult, văzusem într-o enciclopedie pentru copii un desen al unui *gaucho*, unul dintre călăreţii care mână turmele de vite prin marele pampas argentinian. În desen, el era reprezentat cu o pălărie cu bor mare şi calotă joasă, identică cu cea a călăreţului de sub fereastra mea.

Acum bărbatul nu mai era învăluit în lumina lunii, deoarece traversase cărarea cea lată şi se transformase din nou într-o simplă siluetă, într-o formă neagră, din ce în ce mai vag conturată. Şi el şi calul se îndepărtară treptat, până când dispărură. Însă eu nu eram nici surprinsă, nici înspăimântată, nici curioasă. Dacă visam, atunci lipsa de emoţii trebuia să facă parte din vis. Dacă eram trează, atunci tulburarea şi tragediile dii timpul zilei mă Secătuiseră, aducându-mă într-un punct în care nu mai existau simţăminte. Probabil că, ajungând la această concluzie, am lăsat draperia să cadă, însă nu reţin să mă fi întors în pat pentru a mă culca. În orice caz, în noaptea aceea n-am mai visat nimic, şi chiar dacă am visat, nu aveam să-mi amintesc niciodată acele vise.

3

Cineva mă zgâlţâi de umăr, strigându-mă cu o voce turbată. Desprinzându-mă treptat din lumea viselor, m-am trezit năpădită de toate ororile din ziua precedentă, care îmi îngheţară sângele în vene, provocându-mi fiori la ideea că va trebui să înfrunt mizeriile unei noi zile. F.

— Bridie, trezeşte-te! *Te rog*, Bridie! Este vorba de mama… nu ştiu ce să fac.

Era vocea lui Kate. Iar mâna de pe umărul meu era mâna ei. Deschizând ochii, am observat că draperiile fuseseră date la o parte şi că razele soarelui cădeau pieziş în cameră. Kate era aplecată deasupra mea, cu faţa palidă. După expresie, părea într-o marş încurcătură. Se îmbrăcase cu o rochie gri şi îşi legase părul la ceafa cu o panglică neagră. Îmi simţeam capul greu, iar în gură aveam un gust acru. Eram mulţumită că dormisem, dar acum mi-aş fi dorit ca prafurile de somn ale doctorului Carey să nu fi fost atât de eficiente.

— O clipă, Kate, am spus cu voce groasă. Ai puţină răbdare… mi-e foarte greaţă.

— Dar trebuie să te grăbeşti, Bridie! strigă ea pe un ton

plângăreţ. Mama a luat şareta de serviciu şi a plecat, iar Henson nu ştie ce să facă. Nannie a adormit în fotoliul din dormitorul mamei; nici măcar atunci când am trezit-o n-a înţeles…

Mă ridicasem deja din pat. Inima îmi bătea cu putere. Ceasul mic de pe masa de lângă pat arăta abia, ora şapte şi douăzeci de minute. Kate începuse să plângă. Am luat-o în braţe.

— Nu plânge, dragă. Te rog, nu plânge. Cum adică…

Mama „a plecat”?

Sora mea se strădui să-şi revină şi spuse cu glas tremurător:

— M-am spălat şi m-am îmbrăcat. Când m-am dus în camera ei, am constatat că acolo nu se afla decât Nannie, care dormea în fotoliu. Ca atare, am… am coborât la parter, unde l-am găsit pe Henson foarte supărat, punându-l la punct pe Robert. Se pare că mama s-a trezit şi s-a furişat până la grajduri fără să o vadă nimeni. Şi… şi; Bridie, nu şi-a pus o toaletă anume, ci a plecat aşa cum era, în cămaşă, cu părul desfăcut… Şi-a pus numai pelerina şi i-a spus lui Robert S-o înhame pe Daisy la şareta de serviciu. Apoi s-a făcut nevăzută.

Am aruncat o privire în spate, pentru a vedea dacă uşa era închisă, mi-am scos cămaşa de noapte şi am început să-mi pun lenjeria de corp găsită la îndemână – cea pe care o dădusem jos în seara precedentă. Greaţa, efect al medicamentului înghiţit, îmi chinuia stomacul, iar teama îmi dădea palpitaţii.

— …Henson era supărat pe Robert că n-a oprit-o, spunea Kate, iar Robert susţinea că nu-i datoria lui să-i zică stăpânei ce poate face şi ce nu… Şi… şi aşa am ajuns să vin în fugă la tine, Kate îşi apăsă obrajii albi cu lungile şi frumoasele ei degete. Oh, este îngrozitor! Ce se întâmplă, Bridie?

— Vino în spatele meu şi strânge-mi părul, i-am spus.

Nu contează cum, am adăugat punându-mi ciorapii. Robert a observat în ce direcţie a luat-o mama?

— A… a luat-o pe drumul spre Selby, şopti Kate înspăimântată.

Acesta era un drumeag care se bifurca la o distanţă de numai o jumătate de milă de Latchford Hall. Una dintre ramificaţii conducea la învecinatul cătun Selby, în timp ce cealaltă, foarte rar utilizată, traversa desişurile şi mlaştinile, ajungând la un golf. Pe malul acestuia nu existau decât rămăşiţele câtorva colibe de mult părăsite, singurele mărturii care aminteau de restrânsa comunitate de pescari ce se stabilise acolo cândva.

— Bridie… crezi că mama a luat-o spre mare pentru…?

Întrebările ei, nerostite până la capăt, existau deja şi în mintea mea. Nu puteam explica nicicum altfel această călătorie matinală, deşi, fără să ştiu de ce, nu credeam că mama intenţiona să se sinucidă înecându-se în apele mării.

Am răspuns la întrebare în momentul în care mâinile tremurătoare ale surorii mele au reuşit, în sfârşit, să-mi strângă părul în vârful capului.

— Sunt convinsă că nu este vorba despre aşa ceva. Nu-ţi fie teamă. Oricum, trebuie s-o prind din urmă cât mai curând posibil. Fugi şi spune-i lui Robert să pună şaua pe Punch. Cobor peste două, trei minute. Fă-l să se *grăbească*, draga mea.

Kate alergă până la uşă, dar acolo se opri şi se întoarse spre mine cu ochi holbaţi, nelămurită.

— Şaua de damă, Bridie?

— Oh, cerule, nu! Am căzut de pe ea de atâtea ori! Spune-i că vreau şaua tatii. Va trebui să mă descurc cât mai bine posibil.

Maximum cinci minute mai târziu, cu faţa nespălată şi părul încâlcit, am luat-o pe drumul spre Selby, prin soarele blând al dimineţii. Robert ar fi călărit mai repede, ca de altfel şi Kate, dar grăjdarul era un băiat de la ţară, prea sfios şi prea stângaci pentru a şti cum să se comporte cu o femeie care, pe lângă faptul că era stăpâna casei, îşi ieşise din minţi de durere, iar Kate era prea tânără. La vârsta ei, misiunea de a o aduce acasă pe mama, în starea în care se afla, ar fi fost înspăimântătoare. În afară de asta, dacă mama suferise o criză de isterie, probabil că va fi nevoie şi de o oarecare forţă fizică. Or, eu eram destul de puternică. Pentru prima dată îi eram recunoscătoare lui Dumnezeu că îmi dăruise această calitate improprie unei doamne.

Punch înainta în pas de galop, nu prea rapid. Nu îndrăzneam să-l grăbesc deoarece, chiar şi la această viteză, gâfâiam din cauza zdruncinăturilor, încercând inutil să-mi coordonez mişcările cu cele ale calului. Avusesem inspiraţia de a-mi pune o fustă foarte largă, dar şi aceasta se ridicase până deasupra genunchilor. Dacă pe lângă fustă luam în calcul părul lăsat liber şi poziţia dizgraţioasă pe care o aveam în şa, putem spune că ofeream o privelişte grotescă oricărui trecător matinal de pe drumul spre Selby.

Totuşi, până să ajung la intersecţie n-am zărit nici urmă de fiinţă omenească. Iar de aici încolo nu mă mai aşteptam să întâlnesc pe

cineva. Ramificaţia îngustă care se desprindea din intersecţie era lăsată în stare de paragină, Aşa încât am înaintat cu sufletul la gură, temându-mă ca nu cumva Punch să calce într-o groapă şi să mă arunce din şa. Nici nu-mi trecuse prin cap să aleg drumul care ducea spre satul Selby. Nu ştiu de ce, dar aveam convingerea că mama o luase spre golf. După zece minute, am prins ritmul pasului de galop, astfel că mi-am sincronizat mişcările cu cele ale calului. Lucrul acesta m-a ajutat foarte mult, călătoria devenind mai lesnicioasă.

Cu soarele exact în faţă, nu vedeam aproape deloc drumul şerpuitor care străbătea şesul ce se întindea în faţa mea până la malul mării. Abia când am cotit puţin spre nord, pentru a parcurge ultima jumătate de milă, am reuşit să disting în depărtare şareta de serviciu, oprită acolo unde drumul se unea cu linia colibelor dărăpănate din golf. Mi-am înfipt călcâiele în burta lui Punch. Trei sau patru minute mai târziu, încercând să cobor din şa exact lângă micul vehicul cu care venise mama, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut. Gâfâind din cauza efortului şi a agitaţiei, m-am ridicat şi m-am uitat în jur.

Mama trecuse de colibe, şi acum înainta de-a lungul vechiului dig de piatră, cu părul fluturând în vânt şi pelerina umflată în jurul ei. Am încercat s-o strig, dar n-am găsit puterea necesară pentru a învinge forţa cu care frica îmi strângea gâtlejul. Atunci, poticnindu-mă, am început să alerg pe dalele acoperite de alge, însă după numai vreo douăzeci de paşi am alunecat şi am căzut din nou, de data asta izbindu-mă zdravăn. Pur şi simplu, impactul mi-a făcut oasele să pârâie, m-a ameţit şi mi-a creat o nouă senzaţie de greaţă.

Îmi venea să ţip văzând cât de zadarnice fuseseră eforturile mele. În momentul acela mi-a fost silă de neîndemânarea de care dădeam dovadă, convinsă fiind că n-am s-o prind pe mama înainte ca ea să ajungă la capătul digului. Ridicându-mă în genunchi, am strigat-o cât am putut de tare, dar vocea mea era încă slabă din pricina gâfâielilor, iar vântul îmi purta cuvintele în altă direcţie. Ţin minte că, târându-mi picioarele, am mai străbătut câteva dale, ajungând la o zonă plină de nisip amestecat cu pietriş, buruieni şi bolovani sparţi. Şi că, în cele din urmă, am ajuns la dig. De ambele părţi ale acestuia, valurile mării se spărgeau de câte un pat de stânci, mici şi mari, unde pământul fusese erodat, dar capătul opus al digului era aproape cufundat în apă adâncă.

Ridicând privirea, am văzut că mama se oprise. Întoarsă pe

jumătate spre mine, se uita la ceva ce ţinea în mâini. Era un obiect mic, cubic… şi roşu. O cutie… O casetă.

Exact în momentul în care am recunoscut obiectul, mama s-a înclinat puţin spre spate, apoi a ridicat brusc mâna deasupra capului şi a aruncat caseta departe, în mare. În punctul cel mai de sus al traiectoriei capacul cutiei s-a deschis, lăsând să cadă în apă o mulţime de piese minuscule care s-au răspândit în aer, ridicând o jerbă de stropi albi în momentul cufundării în apă. Apoi a căzut şi caseta.

După ce s-a uitat lung la apă, mama s-a întors cu faţa spre mine. Mă aflam la o distanţă de douăzeci de paşi de ea. Şchiopătând puţin, am înaintat. Ea a clipit, s-a oprit şi m-a aşteptat nepăsătoare. Deşi înţelegeam cât de mult trebuia să sufere, tot am fost şocată văzându-i ochii înfundaţi în faţa albă ca ceara, încadrată acum de o încâlcitură de păr blond, bătut de briza mării.

— Oh… tu eşti, Bridie, spuse ea abia desluşit. Ce naiba faci aici la o asemenea oră?

Ajungând în sfârşit la ea, am luat-o de mâini. Degetele îi erau reci ca gheaţa.

— Am venit să te iau acasă, mamă.

— Frumos din partea ta că te-ai gândit la aşa ceva, dragă. Da, într-adevăr, nu mă simt foarte bine, dar cel puţin am făcut-o, aşa încât de acum pot să mă odihnesc.

În afară de verighetă, mama purta cu regularitate trei inele superbe primite de la tata. Pe unul sclipeau câteva diamante înşiruite pe jumătate din circumferinţa inelului, al doilea era ornat cu trei smaralde magnifice, iar al treilea avea un rubin înconjurat de diamante minuscule. Toate trei dispăruseră de pe degete. Rămăsese numai verigheta simplă.

Întorcându-mă, mi-am strecurat mâna pe sub braţul ei şi am condus-o încet înapoi, spre celălalt capăt al digului. Simţeam un tremur interior, generat de şoc şi de teamă, dar nu ştiam exact ce anume mă înspăimântase. După câteva momente, am vorbit pe cel mai normal ton pe care am fost în i stare să-l adopt:

— Cea pe care ai aruncat-o în mare a fost caseta ta cu 1 bijuterii, nu-i aşa, mamă?

— Da, dragă. Vocea ei era joasă, confidenţială. Conţinea. Toate bijuteriile mele, absolut tot ce mi-a dat sărmanul, scumpul tău tată. De acum poliţiştii ăia pot scotoci casa cât doresc.

Am întors capul şi m-am uitat lung la chipul ei pustiit.

— Dar, mamă, acelea erau bijuteriile *tale*! Nu erau bijuterii furate!

Ochii ei, mult adânciţi în cap, îmi aruncară o privire furişă.

— Nu-ţi poţi lua mereu toate măsurile de precauţie.

Bridie…

— Dar nu trebuie să dai crezare afirmaţiilor inspectorului! am ţipat, înspăimântată atât de vorbele ei, cât şi de fapta pe care o săvârşise. Tata n-a fost hoţ! N-a umblat de colo-colo pentru a fura bijuterii! Este ridicol, mamă! Trebuie… trebuie să fim curajoase şi să negăm întruna, până când adevărul va reuşi să iasă la suprafaţă.

Îmi simţeam lacrimile curgând pe obraji.

— Oh, mamă, cum ai putut să-ţi arunci bijuteriile în mare? Chiar crezi că tata ţi-ar fi dăruit vreodată bijuterii *furatei*

— Nu, dragă, sunt convinsă că n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Ar fi fost un gest prostesc. Întotdeauna obişnuia să-mi spună: „Nu-ţi poţi lua mereu toate măsurile de precauţie, Mary dragă".

— Da, dar atunci când făcea această afirmaţie se referea la altceva… la afacerile lui, bănuiesc. Nu voia să spună că…

Lăsând fraza neterminată, am dat din cap.

— Oh, mamă, cum mă derutezi!

— Îmi pare rău, dragă.

Părăsind digul, am ajuns pe plajă, apoi am traversat drumul acoperit cu dale, spre zona colibelor ruinate. Mă durea capul uşor, dar continuu, împiedicându-mă să-mi adun gândurile. După câteva secunde, mama a zis cu voce stinsă:

— Tatăl tău a fost un om foarte neobişnuit, Bridie. Foarte diferit de alţii… A fost superior. Superior celorlalţi bărbaţi.

N-am şti ut ce să răspund. De aceea, nespunând nimic, m-am îndepărtat de ea cu intenţia de a-l aduce pe Punch mai aproape şi de a-l lega cu un hăţ lung în spatele şaretei. Când „am ajutat-o să urce pe treapta şaretei, mama şi-a continuat ideea cu aceeaşi voce slabă:

— Întotdeauna mi-am făcut griji din pricina lui, însă el râdea şi mă ridica în braţe… doar ştii, era foarte puternic. Apoi ne plimbam braţ la braţ şi îmi povestea nişte istorioare… Doamne, ce istorioare… În final, mă trezeam râzând cu el… promiţându-i că n-o să mă mai agit. Dar ori de câte ori îl vedeam plecând din nou, îmi făceam alte şi alte probleme…

Aplecându-se, mama îşi ascunse faţa în mâini şi începu să plângă.

N-o puteam ajuta cu nimic. Ascultându-i vorbele fără şir, mă gândeam speriată că-şi pierduse minţile şi mă rugam să fie vorba numai de o afecţiune psihică temporară. Urcând treapta din spatele şaretei, m-am aşezat în faţă, am apucat frâiele, după care am plescăit de câteva ori pentru a o pune pe Daisy în mişcare. Am descris întâi un semicerc spre a întoarce şareta, apoi am luat-o înapoi, pe drumul spre Selby.

Trecuse deja de opt şi jumătate când am ajuns la Latchford Hall. Kate ne aştepta pe terasa din faţa intrării, nerăbdătoare să pună o mulţime de întrebări. Dar eu am redus-o la tăcere, apoi i-am spus lui Ellen s-o ducă pe mama în camera ei şi s-o culce. Cu. Numai câteva minute înainte îmi amintisem că poliţiştii de la Scotland Yard urmau să vină la ora nouă şi jumătate pentru a continua percheziţia, or eu nici nu-mi făcusem toaleta, nu luasem micul dejun – deşi acesta nu prea avea importanţă, deoarece, la drept vorbind, nu aveam niciun fel de apetit.

Henson stătea în hol, cu ziarul *The Times* în mână. Văzând expresia lui uluită, mi-am dat seama că era cotidianul din ziua respectivă şi că majordomul nostru citise deja ceva despre tata. Acesta aşteptă ca Ellen s-o conducă pe mama la etaj, apoi se apropie de mine şi spuse cu o voce răguşită:

— Domnişoară Bridie… oh, domnişoară Bridie!

M-am gândit cu nerăbdare la momentul sosirii lui

Bernard, ca urmare a biletului pe care i-l trimisesem în seara precedentă. De îndată ce el se va afla alături de mine, puteam fi sigură că voi avea un sprijin, un tovarăş loial, care mă va ajuta preluând o parte din poverile ce tindeau să mă strivească. Şi nu aveam să mă mai simt atât de singură. Dar Bernard nu venise încă. În schimb, sosise momentul critic. Acum n-o mai puteam feri pe sărmana mea Kate de îngrozitorul şoc pe care avea să i-l provoace relatarea din ziar.

Am întins mâna spre majordom, iar el mi-a dat ziarul.

— În salon, te rog, Henson, i-am spus. Apoi, adresându-mă surorii mele: Nannie s-a trezit?

Kate dădu din cap cu un aer trist.

— Da. A trecut deja o vreme de când s-a dus să se îmbrace.

— De cum va fi gata, ia-o în dormitorul tău şi aşteptaţi-mă.

Vin la voi în cinci minute. Vreau să discut mai înainte cu Henson.

Auzindu-mă, ochii ei se măriră, iar buza îi tremură.

— Ce s-a întâmplat, Bridie? Am aşa o presimţire oribilă că mai urmează nişte veşti proaste… dar nu-mi dau seama ce anume ar putea fi.

— Draga mea Kate, te rog, fii îngăduitoare cu mine, i-am spus cu voce nesigură. Nu-ţi cer decât cinci minute. Te rog.

Mi se rupea inima la gândul că o voi face să sufere, însă nu puteam nici să amân discuţia, nici să îndulcesc lovitura. Ea m-a privit lung, întâi jignită, apoi sfidătoare, şi timp de o clipă m-am temut că va refuza să se supună, dar deodată am văzut-o adunându-şi cutele rochiei şi luând-o la fugă spre celălalt capăt al holului, apoi pe scări în sus.

Intrând în salon, m-am oprit lângă şemineu. Când Henson a închis uşa, am spus:

— Te rog, lasă-mă câteva clipe să citesc chestia asta.

Şi, cu mâinile murdare, zgâriate pe palme în urma căzăturilor de pe drumul pietruit de lângă golf, am despăturit ziarul. Articolul cu pricina se afla în partea de jos a ziarului paginat pe două coloane, sub un titlu care m-a făcut să mă înfior.

„UN GENTLEMAN – HOŢ DE BIJUTERII

Toate ziarele franceze de importanţă majoră au publicat ieri un raport care nu poate primi decât calificativul de remarcabil. Acesta se referă la un domn din Suffolk, de origine irlandeză, care a avut parte de un sfârşit violent sub zidurile unui castel din Franţa, în timp ce-şi exercita secreta sa meserie de hoţ de bijuterii. Investigaţiile noastre au scos la iveală faptul că

Roger Chance, în vârstă de 52 de ani, domiciliat la Latchford Hall, Wynford, regiunea Suffolk, era un expert în artă şi se ocupa de comercializarea tablourilor. El şi-a desfăşurat activitatea aproape exclusiv pe Continent. Locuia la Paris şi se întorcea acasă, în Anglia, numai de trei sau patru ori pe an, pentru a petrece câteva săptămâni împreună cu familia sa, la Latchford Hall. Acesta este numele locuinţei în care s-a stabilit, cu peste douăzeci de ani în urmă, la puţin timp după ce s-a căsătorit. Acum, la Latchford Hall au rămas soţia sa (doamna Mary Chance) şi cele două fiice ale lor (domnişoarele Bridget şi Kate Chance).

Raportul poliţiei franceze susţine că, neştiut de nimeni – poate

cu excepţia unui tovarăş de furtişaguri care ascundea valorile sustrase –, Roger Chance ducea o viaţă dublă, fiind în secret un spărgător desăvârşit. Acest raport a fost confirmat acum şi de autorităţile noastre în materie, respectiv Departamentul de Criminalistică al Scotland Yard-ului. Ofiţeri de grad superior au studiat un număr de declaraţii ale unor martori oculari, prezenţi la evenimentele petrecute în seara de 3 iulie la castelul Montpalion, inclusiv comunicatele a doi oficiali sus-puşi din poliţia franceză.

Departamentul de Criminalistică ne-a informat că, timp de mulţi ani, eforturile comune ale forţelor poliţieneşti din câteva ţări continentale au fost dejucate de un hoţ specializat în furtul bijuteriilor scumpe din casele bogătaşilor. Incursiunile hoţului nu erau frecvente, dar întotdeauna se finalizau cu obţinerea unei prăzi de o valoare considerabilă, iar metodele de spargere erau atât de ingenioase şi de derutante, încât, cu timpul, necunoscutul a primit porecla *Le Sorcier* (în traducere: Magicianul)".

Am ridicat privirea de pe ziar fiindcă literele începuseră să-mi joace înaintea ochilor. Henson stătea cu capul înclinat, uitându-se fix în podea. Articolul era mai lung decât crezusem şi mai înspăimântător, pentru că-l învinuia făţiş pe tata. Mi-am frecat ochii, apoi m-am forţat să continui lectura.

„În conformitate cu declaraţiile oficialităţilor de la Scotland Yard, a trecut mai bine de un an de zile de când colegii lor din Franţa au realizat un nou studiu asupra tuturor detaliilor, aparent nesemnificative, privitoare la spargerile deosebite înregistrate în ultima vreme – «prin ultima vreme» înţelegându-se o perioadă foarte lungă de timp. Din acest studiu au rezultat anumiţi factori comuni, care au dus la formularea puţin credibilei teorii potrivit căreia misteriosul delincvent n-ar fi nimeni altul decât celebrul comerciant de obiecte de artă Roger Chance, un străin care locuia la Paris, dar care călătorea foarte des pe întregul continent, fiind un oaspete obişnuit al celor mai mari case.

După multe discuţii, poliţia, în colaborare cu baronul Montpalion şi contesa Vizzini, una dintre persoanele invitate de acesta la o petrecere de weekend organizată în minunatul său castel aflat la nord de Angoulême, i-a întins o cursă. Înainte de petrecerea la care a luat parte şi domnul Roger Chance, câteva ziare din Franţa şi Italia au publicat pe parcursul câtorva săptămâni mai multe articole privitoare

la un colier magnific, cu diamante, lucrat pentru contesă de faimoşii bijutieri romani Mirel & Capelli.

Se spera că aceasta va fi o nadă tentantă pentru *Le Sorcier*. Şi într-adevăr aşa a fost. Domnul Roger

Chance a acceptat invitaţia la petrecere şi s-a aflat printre oaspeţi. La o oră foarte mică a nopţii de sâmbătă, cu faţa ascunsă sub o mască bine mulată, el a forţat intrarea în budoarul contesei cu ajutorul unor instrumente proprii spărgătorilor. Astfel, venind de pe balcon, hoţul a început să caute pe furiş colierul cu diamante.

El nu avea cum să ştie că planul pus la punct dinainte prevăzuse mutarea contesei în alt apartament şi că era aşteptat de reprezentanţii poliţiei franceze. Aceştia l-au lăsat să găsească o copie ieftină a colierului, într-o casetă de bijuterii plasată pe masa de toaletă, după care au ieşit din ascunzători chiar în momentul în care ticălosul se pregătea să plece.

Omul mascat a reuşit să le scape din mâini, s-a repezit pe balcon şi a sărit de pe balustradă, cu intenţia de a se agăţa de cornişa pe care se presupune că ar fi parcurs-o venind dinspre camera sa. În graba disperatei încercări de a scăpa, mâinile i-au alunecat şi hoţul a căzut de la înălţimea de şaizeci de picioare pe neîndurătoarele dale de piatră de dedesubt. Un alt poliţist, care stătuse ascuns în curte, s-a apropiat imediat de omul căzut, dar *Le Sorcier* era deja mort; îşi pierduse viaţa instantaneu, în momentul impactului cu solul.

După îndepărtarea măştii, a fost descoperită, în sfârşit, adevărata identitate a enigmaticului *Le Sorcier*. Stupefianta teorie a poliţiştilor se confirma astfel, deoarece mortul era chiar Roger Chance, un membru marcant al societăţii cosmopolite, un cunoscut comerciant parizian de obiecte de artă, un gentleman din Suffolk.

Printr-o declaraţie făcută aseară, Scotland Yard-ul a confirmat zvonul că detectivii au început să percheziţioneze reşedinţa Latchford Hall, în cursul zilei de ieri, în speranţa că vor recupera măcar unele dintre obiectele acumulate pe nedrept de acest delincvent. Sunt însă şanse reduse ca percheziţia să fie încununată de succes, din moment ce Chance şi-a limitat activităţile mârşave strict la ţările de pe Continent, cu siguranţă pentru a-şi proteja familia. Corespondentul nostru va urmări îndeaproape orice pas făcut pe calea rezolvării acestui caz deosebit, însă este puţin probabil ca descoperirile ulterioare să fie mai senzaţionale decât cele de până acum".

Am împăturit ziarul şi mi-am frecat din nou ochii. Henson îmi spuse cu o voce profund afectată:

— Efectiv nu înţeleg, domnişoară Bridie. N-am…" n-am mai pomenit aşa ceva. Cum pot spune asemenea lucruri despre domnul Chance? Nu este decât o calomnie oribilă, domnişoară, nu-i aşa?

— În orice caz, e o calomnie legală, i-am răspuns temătoare. Altfel n-ar fi apărut în ziare. Oricum, este sigur că, pe undeva, s-a făcut o greşeală îngrozitoare.

— Sunt convins, domnişoară Bridie. Dar, iertaţi-mă… ce fel de greşeală credeţi că poate fi? Cei de jos îmi vor pune această întrebare şi va trebui să ştiu ce să le răspund.

Am dat din cap.

— Nu ştiu. Nu sunt în stare să gândesc, Henson. Dar domnul Whitely, avocatul consultant, se va duce astăzi la Londra şi sper că va reuşi să lămurească această chestiune, între timp, trebuie să cobori pentru a le vorbi servitorilor despre articolul din ziar. Explică-le că detectivii, care au fost ieri aici, vor reveni în curând pentru a continua percheziţia. De asemenea, este necesar să-i avertizezi că situaţia va fi foarte dificilă o anumită perioadă de timp. Într-adevăr, foarte dificilă…

— Da, domnişoară Bridie. Bârfele vor fi îngrozitoare.

Mi-e teamă că aici se vor strânge o mulţime de oameni care nu vor dori altceva decât să se uite la casă şi la cei care intră sau ies.

— Oh, Dumnezeule! am spus, simţindu-mi stomacul strângându-se la acest gând. Şi nici reporterii nu vor întârzia să apară.

— Îl voi pune pe Robert să stea la poartă, domnişoară Bridie, şi voi trimite pe cineva după fratele acela al lui, ştiţi dumneavoastră care.

— Cel solid, ajutorul de fermier?

— Exact, domnişoară. Jack este solid ca un taur. Doar te uiţi la el şi-ţi dai seama ce forţă are. Dacă îi daţi un şiling, fiţi sigură că astăzi nu vă va deranj a nimeni.

— Bine, Henson, îţi mulţumesc. Este bine să aranjezi chestia asta fără întârziere, chiar înainte de a discuta cu personalul. Mă simt nevoită să-ţi las ambele sarcini deoarece, acum, eu trebuie să-i dau noua veste domnişoarei Kate.

Când am traversat holul, m-am zărit în marea oglindă de pe perete. Părul îmi scăpase aproape complet din panglica cu care fusese prins, împrăştiindu-se în dezordine în jurul capului. Rochia era murdară şi cu poalele sfâşiate pe partea pe care căzusem de două ori.

Când îmi frecasem ochii, praful de pe degete mi se întinsese pe pleoape şi pe sprâncene, iar dârele cafenii îmi dădeau un aspect grotesc. Eram înţepenită şi mă dureau toate oasele din cauza cursei călare pe care o făcusem. În plus, în ciuda căldurii de afară, simţeam un frig lăuntric, la gândul că în următoarele câteva minute trebuia să duc la bun sfârşit o treabă înspăimântătoare.

Kate era în dormitorul ei, împreună cu Nannie Foster. După ce am făcut-o să ia loc, i-am spus că *The Times* a publicat o minciună hidoasă despre tata, apoi i-am citit articolul cu o voce care, pe parcursul întregii lecturi, a fost cât pe ce să mi se stingă de câteva ori. Cu chipul împietrit, Nannie şedea nemişcată, clătinând doar încet capul dintr-o parte în alta. Kate începuse să plângă înăbuşit pe la jumătatea articolului, iar acum, la sfârşit, stătea deja cu fruntea în mâini, zguduită de Hohote. Ştiam că după ce îşi va reveni din starea de şoc, va avea să-mi pună o mulţime de întrebări. Or mie nu-mi trecea prin cap ce răspunsuri i-aş putea da. Pe deasupra, trebuiau făcute atât de mult lucruri, încât nu-mi puteam permite nici măcar un scurt răgaz pentru a alina durerea surorii mele.

Am pus ziarul pe pat, am bătut-o pe umăr şi m-am aplecat ca să o sărut pe cap…

— Îmi pare rău, draga mea, i-am spus epuizată. Rămâi aici cu Nannie şi încearcă să fii curajoasă. Vorbim mai târziu. Acum n-am timp. Trebuie să mă spăl şi să mă schimb înainte de sosirea detectivilor. Oh… şi a doctorului Carey.

Ellen, Dumnezeu s-o binecuvânteze, scosese cada, o pusese în faţa şemineului pe un covoraş de baie şi o umpluse cu apă fierbinte. De asemenea, îmi scosese lenjerie curată şi o rochie bleumarin, găsind timp s-o şi aranjeze, îndepărtând bordurile albe de la guler şi de la mâneci, pentru a-mi servi temporar drept rochie de doliu până când aveau să fie gata toaletele negre.

Douăzeci de minute mai târziu, simţindu-mă pentru prima dată în dimineaţa aceea oarecum calmă, am ieşit din camera mea şi, în capul scărilor, m-am întâlnit cu Ellen care tocmai urca însoţită de doctorul Carey. El mi-a aruncat o privire ciudată, jenat peste măsură, şi m-a salutat.

— Bună dimineaţa, Bridie.

— Bună dimineaţa, doctore.

Ştiam că văzuse articolul din ziar şi aveam convingerea că în

momentul acela şi-ar fi dorit să se afle oriunde în altă parte, doar la Latchford Hall nu.

— Numai simţul datoriei îl făcuse să vină la noi. Mă întrebam cât de des aveam să văd în zilele următoare această privire în ochii oamenilor… o privire în care se amesteca şocul, repulsia şi curiozitatea avidă.

— Vă rog, scuzaţi-mă numai o clipă, i-am spus, apoi, m-am adresat cameristei: îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut, Ellen. Am să merg împreună cu domnul doctor la mama. Vreau să te duci iute în bucătărie şi să asculţi ce are să-ţi spună domnul Henson.

— Să-mi spună, domnişoară Bridie?

— Da. Hai, du-te. Dacă am nevoie de tine, te sun din dormitor…

Ellen o spălase pe mama pe faţă şi pe mâini, îi periase părul şi o îmbrăcase într-o cămaşă de noapte curată. Când am intrat în dormitorul ei împreună cu doctorul Carey, am găsit-o dormind liniştită. M-am bucurat să văd că urmele teribilului stres dispăruseră de pe faţa ei. Ochii îi erau încă vineţi şi afundaţi în orbite, dar avea o expresie calmă şi lucrul acesta o făcea să arate aproape bine, frumoasă ca întotdeauna. Când medicul îi luă pulsul, mama se mişcă uşor, însă nu se trezi. Apoi el îi pipăi fruntea şi clătină din cap surprins, după care se întoarse spre mine.

— Să înţeleg că a dormit bine azi-noapte?

— Cred că da, doctore Carey.

Mă hotărâsem să nu-i pomenesc nimic despre nebunescul drum pe care îl făcuse mama până pe coastă.

Trebuia să-i vorbesc despre aşa ceva doar în cazul în care ar fi fost strict necesar.

El dădu din cap…

— Se pare că a suportat foarte bine şocul. Cred că nu mai are nevoie de somnifere. Deocamdată, se poate spune că este încă într-o stare vecină cu letargia. Ai grijă ca mai târziu să mănânce ceva… de preferinţă ceva uşor. Mâine, dacă doreşte, va putea să părăsească patul. Nu cred că este necesar să mai trec pe aici, adăugă Carey luându-şi geanta.

Am coborât împreună în hol, în tăcere. Eram convinsă că nu va mai trece niciodată pe la noi, orice s-ar întâmpla. Probabil că era pentru prima dată când realizam că toate cunoştinţele noastre din district, de la ţărani la intelectuali, ne vor privi, pe mama, pe Kate şi pe

mine, doar ca pe membrii familiei unui delincvent notoriu; că vom fi privite lung, bârfite la nesfârşit şi evitate, de parcă am fi contactat cine ştie ce boală. Nimeni nu dorea să aibă de-a face cu soţia şi fiicele unui răufăcător. Şi gândind aşa, m-am simţit cuprinsă de încă un val de recunoştinţă pentru faptul că mă puteam bizui măcar pe Bernard.

Henson era la intrare. În momentul în care a deschis, uşa, i-am zărit apropiindu-se de casă pe inspectorul Browning şi pe sergentul Dean.

— Bine… o zi bună, Bridie, spuse doctorul Carey.

— La revedere, doctore, i-am răspuns cu voce tristă, fără a reuşi să-mi ascund mâhnirea.

„Apoi, punându-şi pălăria pe cap, el a plecat, iar eu m-am dat la o parte pentru a le permite celor doi detectivi să intre. Aceştia mă salutară politicoşi, iar inspectorul mi se adresă, privindu-mă cu atenţie:

— Sunteţi foarte palidă, domnişoară. Vă simţiţi bine?

— Sunt cam obosită, inspectore.

— Nu cred că aţi luat micul dejun. Sincer vă spun, ar trebui să mâncaţi ceva.

— Da, vă voi asculta sfatul imediat ce voi fi liberă. Domnul Whitely a vorbit cumva cu dumneavoastră ieri-seară?

— Da, domnişoară, şi am înţeles că astăzi se duce la Scotland Yard pentru a discuta cu superiorii mei. Dacă îmi cereţi părerea, mă simt nevoit să recunosc că acest domn Whitely este un tip foarte inteligent. Mă rog… acum, domnişoară, vreau să vă cer din nou scuze pentru deranj, dar aş dori să-mi continuu treaba dacă se poate.

— Desigur. Domnul Henson, aici prezent, vă stă la dispoziţie.

Inspectorul Browning se uită spre sergent.

— Verifică dacă sigiliile sunt intacte, apoi începe-ţi treaba cu sufrageria. Ia la rând toate încăperile de la parter.

— Da, domnule.

Sergentul Dean se îndepărtă în grabă. După o scurtă ezitare, inspectorul spuse:

— Domnişoară, aş vrea să văd atât bijuteriile doamnei Chance, cât şi pe cele ale dumneavoastră şi ale surorii dumneavoastră. Apoi, regret că trebuie s-o spun, mă simt nevoit să cercetez… ăă… dormitoarele.

Cred că la auzul acestor cuvinte faţa mea a căpătat o paloare şi

mai pronunţată, deoarece, deodată, capul a început să mi se învârtească. Ca prin ceaţă, l-am simţit pe inspector punându-mi mâna pe braţ şi l-am auzit spunându-mi:

— Liniştiţi-vă, domnişoară.

Mi-a trebuit o secundă sau două pentru a mi se limpezi vederea.

— Vă rog, haideţi în salon, inspectare. Vreau să vă spun două cuvinte, i-am zis atunci, dându-mi seama că era inutil să-i ascund adevărul.

Inspectorul avea să afle foarte curând că mama deţinuse o serie de bijuterii care acum dispăruseră şi avea să deducă tot ceea ce se întâmplase interogându-i pe servitori. Era imposibil ca măcar unul dintre ei să nu-i vorbească despre plimbarea pe care o făcuse Mary Chance în acea dimineaţă.

Când uşa s-a închis în urma noastră, m-am întors cu faţa spre el şi am spus:

— Şocurile produse de vestea morţii tatălui meu şi, în special, de îngrozitoarea acuzaţie pe care i-aţi adus-o ieri, s-au combinat, tulburând puternic mintea mamei, care azi-dimineaţă a acţionat de o manieră iraţională. Obsedată de învinuirile la adresa tatii, ea şi-a adunat toate bijuteriile, s-a dus în golf şi le-a aruncat în mare. Regret că am ajuns prea târziu pentru a o opri.

Inspectorul a inspirat adânc, scoţând o fluierătură uşoară, apoi a rămas cu privirea aţintită la mine. Într-un târziu a vorbit blând:

— Bine, vă mulţumesc că mi-aţi spus, domnişoară.

Deodată, mi-am simţit inima strângându-se. Mă consideram vinovată. Omul acesta dăduse dovadă de multă bunăvoinţă cu o zi în urmă, lăsându-şi percheziţia neterminată.

Şi uite care era rezultatul…

— Îmi pare rău, inspectore, i-am spus. Presupun că e superiorii dumneavoastră nu vor fi foarte mulţumiţi de felul în care v-aţi dus misiunea la îndeplinire.

— Nu vă faceţi griji din cauza asta, domnişoară. Sunt convins că-mi puteţi descrie toate bijuteriile dispărute, iar camerista mamei dumneavoastră poate garanta pentru exactitatea descrierilor.

— Da. Nu ar fi greu.

— Oricum, sunt ferm convins că descrierile nu se vor potrivi cu cele de pe lista bijuteriilor furate, pe care am primit-o de la poliţia franceză. Le-am împărtăşit superiorilor mei această părere de la bun

început. Le-am spus că domnul Chance a fost un om deosebit de inteligent – mult prea inteligent pentru a face greşeala prostească de a dărui membrilor familiei sale piese furate.

Acum îl priveam cu ochi scăpărători. Când am vorbit, am constatat că timbrul vocii mi se schimbase complet.

— Tatăl meu *nu* a furat nicio bijuterie, inspectore!

El suspină şi îşi frecă bărbia cu degetul arătător.

— Poate că nu, domnişoară, poate că nu, spuse calm. Dar mama dumneavoastră pare mult mai puţin sigură în această privinţă, nu-i aşa?

Se făcuse ora zece şi Bernard tot nu venise, iar următorul tren nu sosea mai devreme de încă o oră. Ellen îmi adusese un ou fiert, pâine, unt, o cană cu ceai, şi rămăsese cu mine în încăpere, pentru a se asigura că mănânc. Suferinţa îşi pusese amprenta pe faţa ei. Toţi servitorii aflaseră deja a doua veste, cea mai rea posibilă, şi ca urmare începuseră să vorbească în şoaptă şi să meargă în vârfurile picioarelor, de parcă întreaga casă s-ar fi pregătit pentru funeralii.

Bernard nu a sosit nici la ora unsprezece. Pentru a-mi umple timpul într-un fel, m-am dus în camera surorii mele şi am stat puţin cu ea. N-am vorbit mult, deoarece se părea că în situaţia în care ne aflam nu mai aveam ce să ne spunem. Kate m-a întrebat de două ori ce ne vom face fără tata, dar eu n-am putut să-i răspund decât că, deocamdată, habar n-am şi că voi discuta cu mama de îndată ce se va simţi suficient de bine pentru a lua o hotărâre.

Camera surorii mele se afla în partea din faţă a casei. De la fereastra ei puteam vedea poarta principală, dincolo de tufele înalte din grădină. Pe latura opusă a uliţei stăteau vreo zece săteni, sau chiar mai mulţi, care nu făceau altceva decât să caşte gura la casa noastră. Robert, grăjdarul, se afla chiar în poartă, în timp ce Jack, fratele acestuia, masivul ajutor de fermier, se plimba cu paşi măsuraţi de pe o parte pe alta a aleii, rotind leneş în mână o creangă ţepoasă de porumbar, lungă de vreun metru. Până acum, Robert venise în două rânduri până la mine pentru a-mi aduce mesajele unui reporter de la *East Anglian Daily Times*, care dorea să-i ia un scurt interviu unui membru al familiei. Şi de două ori îi transmisesem că nu vom da niciun fel de interviuri pentru presă şi că le-am fi recunoscători dacă nu ne-ar mai deranja cu stăruinţele lor.

La ora douăsprezece, de la fereastra bibliotecii am zărit trăsura

gării apropiindu-se greoi de casă. În fugă am ieşit în hol, apoi am coborât treptele exact în momentul în care Bernard se dădea jos din trăsură.

— Oh, Bernard, slavă Domnului că ai venit! M-am simţit îngrozitor de singură…

Mă agăţasem de mâinile lui. Uşurarea era atât de mare, încât nu mai puteam vorbi. Nu făceam decât să-l privesc, străduindu-mă să-mi stăpânesc lacrimile. Expresia ochilor lui Bernard era fermă şi maxilarele încleştate. Uitându-mă la el, m-am simţit cuprinsă de o linişte dureroasă atât de puternică, încât am ameţit şi Bernard a trebuit să mă prindă repede de umeri pentru a nu mă prăbuşi. Apoi, după ce i-a aruncat o vorbă vizitiului, m-a luat cu putere de braţ şi, ducându-mă înspre casă, mi-a şoptit ceva nedesluşit.

— Scuză-mă… i-am spus cu voce tremurătoare. Ce ai zis, dragul meu Bernard?

— Te-am întrebat unde am putea discuta, Bridie.

Stilul lui concis şi hotărât mi-a reînviat speranţele. Cu un efort, am reuşit să-mi redobândesc controlul asupra vocii.

— Oh, te rog… nu în casă. Atmosfera este atât de tristă, atât de întunecată… Şi sunt acolo doi detectivi care se ocupă de percheziţie.

— Da. Am aflat din ziar. Dumnezeule, pari bolnavă, Bridie. Ai chemat un doctor?

Am scos un fel de sunet, ceva între un hohot de râs şi unul de plâns.

— Doctorul Carey a fost pe aici de două ori pentru a o vedea pe mama. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine. De acum mă voi simţi bine, dragul meu.

O luasem prin faţa casei, îndreptându-ne spre punctul în care aleea cotea spre grajduri şi spre şopronul în care ţineam şaretele. Soarele de amiază îmi încălzea plăcut faţa. Cu fiecare clipă ce trecea mă simţeam tot mai puternică. Am traversat încet pajiştea din spatele casei, luând-o spre copacii umbroşi de dincolo de brâul de tufe care înconjura casă, fără a mai schimba nicio vorbă. Îi eram recunoscătoare lui Bernard şi ştiam camă înţelegea. Aveam nevoie de un oarecare răgaz pentru a mă calma şi pentru a-mi aduna gândurile.

Când ne-am oprit lângă copaci, m-am întors spre el, am pus mâinile pe braţele lui şi am ridicat privirea, lăsându-l să vadă cât de mult îl iubeam pentru că acceptase să-mi fie alături într-un moment

atât de dificil. Şi inima mi-a crescut de bucurie în momentul în care i-am observat siguranţa, privindu-i ochii – ochii aceia albaştri, mult depărtaţi, pe care îi adoram.

— Te-ai mai liniştit, Bridie? mă întrebă el cu voce calmă.

— Da, mult, dragul meu Bernard. Îţi mulţumesc din toată inima că ai venit.

— Trebuia să vin, Bridie. N-am putut să-ţi trimit doar o scrisoare.

— O scrisoare? am repetat mirată.

— Aşa mi-a sugerat tata, după ce a citit articolul din *The Times*. De fapt, am avut o discuţie serioasă cu el, dar n-am putut s-o fac, Bridie. Am considerat că cea mai decentă atitudine este să vin până aici pentru a discuta faţă în faţă.

Mi-am luat mâinile de pe braţele lui şi le-am împreunat la spate, strângându-le cu putere. Îmi era greaţă. Şi încercam din răsputeri să nu tremur.

— Ce anume vrei să-mi spui în faţă, Bernard? l-am întrebat în cele din urmă, cu vocea ridicată, tremurătoare.

El îşi trecu degetele prin părul blond, foarte des.

— Doar îţi dai seama, Bridie, nu? înţelegi doar că situaţia s-a schimbat complet. Tatăl tău a fost un delincvent. Oricât de nedrept ar părea, tu şi familia ta veţi suferi din cauza asta tot restul vieţii. Sunteţi familia lui Roger Chance, notoriul hoţ de bijuterii.

Dând din cap, am reuşit să spun pe un ton neutru:

— Înţeleg.

— Sper că înţelegi, Bridie. Cel mai bun lucru pentru tine ar fi să pleci în străinătate, să-ţi schimbi numele şi să încerci să iei viaţa de la capăt. În Anglia, oriunde te vei duce, va fi imposibil să nu vezi măcar un deget îndreptat spre tine.

— Bernard inspiră adânc, după care continuă ferm: Am venit să-ţi spun că, în asemenea circumstanţe, nu mă pot căsători cu tine. Mariajul acesta mi-ar ruina cariera, ar avea repercusiuni asupra familiei mele, m-ar transforma într-un paria al societăţii. Asta am vrut să-ţi spun, Bridie. Sunt convins că mă înţelegi.

Incapabilă să vorbesc, i-am răspuns printr-o înclinare a capului. Speranţele mele de a fi alinată şi sprijinită în aceste grele momente din viaţa mea fuseseră spulberate într-o fracţiune de secundă, ca lovite de trăsnet. Eram din nou singură pentru a înfrunta toate încercările,

pentru a face tot ceea ce trebuia făcut, fără ajutorul nimănui. Totuşi, îl înţelegeam pe Bernard. În ciuda groazei şi a disperării cu care priveam viitorul, nu-l puteam învinovăţi, Era o dovadă de prostie din partea mea că nu apreciasem corect dimensiunea stigmatului pe care avea să-l poarte de acum încolo familia lui Roger Chance. Şi nu mă puteam aştepta ca vreun bărbat să dorească să împărtăşească cu mine acest stigmat.

M-am trezit făcând una dintre grimasele mele obişnuite. Îmi strânsesem buzele între dinţi, întinzându-le în acelaşi timp, într-o încercare absurdă de a schiţa un zâmbet. Sprâncenele mult ridicate indicau regretul şi acceptarea. Dacă mai puneam la socoteală şi paloarea puternică a feţei, trebuie că arătam ca o păpuşă cu faţa de cârpă, cu trăsăturile creionate în linii simple.

Bernard mă privea încruntat, evident stânjenit. Dacă aş fi îndrăznit, aş fi râs gândindu-mă că fermitatea lui, care mă bucurase atât de mult, nu fusese ceea ce îmi imaginasem, ci hotărârea de a pune capăt în mod onorabil logodnei noastre nu printr-o simplă scrisoare, ci printr-o discuţie „faţă în faţă”.

Desprinzându-mi mâinile de la spate, mi-am scos cu grijă de pe deget inelul de logodnă, un inel frumos, cu safir, pe care Bernard mi-l dăruise cu numai câteva luni în urmă. Când i l-am întins, el a ezitat, apoi a ridicat mâna ca să i-l pun în palmă.

— Îţi mulţumesc, Bridie, spuse cu un aer mohorât. Este o treabă a naibii de afurisită… îmi pare rău. Sper că până la urmă tu şi familia ta veţi găsi o cale de a… de a… ajunge la o soluţie satisfăcătoare a problemei. Regret, dar efectiv nu mai am nimic de zis.

Am clătinat din cap în semn că-l înţeleg, simţindu-mă ca o marionetă. Văzând că Bernard continua să stea în faţa mea, bâţâindu-se şovăitor pe loc, am, închis ochii. Probabil că în clipa aceea semănăm şi mai bine cu o păpuşă de cârpă, dar nu mai conta. Cu palmele apăsate pe piept îmi puteam simţi bătăile inimii. Fără să vreau, am început să le număr. Când am ajuns la o sută, am redeschis ochii, clipind în lumina puternică a soarelui, şi am constatat că rămăsesem singură în grădină.

Între timp, în acele momente de întuneric, se întâmplase ceva cu mine. Acum nu mai eram pe punctul de a izbucni în lacrimi, iar panica declanşată de gândul că va trebui să-mi duc singură povara, dispăruse complet. Eram decisă să găsesc o cale de a le alina pe mama, pe Kate şi

pe Nannie. Trebuia să am grijă de ele. Nu aveam timp să vărs lacrimi amare sau să-mi plâng soarta. Nu eram o persoană competentă pentru rolul de cap de familie şi niciuna capabilă să poarte toate bătăliile care îmi stăteau în cale, dar conştientizam faptul că trebuia să-mi asum aceste responsabilităţi, deoarece nu exista niciun alt om care să le poată prelua.

Amintindu-mi de domnul Whitely, m-am simţit cuprinsă de un neaşteptat val de afecţiune. Nu ştiam ce păreri îşi formase el despre tata, dar mă primise cu bunăvoinţă şi continuase să mă trateze cu amabilitate chiar şi după ce-mi auzise povestea. Iar acum plecase în grabă la Londra pentru a mă ajuta, amânându-şi toate celelalte probleme. Aşadar, puteam fi mulţumită că aveam măcar un aliat.

Stăteam de mult timp cu capul plecat, uitându-mă fix în iarbă. La un moment dat, am constatat că privirile îmi rămăseseră aţintite asupra unui obiect mic, aflat chiar lângă picioarele mele. Era un cilindru subţire, de culoare cafenie, cam cât jumătate din degetul meu arătător. La un capăt, cilindrul era înnegrit. Uitându-mă cu mai multă atenţie, am sesizat că era vorba de nişte frunze cafenii, strâns rulate… Frunze de tutun. M-am aplecat să le privesc mai de aproape. Era o ţigară foarte subţire, cum nu mai văzusem până atunci. La capătul negru, unde ţigara fusese stinsă de picăturile de rouă, scrumul se solidificase. Ciudat era că, la Latchford Hall, cu excepţia tatii, nimeni nu fuma, iar cei doi grădinari nu foloseau decât pipe din lut.

Am clătinat din cap enervată, de parcă aş fi vrut să-mi limpezesc mintea, şi m-am îndepărtat de mucul de ţigară, întrebându-mă ce mă apucase să mă gândesc la asemenea prostii când întregul meu univers se fărâma. M-am concentrat – deci un timp asupra probleme lor curente, încercând să-mi fac un plan pentru zilele imediat următoare. A doua zi dimineaţa trebuia să mă duc din nou la Southwold, la domnul Whitely, pentru a afla rezultatul vizitei la Scotland Yard şi pentru a-l întreba cum aş putea aduce din Franţa trupul tatălui meu. Apoi trebuia să fac pregătirile necesare pentru funeralii şi să discut o mulţime de chestiuni cu mama, dar asta numai atunci când ea avea să se simtă suficient de bine pentru a putea lua o serie de decizii.

Lăsând la o parte viitorul imediat, aveam o vagă impresie că vom fi sfătuite să vindem Latchford Hall şi să ne mutăm într-o casă mai modestă, în altă zonă a ţării. Ne trebuia o locuinţă suficient de spaţioasă pentru a ne adăposti pe noi, pe bătrâna Nannie Foster, o

bucătăreasă-administrator, o fată care să dea o mână de ajutor la bucătărie şi o cameristă. Nutream trista convingere că, ori unde ne vom muta, povestea noastră ne va urma, şi chiar mă întrebam dacă nu cumva era mai indicat să ne stabilim în Londra, unde anonimatul era mai bine asigurat.

M-am întors încet spre casă şi am traversat terasa, gândindu-mă la diferite probleme care păreau a se lupta între ele pentru a-mi atrage atenţia. Ferestrele erau deschise. În momentul în care am intrat în sufragerie, am auzit-o pe Kate cântând. Cu trei ani în urmă, când devenise evident că sora mea era dotată cu un mare talent muzical, tata îi cumpărase un pian Broadwood, aflat acum în salon. Traversând holul cu intenţia de a mă duce acolo, l-am văzut pe inspectorul Browning stând complet nemişcat, cu capul puţin aplecat şi ochii pe jumătate închişi, ascultând. Kate interpreta *Preludiile* lui Liszt şi niciodată n-o auzisem cântând mai bine. Durerea ei părea să se scurgă din inimă, prin intermediul degetelor, direct pe clape. Păcat că nu-mi puteam uşura şi eu sufletul în felul acesta.

Inspectorul tresări în momentul în care dădu cu ochii de mine, apoi se reculese şi oftă, clătinând capul şi deschizând palmele, gest prin care voia, parcă, să-şi exprime atât simpatia, cât şi regretul. O clipă mai târziu, fără să spună nimic, se îndreptă spre scară. Am intrat în salon şi m-am oprit în spatele surorii mele, punându-i uşor mâna pe umăr. Cântând în continuare, ea înclină capul pentru a-şi lipi obrazul de mâna mea, după care spuse:

— Acum mă simt bine, Bridie. N-o să mai plâng.

Am strâns-o binişor de umăr şi am ascultat o vreme, lăsându-mă fermecată de muzică.

— Ai fost s-o vezi pe mama? am întrebat-o în cele din urmă.

— Acum vreo jumătate de oră, dar m-a speriat, Bridie. N-a scos niciun cuvânt. Pare că doarme cu ochii deschişi.

— Este şocată, draga mea. Nu trebuie să te sperii.

— Bridie…

— Da?

— Crezi că este adevărat? Mă refer la… ce s-a scris în ziar despre tata.

— Kate, cum te poţi îndoi?! am întrebat-o, făcând un pas lateral pentru a-i vedea faţa. Evident că nu este adevărat! Chiar ţi-l poţi închipui pe tata făcând aşa ceva?

Ea continuă să cânte încruntată, concentrată la maximum, timp de aproximativ o jumătate de minut. Apoi spuse încet:

— Da, mi-l pot închipui, Bridie.

— Kate!

Ridică mâinile de pe claviatură şi se uită la mine.

— A fost un om nechibzuit, veşnic batjocoritor.

Şi de la înălţimea la care ridicase mâinile, le coborî fulgerător pe clape, începând cu degete sprinţare să cânte, într-o cheie minoră, un fragment muzical care făcea parte dintr-o nouă lucrare a lui Dukas, *L'A pprenti Sorcie*[2]. Era o scurtă melodie dansantă, insolentă şi uşuratică.

— Uite, exact aşa a fost tata, Bridie, spuse Kate. Nu ai simţit niciodată? Nu ţi-ai dat seama că, pentru el, întreaga lume nu era decât o glumă de care putea râde în voie?

Urmară câteva acorduri de legătură prin intermediul cărora Kate reveni la *Preludii*. Privirea absentă rătăcea undeva, în depărtare. Cearcănele întunecate de sub ochi erau accentuate de paloarea feţei.

Mi-a fost greu să-mi găsesc cuvintele, dar în cele din urmă am spus:

— Asta este o discuţie prostească şi sper că nu vei mai vorbi niciodată aşa…

O dată limba dezlegată, aş fi avut chef să-i zic mai multe lucruri, dar nu voiam s-o necăjesc tocmai acum, când se afla într-un moment de mare vulnerabilitate. Am pus mâna pe obrazul ei, pentru a-i da de înţeles că nu sunt supărată pe ea, apoi m-am dus să mă aşez la o oarecare distanţă de pian, ca s-o ascult, în speranţa că muzica mă va linişti, fiindcă inima începuse să-mi bată cu putere ca urmare a şocului şi a indignării. Până acum nu-mi trecuse nici măcar o sigură dată prin cap ideea că afirmaţiile din ziar ar putea fi adevărate, indiferent de ceea ce susţinea poliţia franceză, Scotland Yard-ul sau oricine altcineva. Iar sora mea, Kate, începuse să aibă dubii în mai puţin de o oră de la aflarea îngrozitoarei poveşti…

Mă aşezasem doar de vreun minut, când în salon intră Henson pentru a mă anunţa că poliţiştii se pregăteau să plece. Ieşind pe hol, i-am găsit pe cei doi, inspectorul şi sergentul, aşteptându-mă cu pălăriile în mâini.

---

[2] Ucenicul vrăjitor (în lb. franceză în original).

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, domnişoară, îmi spuse inspectorul, dar am considerat că aţi dori să ştiţi că ne-am terminat treaba.

— Sunt convinsă că n-aţi găsit nimic din ceea ce v-aţi aşteptat să găsiţi, inspectare.

— Perfect, adevărat, domnişoară. Aş vrea să vă mulţumesc că ne-aţi acceptat prezenţa fără nicio zarvă. Aţi fost foarte amabilă, dacă mă pot exprima aşa. Lovitura este teribil de crudă pentru dumneavoastră şi familia dumneavoastră. Pot avea îndrăzneala să vă dau un sfat, domnişoară? întrebă el după o scurtă ezitare.

I-am răspuns încercând să schiţez un zâmbet.

— În aceste momente, consider că orice sfat este bine-venit.

— Bine, atunci vă recomand să nu vă ascundeţi. Plecaţi şi veniţi oricând doriţi, mişcaţi-vă în voie. Oamenii care îşi pierd vremea prin faţa casei vor dispărea curând. Iar în ceea ce-i priveşte pe reporteri… vreţi să le spun că nu aveţi nimic de declarat? Cred că se vor bizui pe cuvântul meu.

— V-aş fi extrem de recunoscătoare, inspectare.

— Încă ceva, domnişoară. Dacă se întâmplă ceva… cum să spun?… ciudat, ceva derutant sau poate chiar puţin alarmant, aş fi bucuros să-mi trimiteţi o telegramă la Scotland Yard. V-am lăsat cartea mea de vizită pe măsuţa aceea din hol.

Auzindu-l, l-am privit lung.

— Ciudat sau alarmant? în ce sens, inspectare?

— N-aş putea să precizez cu exactitate, domnişoară. Este vorba numai de o bănuială, de o presimţire. Ţinându-şi gambeta lipită de piept, inspectorul făcu o plecăciune curtenitoare: Acum o să vă urăm o zi bună. Şi dacă nu vă deranjează cutezanţa mea, aş vrea să vă spun că rar am avut un asemenea prilej de desfătare ca acela pe care mi l-a oferit sora dumneavoastră atunci când a cântat. În urmă cu câţiva ani, am avut ocazia să-l ascult pe Paderewski la St. James's Hall. Consider că modul în care a interpretat sora dumneavoastră piesa lui Liszt s-a ridicat la nivelul pretenţiilor lui. Maestrului nu i-ar fi fost ruşine de o asemenea interpretare. Bine, sergent, haide. Nu vreau să ne pierdem toată ziua pe aici.

Când Henson a închis uşa în urma poliţiştilor, mi-a trecut prin minte gândul că acest inspector surprinzător, care dădea dovadă de sensibilitate faţă de muzica clasică, îmi arătase mai multă simpatie

decât fostul meu logodnic.

— Pot să vă întreb ce doriţi să se servească la prânz, domnişoară Bridie? îmi întrerupse Henson firul gândurilor.

— Oh.: „Am bâiguit, încercând să mă concentrez. Anunţ-o pe doamna Ryland că las problema asta în seama ei. Să fie ceva foarte uşor şi simplu. Eu mă duc să stau puţin cu mama.

— Foarte bine, domnişoară Bridie.

Când am ciocănit în uşă şi am intrat în camera ei, mama era trează. Ellen îi periase părul şi i-l împletise în două cozi. Şi, ciudat, mama nu mi se mai păruse de mult timp atât de tânără. Ochii ei erau senini, faţa destinsă. Schiţând un zâmbet, îmi făcu semn să mă aşez pe pat.

— Te-am aşteptat, Bridie, şopti cu glas blând.

— A trebuit să mă ocup de câteva lucruri, mamă, i-am spus luând-o de mână. Te simţi un pic mai bine?

— Da, dragă. De acum mă voi simţi foarte bine, răspunse, după care scoase un fel de chicot. Până la urmă, inspectorul a renunţat să percheziţioneze şi camera asta. A trimis-o pe Ellen să mă anunţe că, având în vedere circumstanţele, nu mai are sens să treacă pe aici. La ce crezi că s-a referit?

— Ştie că ţi-ai aruncat toate bijuteriile în mare, mamă. Eu i-am spus.

Îmi aruncă o privire plină de reproş.

— Oh, Bridie, chestia asta n-a fost prea inteligentă. Sunt convinsă că tatăl tău te-ar fi considerat o gâscă proastă.

Cum nu voiam să declanşez o discuţie în contradictoriu, am încuviinţat dând din cap şi am rămas tăcută, continuând să o ţin de mână. Aveam multe de discutat cu ea, dar ştiam că nu era momentul potrivit. Privirile mamei păreau cam rătăcite. Eram convinsă că nu se putea concentra asupra problemelor de importanţă majoră, care impuneau luarea unor decizii…

După câteva minute a închis ochii, făcându-mă să cred că adormise. Apoi i-am văzut buzele curbându-se uşor, pentru a schiţa un surâs extrem de firav, şi am auzit-o murmurând:

— A fost atât de deştept… îmi plăcea la nebunie să-l aud râzând de poveştile pe care mi le spunea. Vai, ce poveşti, Bridie… Nu-mi era niciodată teamă atunci când se afla lângă

Noi şi îmi vorbea despre toate chestiile alea râzând… Dar după

ce pleca, mă gândeam la poveştile lui şi începeam să mă sperii. Cred că n-am înţeles niciodată prea bine cum vedea el viaţa… pentru că el era un gentleman, înţelegi tu… Un gentleman înnăscut. Or gentlemanii râd de alte lucruri decât ceilalţi oameni.

Îmi era greu să-i urmăresc frazele incoerente. Cu toate acestea, fără să ştiu de ce, ceea ce spunea mă neliniştea.

N-am zis nimic, sperând că până la urmă va adormi. Însă după aproximativ un minut de tăcere, mama vorbi din nou, tot în şoaptă:

— Vai, ce poveşti, Bridie! Cu mult timp în urmă a fost întâmplarea aceea din Austria, petrecută într-un loc care poartă numele de Witt… Witt şi nu mai ştiu cum. Niciodată nu-mi aduc aminte denumirile tuturor acelor case şi localităţi străine, în vila unui nobil de acolo se afla un seif care avea un sistem deosebit de închidere. Dar el a luat un burghiu şi a făcut două găurele, apoi a extras aerul cu „cu o pompă de aer, cred, şi din câte am înţeles lucrul acesta a făcut ca praful să intre în seif prin cealaltă gaură. Praf de puşcă… presupun c-a fost. După aceea Roger a… nu, a mai fost o chestie care se numeşte fitil. În orice caz, a urmat o explozie şi uşa s-a deschis. Îţi poţi imagina aşa ceva? Ce smaralde frumoase… Şi bucata de catifea în care erau înfăşurate nu fusese decât puţin pârlită. N-a dat dovadă de inteligenţă? Asta trebuie să fi fost înainte de cununia noastră, pentru că le-am văzut pe toate în ziua în care m-a dus la Piatra Capricornului. Oh, cât a mai râs de faptul că lăsase încuietoarea aceea deosebită absolut neatinsă. Asta era partea care îi plăcea lui cel mai mult, înţelegi… festa pe care o juca unuia sau altuia. Aşa a fost şi chestia aia de la Roma… de la balul mascat în timpul căruia i-a spus unei baroane că frumosul ei colier de perle nu este decât o imitaţie. Iniţial, baroana a fost foarte indignată… dar era adevărat, înţelegi tu, pentru că el însuşi făcuse substituirea…

Şoaptele incoerente ale mamei continuau să se audă monoton. Eu şedeam cu privirea aţintită pe mâna mea care îi strângea degetele, încercând să-mi limpezesc mintea, să-mi formez măcar un gând inteligibil, să simt ceva… orice fel de emoţie. Dar mă transformasem parcă într-o bucată de lemn. Nimic huse mişca în mine.

Ceva mai târziu – n-aş putea să spun cât de târziu – am realizat că mama adormise. Era minionă, frumoasă, liniştită. Prin creierul meu năucit de informaţii, care începea să revină încet la viaţă, trecu ideea că ceea ce aflasem acum nu avea să schimbe situaţia. Poate cu excepţia bătrânei Nannie Foster, eu eram singurul om din lume care refuza cu

desăvârşire să creadă ceea ce spuneau poliţia şi ziarele".

Foarte bine. Greşeam, dar nu conta, deoarece nimic nu se schimbase. Se părea că tatăl meu, Roger Chance, acel om „nechibzuit, veşnic batjocoritor", după cum îl calificase Kate, fusese cu adevărat notoriul hoţ cunoscut sub numele de *Le Sorcier*. Oricum, toată lumea în afară de mine era convinsă deja de acest lucru. Iar temeinicia sau netemeinicia acestei convingeri nu avea implicaţii diferite asupra viitorului meu şi al familiei mele, care în ambele cazuri urma să fie acelaşi.

Probabil că am dat dovadă de o mare prostie nerealizând că implicaţiile erau înfricoşător de diferite. Dacă aş fi înţeles acest lucru, aş fi fost, probabil, mult mai bine pregătită pentru a face faţă ţesăturii de mistere, teroare şi pericol care avea să mă prindă în capcana ei în perioada imediat următoare.

În noaptea aceea, m-am trezit stând lângă fereastră şi privind în grădină. Nu se vedea nicio mişcare, nu se zărea niciun călăreţ ieşind din umbra pomilor, ca acela din visul pe care îl avusesem în noaptea precedentă.

Aducându-mi aminte de el, m-am frecat la ochi, mi-am pălmuit zdravăn obrajii până când m-au usturat şi mi-am sprijinit fruntea de geamul rece. Acum ştiam cu certitudine că eram trează şi că mă puteam baza pe conexiunile realizate de mintea mea într-o fracţiune de secundă, între două imagini complet diferite ce mi se întipăriseră în memorie. Una era cea a ciudatei ţigări subţiri, pe jumătate fumate, pe care o văzusem în cursul dimineţii lângă pomi. A doua era cea a punctului luminos zărit în vis sau în realitate, cu o noapte în urmă, punct care căzuse de la înălţime înainte ca bărbatul cu pălărie de *gaucho* să se materializeze din întuneric şi care, izbindu-se de pământ, se descompusese într-o mulţime de scântei.

O ţigară aruncată de un om călare s-ar fi văzut exact aşa de acolo de unde priveam eu. Adică nu visasem? Atunci, înseamnă că prin grădina de la Latchford Hall trecuse într-adevăr, la o oră foarte matinală, un călăreţ cu nişte scări ciudat de lungi, care purta o pălărie de *gaucho* şi fuma o ţigară.

Ridicând dispreţuitor din umeri, m-am întors în pat. Mă enerva faptul că dădeam crezare unei asemenea absurdităţi. Mi-am spus că în seara precedentă fusesem peste măsură de epuizată, motiv din cauza căruia avusesem un vis bizar. Era adevărat, în noaptea aceea retrăisem

parţial scena, coborâsem din pat ca o somnambulă, mă dusesem la fereastră, dar după aceea reuşisem să mă trezesc. Iar în ceea ce priveşte ţigara pe jumătate fumată pe care o găsisem lângă copaci, prezenţa ei nu putea fi decât o coincidenţă.

Când, m-am urcat din nou în pat, obosită, n-am ştiut că era pentru a doua oară în ultimele douăzeci şi patru de ore că ajungeam la o concluzie greşită.

4

În următoarele câteva săptămâni am descoperit că exista un punct dincolo de care simţurile îmi erau atât de amorţite, încât noile lovituri nu mai aveau aproape niciun efect asupra mea. La două zile după ce am aflat că tata murise şi că fusese un hoţ profesionist, şi la o zi după ce Bernard rupsese logodna, am părăsit Latchford Hall la ora nouă dimineaţa, îndreptându-mă spre cei aproximativ zece bărbaţi, femei şi copii care zăboveau pe aleea din faţa intrării. Obrajii îmi ardeau. Pe alee erau oprite două docare şi o căruţă de negustor. Oamenii formaseră două grupuleţe şi bârfeau. Un bărbat îşi ascuţea secera, o femeie tricota un ciorap, un copil lingea o acadea, iar ceilalţi ţânci jucau ceva, alergându-se unul pe altul. Întreaga scenă avea un aer sărbătoresc. În momentul în care cabrioleta mea a ieşit în alee, toţi au rămas nemişcaţi, cu ochii aţintiţi la mine. Parcă făceau parte dintr-un tablou.

Pe drum, şi în special atunci când am străbătut străzile aglomerate ale orăşelului Southwold, am avut senzaţia că mii de priviri curioase se întorc spre mine şi că tot atâtea limbi gâlcevitoare comentează situaţia familiei noastre.

Domnul Whitely, impasibil şi politicos ca întotdeauna, m-a primit în biroul său, trecând direct la subiect:

— Domnişoară Chance, mă simt obligat să vă spun, oricât de neplăcut ar fi pentru mine – îmi închipui că pentru dumneavoastră este şi mai neplăcut – că după lunga discuţie pe care am purtat-o cu comisarul asistent şi după ce am studiat traducerea unui număr substanţial de documente trimise de poliţia franceză, nu văd cum am putea susţine inocenţa tatălui dumneavoastră; deoarece asta ar însemna să respingem mărturiile incontestabile ale unor persoane a căror probitate nu poate fi tăgăduită.

Uitându-mă la mâinile pe care mi le ţineam în poală, am spus:

— Sunt convinsă că nu vă aşteptaţi să dau crezare acelor mărturii, domnule Whitely, oricât de incontestabile ar fi ele.

— Evident că nu. Însă aş vrea să vă conving că nu avem nicio posibilitate de a demonstra că aceste mărturii sunt false.

— Foarte bine, domnule Whitely. Vă mulţumesc pentru toate eforturile pe care le-aţi depus. În circumstanţele acestea, mai doriţi să fiu clienta dumneavoastră?

— Sunt chiar foarte dornic să vă dau tot concursul, domnişoară Chance, acţionând conform planului pe care l-am stabilit la prima noastră întâlnire. Cererea de eliberare a procurii de administrare a averii este deja înaintată. Pe de altă parte, în dimineaţa aceasta voi lua legătura cu banca tatălui dumneavoastră. Mai aveţi să-mi daţi vreo instrucţiune?

— Dacă este posibil, aş vrea ca trupul tatălui meu să fie adus acasă, pentru a fi îngropat aici.

Avocatul dădu din cap absent şi îşi frecă nasul.

— Perfect. Am anticipat această dorinţă, aşa încât am profitat de drumul până la Londra pentru a mă interesa de această problemă. Din câte am înţeles, nu va fi nicio dificultate, însă este posibil ca el să fie adus în ţară cu o oarecare întârziere. Potrivit legilor franceze – vă rog să-mi scuzaţi exprimarea cadavrele ce urmează a fi transportate pe calea ferată trebuie să fie supuse unor anumite proceduri de conservare.

— Poftiţi…? Ah, da. Înţeleg. Pot să vă rog să faceţi tot ceea ce trebuie în acest sens, domnule Whitely? Nu cred că asemenea probleme cad în sarcina dumneavoastră, dar v-aş fi deosebit de recunoscătoare. Deocamdată mama mea nu se simte suficient de bine pentru a se ocupa de ceva. Sunt absolut singură. Nu are cine să mă ajute.

— Lăsaţi totul în seama mea. Ochii avocatului se luminară pentru o clipă. Îi voi da fratelui meu instrucţiunile necesare pentru a prelua el această responsabilitate. În privinţa celorlalte probleme, sper că în decurs de câteva zile voi fi capabil să fac o apreciere justă a situaţiei dumneavoastră financiare, luând în considerare numai sursele existente în ţară. Din punctul de vedere al averii de peste graniţă, am fost informat că poliţia franceză nu a descoperit până în momentul de faţă decât un cont modest, destinat cheltuielilor zilnice, pe care tatăl dumneavoastră îl deţinea la o bancă pariziană.

Deocamdată nu s-au depistat alte resurse materiale sau alte depozite de bani. S-ar părea, domnişoară Chance, că oricare ar fi fost averea deţinută de tatăl dumneavoastră, aceasta a fost bine ascunsă. Avocatul înclină capul şi oftă. Mi-e teamă ca prea bine ascunsă… în orice caz, noi ne vom continua cercetările şi vă vom ţine permanent la curent cu rezultatele lor. Vă sunt adânc recunoscător pentru această vizită, domnişoară Chance.

În zilele care au urmat am ascultat sfatul inspectorului Browning, ieşind fără teamă din casă pentru a rezolva tot felul de probleme strict menajere. Învăţasem să mă înarmez cu o resemnare tenace, care mă proteja, oriunde mă duceam, de toate privirile obraznice şi de gurile gâlcevitoare, de ocheadele piezişe şi de bârfele şoptite. Kate a venit odată cu mine până în Wynford, dar n-a rezistat şi abia a reuşit să-şi stăpânească lacrimile până când am ajuns acasă.

Nannie Foster îşi revenise din şoc şi îmi era de mare ajutor având grijă de mama, ţinându-i companie surorii mele, care avea tendinţa ca, o dată rămasă singură, să lâncezească apatică. Dar Latchford Hall devenise o casă tristă şi sumbră, într-o zi, Hanson veni la mine să mă întrebe, jenat, dacă aş vrea să le dau servitorilor scrisori de recomandare. Nu voiau să plece din cauza articolelor din ziare, mă asigură el, dar având în vedere trecerea fulgerătoare în nefiinţă a stăpânului lor, considerau că ar trebui, poate, să-şi găsească alte slujbe. Auzindu-l, Nannie se arătă indignată. Eu, însă, nu i-am considerat neloiali şi nici nu i-am învinovăţit pentru cererea lor.

Mama nu a mai părăsit patul. Stătea acolo, fără să-mi pună nicio întrebare. Parcă se refugiase într-un lung somn, care îi oferea cine ştie ce satisfacţie. Într-un fel, mă bucuram pentru ea văzând-o liniştită, dar îmi făceam griji că nu mânca şi că dormea aproape tot timpul, fie noapte, fie zi. Iniţial m-am temut s-o las pe mâinile cameristei Ellen, pe cele a bătrânei Nannie sau în seama surorii mele, pentru a nu începe să delireze, aşa cum făcuse în prezenţa mea, dezvăluind adevărul. Kate avea dubii în ceea ce priveşte inocenţa tatii şi, după câte ştiam, Ellen la fel, dar nu suportam ideea că aceste îndoieli ar putea fi înlocuite de certitudini. Totuşi, după ce am constatat în câteva împrejurări că mama nu a făcut nicio destăinuire în prezenţa altora – dacă ar fi făcut, aş fi aflat – m-am liniştit şi, două-trei zile mai târziu am considerat că nu mai exista niciun pericol să se întâmple aşa ceva.

O scrisoare adusă de un emisar al domnului Whitely m-a

anunţat că toate aranjamentele pentru transportarea corpului tatălui meu fuseseră făcute în mod satisfăcător şi că sicriul urma să fie depus la Capela de Odihnă a domnilor Harris şi Cole, directorii biroului de pompe funebre din Southwold, peste maximum două săptămâni. Data exactă avea să fie anunţată cam în zece zile. Avocatul îmi sugera să fac nişte pregătiri provizorii pentru funeralii şi mă întreba dacă voi avea amabilitatea să trec vineri dimineaţa pe la biroul lui. Întâlnirea era programată pentru ora unsprezece, când domnul Whitely se aştepta să intre în posesia tuturor informaţiilor necesare pentru a-mi putea da sfaturi privitoare la proprietăţile personale ale tatălui meu. De asemenea, îşi exprima speranţa că mama îşi va reveni până atunci pentru a mă putea însoţi, deoarece prezenţa ei era indispensabilă în calitate de moştenitoare directă a lui Roger Chance…

I-am scris pentru a-i mulţumi şi pentru a-mi confirma venirea, anunţându-l totodată că mama nu se simţea deloc bine, deci nu mă putea însoţi. Lucrul acesta era perfect adevărat. Joi, starea ei m-a îngrijorat atât de mult, încât am trimis pe cineva după doctorul Carey, deşi mă temeam cumva că mă va refuza, găsind o scuză oarecare sau chiar cerându-mi de la obraz să caut în altă parte serviciile medicale de care aveam nevoie. Totuşi, patruzeci de minute mai târziu doctorul intră în casa noastră, dându-mi de înţeles, prin stilul tăios şi rece pe care îl adoptase, că în ochii lui noi nu mai eram decât nişte nimicuri.

Vizita pe care i-a făcut-o mamei a fost scurtă, iar mie mi s-a adresat abia la plecare, când l-am condus de-a lungul culoarului până la scări, apoi jos, în holul de la intrare.

— Din punct de vedere fizic nu are nimic, dar este subalimentată, aşa încât trebuie s-o convingi să mănânce. Supe şi ciorbe. Pâine şi lapte. Orice. Dacă nu reuşeşti, starea ei se va înrăutăţi.

— Încerc tot timpul, doctore, dar ia câte o lingură sau două şi adoarme. Sunt foarte îngrijorată.

— Debilitate nervoasă, rezultat al şocului suferit. Nu-i de mirare. Îi voi prepara un tonic şi i-l voi trimite spre seară printr-un băiat. Trebuie să-i stimulez apetitul. Vizita este doi şilingi, te rog, plus şase peni pentru tonic.

— Oh! am exclamat, reuşind cu greu să-mi stăpânesc o grimasă prostească, de surpriză. Oh, scuzaţi-mă. Eu… vă rog, aşteptaţi o clipă să-mi iau punga.

După plecarea medicului, m-am încuiat în dormitorul meu şi am

vărsat câteva lacrimi. Mă simţeam umilită. I-aş fi putut spune cu răceală în glas ceva de genul: „Fă bine şi transmite-ne nota de plată ca de obicei, doctore”. Ori: „Dacă insişti să primeşti bani gheaţă, ţi-i trimit prin băiatul care ne va aduce medicamentul”. Existau multe fraze reci, demne, care puteau fi utilizate în asemenea cazuri. Dar eu eram Bridie Chance, aşa încât nu făcusem altceva decât să mă strâmb, să-mi cer scuze şi să bâigui câteva cuvinte.

Vineri dimineaţa am plecat de la Latchford Hall la ora zece fără un sfert, luându-mi o mare marjă de siguranţă pentru a ajunge la timp în Southwold, la întâlnirea cu domnul Whitely. Fratele lui Robert, aflat la postul lui de gardă, m-a salutat, iar eu m-am oprit pentru a schimba o vorbă cu el.

— Astăzi nu mai sunt pe aici decât două femei şi doi puşti, dom’şoară, îmi spuse el, făcându-mi semn cu capul spre micul grup aflat lângă zidul scund de pe cealaltă parte a aleii. N-a mai încercat nimeni să intre în curte. Pare-se că le-au ajuns nouă zile de bârfă.

Scandalul Roger Chance depăşea cu mult limita a noua zile de bârfa, dar cel puţin casa nu ne mai era luată cu asalt de tot felul de clevetitori şi jurnalişti curioşi, aşa cum se întâmplase în primele zile.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, Jack, i-am spus. M-aş bucura dacă tu şi Robert aţi continua să faceţi cu rândul de gardă aici până după sfârşitul săptămânii, pentru a fi siguri că nu vom mai fi necăjiţi.

— Cu plăcere, domnişoară Bridie. Tipii ăia de la ziar au fost mai răi, dar şi-au cam pierdut elanul.

— Am aflat. Uite un şiling în plus. L-ai câştigat pe merit.

Ştiam de la Henson că, pe la începutul săptămânii, Jack îl aruncase pe un ziarist deosebit de insistent într-o tufă de măceş. De atunci aceştia îşi „cam pierduseră elanul”, după cum se exprimase băiatul.

Zece minute mai târziu, când cabrioleta mea făcea o curbă amplă pe lângă pădurea ce se întindea dincolo de Liddington, m-am văzut nevoită să trag cu putere de hăţuri.

Şi am reuşit să mă opresc la numai o aruncătură de băţ de un călăreţ care stătea nemişcat în mijlocul drumului. La pasul leneş al lui Daisy, n-ar fi existat niciun pericol să ne ciocnim, dar întâlnirea aceasta neaşteptată mă luase prin surprindere, în plus, mă enervasem brusc, probabil din cauză că nervii mă cam lăsaseră în ultimele zile.

— Înainte de a putea deschide gura, bărbatul a întors capul spre

mine, şi-a ridicat jobenul gri şi m-a salutat cu un zâmbet atât de cald şi de direct, încât mi s-a tăiat răsuflarea de încântare, apoi am roşit, jenată de o asemenea reacţie. Necunoscutul avea o înălţime care depăşea media. Buclele foarte negre, tunse scurt, îi încadrau faţa pătrăţoasă, cu ochi căprui, calzi şi surâzători.

Nu purta nici pantaloni bufanţi de călărie, nici jachetă, ci un costum gri şi o cravată de mătase, prinsă cu un ac de aur. Costumul, extrem de elegant, era lucrat dintr-o stofă fină, cadrilată. Atât croiala acestuia, cât şi felul în care bărbatul îşi strunea calul erau ciudate, dar, înainte de a-mi putea pune prea multe întrebări, l-am auzit vorbind şi, deodată, am realizat că nu era englez.

Scuzaţi-mă, *mam'selle*.

Chiar dacă n-ar fi folosit acest cuvânt franţuzesc, aş fi bănuit cu uşurinţă că bărbatul din faţa mea venea de pe Continent – poate chiar din Franţa. Vocea lui era mai degrabă gravă, iar accentul uşor străin semăna cu al unui profesor originar din Grenoble care venise la Girton pentru a ne preda lecţii despre literatura franceză a secolului al optsprezecelea.

Observând că scările şeii lui erau lungi, mi-am amintit imediat de singura ocazie în care mai văzusem un asemenea model de şa. Derutată de amestecul de gânduri abia ivite în mintea mea, m-am trezit punându-i o întrebare bizară:

— Purtaţi vreodată alt tip de pălărie?

Şi mi-am simţit obrajii colorându-se înainte de a termina propoziţia. Cu siguranţă, în afară de Bridie Chance, nu mai exista niciun om pe lumea asta care ar fi ales asemenea cuvinte pentru a răspunde scuzelor politicoase ale unui străin, întrebarea trebuie să-i fi părut idioată. Totuşi, în mintea mea fusese ceva. Nu i-o pusesem decât din cauză că mă gândisem la bărbatul pe care îl văzusem sau îl visasem în prima noapte după ce familia noastră fusese lovită de dezastru şi la pălăria de *gaucho* a acestuia, cu calotă plată şi boruri largi.

În orice caz, străinul nu păru surprins, ci îşi ţuguie buzele gânditor şi se uită la joben, de parcă ar fi vrut să trateze problema cu toată consideraţia cuvenită. Într-un târziu, îmi spuse:

— Uneori mai port şi o şapcă, *mam'selle*. Are vreo importanţă?

— Nu… nu, deloc. Vă rog să mă scuzaţi.

Apoi am inspirat puternic şi mi-am întins buzele într-o grimasă de jenă. Mi-am amintit mult prea târziu că nu trebuia să mă mai

strâmb.

Străinul mă privi cu interes.

— Eu sunt cel care trebuie să-mi cer iertare, *mam'selle*. Îmi cer cele mai umile scuze pentru că am îndrăznit să vă opresc din drum. Permiteţi-mi să mă prezint. Mă numesc Chatillon. Philippe Chatillon, la dispoziţia dumneavoastră.

Îmi era greu să gândesc clar în faţa acelor ochi căprui, deosebit de mari, care păreau să pună stăpânire pe mine. Totuşi, m-am străduit să fiu prudentă.

— Vreţi să spuneţi că aţi aşteptat aici cu intenţia de a mă opri, *monsieur* Chatillon?

— Din partea mea, *mam'selle*, veţi primi întotdeauna un răspuns sincer, aşa încât mă văd nevoit să recunosc că, într-adevăr, am stat aici numai pentru a putea vorbi cu dumneavoastră.

La auzul acestor cuvinte m-am enervat.

— Sunteţi ziarist?

Zâmbetul lui a fost absolut dezarmant.

— Ah, vă rog, nu mă insultaţi, *mam'selle*. Nu, nu sunt ziarist. Sunt, dintr-un anumit punct de vedere, poliţist. Un poliţist francez, desigur. Şi am fost, tot dintr-un anumit punct de vedere, un prieten al tatălui dumneavoastră, al încântătorului domn Roger Chance.

— Un prieten? am bâiguit cu vocea răguşită de stupoare.

— Dintr-un anumit punct de vedere. Chatillon ridică din umeri, vrând să-mi dea de înţeles că regretă. Există oricând posibilitatea să-ţi admiri adversarii. Ştiţi că acum câteva luni, când tatăl dumneavoastră se pregătea să se întoarcă în Anglia, l-am sfătuit să rămână aici, împreună cu familia sa? Eram pe Champs Élysées, în faţa unei sticle cu vin. Am insistat să renunţe la profesiunea pe care o practica, oricare ar fi fost aceea. M-a înţeles destul de bine, însă a preferat să reacţioneze ca şi când m-aş fi referit la comerţul cu tablouri. Eh, asta este… Sunt bucuros că, fiind ocupat cu alte probleme, n-am fost implicat în scena finală.

A durat mult timp până ce am putut vorbi, dar Chatillon m-a aşteptat răbdător. În cele din urmă am spus:

— Vreţi să… vreţi să ziceţi că n-aţi fost implicat în scena petrecută la castelul Montpalion, când a murit tata?

— Da, *mam'selle*. În noaptea în care dumneavoastră v-aţi pierdut tatăl, eu mi-am pierdut cel mai amuzant prieten, explică el

privindu-mă cu ochii calzi şi liniştitori. Durerea nu este comparabilă, desigur… Primiţi condoleanţele mele.

— Vă mulţumesc.

Eram atât de derutată, încât m-am trezit întrebându-mă ce ar trebui să-i mai spun. Apoi, puţin contrariată, am realizat că nu-i pusesem încă cea mai normală întrebare, aşa că am continuat:

— Aştept să aflu de ce m-aţi oprit aici, în mijlocul. Drumului, *monsieur*. Îmi imaginez că doriţi să-mi cereţi ceva.

Nu, *mam'selle*. Doresc să vă spun ceva.

— Ce anume?

— L-am cunoscut bine pe Roger Chance, din anumite puncte de vedere poate chiar mai bine decât l-a cunoscut familia lui. Noi îl supranumisem *Le Sorcier*. Îşi merita din plin această poreclă. Era un om cu idei şi prejudecăţi stranii. Era, în acelaşi timp, sclipitor de inteligent şi totodată naiv.

„Deştept, fără a fi înţelept. Cred că veţi descoperi că a lăsat în urma lui o enigmă care va trebui descifrată. În momentul în care veţi ajunge la concluzia că bănuiala mea este corectă, vă sfătuiesc să-mi cereţi ajutorul, *mam'selle*.

— O enigmă? Ajutorul dumneavoastră? Nu înţeleg.

— Astăzi v-am pus la poştă un plic care conţine cartea mea de vizită, cu adresa din Paris. O simplă telegramă mă va aduce aici în mai puţin de o zi. Vă rog, păstraţi cartea mea de vizită pentru vremea când veţi avea nevoie de ea. Vă implor, n-o aruncaţi, la aceste cuvinte, am simţit un imbold stupid de a chicoti, deşi nu eram deloc amuzată.

— Acesta este motivul pentru care aţi venit aici, la Wynford, şi m-aţi oprit din drum? l-am întrebat. Aşa, pur şi simplu, doar pentru a-mi spune toate astea?

— *Mam'selle*, dacă v-aş fi scris, n-aţi fi crezut că sunt serios. Bănuiesc că acum nu mai puteţi avea dubii în privinţa asta.

Dorinţa de a chicoti mă părăsise. De data asta, am dat din cap încet, foarte serioasă.

— Este greu de crezut că v-aţi deranjat atât de mult doar pentru a vă amuza. Consider că sunteţi cel mai neobişnuit poliţist, domnule.

El se uită gânditor la cer, apoi întoarse privirea spre mine.

— Da, sunt cel mai neobişnuit poliţist. Nu vorbesc, nu mă îmbrac şi nu mă comport ca toţi ceilalţi poliţişti. Aproape că există posibilitatea să fiu luat drept un adevărat gentleman. Dar oriunde pot

exista excepţii, nu-i aşa? Prietenul meu, Roger Chance, de exemplu, a fost cel mai neobişnuit gentleman.

Ciudat, afirmaţiile lui nu mă deranjau. Mă simţeam din ce în ce mai degajată în prezenţa lui, bucurându-mă că am şansa să stau măcar câteva clipe în compania unui om care părea să-l fi înţeles perfect pe tata. Chatillon îşi dădu calul la o parte din drum şi se întinse înainte, cu un braţ sprijinit de oblâncul şeii.

— N-am să vă mai reţin, *mam'selle*, îmi spuse. A fost o onoare să vă cunosc. Şi o adevărată plăcere. E mult timp de când vă ştiu numele – la această declaraţie, ochii îi sclipiră, amuzaţi dar n-am avut nici cea mai vagă idee că sunteţi atât de frumoasă.

Senzaţia mea de destindere fu distrusă într-o clipă de batjocura lui. Mi-am simţit din nou sângele năvălind în obraji şi lacrimile tinzând să-mi umple ochii. Cu mâini tremurătoare, am prins zdravăn hăţurile. Apoi, cu un efort, am întors capul, ridicând privirea spre el. Cu un efort şi mai mare, m-am hotărât să-i dau o replică pe măsură:

— Nu trebuie să vă temeţi că aţi putea fi confundat cu un gentleman.

O clipă mai târziu, am scuturat hăţurile pentru a o trezi pe Daisy din moţăială, însă francezul s-a aplecat repede şi m-a prins de încheietura mâinii. Strânsoarea nu era puternică, dar gestul denota fermitate.

— Iertaţi-mă, *mam'selle*, însă nu vă pot lăsa să plecaţi cu o impresie greşită, spuse el cu o expresie serioasă. Este evident că m-aţi considerat ironic. Să ştiţi că nu-i adevărat.

M-am uitat lung la el, fără a-l înţelege.

— Poftiţi?

Chatillon îşi luă imediat mâna de pe încheietura mea şi zâmbi…

— Draga mea domnişoară, într-adevăr, nu aveţi frumuseţea unui trandafir englezesc şi nici chipul unei păpuşi de porţelan. Mă îndoiesc că există mulţi englezi care v-ar considera frumoasă. În acest moment, ochii vă sunt trişti şi obrajii traşi din cauza durerii, dar nimic nu poate distruge frumuseţea adevărată, care vine dinlăuntru şi nu va pieri nici când veţi avea optzeci de ani.

Chatillon se aplecă din nou, îmi luă mâna moale, lipsită de vlagă, şi îmi atinse degetele cu buzele.

— *Au revoir*, *mam'selle*.

Apoi, la fel de zâmbitor, îşi puse jobenul pe cap, trase de dârlogi,

dădu pinteni calului şi se îndepărtă în galop uşor. După câteva secunde, am scos un hohot scurt de râs, mirându-mă că mă pot amuza…

— Ăsta a fost un francez, i-am spus gânditoare lui Daisy, în timp ce o îmboldeam să pornească mai departe la trap. Am auzit de câteva ori că oamenii aceştia ar apela la multe figuri de stil atunci când îţi fac un compliment, dar n-am ştiut că pot fi atât de convingători.

Am continuat drumul visătoare, rememorând toate fazele acestei ciudate întâlniri, încercând să-i înţeleg sensul. e Nu puteam nega faptul că îmi stârnise oarecum interesul şi că, pe undeva, îmi făcuse chiar plăcere. Evident, nu luasem în serios linguşelile domnului Philippe Chatillon, dar mă bucuram că ele nu urmăriseră un scop ascuns, ci fuseseră bine intenţionate. De asemenea, îmi părea bine că Chatillon era un fost prieten de-al tatălui meu, chiar dacă natura relaţiilor dintre ei îmi era destul de neclară. De fapt, dacă mă gândeam bine, nimic din ceea ce-l privea pe acest poliţist ciudat nu părea limpede. În orice caz, eram mulţumită că mă întâlnisem cu el. Din ziua aceea neagră în care îi găsisem pe cei doi detectivi în salon, era pentru prima dată când reuşeam să mă detaşez măcar pentru câteva clipe de durerea care îmi îngreuia sufletul.

— Am ajuns astfel la Southwold ceva mai bine dispusă, gândind cu un început firav de optimism că, poate, partea cea mai dificilă a grelei încercări la care fusesem supuşi avea să rămână curând în spatele nostru. În această stare de spirit am intrat în biroul domnului Whitely pentru a primi o lovitură atât de cruntă, încât aveam să plec cu senzaţia că fusesem bătută cu o bâtă.

Încă de când am fost întâmpinată şi invitată să mă aşez, am simţit că în spatele obişnuitelor maniere reci, lipsite de orice trăire emoţională ale avocatului, se ascundea o oarecare jenă. După ce se asigură că stăteam confortabil, domnul Whitely luă loc pe scaunul rotativ din faţa biroului.

— Regret că trebuie să vă necăjesc într-un asemenea moment, îmi spuse cu vocea lui subţire, dar mă simt obligat să vă anunţ că sunt îngrijorat de situaţia financiară a familiei dumneavoastră, domnişoară Chance. După cum v-am dat de înţeles pe parcursul ultimei noastre întâlniri, nu s-au descoperit niciun fel de bunuri materiale Substanţiale. În plus, singurele fonduri băneşti disponibile sunt cele depuse în contul curent deschis de tatăl dumneavoastră la Banca

Goslings & Sharpe, iar acestea nu se ridică decât la suma de câteva sute de lire.

Nici mă aşteptam la altceva. Deci Latchford Hall era unica noastră avere. Dar această avere era suficient de mare pentru a ne permite să trăim foarte confortabil într-o casă mai modestă. Domnul Whitely îşi drese glasul şi continuă:

— Am luat legătura cu Credit Lyonnais, banca franceză a tatălui dumneavoastră, însă avocaţii lor ne-au informat că se aşteaptă ca neînsemnatul sold al contului să fie alocat în totalitate achitării unor datorii, cum ar fi chiria pentru apartamentul şi galeria sa, note de plată neonorate trimise de diferiţi croitori, restanţe de plată la vânzătorii de vinuri şi altele.

Domnul Whitely făcu o pauză. Cu mâinile pe marele registru alb de pe birou, îşi lovea ritmic vârfurile degetelor unele de altele. După un moment sau două, am spus:

— Aţi avut deja amabilitatea să mă avertizaţi că aceasta va fi situaţia, domnule Whitely. Înseamnă că va trebui să vindem casa. Sunt convinsă că mama ar fi vrut să o vândă oricum. De aceea m-am uitat la anunţurile din ziarele şi revistele de profil. Concluzia la care am ajuns este că, luând în calcul grădinile mari de la Latchford Hall, ar trebui să obţinem minimum douăzeci de mii de lire…

Continuând să-şi privească mâinile, domnul Whitely zise încet:

— Regret că trebuie să vă informez, dar tatăl dumneavoastră n-a fost proprietarul domeniului Latchford Hall. Acum douăzeci de ani, el a cumpărat un act de închiriere valabil pentru o perioadă de nouăzeci şi nouă de ani, care fusese întocmit în urmă cu şaptezeci şi nouă de ani. Drept urmare, acesta va expira în luna octombrie. Din momentul acela, proprietatea va reveni deţinătorului ei necondiţionat, Trustul Latchford, instituit cu aproximativ cincizeci de ani în urmă de lordul Royston în beneficiul familiei sale.

Tăcerea adâncă ce se lăsă în biroul mare, demodat, dură mult timp rămăsesem cu privirea aţintită asupra imensului tablou, în culori sepia, care se afla pe peretele din spatele domnului Whitely. Pictura reprezenta două pisici uitându-se la o minge. Tot aşa cum o rană nu doare decât după ce trece amorţeala iniţială, nici eu nu simţeam deocamdată nimic. Nici frică, nici disperare, nici panică. Toate acestea aveau să vină mai târziu.

Domnul Whitely întrerupse tăcerea:

— Vă veţi întreba de ce nu v-am spus acest lucru până acum, domnişoară Chance. Răspunsul este că… n-am ştiut. Este adevărat, din câte îl cunoşteam pe tatăl dumneavoastră, am dedus că ar putea fi aşa, dar nu mi-am permis să vorbesc fără să fiu sigur. Când a semnat actul de închiriere, cu un an înainte de a vă naşte dumneavoastră, a angajat un avocat din Londra, deoarece pe atunci locuia acolo. Abia mai târziu i s-a părut mai comod să apeleze la serviciile unei firme locale. Din păcate, însă, nu a avut grijă să transfere documentele. Am fost înştiinţat asupra situaţiei abia atunci când, făcând cercetări cu privire la drepturile de proprietate asupra domeniului Latchford Hall, m-am trezit că trebuie să iau legătura cu avocaţii reprezentanţi ai Trustului Latchford, care au avut bunăvoinţa de a-mi arăta duplicatul actului de închiriere. Se pare că aceştia erau pe cale să ne trimită o scrisoare, deoarece în timpul ultimei lui vizite, tatăl dumneavoastră a luat legătura cu ei. Voia să reînnoiască contractul de închiriere, drept pentru care le ceruse să ne expedieze nouă, actualii lui reprezentanţi legali, o ciornă a noului contract. Dar pe noi a neglijat să ne pună la curent cu această problemă.

Nu prea pricepeam ce-mi spunea domnul Whitely. Singurul lucru care îmi rămăsese întipărit în minte era informaţia iniţială, faptul că Latchford Hall nu ne aparţinea.

Domnul Whitely nu era genul de om care să poată greşi. Restul amănuntelor legate de modul în care se închiriase această casă nu aveau importanţă. Eram practic paralizată gândindu-mă că familia noastră rămăsese fără „cap” care să ne poată câştiga pâinea şi că nu dispuneam decât de două-trei sute de lire care, cu siguranţă, aveau să fie cheltuite cu funeraliile şi cu onorariul avocatului.

Continuam să mă uit la cele două pisici, străduindu-mă să-mi dau seama ce aş putea face. În primul rând, trebuia să ne găsim o locuinţă – nu prea ştiam unde anume –, apoi să facem rost de bani. Într-un fel sau altul, eram nevoită să mă descurc şi să le întreţin pe mama, pe Kate şi pe Nannie Foster.

Mama era bolnavă şi nu ştiam cât avea să dureze boala ei, dar nu există nicio îndoială că, mult timp de acum înainte, nu puteam să mă aştept la niciun ajutor din partea ei. În ceea ce o privea pe Nannie Foster, probabil că ea economisise câteva lire, însă nu putea pleca de la noi fiindcă nu avea altă casă. Apoi era Kate, care trebuia întreţinută la Londra într-un mod decent, aşa încât să poată urma cursurile de

muzică pentru care câştigase o bursă.

Încercam să apreciez sumele necesare, dar mintea mea rămânea în continuare pustie. Astfel, complet prosteşte, mi-am amintit de cei optsprezece peni lăsaţi de inspectorul Browning pe polița șemineului, după ce îi plătisem cursa cu trăsura de la gară la noi. Îmi aduceam aminte ca prin ceaţă că luasem banii de acolo şi îi pusesem pe birou, cu intenţia de a-i pune ulterior în pungă. Optsprezece peni… Mă întrebam cât timp mi-ar trebui pentru a câştiga optsprezece peni.

Domnul Whitely vorbea. Cu un efort, am încercat să-mi smulg mintea din vidul care o cuprinsese şi am spus:

— Vă rog să mă scuzaţi, n-am fost atentă.

— Nu-i de mirare, domnişoară Chance. Mi-e teamă că v-am dat cele mai proaste veşti posibile. Nu spuneam decât că voi acţiona şi în continuare cu plăcere în folosul dumneavoastră, oricum doriţi, şi că puteţi fi sigură că taxele firmei mele vor fi… ei, cum să zic?… foarte scăzute.

— Sunteţi prea bun, domnule Whitely. Vă rog, credeţi-mă că vă sunt deosebit de recunoscătoare.

— Vă bucuraţi de respectul meu şi, dacă-mi permiteţi să spun aşa, de admiraţia mea. Sunteţi, fără discuţie, clienta mea favorită, domnişoară Chance, adăugă el pe tonul pe care l-ar fi utilizat dacă ar fi făcut comentarii despre vreme. Mă bucur că apelaţi la ajutorul meu, dar regret că pot face atât de puţin pentru dumneavoastră. Îmi permiteţi să vorbesc deschis?

— Vă rog.

— Fără niciun venit, dumneavoastră şi familia dumneavoastră veţi ajunge curând în pragul sărăciei. Latchford Hall a fost închiriat complet mobilat, aşa încât veţi putea vinde numai obiectele achiziţionate după încheierea contractului – neaflându-se, de aceea, pe lista de inventar pe care o voi obţine de la proprietar – plus cei doi sau trei cai pe care îi aveţi şi cele câteva vehicule uşoare. Mai mult decât atât, mă tem că va fi necesară o sumă mare pentru reparaţii, înlocuiri şi restaurări, deoarece proprietatea trebuie predată conform condiţiilor, prevăzute în contractul de închiriere. Bijuteriile mamei dumneavoastră nu mai sunt… ăă… nu mai sunt disponibile şi mă îndoiesc că dumneavoastră sau sora dumneavoastră deţineţi obiecte de o valoare substanţială. De aceea, domnişoară Chance, va fi important să găsiţi cât mai repede posibil o sursă de venit. Sunteţi de

acord cu această analiză a situaţiei?

I-am răspuns, înclinând capul:

— Da. Întreţinerea familiei va cădea în sarcina mea.

— Din fericire, sunteţi o tânără foarte bine educată, cu înclinaţii intelectuale, aşa încât bănuiesc că nu vă va fi greu să obţineţi un post de guvernantă într-o familie bine situată, în ciuda dezavantajului pe care îl prezintă asocierea dintre dumneavoastră şi…

— Ah, vă rog să mă scuzaţi – recentul scandal. Există mulţi creştini buni, care nu sunt de acord ca păcatele părinţilor să cadă asupra copiilor. Dacă doriţi, vă voi face cu plăcere serviciul de a vă prezenta la una sau două familii de acest fel.

Deodată m-am simţit atât de obosită, încât am constatat că îmi era greu să gândesc. Am avut nevoie de câteva secunde pentru a fi capabilă să formulez întrebarea care îmi frământa mintea. În cele din urmă, am spus:

— Aş vrea să-mi formez o idee despre suma pe care o poate câştiga o guvernantă. Vreţi să mă ajutaţi, domnule Whitely, pentru a şti la ce să mă aştept?

Avocatul îşi frecă nasul cu un deget.

— Aceasta variază în funcţie de circumstanţe, desigur, dar în principiu, după cum ştiţi din proprie experienţă, unei guvernante i se asigură masă şi casă, condiţiile fiind cele corespunzătoare poziţiei sale, şi i se plăteşte o sumă de circa… să zicem, şaizeci de lire pe an.

Am rămas din nou cu privirea aţintită asupra pisicilor, apoi m-am ridicat încet.

— Responsabilităţile pe care le am îmi vor solicita o sumă cu mult mai mare decât aceasta, domnule Whitely. Vă mulţumesc foarte mult pentru sugestie, dar cred că acum ar trebui să plec şi să-mi iau un răgaz pentru a digera toate implicaţiile veştilor pe care mi le-aţi dat. Abia după aceea voi fi capabilă să-mi clarific mintea pentru a mă gândi la viitor.

Avocatul, care se ridicase odată cu mine, ocoli biroul.

— Dacă simţiţi nevoia să discutaţi cu cineva despre unele probleme care nu ţin de domeniul juridic, vă rog să vă permiteţi libertatea de a mă vizita oricând, domnişoară Chance.

— Sunt convinsă că voi profita de bunăvoinţa dumneavoastră, domnule Whitely. Vă mulţumesc încă o dată.

Apoi, când avocatul înaintă cu intenţia de a deschide uşa, mi-a

venit brusc o idee neașteptată și am spus:

— Când ați fost la Scotland Yard, în timpul discuțiilor pe care le-ați purtat acolo, a fost menționat cumva vreun ofițer de poliție francez pe nume Philippe Chatillon?

Era pentru prima dată când domnul Whitely se arăta surprins, ridicând sprâncenele ca două accente circumflexe.

— Pot să vă întreb unde ați auzit acest nume, domnișoară Chance?

— M-am întâlnit cu acest domn acum mai puțin de o oră.

— Aici? În Southwold?

— Nu, pe drum, lângă Wynford. Îi știu numele pentru că s-a prezentat.

— Extraordinar!

— Așa mi-am zis și eu.

— Îmi permiteți să vă întreb ce v-a spus?

I-am făcut un rezumat scurt al conversației pe care o purtasem cu francezul, lăsând la o parte complimentele din final. Când am terminat de vorbit, domnul Whitely și-a mușcat buza inferioară și a spus gânditor:

— Ce tip remarcabil! Eu am aflat despre el în timpul discuțiilor pe care le-am purtat cu comisarul asistent. Dar să știți că nu este ofițer de poliție, domnișoară Chance. Este doar un domn înstărit, care prezintă un interes deosebit de viu față de investigațiile departamentului de criminalistică. L-am putea numi detectiv. Detectiv particular, presupun că ar fi mai corect. Comisarul asistent este de părere că francezii au o mare considerație față de el; în plus, se pare că ar fi soluționat câteva cazuri notabile.

— Voi primi dare cartea lui de vizită?

— Mai mult ca sigur.

Domnul Whitely deschise ușa, făcu o mică plecăciune și întinse mâna subțire și osoasă pentru a o strânge pe a mea.

— Dacă o primiți, vă sfătuiesc s-o păstrați, domnișoară Chance. Se aude că domnul acesta știe foarte bine să dezlege tot felul de enigme.

Panica a pus stăpânire pe mine abia după ce am parcurs jumătate din drumul spre casă. Am simțit-o strângându-mi pieptul și scurgându-mi-se încet în membre. Cutremurându-mă de parcă m-aș fi îmbolnăvit de malarie, m-am văzut nevoită s-o opresc pe Daisy la

marginea potecii. Zece minute am tremurat în soare, torturată de frică, întrebându-l pe Dumnezeu ce aş putea face pentru a-mi salva familia de sărăcie.

Un singur lucru era cert. De cum aveam să ajung acasă, trebuia să le dau tuturor servitorilor un preaviz de o lună. Fiecare liră, fiecare şiling care putea fi salvat căpătase acum o importanţă majoră. Apoi, după ce aveam să primesc inventarul de la domnul Whitely, trebuia să fac o listă a tuturor lucrurilor noastre, pentru a vedea ce se poate vinde. Apoi…

Mintea îmi era goală. Luând din nou hăţurile în mâini, am pus-o în mişcare pe Daisy, dar la intersecţie n-am ales drumul care ducea spre Wynford. Cu toate că îmi era ruşine de laşitatea mea, nu puteam încă să-mi adun curajul necesar pentru a merge acasă. De aceea alesesem cărarea ce ducea spre vechea colibă a lui Tom Kettle.

Cincisprezece minute mai târziu, cabrioleta mea ocolea micul crâng în spatele căruia se ascundea coliba. Tom se afla în faţa unei pompe fixat pe capră şi finisa orificiul de evacuare.

În momentul în care Daisy s-a oprit, el a ridicat privirea, a lăsat ciocanul din lemn şi dalta din mâini, după care s-a apropiat cu paşi greoi de mine, scoţându-şi de pe cap vechea pălărie de fetru cafeniu.

— Dom'şoară Bridie!

— Bună ziua, domnule Kettle.

— Rămâneţi la o cană de ceai?

— Da. Ai aflat de… tata?

El dădu mânios din cap, tuşi puternic, apoi spuse pe un ton extrem de dispreţuitor:

— Franţujii ăştia!

— Mda… Hai să nu vorbim despre asta, domnule Kettle.

— Mai bine nu.

Apoi bătrânul îmi întinse mâna pentru a mă ajuta să cobor din cabrioletă şi mă conduse spre coliba a cărei uşă era deschisă.

— Vă deranjează dacă vă invit înăuntru? E mai răcoare, şi pe urmă… avem câteva cuvinte de zis.

— Bine, domnule Kettle, dar te rog să nu te deranjezi. Ştiu că ai ţinut la tata şi sunt sigură că ne bucurăm de toată simpatia dumitale. Este foarte greu să găseşti cuvintele nimerite pentru asemenea situaţii. Te rog, nu încerca.

— Nu-i vorba numai de asta, dom'şoară.

În coliba răcoroasă, destul de întunecată, bătrânul îmi trase mai aproape un scaun încăpător, cu braţe, frumos sculptat în lemn, făcându-mi semn cu mâna lui bătătorită să mă aşez.

— Staţi liniştită pân' fac ceaiul. Niciodată n-am putut să mă gândesc la mai multe chestii deodată.

Nu mai aveam niciun pic de energie pentru a mă întreba ce ar fi putut să aibă de spus Tom Kettle. Oricum, era puţin probabil să fie vorba de ceva important. Îl auzisem deseori vorbind profund marcat despre cine ştie ce banalitate.

Pe moment, mă bucuram de senzaţia că ieşisem pentru o clipă din lumea mea, refugiindu-mă într-un loc în care mă puteam odihni şi puteam încerca să-mi adun puţin curajul pentru a înfrunta viitorul.

Ceainicul scotea aburi pe grătarul sobei. Tom deschise orificiul de evacuare pentru un minut sau două, ca să aducă apa în stare de clocot, apoi prepară ceaiul într-o cană mare din porţelan cafeniu. După alte cinci minute, puse cana pe masa rotundă de lângă mine, alături de un ulcior cu lapte şi un bol din lut cu zahăr, apoi trase încă un scaun, exact pe partea opusă a mesei, şi se aşeză.

— Poate ai amabilitatea să serveşti matale, dom'şoară Bridie.

— Da, domnule Kettle. Mulţumesc.

Un timp, ne-am băut ceaiul în tăcere. Nu voiam nici să vorbesc, nici să ascult. Chiar mi-a părut rău când l-am auzit pe bătrân deschizând gura.

— M-am dus s-o văd pe mama matale, dar am auzit că se simte rău, dom'şoară Bridie.

Cuvintele lui m-au nedumerit.

— S-o vezi pe mama?

— Am să-i dau ceva din partea tatălui matale, asta-i chestia.

Mi-am îndreptat spatele şi am pus pe masă ceaşca şi farfurioara. De data asta, eram de-a dreptul uluită.

— Ce vrei să spui, domnule Kettle?

— Exact ce-am spus, dom'şoară. Încruntat, el mai luă o gură de ceai. Tatăl matale venea la mine ori de câte ori se întorcea acasă de prin străini.

— Ştiu. Când eram mică, obişnuia să mă ia cu el atunci când venea aici.

— Ah. Dară socot că n-aţi ştiut niciodată cum l-a oprit pe bătrânul Briggs să mă alunge din coliba asta, în care şedem acu'.

Şaptezeci de lire i-a dat moşului. Zece ani au trecut de atunci. Altfel, nu mai eram p-aci.

— Sunt foarte bucuroasă că te-a ajutat, domnule Kettle. Tatălui meu îi plăcea să facă lucruri din astea. A fost un om generos.

— Bun om. Ia seama la mine, dom'şoară Bridie, bun om. Ia seama la mine, nu la avocaţii ăia, la toţi bancherii şi la alţi d ăştia. Deci, mi-a dat o scrisoare pe care urma s-o duc la mama matale când aveam să aud că el a murit – te rog să mă scuzi, dom'şoară Bridie.

La auzul acestor cuvinte, am simţit că începe să mă; furnice pielea.

— O scrisoare? Când ţi-a dat-o?

— Ooh… să tot fie nouă sau zece ani de atunci. Am învelit-o într-o muşama şi am ascuns-o. I-am spus, să ştiţi. Am aproape şaptezeci de ani, domn Chance, i-am zis, deci socot că eu sunt cel care va muri primul. Dar el a râs, ca întotdeauna, şi mi-a dat o liră de aur. O s-o mai duci tot aşa vreo douăzeci de ani, Tom, mi-a spus, pe când eu, eu sunt genul de bărbat care într-o bună zi poate dispărea într-un rotocol de fum. După aia a râs iară, aşa, sănătos, aruncându-şi capu' pe spate, de parcă ar fi făcut o glumă.

Sobru, Tom Kettle clătină din cap şi lăsă pe masă. Ceaşca de ceai. Nu cu multe zile în urmă mi-ar fi venit greu să

I cred că tata încredinţase o scrisoare de importanţă majoră unui bătrân needucat ca Tom. Acum, însă, nimic nu mă mai surprindea. Mai mult decât atât, îmi trecu prin minte că incapacitatea lui Tom de a citi fusese un factor decisiv în hotărârea tatălui meu.

— Doreşti să-i duc eu scrisoarea mamei?

— Păi, înainte de toate, dom'şoară Bridie, poţi matale să-mi zici sigur – te rog să mă scuzi că amintesc de asta – că tatăl matale s-a dus? N-am încredere în franţujii ăia şi nici în ziare.

— Da, lucrul acesta este sigur, domnule Kettle. Cu greu am reuşit să-mi menţin vocea calmă. A fost identificat de mai mulţi oameni din Franţa, care îl cunoşteau foarte bine.

— Ah. Bine, atunci spuneţi-mi cum s-ar cuveni să fac, pentru că trebuie să-i dau scrisoarea mamei matale şi nu pot s-o duc acolo atât timp cât şade bolnavă în pat, după cum zice Fred, care îmi citeşte ziarele. Ar fi mai nimerit s-o trimit printr-o mână sigură, adică prin mâna matale, nu-i aşa, dom'şoară Bridie?

Acum, după ce uimirea iniţială se stinsese, mă simţeam ciudat

de indiferentă faţă de această scrisoare, probabil din cauză că eram încă ameţită de şocul provocat de veştile pe care mi le dăduse domnul Whitely. După ce-am umplut din nou ambele cești, am spus:

— Cred că ar fi cel mai indicat s-o trimiţi prin mine, domnule Kettle. Consider că, în clipa de faţă, mama nu se simte suficient de bine pentru a primi o asemenea scrisoare. Dacă ai încredere în mine, o iau acasă. Voi încerca să aleg un moment potrivit ca să i-o dau.

Tom se sprijini de spătarul scaunului, răsuflând uşurat.

— Aah! îmi doream să vă aud spunând chestia asta, dom'şoară Bridie. Nu sper decât ca mama matale să se pună repede pe picioare.

Apoi bătrânul se ridică de pe scaun şi se duse într-un colţ al încăperii, unde două trepte coborau spre uşa dormitorului său, care părea foarte mic. O dată ajuns acolo, se aşeză în genunchi şi lovi cu pumnul în suprafaţa verticală a treptei de jos. Imediat aceasta balansă puţin spre interior.

Băgând mâna în golul de sub treaptă, bătrânul scoase la lumină un pacheţel subţire, plin de praf, legat cu o sfoară.

— Vreţi s-o despachetez, dom'şoară Bridie?

— Nu, mulţumesc. O iau aşa.

Atunci bătrânul se duse la uşa colibei, rămasă deschisă, şi suflă cu grijă praful de pe pachet, apoi se întoarse şi lăsă pe masă scrisoarea învelită într-o bucată de pânză gudronată.

— Nu-mi pare rău că scap de ea, îmi spuse.

— Da, ai avut o mare responsabilitate, domnule Kettle.

Îţi mulţumesc foarte mult.

M-am uitat lung la pachet, apoi l-am luat şi l-am pus în pungă, întrebându-mă ce necazuri ne va mai aduce şi această, scrisoare în momentul în care o vom deschide. Îl iubisem din tot sufletul pe tata, dar de la o vreme existau momente când mă înfuriam pe el pentru nechibzuinţa de care dăduse dovadă din atât de multe puncte de vedere, nechibzuinţă pe care eu o plăteam acum printr-un lung şir de frământări sufleteşti.

Zece minute mai târziu mi-am luat rămas-bun de la Tom Kettle, i-am mulţumit încă o dată şi am pornit spre Latchford Hall. Kate m-a întâmpinat în hol, cu o scrisoare venită cu poşta de dimineaţă. Era de la *signor* Peroni către mama mea. Ea însă se arătase indiferentă, smulgându-se din starea ei de semiadormire numai pentru a-i spune surorii mele. Să mi-o încredinţeze mie.

Citind scrisoarea în salon, unde mă retrăsesem împreună cu Kate, am simţit că în mine se aprinde, în sfârşit, o mică scânteie de bucurie. *Signor* Peroni spunea că auzise de pierderea grea pe care o suferisem şi de „celelalte supărări", exprimându-şi cea mai profundă simpatie faţă de noi. Apoi afirma că îşi întrerupsese vizitele regulate, fiindcă nu dorise să ne deranjeze în asemenea momente de mare mâhnire, dar spera că mama îi va scrie imediat ce va considera că este oportun să reînceapă lecţiile cu domnişoara Kate, pe care o considera o elevă deosebit de merituoasă.

În momentul în care am terminat de citit scrisoarea cu voce tare, am auzit-o pe Kate răsuflând uşurată.

— Trebuie să-i fiu recunoscătoare, spuse ea. Măcar el nu ne întoarce spatele, ca toţi ceilalţi.

Am dat din cap şi mi-am adunat tot curajul pentru a vorbi.

— Da, scrisoarea asta îţi încălzeşte inima, dar… dar nu prea ştiu cum vom sta un anumit timp, dragă Kate.

— Cum vom sta? mă întrebă Kate, aruncându-mi o privire derutată, destul de înfricoşată.

Chiar în momentul acela intră în încăpere Nannie Foster. Toate trei purtam deja rochii negre. Făcând această observaţie, m-am simţit cuprinsă de un nou val de panică, la gândul notei de plată neachitată a croitoresei.

— Ah, te-ai întors, deci, Bridie. Ai vrea un ceai, draga mea, sau poate o limonadă bună, ca să te răcoreşti? Este o zi atât de călduroasă…

— Nu acum. Îţi mulţumesc, Nannie. Sunt bucuroasă că ai venit. Vreau să vă spun ceva amândurora. Mi-e teamă că vestea este foarte proastă, dar pur şi simplu nu am cum să vă menajez. Cu cât aflaţi mai repede, cu atât mai bine. Acum vin de la domnul Whitely. Se pare că, în afară de lucrurile personale, nu ne-au rămas decât câteva sute de lire.

Apoi le-am explicat grăbită că Latchford Hall nu ne aparţine şi că, aparent, cu excepţia unei mici sume de bani din bancă, tata nu a avut avere şi n-a făcut niciun fel de investiţii. Cred că vorbeam atât de repede, de parcă aş fi recitat o poezie, fiindcă îmi era teamă că, oprindu-mă, mi s-ar pune nişte întrebări pentru care nu aveam răspunsuri. Nannie Foster stătea cu mâinile împreunate în faţă, clipind de parcă lumina era prea puternică, deşi obloanele erau trase, încăperea fiind cufundată în semiîntuneric. Kate îşi pusese palma peste

gură şi mă privea uluită. Când, în sfârşit, limba mi s-a împleticit şi am fost nevoită să mă opresc, ea a profitat imediat de ocazie pentru a interveni:

— Dar tata a avut întotdeauna o mulţime de bani! Portofelul lui era burduşit, Bridie, nu-ţi aduci aminte?

— Da, dragă, mereu avea la el sume mari. Dar asta nu înseamnă nimic. Este posibil să se găsească ceva, adică să se descopere nişte fonduri, însă domnul Whitely nu e optimist în această privinţă. El afirmă că tata n-a fost genul de om care să-şi investească banii în acţiuni sau proprietăţi.

Fata rotundă, zbârcită de ani a bătrânei Nannie era ca o mască. Având posibilitatea s-o surprind de-a lungul timpului în diferite momente, complet diferite – de răceală sau tandreţe, de fericire sau tristeţe, de vioiciune sau apatie –, ajunsesem la concluzia că Nannie era o femeie placidă. Totuşi, dincolo de nepăsarea ei aparentă, apăruse acum o teamă cruntă, pe care n-o mai văzusem niciodată.

— Nu v-a rămas nimic, domnişoară Bridie? Absolut nimic? mă întrebă ea cu voce tremurătoare, transmiţându-mi odată cu aceste cuvinte spaima care o chinuia.

— Banii pe care îi avem sunt suficienţi pentru o perioadă destul de scurtă, Nannie, i-am răspuns. Şi ne aşteaptă o sumedenie de cheltuieli.

— Aşa dar, pe mine o să mă trimiteţi la azilul de săraci, domnişoară Bridie?

Înţelegând brusc la ce se gândea, m-am apropiat repede de ea şi am strâns-o la piept. Abia acum îmi adusesem aminte că părinţii ei muriseră în azilul de săraci din Bradford, pe vremea când ea, tânără fiind, abia reuşise să se angajeze. Aplecându-mă puţin pentru a-mi lipi obrazul de al ei, am spus:

— Nu fi prostuţă! Voi avea grijă de tine, Nannie, îţi promit.

Apoi am aruncat o privire peste umăr, spre Kate. Sora mea era foarte palidă. Ochii ei păreau două găuri făcute de o ţigară pe suprafaţa albă a unei coli de hârtie.

— Nu trebuie să suflaţi nicio vorbă despre asta în faţa mamei, am spus, adresându-mă de astă dată amândurora. Deocamdată nu se simte suficient de bine pentru a suporta un asemenea şoc.

— Dar cu servitorii ce facem, Bridie? întrebă Kate în şoaptă.

— Am de gând să le dau un preaviz. O voi face chiar acum. Am

să-l rog pe Henson să-i strângă pe toţi în bucătărie.

— Oh, Bridie! Eşti atât de curajoasă… îmi venea să râd. Să râd în hohote, până la leşin. Totuşi, înfrânându-mi pornirile, am bătut-o pe Nannie pe umăr şi am spus:

— Sunt atât de multe lucruri de făcut, încât nu avem timp să ne frământăm. Domnul Whitely îmi va trimite foarte curând o listă de inventar a tuturor accesoriilor şi mobilelor care aparţin reşedinţei Latchford Hall, voi două treceţi pe o hârtie toate celelalte obiecte din casă, adică tot ce ne aparţine.

Străduindu-se să-şi stăpânească tremurul vocii, Kate mă întrebă:

— Bridie, crezi că va trebui să renunţ la bursă? Adică, era vorba să locuiesc în gazdă la familia Branscombe din Londra, aşa cum a aranjat tata de Paşti, dar dacă nu avem niciun ban…

Din acest moment, în ciuda eforturilor vizibile pe care le depusese pentru a vorbi, vocea surorii mej se stinse.

Profitând de liniştea ce se lăsase, am încercat să gândesc. Chiar dacă am fi avut posibilităţile financiare necesare, era puţin probabil ca familia Branscombe să o mai primească în casa ei pe fiica lui Roger Chance, notoriul delincvent. Totuşi, am reuşit să schiţez un zâmbet şi să-i spun:

— Evident că nu va trebui să renunţi la bursă. Mă voi gândi cum ne-am putea descurca în această privinţă.

Sora mea îmi aruncă o privire nesigură.

— Arăţi atât de ciudat, Bridie… Ochii şi gura au o expresie cu totul alta decât de obicei, faţa ta este albă cu pete roşii. Te simţi bine?

— Da, da, foarte bine. Îndreptându-mă spre uşă, am reuşit să le arunc de acolo încă un zâmbet. Întotdeauna am avut o mutră cam bizară.

Ajunsă în hol, m-am oprit şi mi-am apăsat ochii cu palmele. Mă întrebam dacă nu cumva înnebunisem. În decurs de numai câteva minute făcusem două promisiuni fără a avea nici cea mai vagă idee cum aş putea să le onorez.

Mai târziu, după ce am sfârşit de vorbit cu servitorii, am auzit multe murmure de simpatie – sincere, după părerea mea –, dar am simţit şi o reacţie care denota o oarecare uşurare. După entuziasmul iniţial, declanşat de intrarea în centrul atenţiei publice, servitorii începuseră să nu se mai simtă în largul lor, temându-se probabil că

reputaţia stăpânului se putea răsfrânge asupra lor în cazul în care nu-şi găseau cât mai repede posibil o altă slujbă.

De îndată ce mi-am dus neplăcuta sarcină la îndeplinire, am petrecut zece minute în compania mamei, care zâmbea fără a rosti niciun cuvânt, apoi m-am retras în camera mea, am încuiat uşa, m-am întins în pat şi am început să plâng înăbuşit, cu faţa cufundată în pernă. Aveam mare nevoie să renunţ în cele din urmă la reţineri, permiţându-le tuturor demonilor durerii, supărării şi fricii să pună stăpânire pe mine.

Când hohotele au încetat, am umplut ligheanul cu apă rece şi mi-am şters faţa cu buretele. Apoi mi-am strâns părul, am întins lenjeria de pat, mi-am deschis sacul şi am scos pacheţelul învelit în muşama pe care mi-l dăduse Tom Kettle. Am stat mult timp cu el în mână, cântărindu-l în podul palmei. Ştiam că, ducându-mă la mama cu această scrisoare semnată de adoratul ei soţ, n-aş face decât să-i distrug liniştea, s-o readuc în starea de agitaţie care o chinuise în primele zile ale calvarului nostru. Pe de altă parte, eram conştientă că, ducându-i-o, mama m-ar fi pus s-o deschid şi să i-o citesc, or eu nu aveam curajul să fac aşa ceva, deoarece instinctul mă avertiza că această scrisoare va aduce alte nenorociri asupra noastră.

Îmi dădeam seama că presimţirea mea era la fel de stupidă ca veşnicele presentimente ale mamei, care se dovediseră întotdeauna eronate. Cu toate acestea, nu-mi puteam învinge groaza, aşa încât în cele din urmă am pus pachetul în ultimul sertar al comodei, gol acum, după ce scosesem de-acolo cele câteva cadouri primite de la prietenele mele din Girton cu ocazia logodnei.

Vederea sertarului gol nu mi l-a readus în faţa ochilor minţii pe Bernard Page, bărbatul care ar fi trebuit să-mi devină soţ. Trecuse deja multă vreme de când mi se părea că el făcea parte dintr-o altă lume, dintr-un alt timp, dintr-o altă viaţă. Acum aveam chiar senzaţia că era ireal. În schimb, ciudat, gândurile îmi zburară la un om pe care nu-l cunoşteam aproape deloc. Un om pe care îl uitasem în agitaţia din ultimele aproximativ şaizeci de minute. Închizând sertarul şi ridicându-mă, mi-am amintit brusc de bărbatul pe care îl întâlnisem pe drum cu numai câteva ore în urmă.

Poşta de seară îmi aduse la ora şase, în aceeaşi zi, cartea de vizită trimisă de Philippe Chatillon. Era elegantă, imprimată în relief. Nu credeam că voi avea vreodată nevoie de ea, dar amintindu-mi de

sfatul domnului Whitely, am pus-o cu grijă la păstrare în mapa de scrisori. Iar în momentul în care am făcut-o, imaginea francezului cu ochi căprui, surâzători şi zâmbet prietenos mi-a apărut din nou în faţă, atât de brusc şi de clar, încât timp de o clipă mi s-a tăiat răsuflarea.

5

Mama a murit cu două zile înainte ca sicriul tatălui meu să ajungă în gara Southwold. Moartea ei a survenit absolut pe neaşteptate deoarece, deşi starea sănătăţii ei se înrăutăţise zilnic, doctorul Carey nu considerase că se află în pericol. Îl chemasem cu numai o zi înainte de trecerea ei în nefiinţă, aşteptându-l de astă dată cu banii pregătiţi.

Mary Chance s-a stins în linişte, în timpul nopţii Eu am fost cea care am descoperit-o inertă, în dimineaţa următoare la ora şapte şi câteva minute, când m-am dus la ea în cameră să văd dacă are nevoie de ceva. Pentru Kate şi pentru Nannie Foster, vestea morţii ei a fost un adevărat şoc. Pe mine nici nu m-a surprins, nici nu m-a şocat. Iniţial, n-am fost în stare decât să înregistrez apatică faptul că mama nu mai trăia şi să-mi spun deprimată că, în definitiv, nici nu-şi dorise altceva decât să plece dintre noi. Apoi, spre ruşinea şi oroarea mea, am constatat că, în unele momente, simţeam o uşurare ascunsă la gândul că moartea ei redusese într-o oarecare măsură greutatea copleşitoare a sarcinilor care îmi stăteau în faţă.

Încercam să-mi spun că, deşi n-o înţelesesem niciodată pe deplin, o iubisem atât cât eram eu capabilă să iubesc, şi că moartea o scăpase de un viitor al sărăciei şi al durerilor fără sfârşit. Cu toate acestea, inima îmi şoptea că, parţial, reacţia mea era egoistă. Şi mă uram pentru asta.

Ca o ironie a sorţii, moartea mamei a rezolvat.

Problema înmormântării tatălui meu. Vorbisem de două ori cu vicarul despre funeraliile care trebuiau să aibă loc imediat după sosirea rămăşiţelor lui pământeşti în Southwold, dar de fiecare dată primisem răspunsuri evazive. Cu ocazia celei de-a doua discuţii, îmi dădusem seama că vicarul nu voia ca tata să fie îngropat în curtea bisericii Sf. Maria. Cum însă acesta era un om timid, nou venit în zonă, bănuiam că preotul şi membrii mai importanţi ai comunităţii noastre religioase erau cei care se opuneau ideii ca Roger Chance, delincventul, să fie înmormântat în pământul sfânt în care zăceau strămoşii lor şi în care, într-o bună zi, aveau să-şi doarmă ei înşişi somnul de veci.

Când a murit mama, i-am oferit vicarului o cale de a-şi asculta conştiinţa fără a ofensa prea mult turma pe care o păstorea, deoarece credincioşii din comunitatea noastră nu puteau ridica obiecţii împotriva dreptului mamei de a fi îngropată lângă biserica la care se închinase timp de douăzeci de ani. În aceste condiţii, indiferent care ar fi fost păcatele tatălui meu, ei nu puteau găsi argumente împotriva aşezării rămăşiţelor lui pământeşti alături de soţia sa.

Am aranjat deci ca dublele funeralii să aibă loc patru zile mai târziu, la ora zece dimineaţa, după care i-am mai făcut o vizită domnului Whitely pentru a discuta cu el probleme de natură juridică. Primindu-mă cu amabilitatea obişnuită, avocatul mi-a spus că moştenirea care i se cuvenea mamei mele revenea acum celor două fiice ale ei. În ceea ce priveşte valoarea şi natura acestei moşteniri, nu avea însă nicio veste liniştitoare. Nu se descoperiseră nici alte bunuri succesorale, nici alte fonduri băneşti, aşa încât suma pe care urma s-o primim la momentul cuvenit se ridica, probabil, la maximum patru sute de lire.

Încă înainte de a muri mama, dificultăţile cărora trebuia să le fac faţă fuseseră accentuate de atitudinea tot mai ostilă a surorii mele. Cu toate acestea, n-o puteam învinovăţi. Şocurile suferite, puternice ca nişte lovituri de ciocan, se succedaseră rapid în decurs de numai câteva zile, iar durerea era imensă. Mai mult decât atât, acum rămăsesem singure pe lume, unicele reprezentante în viaţă ale familiei noastre. Viitorul care ne aştepta era prea negru pentru a suporta să ne gândim la el. Servitorii stăteau ca pe ghimpi, nerăbdători să plece, Kate nu prea ştia cu ce să-şi ocupe vremea, iar eu eram peste poate angrenată în probleme practice pentru a-i oferi timpul şi afecţiunea de care avea nevoie. Sunt convinsă că sora mea nu mă învinovăţea pentru micile năpaste născute din marile nenorociri ce ne loviseră familia, dar atitudinea pe care o adoptase demonstra exact contrariul. Îmi dădeam seama că era înspăimântată, cu nervii întinşi la maximum, că avea nevoie de un cal de bătaie pe care să-şi verse mânia, însă, deşi mă străduiam să nu dau atenţie proastei ei dispoziţii, tăcerilor interminabile şi ocazionalelor replici tăioase pe care mi le arunca, mi s-a întâmplat de mai multe ori să mă retrag repede în camera mea pentru a nu fi văzută plângând.

Încercând s-o ajut, îi răspunsesem domnului Peroni că-i mulţumesc pentru scrisoare şi că aş dori să continue lecţiile cu Kate.

Era o extravaganţă pe care cu greu ne-o puteam permite „dar dacă sora mea putea fi scoasă din starea de amărăciune în care se găsea numai pe această cale, atunci mi se părea că merita să pierd suma nesemnificativă la care se ridica onorariul profesorului plus costul călătoriilor sale. Însă, din cauza morţii mamei, am uitat complet în ce termeni îi scrisesem lui signor Peroni. Ca urmare, omul sosi la Latchford Hall în ziua imediat următoare morţii ei, pe la începutul după-amiezii.

Aflând de la Henson ce se întâmplase, profesorul vru să se retragă. Dar întâmplător, în timp ce el mergea de-a-ndărătelea, nemaicontenind cu scuzele, eu am coborât scările şi, dând cu ochii de el, am realizat că uitasem complet de vizita lui. Constatarea mă necăji în aceeaşi măsură în care îl necăjise pe el neaşteptata veste a morţii mamei mele. De aceea l-am invitat în salon, hotărâtă să fiu sinceră cu el. Trebuia să-i spun că în curând vom pleca de la Latchford Hall şi că posibilităţile noastre financiare erau atât de restrânse, încât deocamdată nu puteam să ne facem niciun plan de viitor.

Signor Peroni era un bărbat mărunţel, brunet, de vreo patruzeci şi cinci de ani. Se însurase cu o englezoaică şi avea cu ea trei copii – un băiat şi două fete. Băiatul avea patru ani, fetiţa cea mare doar zece. Erau deci o familie tânără. Soţia sa fusese în slujba unei doamne din înalta societate. *Signor* Peroni o cunoscuse la Roma, în perioada în care bărbatul doamnei cu pricina ocupase un post oficial la ambasada britanică de acolo. Se căsătoriseră un an mai târziu şi, un timp, rămăseseră la Roma, dar soţia lui începuse să tânjească după Anglia şi, până la urmă, *signor* Peroni se hotărâse s-o aducă la Londra împreună cu fetiţa lor cea mare, pe atunci în vârstă de un an. Cu numai câteva luni înainte de plecare, el moştenise de la tatăl său o mică sumă de bani, care le permisese să-şi cumpere în Kensington o casă modestă, dar plăcută. Şi, treptat, *signor* Peroni ajunsese să fie cunoscut în Kensington drept un bun profesor de pian, revenind astfel la profesiunea pe care o practicase şi la Roma.

Toate aceste amănunte le aflasem chiar de la el, în timpul scurtelor ceaiuri pe care i le serveam între lecţiile surorii mele şi plecarea lui înapoi, spre Londra. Din moment ce Kate era singura lui elevă din acea zi a săptămânii, îi plăteam un onorariu deosebit. Cu toate acestea, întotdeauna avusesem senzaţia că profesorul nu avea niciun ban. Se împlineau deja patru ani de când *signor* Peroni o avea în

grijă pe Kate. Cu patru ani în urmă, tata declarase că niciun profesor din zonă nu este suficient de bun pentru talentul surorii mele şi, după ce-şi folosise întreaga vacanţă interesându-se unde ar putea s-o ducă, o luase la Londra pentru a cânta în faţa lui *signor* Peroni. Tata avea o mare putere de convingere. Totuşi, cred în că sora mea a fost cea care l-a convins pe *signor* Peroni că avea de-a face cu o elevă pe care nu trebuia s-o piardă.

A doua zi după moartea mamei, când i-am spus lui *signor* Peroni că, rămase singure pe lume, ne aflam într-o situaţie foarte dificilă, i-am văzut ochii negri mărindu-se alarmaţi.

— Dar bursa, *signorina*! exclamă el. Trebuie neapărat să meargă la Colegiul de Muzică „Prinţul Consort". Ar fi un mare păcat să piardă o asemenea oportunitate. Are posibilitatea să devină o mare artistă. Şi munceşte cu multă tragere de inimă. Munceşte din greu, ore întregi, aşa cum se cere. Vă rog, nu poate să dea cu piciorul unei asemenea şanse!

— *Signor*, am spus, vă dau dreptate din toată inima. Nu-mi doresc nimic mai mult decât s-o văd pe Kate continuându-şi studiile. Însă dificultăţile pe care le întâmpinăm sunt mult mai mari decât cele la care m-am aşteptat.

— Ah, exclamă profesorul cu înflăcărare, vă rog, veţi face tot posibilul pentru a-i permite să ajungă la colegiu, *signorina*?

Am oftat şi m-am trezit strâmbându-mă exagerat pentru a-mi exprima cât mai clar resemnarea. În grabă, am încercat să-mi controlez mimica, dar deodată am ajuns la concluzia că acum nu mai avea cui să-i pese dacă voiam sau nu să fac grimase după pofta inimii.

— *Signor* Peroni, voi fi foarte sinceră cu dumneavoastră, am spus. Peste câteva luni nu vom mai avea niciun ban în afară de mărunţişul pe care voi fi capabilă să-l câştig. Şi suntem trei dacă o iau în considerare şi pe Nannie Foster. Cheltuielile şcolare neprevăzute, laolaltă cu chiria pe care va trebui s-o achite Kate familiei Branscombe, se vor ridica la suma de aproape o sută de lire pe an. Or, în momentul de faţă, nu ştiu nici măcar cum voi reuşi să asigur banii necesari pentru alimentele, întreţinerea şi hainele noastre, aşa încât cred că vă daţi seama ce mică este speranţa ca sora mea să-şi poată continua studiile.

Signor Peroni îşi clătină capul cu mare tristeţe, apoi ridică o mână dezaprobator.

— Vă rog, n-am vrut să mă amestec în problemele

dumneavoastră familiale, *signorina* Bridie.

— Nu face nimic, *signor*. Nu am nimic de ascuns, faţă de nimeni.

El mă studie timp de o clipă, apoi coborî grăbit privirea pentru a-şi ascunde mila din ochi.

— Îmi pare foarte rău că aveţi necazuri atât de mari, *signorina*, zise încet. Vă rog, permiteţi-mi să vă spun că l-am plăcut deosebit de mult pe dragul dumneavoastră tată. A fost un…

— Aici se opri pentru a găsi cuvintele potrivite, după care ridică uşor din umeri – un om fericit. Un om care a ştiut să râdă din toată inima. Eu nu ţin seama de cele ce s-au spus. Şi nici de fapte. Îmi aduc aminte de el cu multă plăcere.

Cuvintele lui m-au mişcat profund. Mi-au trebuit câteva clipe pentru a fi în stare să răspund.

— Vă mulţumesc pentru ceea ce aţi spus, *signor*. Şi vă sunt recunoscătoare pentru că aţi venit astăzi aici. Mi-e teamă că sora mea este prea abătută şi nu se va putea prezenta la lecţie în după-amiaza aceasta, dar sper din tot sufletul că veţi reveni atât săptămâna viitoare, cât şi pe parcursul celor câteva săptămâni care vor urma, până când vom părăsi domeniul Latchford Hall. Sunt sigură că lecţiile dumneavoastră o vor ajuta să iasă puţin din starea în care se află şi îi vor alina durerea.

— Aşadar, voi veni, spuse *signor* Peroni ridicându-se. Vă rog să-i transmiteţi domnişoarei Kate cele mai bune urări. După cum ştiţi, se împlinesc deja patru ani de când îmi este elevă şi pot spune că Îi port un mare respect.

Ceva mai târziu, Kate se supără pe mine pentru că n-o chemasem să-l vadă pe *signor* Peroni. Pleoapele îi erau roşii, faţa palidă şi cu pete roşii. Văzând-o aşa, mi-am dat seama că aş fi enervat-o la fel de tare şi dacă aş fi chemat-o. Mă simţeam foarte deprimată. Aş fi dat orice pentru a o vedea pe sora mea luându-mă în braţe şi spunându-mi un cuvânt cald şi liniştitor, dar ea se duse în salon şi se apucă să cânte un *scherzo* de Chopin, mai exact o piesă muzicală cu desăvârşire nelalocul ei într-o casă aflată în doliu. Ştiam că se aştepta să-i: aduc reproşuri, pentru ca astfel să mai aibă un motiv de supărare. Dar nu i-am făcut plăcerea, ci, fără un cuvânt, am ieşit în grădină. Deşi îmi lipsea afecţiunea surorii mele, eram conştientă că nu se afla în apele ei, aşa încât îmi propuneam să aştept răbdătoare ca ea să treacă de momentele dificile.

Grădina era plină de flori. Caprifoiul şi curpenii albi umpleau tot zidul vechi de lângă livadă, straturile de lupin, garofiţe de grădină, nemţişor şi garoafe roşii erau viu colorate. An de an văzusem cum trec anotimpurile unul după altul peste aceste pământuri minunate şi îl iubisem pe fiecare în parte. Mi se frângea inima la gândul că peste puţin timp nu mă voi mai plimba niciodată pe aici.

În momentul în care am ocolit stratul central de trandafiri, am atins cu vârful pantofului un obiect căzut în iarbă. Era ceva care, prin lovire, s-a rostogolit puţin mai încolo. Coborând privirea, am văzut un capăt de ţigară subţire, de culoare închisă. Nu era cel pe care îl descoperisem în seara primei noastre zile de calvar, când întregul nostru univers începuse să se fărâme. Mucul acesta de ţigară era sigur mai lung şi mai proaspăt fumat. În plus, se afla la o aruncătură de băţ de locul în care îl găsisem pe primul.

Am rămas cu privirea aţintită la el, gândindu-mă la călăreţul cu pălărie de *gaucho* pe care îl văzusem sau mi-l imaginasem. Apoi gândurile îmi zburară la călăreţul cu joben gri pe care îl întâlnisem pe drumul spre Southwold. Cel puţin el nu era rezultatul închipuirilor mele. Philippe Chatillon era neîndoielnic o fiinţă vie… foarte vie.

O clipă mai târziu, gândurile mele făceau un salt neaşteptat, care m-a luat atât de mult prin surprindere, încât mi-a tăiat răsuflarea. Philippe Chatillon, apoi domnul Whitely… şi Tom Kettle. Îi văzusem pe toţi trei în aceeaşi dimineaţă, iar Tom Kettle îmi dăduse un pachet care conţinea o scrisoare adresată de tata mamei mele. Aceasta se găsea încă în sertarul de jos al comodei. Uitasem complet de ea, şi acum mă simţeam extrem de vinovată că nu i-o înmânasem mamei, deşi în momentul respectiv ştiam că aş fi făcut o mare greşeală dându-i-o.

Nu eram deloc curioasă în ceea ce priveşte conţinutul acelei scrisori. La drept vorbind, chiar mă codeam s-o citesc, deoarece aveam impresia că mi-aş spiona astfel părinţii. Cu toate acestea, îmi dădeam seama că nu exista altă cale. În circumstanţele actuale, trebuia s-o deschid. Conţinea cu siguranţă un mesaj important. Tata o adorase pe mama, aşa încât mi-l puteam imagina scriindu-i o scrisoare de dragoste care să-i fie înmânată soţiei în eventualitatea morţii sale, dar el n-ar fi fost atât de grijuliu s-o ascundă decât dacă aceasta conţinea şi altceva în afară de banalele cuvinte de dragoste şi consolare. Poate că tata voise, pe această cale, să-i dezvăluia mamei eventuale surse de bani atât de bine tăinuite, încât domnul Whitely fusese incapabil să le

dea de urmă.

Cinci minute mai târziu mă aflam în dormitorul meu, scoţând repede bucata de pânză gudronată în care fusese împachetată scrisoarea. Plicul, de calitate foarte bună, era lipit. L-am desfăcut cu pila de unghii şi am scos din el foile albe, obişnuite. Am recunoscut imediat scrisul surprinzător de îngrijit al tatălui meu. Citind, parcă îi puteam auzi vocea:

„Draga mea Mary".

Sunt convins că nu vei citi niciodată aceste rânduri, deoarece ele au fost aşternute pe hârtie numai pentru cazul în care n-am noroc. Or eu nu intenţionez să nu am noroc. Îmi pare rău că-mi petrec atât de mult timp departe de frumoasa mea fată, dar eu sunt ceea ce sunt, draga mea Mary, după cum bine ştii. Sunt un nebun care nu poate trăi fără senzaţii tari, fără ca sângele să-i clocotească în vene, ca şampania.

Un tip de genul meu ar trebui să se facă, poate, soldat, dar asta ar însemna să primesc ordine de la nişte idioţi, lucru pe care nu l-aş suporta. În plus, în cazul acesta aş fi nevoit să mă despart de tine, uneori, chiar pentru ani întregi şi să nu mai am parte de minunatele revederi, pe care le aştept întotdeauna cu nerăbdare, îţi scriu această scrisoare stând la biroul meu, având în faţă panorama Parisului. Este o zi superbă. Râd puţin în sinea mea, deoarece sunt convins că-mi pierd timpul aşternându-ţi pe hârtie aceste rânduri, pe care numai eu le voi citi. Şi atunci, de ce-ţi scriu? Nu sunt un om pesimist şi niciunul prea precaut, dar Bridie şi Kate sunt încă mici, aşa încât trebuie să-mi pun problema felului în care vei reuşi să le creşti dacă eu voi întâmpina dificultăţi de natură profesională. Sau, mai rău, dacă bunul Dumnezeu, fiind într-o zi atât de distrat încât să uite că a fost vorba să trăiesc până la o sută de ani, va trimite asupra mea creatura aceea a lui Nannie… Netrebnicul Negru parcă, nu?

Haide, nu trebuie nici să te întristezi, nici să plângi, scumpa mea fetiţă. Dacă citeşti această scrisoare şi eu sunt plecat pentru totdeauna, să ştii că-mi voi aştepta iubita într-o lume mai bună ca aceasta, unde iarba este de aur, iar Vânturile nu sunt niciodată reci.

Până atunci însă, draga mea Mary, vreau să-ţi aduci aminte de discuţia pe care am purtat-o în acea zi frumoasă de vară, când, părăsind potcovăria cea mică, am luat-o în sus, spre văile din munţi. Atunci ţi-am destăinuit toate secretele mele, iar tu m-ai iubit la fel ca înainte, în ciuda mărturisirii mele. Vrei să mergi în pelerinaj până

acolo şi să-ţi aminteşti de versurile proaste pe care ţi le-am recitat? Fă lucrul acesta pentru mine, draga mea. Du-te din nou în locul în care se află izvorul auriu din munţi şi apoi în valea Pietrei Capricornului. Du-te gândindu-te la mine şi nu-ţi fie teamă de umbre, Draga mea Mary, fiindcă întunecimea înserării nu conduce decât spre lumina zorilor de la capătul curcubeului. Gândeşte-te la mine şi nu-ţi fie frică de 1 cioara care te aşteaptă, căci unicul ei scop este să-ţi arate golul umplut de strălucire.

Nu uita.

Dragoste veşnică.

Roger.

Am rămas cu privirea pe ultima pagină a scrisorii concepute de derutantul şi enigmaticul meu tată cu zece ani în urmă. Kate afirmase că părintele nostru. Fusese un om „nechibzuit, veşnic batjocoritor". Câtă dreptate avusese… Era uşor să-ţi dai seama de acest lucru doar după modul în care concepuse frazele aşternute pe aceste foi. Pe de altă parte, debordase de imaginaţie, ştiam prea bine, dar nu-mi închipuisem niciodată că ar fi avut înclinaţii spre poezie. Am recitit ultimul paragraf. Primele rânduri păreau să se refere la un anumit loc şi la o anumită zi, în care Roger Chance îi spusese soţiei sale adevărul despre viaţa secretă, de delincvent, pe care o ducea. Aparent, destăinuirile sale nu alteraseră dragostea pe care i-o purtase mama. Dar lucrul acesta nu mă surprindea. Întotdeauna ştiusem că, din punctul ei de vedere, tata nu putea greşi niciodată. Apoi menţiona Piatra Capricornului. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce anume putea fi aceasta. Nu mai auzisem de ea decât de la mama, în timpul unei scurte perioade de delir prin care trecuse înainte de a muri. Restul paragrafului părea o încercare de a face proză poetică, după cum ar fi numit-o profesoara mea de engleză, dar calitatea ei era foarte îndoielnică. Descrierea literară nu avea claritate, cuvântul „cioară" făcea o notă foarte discordantă, iar ideea care se ascundea dincolo de fraze era prea obscură pentru a-mi forma măcar o părere vagă despre ea.

După a treia recitire, m-am întrebat dacă n-ar putea fi vorba de un mesaj secret, pe care numai mama l-ar fi înţeles. Potrivit legendelor locale, la capătul curcubeului se găsea un urcior cu aur, dar eram convinsă că tata nu făcuse decât să utilizeze o analogie. Nu putea să existe niciun urcior cu aur… Aşadar, trebuia să fie vorba de o

îndrumare criptică, de o îndrumare către… ce? O bancă? O persoană? O ascunzătoare?

La a patra recitire a paragrafului, am început să mă îndoiesc că putea fi vorba de un mesaj secret. Şi brusc m-am enervat, având senzaţia că tata ieşise din mormânt pentru a deruta pe toată lumea cu ironiile lui. Am ridicat ochii şi m-am uitat în oglinda toaletei, făcând deliberat o grimasă mânioasă, apoi am împăturit foile, le-am băgat la loc în plic, am înfăşurat totul în bucata de pânză gudronată şi am lăsat pachetul să cadă în sertarul de jos, al comodei.

Scrisoarea aceea nu avea niciun sens. Era doar o misivă de dragoste, concepută de un om cu inimă caldă şi fire sucită, care nu se gândise niciodată la viitor. Dacă avea totuşi şi un rol tainic, atunci mesajul pe care îl conţinea nu va fi niciodată desluşit, deoarece îi fusese adresat numai şi numai mamei mele.

Cortegiul funerar a fost urmat de noi trei, adică de sora mea, de Nannie Foster şi de mine. La biserică nu a venit niciun organist care să îmblânzească atmosfera, să îndulcească liniştea adâncă şi să acopere zgomotele înăbuşite ale mişcărilor furişe. Domnul Garth, organistul, era un bărbat ale cărui concepţii puritane îi intimidau până şi pe cei mai virtuoşi. Ca atare, refuzase să ne ofere serviciile sale. Coşciugele fuseseră aduse în biserică pe rând, de Robert şi de fratele său, Jack, ajutaţi de doi săteni, unul plătit pentru a face această treabă, celălalt constrâns.

Reverendul John Irving a adoptat o atitudine blândă şi demnă, un comportament perfect echilibrat, care nu-l caracteriza deloc. Din moment ce se renunţase la elogii, muzică şi imnuri, slujba a fost scurtă, lucru care m-a bucurat. Nannie Foster reuşea să-şi stăpânească firea foarte bine, dar sărmana Kate era albă ca ceara, motiv pentru care mă temeam că ar putea leşina în orice clipă.

În momentul în care ne-am ridicat pentru a urma afară primul sicriu, am luat-o pe sora mea de braţ şi am lipit-o cu putere de mine pentru a-i oferi sprijinul necesar şi o oarecare alinare. Şi am avut surpriza ca ea să răspundă acestui gest, deoarece am auzit-o şoptindu-mi cu o voce extrem de slabă:

— Regret că am fost nesuferită, Bridie.

— Nu-i nimic, prostuţo. Nu-ţi face probleme.

Întorcându-mă spre uşă, am constatat mirată că, în afară de noi, în biserică mai intraseră câteva persoane care acum ne aşteptau să

ieşim pentru a ne urma la mormânt. Era vorba de domnul Whitely, bătrânul Tom Kettle, îmbrăcat într-un costum negru care căpătase o uşoară nuanţă verde din cauza vechimii, domnişoarele Cole, două surori celibatare din sat, doamna Burns, croitoreasa noastră, şi un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată. Acesta din urmă era un om de vreo cincizeci şi cinci de ani, cu chip plin şi păr şaten, bine lipit de cap cu briantină. Cărarea albă, perfect centrată, era atât de dreapta, încât părea trasată cu rigla. Purta un costum închis la culoare, iar cravata lui neagră era prinsă cu un ac cu perlă. Deşi aveau o croială ireproşabilă, hainele nu cădeau bine pe el. Mi se părea că bărbatul din faţa mea s-ar fi simţit mult mai în largul lui dacă ar fi purtat un sacou în culori ţipătoare.

În trecere, m-am uitat la fiecare persoană în parte, străduindu-mă din greu să le dau de înţeles că le eram recunoscătoare. Lângă mormânt, după coborârea primului sicriu, a urmat o aşteptare dureroasă, care a durat până când purtătorii au revenit cu cel de-al doilea din biserică. În cele din urmă, când părinţii mei au fost aşezaţi în sfârşit unul lângă celălalt, vicarul a ţinut ultima parte a slujbei. Apoi, după ce fiecare a aruncat în groapă câte un pumn de pământ, am tras-o repede pe Kate de acolo, ducând-o spre grupul mai retras al celor care nu făceau parte din familie. Am dat mâna cu toţi, le-am mulţumit pentru participare şi m-am scuzat că nu puteam să-i invit la Latchford Hall acum, după încheierea ceremoniei, deoarece nu făcusem niciun fel de pregătiri.

Scuzele mele au fost înlăturate în grabă. Situaţia era destul de stânjenitoare. Ultimul în faţa căruia m-am oprit a fost străinul. Acesta arăta de parcă ar fi vrut s-o şteargă pe furiş, dar se jena, considerând că ar da dovadă de impoliteţe procedând astfel. Întinzând mâna, am spus:

— Bună dimineaţa. Nu cred că ne cunoaştem.

Ochii lui căprui-deschis îmi aruncară o privire foarte pătrunzătoare.

— Alfred Perkin, la dispoziţia dumneavoastră, domnişoară. Sper că nu v-am fost dezagreabil venind să-mi prezint omagiile.

Avea o voce guturală, care părea a avea posibilitatea să devină deosebit de puternică atunci când posesorul ei dorea să şi-o pună în valoare. Era o voce asprită de atâta folosinţă, presupuneam eu, de marinar care dădea comenzi pe puntea unui vas, strigând pentru a

acoperi zgomotele vântului şi ale mării.

— Într-un asemenea moment, atât eu, cât şi sora mea suntem recunoscătoare pentru participare oricărui prieten, domnule Perkin, am spus. Să înţeleg că l-aţi cunoscut pe tata?

— Puţin, domnişoară, foarte puţin, răspunse el şi adăugă după o ezitare: Dar am cunoscut-o ceva mai bine pe mama dumneavoastră. Înainte de a se mărita, am fost colegi.

Luată prin surprindere, n-am ştiut ce să spun. Trecutul mamei îmi era complet necunoscut. De aceea, dacă l-aş fi întâlnit cu o altă ocazie pe acest om care avusese legături cu ea în tinereţe, aş fi fost foarte intrigată. În împrejurarea de faţă însă, eram prea îndurerată pentru a nu mă rezuma strict la cuvintele şi gesturile cerute de bunele maniere. Alături de mine, Kate mă strânse de braţ, murmurând cu voce tremurătoare:

— Te rog, Bridie…

Din spatele nostru se auzea zgomotul pământului aruncat cu lopata în groapă. Brusc, pielea păru să mi se contracte de frig".

— Ne scuzaţi, domnule Perkin…?

— Desigur, domnişoară. Mă simt foarte onorat că v-am cunoscut.

Ţinându-şi pălăria din mătase neagră lipită de piept, făcu o plecăciune de o manieră degajată, foarte naturală, fără a-şi desprinde privirile de la Kate. I-am urat o zi bună şi m-am îndreptat spre trăsură, cu Kate la braţul meu şi Nannie Foster pe urmele noastre.

Mult mai târziu, spre sfârşitul acelei zile triste şi obositoare, gândurile mi-au zburat din nou la domnul Alfred Perkin. Vorbindu-i surorii mele despre el, m-am întrebat cine ar putea fi. Kate, care citea una dintre cărţile ei privitoare la teoria muzicală, ridică din umeri de parcă n-ar fi interesat-o întrebarea. De aceea, n-am insistat. Iar când m-am aşezat să scriu câteva scrisori de mulţumire celor care participaseră la funeralii, m-am gândit că este puţin probabil să mă mai întâlnesc vreodată cu Alfred Perkin sau să aflu unde anume fusese el coleg cu mama. Nici nu visam că, în decurs de câteva săptămâni, acest bărbat cu voce aspră, venit din trecut, avea să-mi modifice viaţa într-un mod care depăşea chiar şi cele mai nebuneşti închipuiri.

În dimineaţa următoare, am intrat singură în curtea bisericii. Cum groapa fusese umplută cu pământ, iar piatra de pe mormânt era deja pusă la căpătâiul părinţilor mei, voiam să aranjez cele câteva

coroane şi buchete de flori aduse de cei care avuseseră curajul să vină la înmormântare, sfidându-i pe toţi ceilalţi care ne ostracizau. Pe mormânt am văzut o coroană micuţă şi un frumos bucheţel de flori care, cu siguranţă, nu se aflaseră acolo cu o zi înainte. Coroana era pentru tatăl meu.

Pe cartonaşul ataşat, fuseseră caligrafiate, cu un scris ascuţit, următoarele cuvinte: „*Dormez bien*, *mon vieil adversaire* – *Philippe Chatillon*".

Dormi în pace, vechiul meu adversar…

Aşadar, francezul cu care mă întâlnisem, detectivul particular care rivalizase cu *Le Sorcier*, aranjase, înainte de a se întoarce în Franţa, ca pe mormântul fostului său oponent să fie depusă o coroană de flori. Am simţit că ochii încep să mă usture. Gestul lui mă emoţionase până la lacrimi.

Cartonaşul care însoţea buchetul purta un scris cu totul diferit. Cuvintele, consemnate într-un stil îngrijit şi laborios, erau următoarele: „*Dragă Mary*, *al tău sincer*, *A*. *Perkin*".

M-am uitat derutată la cartonaş timp de câteva clipe, apoi am pus buchetul cu grijă jos, pe mormânt. În momentul în care m-am ridicat, am surprins cu coada ochiului o mişcare. Întorcându-mă, l-am zărit pe domnul Perkin, îndepărtându-se cu pas domol de-a lungul laturii sudice a gardului ce împrejmuia curtea bisericii. Avea capul întors spre mine. Observând că fusese văzut, se opri şovăitor, neştiind ce să facă.

— Bună dimineaţa, domnule Perkin! am strigat.

El se apropie, cu pălăria în mână.

— Bună dimineaţa, domnişoară, spuse cu vocea lui răguşită. V-am văzut venind şi n-am vrut să vă deranjez, aşa încât am şters-o englezeşte, dacă îmi permiteţi să mă exprim aşa.

Brusc, am simţit că-l îndrăgesc pe acest om, fiindcă îmi făcea impresia că are un suflet nobil şi o bunătate înnăscută.

— Nu mă deranjaţi. Mă bucur că ne-am întâlnit din nou, i-am spus…

— Sunteţi foarte bună. Trebuie să fiţi domnişoara Bridie. Sper că nu greşesc, nu?

— Nu greşiţi. Dar de unde ştiţi, domnule Perkin?

— Am citit anunţul publicat în *The Times* atunci când v-aţi născut, la fel cum am citit şi anunţul publicat câţiva ani mai târziu,

pentru sora dumneavoastră. Pe cuvânt, ieri am avut un şoc când am văzut-o pe domnişoara Kate. Este imaginea vie a mamei sale în vremea tinereţii ei. O întruchipare a frumuseţii.

Mirată, am zis:

— Da. Se pare că aţi fost ataşat de mama. În aceste condiţii, presupun că vă voi face plăcere să vă spun că şi-a păstrat frumuseţea intactă întreaga viaţă…

Domnul Perkin dădu din cap. L-am surprins muşcându-şi buza inferioară, luptându-se să-şi controleze emoţia care pusese stăpânire pe el pe neaşteptate. După câteva clipe, l-am întrebat:

— Vă deranjează dacă mă interesez de unde anume veniţi?

— De la Londra, domnişoară. Acolo îmi petrec mai mult de jumătate din timp. În rest, călătoresc mult. La Birmingham, Sheffield, Manchester… un întreg circuit. Acum sunt într-un scurt relaş, de câteva săptămâni.

— Oh, aţi fost bolnav?

Pe faţa lui apăru un început de zâmbet. Apoi, amintindu-şi unde se află, îşi frământă pălăria în mâini.

— Nu, domnişoară. Acesta este un termen strict-profesional. În lumea teatrului, dacă nu munceşti, înseamnă că eşti în relaş. De obicei, noi folosim expresia pentru cei rămaşi fără slujbă, dar nu este cazul meu. Domnul Perkin scoase din buzunar o carte de vizită şi mi-o întinse. Obţinem câte angajamente dorim, însă vara avem grijă întotdeauna să ne asigurăm câte o scurtă vacanţă. Este necesară pentru că îţi menţine prospeţimea, ca să zicem aşa. Pe cartea de vizită scria:

Domnul Alfie Perkin & Compania
Scheciuri umoristice
Grant Chambers 10.
Holbom.
Londra.

M-am trezit uitându-mă la el cu gura căscată, una dintre expresiile mele exagerate, pe care m-am grăbit s-o modific.

— Dumnezeule, sunteţi actor, domnule Perkin!

— Da, domnişoară, actor pe scenele de music-hall. Am împlinit treizeci de ani de activitate. Prima dată mi-am făcut apariţia în public la Canterbury, în 67, pe vremea când cap de afiş era însuşi George Leybourne.

M-am uitat din nou la cartea de vizită pentru a-mi ascunde expresia şocată. Aproape tot ceea ce auzeam sau citeam despre profesiunea de actor venea în sprijinul ideii că teatrul şi imoralitatea mergeau mână în mână. Cu numai trei ani în urmă, ziarele condamnaseră aprig notoria „promenadă" din spatele balconului întâi de la Empire Theatre, din Leicester Square, unde femei de moravuri uşoare se plimbau printre tineri de neam mare şi diferiţi boemi, încercând din răsputeri să le atragă atenţia.

Părerea general acceptată era că oamenii de scenă nu puteau fi respectabili. Din câte ştiam, împotriva ei se ridicase o singură voce: cea a tatălui meu. În cursul verii anterioare, în timpul celor câteva săptămâni pe care le petrecuse acasă, în ziarul *The Times*" apăruse un articol caustic cu privire la declinul moralităţii din cauza caracterului obscen al numerelor de varieteu. Tata citise articolul cu voce tare, râzând, şi spusese: „Mary, nu-i aşa că tipul care a scris chestia asta este un pedant desăvârşit? Aş putea pune rămăşag că n-a intrat niciodată la Oxford sau la Alhambra pentru a se tăvăli pe jos de râs văzând comicăriile de acolo. Şi, cu siguranţă, nu s-a alăturat unui cor de *Ta-ra-ra-boom-de-ay*, împreună cu Lottie Collins. Detest aceste persoane meschine, veşnic încruntate, care nu au pic de haz".

În momentul respectiv nu m-am întrebat decât în treacăt de ce făcea tata comentarii pe marginea acestui subiect, dar acum realizam că el avea o oarecare legătură cu trecutul mamei. Uitându-mă la Alfred Perkin, am spus:

— Treizeci de ani de activitate? Asta înseamnă că eraţi…

Actor de comedie atunci când aţi cunoscut-o pe mama?

— Nu chiar, domnişoară. Nu mă apucasem încă de comedie. Când mama dumneavoastră mi-a devenit asistentă, mă ocupam de scamatorii…

La auzul acestor cuvinte, mi-am pus repede mâna la gură. Aveam senzaţia că ochii stăteau să-mi sară din cap.

— *Asistenta* dumneavoastră? Pe scenă?

— Păi… da, domnişoară. Am… am impresia că nu ştiaţi. Perkin îşi roti pălăria în mâini, jenat. Sper că nu v-am ofensat vorbindu-vă despre toate acestea. Poate că nu era cazul să deschid gura tocmai acum, după ce mama. Dumneavoastră a avut un mariaj convenabil, ca să zic aşa, şi v-a crescut într-un mediu nobiliar. Dar să ştiţi că şi ea a fost o adevărată doamnă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun prin asta.

Când ne-am cunoscut, era cameristă în Belgrave Square. Aruncând o privire spre piatra de mormânt, Perkin coborî şi mai mult vocea. Să nu vă formaţi o părere proastă despre mine, domnişoară Bridie, dar realitatea este că m-am îndrăgostit până peste cap de mama dumneavoastră şi am cerut-o în căsătorie.

Era pentru a doua oară în decurs de numai câteva minute când simţeam că lacrimile tind să-mi umple ochii. Nannie Foster ar fi fost oripilată să audă că mama apăruse odinioară pe scenă şi că fusese curtată de un actor de comedie. Totuşi, pe mine mă mişcase profund felul simplu în care Alfred Perkin îşi deschisese sufletul.

— De ce să-mi formez o părere proastă despre dumneavoastră? Nu este nicio ruşine să te îndrăgosteşti.

El dădu încet din cap.

— Mary a ezitat, spuse cu voce slabă. Apoi l-a cunoscut pe domnul Chance, tatăl dumneavoastră, şi s-a hotărât. Dar n-am uitat-o niciodată, domnişoară. Şi n-am vrut să mă căsătoresc cu nimeni altcineva. Perkin inspiră adânc şi îşi îndreptă spatele. Am citit despre moartea tatălui dumneavoastră şi despre toate necazurile din Franţa. De aceea am hotărât să vin aici pentru a o vizita pe Mary, gândindu-mă că ar putea avea nevoie de ajutorul unui prieten. Ieri am văzut însă în ziar că s-a dus şi ea. Ca atare, am venit numai pentru a-i aduce omagiile mele, cum s-ar zice.

Un timp am rămas adânc cufundată în gânduri, apoi l-am întrebat:

— Cât mai rămâneţi pe aici, domnule Perkin?

— Mi-am luat o cameră la „The Woodman”. Mă gândeam ca mâine să mă întorc acasă, însă dacă vă pot ajuta cu ceva, îmi amân plecarea, domnişoară Bridie.

— Nu. Nu vă cer să rămâneţi mai mult decât v-aţi

propus, dar am nişte probleme… Mi-ar plăcea să-mi daţi unele sfaturi privitoare la posibilitatea găsirii unei slujbe în Londra. Pentru mine, evident.

— A unei *slujbe*? Cu sprâncenele ridicate brusc şi cu ochii măriţi, faţa domnului Perkin căpătase o expresie asemănătoare celor care se întipăreau de obicei pe chipul meu. Dar… sigur…?

— Nu pot să vă dau explicaţii acum, l-am întrerupt grăbită. Sunteţi oare atât de bun încât să veniţi în după-amiaza aceasta la Latchford Hall pentru a lua împreună un ceai? Să zicem… la ora trei şi

jumătate.

— Aş… aş fi încântat, domnişoară. Absolut încântat.

Acestea nu fuseseră cuvinte goale. Se vedea clar că domnul Perkin părea într-adevăr copleşit de plăcere. Făcând încă o plecăciune, adăugă.

— Atunci, îmi iau rămas-bun, domnişoară Bridie. Voi aştepta cu nerăbdare să onorez invitaţia din această după-amiază.

Apoi plecă, îndepărtându-se cu paşi măsuraţi până la poartă, după care, o dată ieşit din curtea bisericii, pomi cu un pas mai vioi, luând-o pe drumul ce ducea spre sat. Uluită peste măsură, rămăsesem cu cartea de vizită în mână. Mă buimăcise atât informaţia primită, cât şi îndrăzneala de care dădusem dovadă în cursul acestei întâlniri neaşteptate. Totuşi, ceea ce făcusem din instinct, aproape fără să gândesc, părea judicios chiar şi la o reflecţie mai serioasă. Era normal, trebuia să-mi găsesc o slujbă, iar Londra părea locul cel mai indicat pentru a începe căutările. Acolo anonimatul meu putea fi mai bine asigurat decât în orice colţ de provincie. În plus, în capitală existau mai multe oportunităţi pentru o tânără de a găsi o slujbă. Şi mai presus de toate, dacă prin cine ştie ce miracol Kate avea să-şi poată urma cursurile de muzică, era important să ne stabilim la o distanţă acceptabilă de Colegiul „Prinţul Consort”.

Domnul Alfred Perkin era londonez. Prin urmare, ştia probabil ce fel de slujbă trebuia să caut şi la ce leafa mă puteam aştepta. Pe de altă parte, actorul îmi era prieten, presimţeam asta, şi încă un prieten de nădejde; aveam o dovadă solidă a credinţei de care dădea dovadă faţă de prietenii săi, deoarece venise la funeraliile unei femei de care se îndrăgostise cu peste douăzeci de ani în urmă şi pe care n-o mai văzuse de atunci.

Mai târziu, când i-am povestit surorii mele de întâlnirea pe care o avusesem, am constatat că nu era prea surprinsă. Ne aflam în salon, iar ea cânta prima parte a *Sonatei Lunii*, de Beethoven, piesa favorită a mamei. Nannie Foster nu era prezentă. Bătrâna considera că nu se cădea să cânţi la pian în perioada de doliu, dar eu eram de altă părere. Fără a-şi desprinde privirea de pe claviatură, Kate îmi spuse:

— Chiar eşti surprinsă că mama a fost actriţă, Bridie? întotdeauna am ştiut că ea n-a avut sânge aristocratic.

— Oh, nu vorbi aşa de nerespectuos, Kate!

— N-am vorbit nerespectuos. Sau, cel puţin, n-am avut intenţia.

Am iubit-o pe mama. Şi am admirat-o pentru felul în care s-a descurcat, mai ales că de obicei era atât de temătoare şi de îngrijorată. Vestea nu m-a surprins în mod neplăcut; ba chiar, într-un fel, mi s-a părut senzaţională. Destul de multe actriţe şi-au găsit soţi aristocraţi. Unele dintre ele s-au ales chiar şi cu diverse titluri nobiliare. Deci nu mi se pare ciudat că mama s-a măritat cu tata sau invers, că tata s-a însurat cu ea, deoarece tata a fost realmente un bărbat extraordinar. Despre ce anume vrei să discuţi cu acest domn Perkin, Bridie?

— Draga mea Kate, ţi-am *explicat*, i-am răspuns, străduindu-mă să nu mă enervez. Foarte curând vom rămâne fără niciun ban, aşa încât va trebui să găsesc o cale de a ne câştiga pâinea".

— Este adevărat că ai aranjat să vinzi acest pian, Bridie?

Brusc, Kate ridică mâinile de pe claviatură şi se întoarse să se uite la mine.

— Păi… da, am spus pe un ton defensiv. Am fost nevoită. Sunt sigură că-ţi dai seama de ce. Indiferent ce casă vom găsi, nu va fi suficient de mare pentru a adăposti un pian de asemenea dimensiuni. Îmi pare rău, dragă, dar…

— Oh, nu face nimic. Kate îmi aruncă unul dintre frumoasele ei zâmbete, apoi se roti din nou pe scaun şi reîncepu să cânte. Nu-ţi face griji, Bridie. Sunt convinsă că, în momentul în care vom ajunge la Londra, vei cunoaşte un bărbat care se va îndrăgosti nebuneşte de tine; un bărbat foarte bogat, cu care te vei mărita. După aceea, totul va fi perfect. În definitiv, aşa ceva s-a întâmplat cu mama şi tata, nu?

Nu i-am răspuns. Kate era uneori incorigibil de romantică, alteori extrem de practică. În momentul acesta se afla într-una dintre dispoziţiile ei romantice, iar eu eram mulţumită că visa, dacă visarea o ajuta să evite chinurile groaznice, paralizante, ale nesiguranţei. Foarte curând aveam să fim nevoite să înfruntăm suficiente probleme practice.

6

Alfred Perkin s-a prezentat prompt la noi acasă, fix la ora trei şi jumătate. Era îmbrăcat în haine de zi, cu baston şi mănuşi. Când şi-a făcut apariţia în salon, le ţinea în mână, alături de pălărie, în maniera corectă. Deşi îmi dădusem deja seama că avea în sânge regulile de bună purtare, am fost surprinsă să constat cât de vaste erau cunoştinţele lui în domeniul subtilităţilor etichetei.

I-am prezentat-o pe Kate şi, după primele minute de conversaţie uşoară, am observat că musafirul reuşise s-o captiveze, probabil pentru că actorul se deosebea de toţi oamenii pe care îi cunoscusem noi până acum. Dorisem ca sora mea să fie prezentă, deoarece consideram că trebuie pusă deja faţă în faţă cu realitatea dură a situaţiei noastre. După ce am turnat ceai în ceştile tuturor, am întrebat:

— Domnule Perkin, puteţi să-mi spuneţi ce posibilităţi de angajare în Londra are o tânără educată? Eu, mai exact.

El se uită încruntat la ceaşca din faţa lui.

— Păi, m-am tot gândit la lucrul acesta de azi-dimineaţă, de când mi-aţi spus ce doriţi de la mine, domnişoară Bridie…

— Scuzaţi-mă, l-am întrerupt. Mi-ar face plăcere să-mi spuneţi Bridie. Din moment ce sunteţi un foarte vechi prieten de-al mamei, mi se pare c-ar fi mai potrivit să vă adresaţi astfel.

Plăcut surprins, Perkin se îmbujoră uşor.

— Drăguţ din partea dumneavoastră… îmm… din partea ta, Bridie. Ei bine, în ceea ce priveşte lucrul, sunt posturi în servicii, în fabrici, în comerţ şi în învăţământ. În plus, unele tinere au început să lucreze şi în birouri. Asta aşa, în general, pentru că tinerele educate se rezumă la profesorat sau la munca de birou. Probabil că aş putea să-ţi dau ceva mai multe informaţii dacă aş şti ce anume ai în minte, înţelegi?

— Este foarte simplu, domnule Perkin. Casa aceasta este închiriată, iar contractul de închiriere expiră în curând. Toată averea tatălui meu se ridică la numai câteva sute de lire. În afară de banii aceştia şi de câteva bunuri mobiliare care valorează cam tot atât, nu mai avem nimic. Doica noastră este destul de bătrână şi nu are practic niciun ban. De aceea va trebui să am grijă de ea. Kate este o pianistă foarte bună şi vreau să poată profita de bursa câştigată la Colegiul de Muzică „Prinţul Consort". De asemenea, va trebui să iau măsuri în privinţa mea, desigur.

Domnul Perkin ţuguie buzele şi inspiră adânc, scoţând o fluierătură slabă. Se părea că îl întristasem profund cu aceste cuvinte.

— Nu aş vrea să par prea pesimist, dar nu văd cum ar;

Putea câştiga atâţia bani o tânără ca dumneavoastră… ăă, ca tine, Bridie. Ca să fiu sincer, nu-mi dau seama cum vei reuşi să întreţii trei oameni. E vorba de plata chiriei, de procurarea

I alimentelor şi a hainelor. Per total, ai avea nevoie de… de cât?

Să zicem, pentru a trăi decent, de cel puţin o sută douăzeci de lire. Şi în niciun caz nu vei avea posibilitatea să-ţi asiguri condiţiile de aici.

— Nu mi se pare chiar o avere, domnule Perkin, interveni Kate.

El întoarse privirea spre sora mea şi în momentul acela am observat că trăsăturile i s-au îndulcit. Ştiam că Perkin vedea în Kate chipul mamei, iar când i-a răspuns, vocea lui guturală, pătrunzătoare, a devenit foarte blândă:

— Nu cred că ar trebui să te gândeşti prea mult la bani, domnişoară Kate. Haide să vedem cam cât câştigă o fată în casă. De obicei i se pun toate cele necesare la dispoziţie şi primeşte, în plus, aproximativ douăsprezece lire pe an. Iar salariul unei menajere se ridică poate chiar până la valoarea ţ unui ponei. Scuzaţi-mă, asta înseamnă douăzeci şi cinci de lire. Apoi Perkin se uită la mine. Nu pot spune care ar fi, salariul unei guvernante, dar sunt sigur că veniturile ei nu ai ung

Nici măcar până la jumătate din suma care vă este necesară.

Dacă te angajezi ca profesoară într-o şcoală, vei câştiga mai mult, evident, însă nu ţi se va asigura pensiune completă. Acelaşi lucru este valabil şi pentru munca de birou. Pe deasupra, în acest caz trebuie să ştii să foloseşti maşinile acelea noi de scris.

— Mă pricep foarte bine la lucrul de mân. A, domnule Perkin, i-am spus. Aş putea avea vreo şansă în acest domeniu?

El lăsă capul pe spate, închise ochii şi se crispă, de parcă l-ar fi durut ceva.

— Dumnezeule, nu! Scuză-mă că te întreb aşa ceva, dar ai idee cam cât îi dai croitoresei tale pentru rochiile pe care ţi le face? în Londra, situaţia est? mai rea decât aici. Trebuie să te duci prin Hackney, Bow şi Bethnal Green, unde se află toate atelierele. Un cizmar talentat nu ia mai mult de treizeci de şilingi pe săptămână. Un tâmplar de primă clasă, care lucrează numai mobilă de lux şi care are la activ şapte ani de ucenicie, plus încă vreo zece de experienţă, ajunge, poate, la două lire pe săptămână. Un docher nu pune mâna pe mai mult de o liră pe săptămână. Iar o femeie? Dacă intri în domeniul confecţiilor de blană, poţi spera să câştigi vreo doisprezece şilingi pe săptămână. Sau vreo zece, într-o legătorie de cărţi. În atelierele meşteşugăreşti nu vei avea parte decât de muncă extenuantă şi prost plătită; de o muncă de sclav.

Am dat din cap, încercând să par netulburată, deşi disperarea îmi lăsase un gol imens în stomac. Kate îl privea fix pe domnul Perkin, fascinată parcă, dar eu ştiam că doar felul lui de-a fi şi de a vorbi o fascina; sora mea nu înţelegea încă ce implicaţii aveau informaţiile lui asupra condiţiei noastre.

— Doisprezece şilingi pe *săptămână*? am întrebat mirată. Cum naiba reuşesc să se descurce?

Ridică din umerii lui largi.

— Trăiesc ca porcii, draga mea, îmi răspunse simplu. Aşa este viaţa. Unii se află la suprafaţă, alţii la fund.

Kate clipi, apoi îşi lăsă ceaşca pe masă şi se ridică în picioare.

— Scuzaţi-mă, spuse ea cu o voce abătută şi părăsi încăperea.

Domnul Perkin, care se ridicase pe jumătate odată cu ea, îmi aruncă o privire brusc întristată:

— Am ofensat-o? îmi pare foarte rău, n-am realizat…

— Nu-i nimic, domnule Perkin. Vă rog, luaţi loc. Kate poate fi deosebit de realistă, dar are momente când, pur şi simplu, nu vrea să accepte adevărul.

— Ah! Da, Bridie, uneori este dureros să-l înfrunţi.

— De acord. Kate este foarte sensibilă, dar când o auzi cum cântă la pian îi ierţi toate păcatele. În orice caz, vă mulţumesc pentru toate informaţiile pe care mi le-aţi dat, domnule Perkin. Acum, haideţi să vorbim despre altceva. M-ar interesa să ştiu cum aţi cunoscut-o pe mama, dacă nu vă deranjează să-mi povestiţi.

— Păi, nu, spuse el încet. Nu mă deranjează deloc, dar, sincer, nu am prea multe de zis. După cum am menţionat deja, mama ta era cameristă. Unul dintre valeţii casei, care îi făcea curte, a adus-o într-o seară la Oxford. Pe atunci eu aveam un număr numit „Marvo Misticul", Era un număr prost. Mă aflam în coada afişului, dar, apărând în trei varieteuri pe seară, n-o duceam rău. În orice caz, trebuia să fac un truc pentru care aveam nevoie de un tânăr spectator care să urce pe scenă şi să mă ajute. În seara cu pricina însă, de parcă aş fi fost posedat de un mic diavol, nu mi-am oprit privirile asupra unui bărbat, ci asupra mamei tale, aşa încât am întins degetul spre ea şi am încercat s-o conving să vină pe scenă.

— Dar mama era o fiinţă atât de timidă… am spus surprinsă. Sunt sigură că încercările dumneavoastră n-au fost ţ încununate de succes.

— Ba au fost, dar numai din cauza oamenilor din sală, spuse domnul Perkin. Au încurajat-o şi s-au amuzat atât de tare pe seama sfiiciunii ei, încât până la urmă a ajuns la concluzia ţ că era mai indicat să se ridice şi să câştige astfel simpatia spectatorilor. Chestia asta mi-a dezvăluit-o ulterior.

— Ulterior? Cum aţi reîntâlnit-o?

Perkin zâmbi şi îşi scărpină obrazul. Privirea lui era pierdută undeva departe, în trecut.

— M-am îndrăgostit lulea, îmi răspunse încet. M-am îndrăgostit într-un asemenea hal, încât, în seara aceea i-am urmărit, pe ea şi pe valet, până la uşa casei unde lucrau. La Oxford, numărul meu era ultimul, aşa că nu mi-a fost greu să mă iau după ei. Iar în dimineaţa următoare mi-am încercat norocul aşteptând-o să iasă, m-am prezentat şi am discutat. Cred că a fost impresionată puţin de faptul că eram actor.

Am luat ceaşca musafirului meu pentru a o umple din nou cu ceai.

— Şi aşa a devenit asistenta dumneavoastră? Adică, de atunci a urcat în fiecare seară pe scenă?

El se destinse brusc şi zâmbi.

— Asta s-a întâmplat abia după trei săptămâni, fiindcă stăpâna ei urma să plece în străinătate, iar Mary trebuia să mai rămână puţin în serviciu până când îi expira perioada de preaviz. Pentru că i se dăduse deja preavizul de o lună. Eu i-am oferit o slujbă bine plătită. Munca nu era grea. Nu avea nicio replică de dat. Nu trebuia decât să apară îmbrăcată într-o rochie foarte drăguţă, simplă din punct de vedere al croielii, dar strălucitoare datorită sutelor de paiete, să zâmbească mereu şi să-mi înmâneze obiectele de recuzită la momentul oportun. Avantajul era că, pe lângă frumuseţe, mama ta avea un fel de demnitate, dacă înţelegi la ce mă refer, care a dus la îmbunătăţirea calitativă a numărului meu. Când ea apărea pe scenă, nu se întâmpla niciodată ca flăcăii din staluri să fluiere sau să ţipe. Cred că le plăcea timiditatea ei, deoarece majoritatea fetelor care apar în varieteuri sau în cor sunt cam necuviincioase, cam îndrăzneţe. De fapt, au şi de ce să fie aşa.

Perkin se opri pentru a lua o gură de ceai, apoi continuă cu o oarecare mândrie:

— Mary a fost cea care m-a învăţat regulile de bună-cuviinţă.

Cunoştea toată paleta de reguli comportamentale, de la cele valabile pentru slujnice la cele obligatorii pentru nobili.

— Noi două, adică sora mea şi cu mine, n-am ştiut nimic despre tinereţea ei. Aţi avut cumva ocazia să întâlniţi pe cineva din familia mamei mele, domnule Perkin?

El dădu din cap.

— Nu. N-a ţinut legătura cu familia, Bridie. Tot ceea ce ştiu este că ea era cea mai mică dintre cei zece copii ai părinţilor ei şi că a fost nevoită să muncească încă de la vârsta de doisprezece ani. Cum mama îi murise, tatăl a vrut să scape de ea, trimiţând-o undeva, prin Cambridgeshire, ca servitoare de rând. Apoi băiatul stăpânilor ei s-a însurat, iar Mary s-a mutat împreună cu el şi cu soţia acestuia în Londra, unde a devenit fată în casă. Pe atunci avea şaisprezece ani. Aproximativ doi ani mai târziu, era deja cameristă.

Pentru scurt timp, uitasem complet de frica paralizantă ce mă copleşise gândindu-mă la viitor. Ceea ce aflam despre acest cu totul alt univers în care trăise mama mă fascina.

— Perioada pe care a petrecut-o împreună cu dumneavoastră pe scenă a fost lungă? am întrebat.

— Puţin mai mult de un an.

— Probabil că a constituit o schimbare considerabilă în viaţa ei.

— Da, într-adevăr. Obişnuiam să lucrăm trei luni în Londra, după care urma un turneu de şase luni, apoi revenirea acasă. Perkin ridică privirea spre mine, brusc neliniştit. Relaţiile noastre au fost foarte respectabile. Plecăm în turneu însoţit de sora mea Ethel, care locuieşte cu mine în Londra. Ea nu era suficient de drăguţă pentru numerele pe care le susţineam atunci, şi deci nu urca pe scenă, însă venea pentru a avea grijă de mine şi pentru a se ocupa de toate detaliile de culise ale spectacolului. Abia când m-am apucat de comedie am pus-o pe afiş. Dar nu asta contează. Nu voiam decât să spun că mama ta stătea în cameră cu Ethel. Totul era respectabil.

— Sunt convinsă de asta, domnule Perkin. Totuşi, dacă eraţi atât de îndrăgostit de ea şi dacă o curtaţi, mă mir că nu s-a măritat cu dumneavoastră.

Perkin zâmbi.

— E drăguţ din partea ta că zici aşa ceva, Bridie, dar, sincer, eu n-am fost prea surprins. O, da, mă plăcea suficient de mult şi îmi era adânc recunoscătoare pentru slujba pe care i-o oferisem, însă asta era

tot. Deşi am cerut-o în căsătorie de mai multe ori, întotdeauna mi-a spus că nu se simte sigură pe sine. Adică nu era sigură dacă mă iubeşte sau nu. Apoi a apărut domnul Chance, tatăl tău…

— Cum s-au cunoscut?

— Oh, a văzut spectacolul de la Gatti's, i-a trimis flori şi a aşteptat-o la intrarea actorilor. Să ştii că n-a fost singurul domn care a făcut aşa ceva. Întotdeauna pe la uşă zăboveau câţiva indivizi din aceia cărora noi le spunem „flăcăiaşi de culise". Mama ta primise mai multe invitaţii la cină, dar le-a refuzat. Nu-i era greu să scape de tinerii mai insistenţi, deoarece întotdeauna părăsea teatrul odată cu Ethel şi cu mine, iar lucrul acesta îi cam intimida pe băieţi. Tatăl tău a fost însă altfel. A venit direct spre noi trei, a zâmbit de parcă în viaţa lui nu mai fusese atât de încântat şi ne-a spus că ar fi onorat dacă am accepta să cinăm împreună cu el la Cafeneaua Regală.

— Mi-l imaginez cu uşurinţă făcând aşa ceva. Oh, scuzaţi-mă, mai doriţi puţin ceai, domnule Perkin?

— Nu, mulţumesc, draga mea.

— Vă rog, continuaţi.

— Păi, considerând că ar fi distractiv să-l las pe domnul acela să ne ducă la un restaurant luxos, le-am făcut cu ochiul însoţitoarelor mele şi i-am spus necunoscutului că vom accepta cu bucurie să-i rămânem îndatoraţi.

Perkin clătină din cap, scoase un chicot slab şi îşi dădu

— Ochii peste cap, mimând jalea într-un mod foarte comic.

— Pe cuvânt, a fost distractiv pentru că tatăl tău era o minune, nu alta. Spunea poveşti frumoase, glume hazlii şi le, strecura câte un cuvânt delicat atât sărmanei mele Ethel, cât şi mamei tale. Atunci s-a întâmplat, Bridie… Mary a fost vrăjită de domnul Chance. Am observat că o pierdusem încă din seara aceea, înainte de a ajunge acasă.

— Trist pentru dumneavoastră…

— Mda… dar cred că ştiam deja de mai mult timp că mama ta nu era făcută pentru mine. Altă problemă mă frământa însă: nu-mi dădeam seama dacă intenţiile domnului Chance erau onorabile, înţelegi?

— Oh, da! Presupun că intenţiile pe care le au domnii faţă de actriţe nu sunt prea onorabile de obicei.

— Da, Bridie, mă tem că ai dreptate. Mă rog, cert este că domnul Chance i-a mai făcut două invitaţii mamei tale, după care, într-o bună

zi, l-am oprit în drum pentru a-l întreba de-a dreptul ce are de gând să facă. Şi ştii ce mi-a răspuns? Mi-a spus, cu accentul acela al lui, vag irlandez, ceva de genul: „Este cam târzior să-mi pui o astfel de întrebare, Alfie, pentru că aş fi putut să fiu un mare ticălos, iar Mary, Dumnezeu s-o binecuvânteze, ştii şi tu că-i cea mai puţin suspicioasă fată din lume. Oricum, hai să-ţi zic despre ce-i vorba. Mary este femeia pe care o voi iubi până-n cea din urmă zi a vieţii mele. Vreau să mă însor cu ea imediat ce-şi dă consimţământul. Sper deci că tu vei fi cel care vei renunţa la ea".

Domnul Perkin închise ochii, de parcă încerca să-şi aducă aminte exact de cuvintele care fuseseră spuse atunci.

Iar apoi, când i-a deschis, am observat că luceau înlăcrimaţi.

— Ei, prin urmare, aşa s-a întâmplat, reluă el. Trei luni mai târziu, s-au căsătorit. Eu am renunţat la Mary, iar ei s-au mutat aici, în Suffolk. I-am zis mamei tale că nu-i voi scrie niciodată, rugând-o ca nici ea să nu-mi scrie, deoarece urma să intre în rândurile micii nobilimi şi de aceea trebuia să uite că fusese servitoare şi apoi actriţă. Devenise soţia unui gentleman, aşa încât era necesar să se ridice la nivelul respectiv; nu mai putea avea prieteni din clasa de jos a societăţii.

Am dat din cap, amintindu-mi cum se comportase mama de-a lungul anilor, şi am spus:

— S-a adaptat minunat noii ei condiţii, domnule Perkin. Aţi fi fost mândru de ea. Şi să ştiţi că tata a vorbit sincer, într-adevăr, a iubit-o până în cea din urmă zi a vieţii lui.

— Nu m-am îndoit niciodată de lucrul acesta, deşi am sesizat că era un tip activ şi oarecum nechibzuit. Eu…

Alfred Perkin se scărpină, adresându-mi un zâmbet cam jenat.

— Ei bine, n-aş putea afirma că nu am fost *surprins* să citesc în ziar toată povestea aceea cu afacerea din Franţa, dar nici nu m-a lăsat cu gura căscată, dacă îmi permiţi să mă exprim aşa, Totuşi, ştiu că tatăl tău a fost un om excepţional, un tip fără pereche, cum l-ar numi unii actori. Sincer, n-am avut niciodată dubii cu privire la ceea ce a spus atunci în legătură cu Mary.

Urmă o tăcere apăsătoare. Brusc, m-am simţit foarte obosită. Domnul Perkin scoase din buzunarul vestei un ceas subţirel şi spuse:

— Sunt convins că am stat prea mult. Sper să mă scuzi.

— M-a bucurat vizita dumneavoastră, domnule Perkin. Aţi fost foarte amabil să veniţi pentru a-mi da unele sfaturi. Ca să nu mai

spunem că, pe lângă foloasele pe care le voi trage datorită lor, am avut plăcerea de a afla cum aţi ajuns să-i cunoaşteţi pe părinţii mei.

El se ridică, încruntându-se puţin, ezită un moment, după care spuse:

— Regret că sfaturile mele nu-ţi sunt, totuşi, de prea mare ajutor, Bridie, dar nu avea sens să prezint un tablou roz când ceea ce ţi-am descris nu este deloc aşa. În timp ce-am discutat, m-am tot gândit la situaţia voastră şi am început să-mi fac mari griji. Uite că tocmai tu, fiica lui Mary, te afli într-o încurcătură groaznică din cauza lipsei de bani. Trebuie să vorbim pe şleau, altfel nu se poate. Eu nu m-am descurcat rău de-a lungul anilor şi nici n-am aruncat cu banii în stânga şi-n dreapta, aşa cum fac mulţi oameni de teatru. Socotesc deci că te-aş putea ajuta puţin…

— O, nu! am exclamat, ridicându-mă brusc în picioare. O, nu, nu, nu, domnule Perkin! Nu de asta v-am destăinuit dificultăţile noastre! Oh, ce puteţi gândi oare despre mine?

— Nu gândesc nimic rău, domnişoară, îmi răspunse el ridicând o mână pentru a mă opri. Dacă nu mă laşi să te ajut în felul acesta, poate că-ţi voi fi de folos pe altă cale… Ideea este următoarea: noi avem un apartament destul de mare în Holbom – eu, Ethel şi tânărul Charlie, fiul surorii mele, care participă şi el la spectacol. Deci, dacă va trebui să pleci de aici şi n-o să ai unde să te duci, ia-o pe sora ta şi vino la Londra. Avem o cameră în plus, numai bună pentru amândouă. Nu este grozav de frumoasă, dar o puteţi transforma într-un dormitor acceptabil, care se va servească până în momentul în care vei găsi un serviciu. În aceste condiţii, Kate va avea posibilitatea să urmeze cursurile colegiului de muzică, nu?

Am rămas încremenită. Gândurile mi se învălmăşeau în minte. A şti că puteam merge la Londra, că ni se oferea şansa de a avea un acoperiş deasupra capetelor şi că nu vom fi singure pe lume era o binecuvântare imensă. Aveam posibilitatea de a-i plăti domnului Perkin o chirie mică. Puteam profita de timpul liber rămas pentru a învăţa dactilografia, aşa încât să am şanse să obţin un post mai bine plătit. Trebuia să mă gândesc şi la Nannie Foster, dar chiar înainte de moartea mamei începusem să-mi fac o vagă idee despre felul în care puteam asigura viitorul bătrânei Nannie.

— Vom rămâne în Londra până la primăvară, spuse domnul Perkin, deoarece abia am venit dintr-un turneu. Desigur, noi lucrăm în

fiecare seară, cu excepţia duminicilor, aşa încât casa vă va aparţine în totalitate, câteva ore pe zi. De obicei, ne trezim târziu şi ieşim pentru a mânca la restaurant. Dacă nu, comandăm ceva, pentru că Ethel nu face nici două parale ca bucătăreasă. Iar restaurantele te scutesc de un efort considerabil… Dar bănuiesc că voi vă puteţi descurca singure…

Pe neaşteptate, am simţit că obrajii mi se udă de lacrimi. Nu erau lacrimi de durere, ci de fericire, pe care n-am încercat să le ascund. Dimpotrivă, într-un impuls de moment, m-am întins spre domnul Perkin şi l-am apucat de mână.

— Vă mulţumesc din toată inima. Sper că nu vom fi nevoite să vă deranjăm, dar, sincer, este o adevărată uşurare să ştii că ai încotro să te îndrepţi, că ţi se oferă un mic paradis plin de prieteni, unde te poţi pregăti să faci faţă unui alt tip de viaţă.

Alfred Perkin se uită de jur-împrejur, prin salon.

— Da, spuse el încet, va fi cu totul altfel decât aici, Bridie. Ascultă-mă, deocamdată nici nu-ţi poţi da seama…

Mi-am tamponat obrajii cu o batistă şi am zâmbit din toată inima, fără a face nici cel mai mic efort pentru a mima veselia.

— Nu contează. Am fost extrem de înspăimântată. Efectiv mi-aţi insuflat o nouă speranţă de viaţă.

Faţa lui se lăţi într-o expresie de mare plăcere.

— Îmi pare foarte bine. Cu adevărat. Acum am să plec. Când vrei să vii, scrie-mi pentru a te întâmpina la gară şi a pune la punct toate cele necesare.

Imediat după plecarea lui, m-am dus s-o caut pe Kate. Am găsit-o în bibliotecă, unde studia partitura unei sonate. Când am intrat, a ridicat privirea şi a schiţat un zâmbet firav, vrând parcă să-şi ceară scuze pentru comportamentul de mai înainte.

— Îmi pare rău că am fost necivilizată, Bridie, îmi spuse în momentul în care m-am aşezat lângă ea. Nu ştiu cum, dar bărbatul acela m-a făcut să realizez brusc ce îngrozitoare va fi sărăcia.

— Musafirul nostru nu te-a considerat necivilizată, draga mea. Oricum, îmi dau seama ce simţi. Eu am crezut că înnebunesc. Tot încercând să găsesc soluţii şi mijloace de trai.

— Serios, Bridie? N-am ştiut.

În momentul acela, oricât o iubeam pe Kate, am simţit nevoia s-o zgâlţâi zdravăn. Mă înfuria gândul că nu-şi dăduse seama în ce stare de panică intrasem; şi încă de atâtea zile. Situaţia noastră era aşa

de disperată, încât într-o noapte mă trezisem întrebându-mă dacă nu cumva singura cale de asigurare a veniturilor noastre, ale tuturor, era să devin ibovnica unui bărbat înstărit. Deşi ideea m-a şocat, un segment cu simţ practic al creierului meu a lucrat în continuare, avertizându-mă că, de fapt, habar n-aveam cum trebuia să procedez pentru a deveni o femeie libertină şi că, în orice caz, aspectul meu nu-mi putea asigura succesul în acest domeniu. Acum însă, deşi continua să fie disperată, situaţia noastră fusese oarecum ameliorată de oferta domnului Perkin. Stând alături de Kate, i-am explicat toate aceste lucruri.

— Foarte drăguţ din partea lui, spuse sora mea în momentul în care am terminat de vorbit. Crezi că are pian, Bridie?

Cu greu am reuşit să-mi înăbuş un suspin.

— Nu cred, dragă.

— Bine… nu contează…

— Pentru mine contează. Vreau să poţi exersa atât cât este necesar şi să mergi la şcoală aşa cum a fost plănuit, dar toate acestea vor depinde de slujba pe care o voi putea găsi.

— Aş dori să-i spui un cuvânt de alinare sărmanei

Nannie. Este atât de neliniştită…

— Oh, am hotărât ce voi face în privinţa ei. Chiar acum cinci minute am luat decizia finală. Aici, în Wynford, la capătul străzii cu magazine, chiar lângă negustorii de mărunţişuri, se află căsuţa aceea micuţă care-i liberă de o bună bucată de timp. M-am interesat ce-i cu ea şi-am descoperit că este de închiriat. Contractul de închiriere, valabil pentru o perioadă de douăzeci de ani, poate fi preluat contra unei sume de nouăzeci şi cinci de lire. În concluzie, voi lua casa pentru Nannie. Va fi mai fericită decât în Londra, deoarece aici are prieteni. În plus, dacă voi fi în stare să-i trimit vreo cincisprezece şilingi pe săptămână, chiar c-o va duce foarte bine.

Kate îşi lăsă capul pe umărul meu.

— Nu-l uita pe tânărul bogat şi chipeş care se va îndrăgosti de tine, spuse ea alene, de parcă ar fi visat cu ochii deschişi. Sau de mine… Oh, sper că va fi un bărbat voios, drăguţ, plin de energie, veşnic pus pe pozne, exact ca tata…

La aceste cuvinte, n-am mai spus nimic. Energia şi poznele nu erau de condamnat – şi mie îmi plăcuse felul de-a fi al tatălui meu, pe care îl iubisem la fel de mult ca ea – dar preţul ce trebuia plătit de noi,

familia lui, pentru acest „fel de-a fi” se dovedea mult prea mare. Era un preţ pe care aveam să-l mai plătim mult timp de acum înainte.

În orice caz, vizita domnului Perkin avusese un efect benefic asupra psihicului meu, iar în cursul săptămânii următoare am avut parte de un alt mic noroc. După cum ne promisese, *signor* Peroni veni în ziua prestabilită pentru lecţia de muzică a surorii mele. Imediat după sosire ne-a spus că, înainte de a se apuca de treabă, vrea să discute cu noi. Ca atare, l-am invitat în salon, unde ne-a explicat că îi venise o idee pe care o discutase în amănunt cu soţia lui. În concluzie, erau fericiţi dacă sora mea accepta să locuiască în casa lor din Kensington, unde îi puteau oferi un mic dormitor numai al ei, şi unde avea să fie tratată ca un membru al familiei. Avantajele erau că acolo Kate avea la dispoziţie pianul domnului Peroni, pe care putea exersa în voie, şi că, locuind în Londra, exista posibilitatea de a frecventa zilnic cursurile Colegiului de Muzică „Prinţul Consort”. *Signor* Peroni şi soţia sa se gândiseră cu grijă la fiecare detaliu şi deciseseră că îi puteau satisface surorii mele toate necesităţile; însumate cu costurile mesei şi cu cele ale întreţinerii, acestea nu se ridicau la o valoare mai mare de cincizeci de lire pe an.

— Trebuie să vă avertizez, spuse el scuzându-se printr-un mic gest al mâinii, că familia mea nu cumpără îmbrăcăminte şi încălţăminte de calitate superioară, de genul celor cu care este obişnuită domnişoara Kate, şi că nu avem o locuinţă mare, plină de servitori. Dar soţia mea este o bucătăreasă excelentă, aşa încât de obicei mâncăm bine. Avem o singură fată în casă, plus o femeie care vine zilnic pentru *a* presta muncile mai grele. Pot deci să vă asigur că vom avea mare grijă de domnişoara Kate, care va fi tratată ca un membru al familiei.

Kate îl ascultase stând în picioare, foarte dreaptă, cu ochii sclipind de bucurie. Auzind oferta, mă cuprinsese un val de uşurare care mă lăsase fără grai. Mi-au trebuit câteva secunde pentru a-mi putea controla vocea şi a spune:

— Oh, *signor* Peroni, nu ştiu ce cuvinte să găsesc pentru o asemenea bunătate…

— Domnişoara Kate are un talent deosebit. N-aş suporta gândul că-l poate irosi. Pe de altă parte, m-am ataşat de ea şi sunt convins că şi membrii familiei mele, adică soţia şi copiii, o vor îndrăgi. Va fi primită cu bucurie în casa noastră. Sper că nu i se va părea greu să accepte o locuinţă ceva mai modestă decât cea pe care o aveţi în prezent.

— Sunt convinsă că locuinţa dumneavoastră este mult mai convenabilă decât orice altă casă pe care aş putea să i-o găsesc eu după ce vom fi nevoite să părăsim Latchford Hall. Sora mea este o tânără foarte norocoasă, *signor*.

Îmi doream din tot Sufletul s-o aud şi pe Kate spunând un cuvânt de mulţumire, dar ea tăcea. În schimb, privind-o am constatat că oferta profesorului o mişcase până la lacrimi. Şi am văzut-o sărind în sus, repezindu-se spre micul italian cu chip mohorât şi strângându-l la piept. Apoi, după ce cu obrazul lipit de al lui, a articulat cu greu un „Mulţumesc" înăbuşit, a ieşit în fugă din încăpere.

Cu voce *coborâtă*, *signor* Peroni spuse:

— Sărmana copilă! Este greu pentru ea. De fapt, amândurora vă este greu. Iertaţi-mă, domnişoară Bridie, că sunt nevoit să vă cer bani, dar nu sunt un om bogat. Singura concesie pe care pot să v-o fac este să nu-i solicit la dată fixă. Vă rog să-i trimiteţi când aveţi posibilitatea, când vi se pare mai convenabil…

L-am întrerupt grăbită:

— Nu, domnule, mi-ar plăcea să vă dau în avans cele cincizeci de lire corespunzătoare primului an. Am un capital suficient de mare pentru a-mi permite acest lucru. De altfel, aş avea senzaţia că respir, mai uşor dacă un an întreg n-ar mai trebui să-mi fac griji decât pentru mine însămi.

— Ei, bine… dacă asta este dorinţa dumneavoastră, domnişoară Bridie…

— Este, sincer. Când va putea Kate să se mute la dumneavoastră? Tocmai încercăm să ne punem la punct afacerile aici. Vreau să terminăm repede cu ele şi să părăsim Latchford Hall.

— Presupun că soţia mea doreşte un mic răgaz, pentru a pune totul la punct, exact ca şi dumneata; în fond, trebuie să decideţi ce lucruri va lua domnişoara Kate cu ea…

Peroni se gândi o clipă, după care adăugă:

— Dacă aş veni de azi într-o săptămână, cu trenul de dimineaţă? I-aş ţine ultima lecţie aici, apoi aş lua-o cu mine, la Londra.

Nu aveam niciun dubiu cu privire la faptul că sora mea va începea pe mâini foarte bune în casa domnului Peroni şi a familiei sale. Cum noi fuseserăm toată viaţa protejate şi nu ştiuserăm ce înseamnă nevoile, grijile sau disconfortul, mă gândeam cu groază că imensa schimbare ce ne aştepta avea să fie o încercare distrugătoare pentru

Kate. Acum însă, ea cel puţin urma să rămână în grija unei familii decente. Şi ştiam că *signor* Peroni se bucura atât de afecţiune, cât şi de respect din partea ei.

— Este minunat, *signor*. Voi aştepta cu nerăbdare să vă fac o vizită de cum voi reuşi să ajung şi eu la Londra. Trebuie să vă spun însă ceva. Kate nu este o fată dificilă, dar, atâta timp cât se va afla sub acoperişul dumneavoastră, va trebui să vă exercitaţi autoritatea asupra ei. Atât dumneavoastră, cât şi soţia. Vă rog să acţionaţi ca şi cum v-ar fi fiică. Evident, îi voi spune acest lucru şi ei.

Signor Peroni zâmbi.

— Cred că nu vom avea niciun fel de probleme, replică el.

O săptămână mai târziu, stăteam pe peron, fluturând batista în urma trenului care pornea încet spre Londra. Nannie Foster se afla lângă mine. O lacrimă i se rostogolea încet pe obraz. Kate ne făcea entuziasmată semne cu mâna de la o fereastră deschisă. Sora mea se afla într-o companie plăcută, deoarece *signor* Peroni dăduse dovadă de o bunăvoinţă extraordinară, aducându-şi soţia la Latchford Hall cu trenul de dimineaţă pentru a-mi da posibilitatea s-o cunosc şi să discut cu ea. De fapt, chiar doamna Peroni fusese cea care avusese ideea de a mă vizita, după cum aflasem ulterior, considerând că, din moment ce Kate urma să fie lăsată în grija ei, aveam dreptul s-o cunosc, eu fiind în prezent capul micii noastre familii. Anne Peroni era o femeie dolofană şi surâzătoare, cu voce blândă şi temperament liniştit. O plăcusem instantaneu, presimţind că sora mea nici n-ar fi putut fi mai norocoasă.

În următoarele zile am fost deosebit de ocupată. Imediat ce a obţinut procura legală de administrare a averii tatălui meu, domnul. Whitely s-a ocupat de semnarea contractului de închiriere a casei pentru Nannie Foster. Treaba a mers foarte repede, deoarece avocatul economisise timp îndeplinind în avans toate formele preliminare, aşa încât în cursul săptămânii următoare am văzut-o pe Nannie instalată confortabil acolo.

În aceeaşi săptămână, însă, am avut parte de o lovitură serioasă. La sfârşitul perioadei de valabilitate a contractului nostru de închiriere, costurile diferitelor reparaţii şi înlocuiri de la Latchford Hall s-au dovedit mult mai ridicate decât cele la care mă aşteptasem. Mai exact, ele au înghiţit toţi banii pe care reuşisem să-i obţin din vânzarea pianului, a cailor, a cabrioletelor şi a câtorva piese mărunte de mobilier, plus o anumită sumă din bancă. Domnul Whitely contestase

vehement evaluarea, dar costul reparaţiilor n-a putut fi redus. Oricum, cred că dacă nu era el, plecam din Wynford fără niciun ban. Aşa cel puţin, după achitarea tuturor facturilor, după plata ultimelor chenzine ale servitorilor şi după onorarea câtorva datorii, îmi rămăsese o sumă ceva mai mare de o sută douăsprezece lire –, evident, după plata celor cincizeci de – lire pe care i le promisesem lui *signor* Peroni. În plus, aranjasem cu banca din Wynford ca Nannie Foster să poată extrage lunar din contul meu trei lire şi cinci şilingi.

Îmi petrecusem câteva seri la rând făcând tot felul de calcule contabile, dar de fiecare dată rezultatele la care ajunsesem fuseseră la fel de deprimante. Dacă îmi permiteam să cheltuiesc o liră pe săptămână, per total, pentru toate cele necesare, după un an de zile soldul contului meu bancar se reducea la douăzeci şi una de lire. Iar mai apoi, cheltuielile familiei noastre aveau să crească la două lire şi cincisprezece şilingi pe săptămână: câte o liră pentru mine şi Kate, cincisprezece şilingi pentru Nannie. Aşadar, trebuia să-mi găsesc o slujbă care să-mi asigure un câştig de cel puţin două lire şi cincisprezece şilingi pe săptămână pentru a reuşi să ţinem capetele deasupra apei. Şi, cu siguranţă, nu puteam obţine un asemenea salariu devenind profesoară sau guvernantă, chiar dacă îmi găseam un post de acest gen. Or eu nu aveam nici talente deosebite, nicio calificare aparte. Alfred Perkin îmi deschisese ochii în ceea ce priveşte mărimea câştigurilor ce se puteau obţine în diferite domenii, iar anunţurile pe care le citisem în ultima vreme îi confirmaseră spusele. Prin urmare, nu aveam nicio şansă să câştig suficienţi bani, ba chiar nici jumătate din suma necesară pentru a-mi satisface obligaţiile.

În final mi-am spus că aveam la dispoziţie un an întreg pentru a-mi soluţiona problemele şi i-am scris lui Alfred Perkin pentru a-l anunţa că-i accept cu recunoştinţă binevoitoarea ofertă de găzduire, dacă nu s-a răzgândit între timp. Am primit drept răspuns o misivă scrisă cu caractere rotunde, îngrijite, dar presărată cu câteva greşeli gramaticale. Domnul Perkin spunea că-mi acordă cu bucurie ajutorul lui şi mă ruga să-l informez când sosesc la Londra, fiindcă ar fi onorat să mă aştepte în gara din Liverpool Street.

I-am scris din nou pentru a-i mulţumi şi pentru a-l anunţa că plec din Wynford peste exact o săptămână, cu trenul de dimineaţă. Avusesem grijă să evit ziua de sâmbătă; citind ziarele, aflasem că actorii de varieteu susţin adesea matineuri sâmbăta…

Cum luna de preaviz a servitorilor se încheiase, ei părăsiseră Latchford Hall. Ca atare, timp de trei zile am fost complet singură în casă. Companie mi-au ţinut numai stafiile născute din propria mea imaginaţie. Am dormit prost, iar în cea de-a doua noapte, spre orele dimineţii, l-am văzut din nou pe călăreţul cu pălărie de *gaucho* traversând. Încet una dintre pajişti. Când siluetele negre ale calului şi bărbatului au dispărut din raza mea vizuală, m-am întors în pat şi am adormit buştean, trezindu-mă abia în zori. Ciudat, viziunea nu mă speriase, ci mai degrabă mă liniştise. Fiind singură în imensa casă goală, la apusul soarelui, începusem să mă simt cam neliniştită. În schimb, de când îl zărisem din nou pe călăreţul necunoscut, trăiam cu senzaţia că am un protector. De data aceasta nu observasem niciun punct luminos zburând prin aer, iar în dimineaţa următoare, când m-am dus la plimbare prin grădină, n-am găsit niciun muc subţire şi negricios de ţigară. Totuşi, ceva mai târziu am considerat că dădusem dovadă de prostie ducându-mă să caut ţigări pe afară. Dacă nu puteam face nimic pentru a nu mai visa aşa o ciudăţenie, trebuia să am măcar bunul-simţ de a nu o confunda cu realitatea…

În ziua următoare mi-am luat rămas-bun de la Nannie Foster şi de la Tom Kettle, după care m-am dus la Southwold pentru a-mi lua rămas-bun de la domnul Whitely, care mă ajutase atât de mult să fac faţă unei lungi şi grele încercări pentru care fusesem atât de slab echipată. A doua zi dimineaţă la ora opt, Frederick, servitorul domnului Whitely, veni la Wynford cu primul tren, îmi duse cufărul şi geamantanul la cabrioletă, aşteptă să încui uşa casei, îmi luă cheile şi mă duse. La gară. Cabrioleta şi poneiul, singurele bunuri care rămăseseră din posesiunile noastre, fuseseră vândute cu începere din această zi. Frederick urma să le ducă după plecarea mea direct la cumpărătorul lor, un om din Southwold.

La ora nouă a acelei zile calde de septembrie, şedeam în colţul unui compartiment de clasa a treia, îmbrăcată într-o rochie de vară din muselină gri şi pe cap cu o pălărie din catifea neagră, cu borul ridicat pe o parte. La încheietura mâinii purtam micul ceas pe care îl primisem în dar de la tatăl meu. În rest, nu-mi pusesem nicio bijuterie, deoarece nu mai aveam niciuna; şi chiar dacă aş mai fi avut, nu era cazul să le port, deoarece mă aflam încă în perioada de doliu. Y în sacul de mână pusesem, pe lângă lucrurile obişnuite, cartea de vizită a lui Philippe Chatillon şi scrisoarea lăsată de tata, înfăşurată în bucata ei de

hârtie gudronată îmi era greu să găsesc un motiv care să justifice faptul că păstrasem atât cartea de vizită a detectivului francez, cât şi scrisoarea derutantă a părintelui meu. Poate că îmi era teamă să le arunc, deşi pe undeva simţeam imboldul de a o face; în definitiv, un episod din viaţa mea se încheiase în mod tragic, aşa încât doream cu disperare să rup orice fir care mă mai lega de trecut.

În momentul plecării m-am simţit foarte singură, tristă şi speriată. Furioasă, mi-am spus că singur se simte numai un om care se autocompătimeşte, că tristă era normal să fiu – ar fi trebuit să mă obişnuiesc deja cu această stare de spirit – şi că teama este o dovadă de laşitate. Aveam dreptate, fireşte.

Doar în ceea ce priveşte teama greşeam. Nu ştiam că mai aveam de învăţat un lucru: că poţi fi îngrozitor de speriat chiar şi atunci când, aparent, n-ai niciun motiv de spaimă.

7

În prima sâmbătă a lunii noiembrie, am părăsit Magazinul de Modă Lady Grainger la ora unu, plecând cu bicicleta din Knightsbridge, spre Grant Chambers, Holbom, unde se afla casa lui Alfred Perkin. De obicei lucram de la ora opt la şase şi jumătate, dar astăzi era prima sâmbătă a lunii şi aveam zi scurtă de muncă.

Chiar şi după cele şase săptămâni care trecuseră de când eram vânzătoare, tot mă mai dureau îngrozitor picioarele la sfârşitul zilei. Era o bucurie pentru mine să termin lucrul cu pălăriile şi mănuşile, cu doamnele dificile şi copiii răsfăţaţi, chiar şi după numai câteva ore de muncă. Ethel, sora lui Alfred Perkin (sau Alfie, după cum insistase să-i spun), îmi făcuse rost de această slujbă, după ce în primele două săptămâni de şedere în Londra mă dovedisem incapabilă să-mi găsesc singură ceva.

— Am o prietenă care serveşte la „Lebăda Albă", îmi spusese cu vocea ei înaltă, stridentă, deosebită de cea a fratelui său. Verişoara ei este servitoarea unei anumite lady Grainger, care are un magazin de pălării în West End şi care doreşte, o fată pentru magazin. Singura condiţie este ca fata să fie foarte distinsă, exact ca tine, Bridie.

Mă uitasem surprinsă la figura ei lungă şi colţuroasă.

— Dar n-am ştiut că doamnele care poartă titlul de lady obişnuiesc să-şi deschidă magazine, Ethel. Eşti sigură?

Alfie, care până atunci citise ziarul, îl lăsă din mână şi îmi zâmbi.

— Ah, uite, asta-i partea amuzantă, dacă stai să te gândeşti bine. Vreau să zic că mica nobilime de provincie strâmbă din nas ori de câte ori întâlneşte pe cineva care lucrează în comerţ, nu-i aşa? Nu văd nimic rău ca o lady să fie patroana unui magazin de haine sau de flori. Ei, dar aşa stă treaba aici, în Londra. Nu ştiu cum o fi altundeva. Trebuie să vezi ce-i cu postul acela, Bridie, aşa cum îţi zice Ethel. Cel puţin vei avea de-a face cu oameni dintr-o clasă socială acceptabilă.

— Alfie, n-ar fi mai bine ca Bridie să folosească un pseudonim? întrebă Ethel. Adică… oamenii îşi vor aduce aminte de domnul Chance şi de toată povestea aceea, iar doamnei Grainger s-ar putea să nu-i placă aşa ceva.

— E neghioabă dacă nu-i place, exclamă Alfie. Mai degrabă îi va atrage clienţii decât să-i îndepărteze. Doar ştii cum sunt oamenii, Ethel. Vor veni să caşte gura la Bridie.

Apoi Alfie clătină din cap, făcând o grimasă care exprima foarte bine regretul.

— Iartă-mă, draga mea Bridie, dar cam aşa stau lucrurile.

L-am aprobat tăcută. Încă de la Wynford mă obişnuisem să se caşte gura la mine şi învăţasem să suport curiozitatea celor din jur.

— Nu-mi voi schimba numele şi nici nu voi folosi un pseudonim. Am luat hotărârea asta încă de la început.

— Foarte bine.

— Eu nu sunt chiar atât de sigură că este bine, intervenise Ethel şovăitoare. Hai să zicem că nu va avea probleme cu serviciul, dar ce va face când va veni vremea să se mărite?

La aceste cuvinte, nu mi-am putut stăpâni un hohot de râs. Totuşi Ethel a continuat:

— Nu, serios, Bridie. Gândeşte-te puţin. Într-o bună zi va apărea un tânăr care se va îndrăgosti de tine. Însă ce va face cu poziţia lui în societate? Adică, mi-a plăcut de tatăl tău, Dumnezeu să-l odihnească în pace, dar ce tânăr va îndrăzni să-i ia fiica în căsătorie după toate chestiile alea care au fost publicate în ziare?

Alfie interveni cu vocea lui de taur, venită parcă de la mare distanţă:

— De ce nu taci din gură, Ethel? Dar eu nu eram supărată pe sora lui. Lacrimile îmi secaseră cu mult timp în urmă.

Două zile mai târziu, lady Grainger mă intervieva şi apoi mă angaja ca vânzătoare, cu un salariu săptămânal de paisprezece şilingi.

Primul lucru pe care îl făcusem fusese să cheltuiesc două lire din fondurile mele prăpădite pentru a-mi cumpăra o bicicletă de damă la mâna a doua, cu care să pot parcurge drumul până la magazin şi înapoi fără a mai cheltui alţi bani. Nu-mi plăcea deloc munca pe care o prestam. În cele câteva ocazii în care o întâlnisem, lady Grainger se comportase de parcă ar fi regretat angajarea mea şi mă studiase cu suspiciune, ca şi cum s-ar fi temut că aş putea fi prinsă într-un flagrant delict. Celelalte două fete care lucrau în magazin, ambele mai în vârstă ca mine, erau prietene bune, şi adoptaseră o atitudine prin care voiau să-mi dea de înţeles că o a treia vânzătoare în magazin nu-şi avea rostul. Ele nu fuseseră atât de norocoase ca mine din punct de vedere al educaţiei; probabil că acesta era motivul pentru care vorbeau excesiv de afectat şi dădeau dovadă de un snobism incredibil. Dar toate acestea nu contau. Eram mulţumită din toată inima că obţinusem o slujbă acceptabilă, mult mai bună decât corvezile celor care trudeau din greu în fabrici.

În fiecare săptămână îi dădeam lui Alfie cei trei şilingi, contribuţia mea la cheltuielile casei. Erau excluse numai alimentele, pe care mi le cumpăram în general singură. Totuşi, din punctul meu de vedere, suma de trei şilingi era prea mică, dar Alfie o acceptase numai după ce ajunsesem pe punctul de a izbucni în plâns şi îi spusesem că voi pleca dacă mă refuză.

Sora sa, Ethel, era o femeie slăbuţă, cu faţă osoasă şi păr castaniu bogat, pe care îl purta strâns într-un coc foarte înalt. Avea trăsături oarecum cabaline şi se mişca întotdeauna cu grijă, de parcă îşi ţinea cocul în echilibru, pe vârful capului. Vocea ei era ascuţită, aproape fără nicio inflexiune, aşa încât, atunci când vorbea, părea că scoate o singură notă prelungită, cu intensitate constantă. Glasul ei constituia un atu preţios în numărul de varieteu al trupei Alfie Perkin şi Compania, însă era clar că Ethel nu făcea niciun efort scenic pentru a-l obţine, fiindcă vorbea exact la fel şi atunci când se afla în afara teatrului.

Lumea o cunoştea ca „doamna” Perkin. Cel de-al treilea membru al trupei era fiul ei, Charlie, un băiat de douăzeci şi doi de ani care adoptase numele de domnişoară al mamei sale. Până acum nu-i auzisem niciodată vorbind despre tatăl lui, dar dedusesem, dintr-o remarcă de prisos făcută într-o zi de Alfie, că Charlie Perkin venise pe lume ca rezultat al unicei legături amoroase a surorii sale, legătură

care durase extrem de puţin. Charlie era un tânăr deşirat, cu membre foarte mobile, păr roşcat şi faţă extrem de palidă, care trecea rareori pe acasă. Nimeni nu ştia ce ocupaţii are. Apărea numai pe scenă, la repetiţii, şi seara ca să se culce. Nici Ethel, nici Alfie nu păreau să fie la curent cu îndeletnicirile lui secrete. Charlie vorbea puţin, dar era foarte prietenos. Mi se părea că, pur şi simplu, nu avea ce să discute cu noi. În timpul scurtelor noastre întrevederi, câte un zâmbet, o clipire, o plescăitură sau o clătinare a capului alcătuiau principala lui metodă de comunicare.

Locuiam în Holbom, pe strada Grant Chambers la numărul 10, într-o clădire cu douăsprezece apartamente de dimensiuni diferite, dispuse pe trei etaje, cu lift şi portar. Apartamentul nostru, aflat la ultimul etaj, oferea o perspectivă încântătoare, zărindu-se spre est catedrala St. Pauls şi spre sud celebrul Big Ben. Charlie împărţea cu Alfie o cameră spaţioasă, în timp ce Ethel şi cu mine aveam la dispoziţie, fiecare, câte un dormitor mic. Mai era apoi o imensă cameră de zi, o sufragerie mai mică, bucătăria şi o baie splendidă, ultramodernă, cu robinete pentru apă caldă.

Încăperile erau plăcut încălzite de radiatoare plasate lângă pereţi şi conectate la un boiler ascuns într-o încăpere de la subsol, de care avea grijă un om foarte bătrân ce ieşea rareori din „caverna" sa fierbinte şi întunecoasă. În singurele momente în care îşi făcea apariţia, se certa cu portarul, Henry, acesta reproşându-i mereu fie căldura prea mare, fie frigul pătrunzător din clădire. Henry era un simpatizant credincios al familiei Perkin, probabil datorită numeroaselor bilete gratuite pe care le primea de la Alfie. De aceea mă servea şi pe mine, având zilnic grijă de bicicleta mea.

În fiecare dimineaţă la ora nouă, cu excepţia zilelor de duminică, în apartamentul nostru intra Minnie, o femeie vânjoasă, cu o pălărie înflorată şi un coş imens pe braţ, în care aducea lenjeria de pat, hainele şi prosoapele luate la spălat în ziua precedentă. O dată sosită, ea pregătea micul dejun al familiei Perkin, apoi timp de trei ore făcea curăţenie. Pe parcursul celor două sau trei săptămâni libere de care mă „bucurasem înainte de a găsi slujba în magazinul doamnei Grainger, încercasem de mai multe ori s-o ajut pe Minnie, dar ea îmi refuzase toate ofertele.

În schimb, îmi demonstrasem utilitatea apucându-mă să cos tot ceea ce găseam rupt în casa lui Alfie. Şi curând am constatat că aveam

mai multă treabă decât îmi închipuisem, din cauza costumelor care se uzau repede pe scenă. Restul timpului liber mi-l ocupam concepând scrisori de solicitare a unor posturi vacante şi exersându-mi talentul de dactilografa pe o maşină de scris adusă de Alfie, despre care el pretindea că ar fi împrumutată de la un prieten.

Eram pur şi simplu uluită de luxul neaşteptat în care trăiam. Nu bănuisem că Alfie avea asemenea posibilităţi materiale. Chiar mă întrebam uneori cum se poate ca un actor de varieteu să se bucure de asemenea condiţii. Domnii din celelalte apartamente aveau profesiuni dintre cele mai variate. Unul sau doi erau celibatari, alţii locuiau cu soţiile lor şi cu alţi membri ai familiei, dar copii mici nu existau. De obicei, vecinii ne ignorau cu desăvârşire; în cel mai bun caz, ne salutau prin câte o înclinare rigidă a capului, însă pe noi nu ne deranja atitudinea lor. Alfie le spunea întotdeauna câte un „Bună ziua" jovial, dar se amuza adăugând apoi un curtenitor „sir George", pentru fiecare bărbat, indiferent care era numele real al acestuia, şi câte o „distinsă lady", la adresa tuturor femeilor, indiferent dacă ele purtau sau nu un asemenea titlu. Eu am urmat exemplul lui Ethel, reacţionând în acelaşi mod în orice împrejurare, fie că eram salutată, fie că nu. Iar Charlie se comporta în felul său obişnuit, clătinând capul, făcându-le vecinilor cu ochiul sau plescăind din limbă, uneori însoţindu-şi „salutul" cu doi-trei paşi ciudaţi şi comici care făceau parte, după cum am aflat ulterior, din dansul lui de pe scenă.

Numai duminica reuşeam să petrec mai mult timp în compania noilor mei prieteni. În zilele de lucru ajungeam acasă pe la ora şapte seara, cu doar o jumătate de oră înainte ca Alfie, Ethel şi Charlie să plece spre primul music-hall din cele două, uneori trei, în care susţineau spectacole într-o singură seară. Iar când se întorceau, la unsprezece sau chiar la o oră mai înaintată, mă găseau dormind adânc deja. Mai mult decât atât, dimineaţa eram tot în contratimp, deoarece eu plecam la opt fără zece minute, iar ei încă nu se trezeau.

Înainte de a începe să lucrez în magazin, îmi petrecusem mai multe seri împreună cu ei, la teatru. Prima dată le-am urmărit numărul din stal, unde îmi găsisem loc alături de redutabila Minnie, care venise în calitate de protectoare. A doua oară i-am privit din spatele scenei, pentru care toată lumea folosea termenul de „culise".

Alfie încercase să mă pregătească pentru aceste ocazii, avertizându-mă din timp cu privire la ce voi vedea şi la ce voi auzi pe

scenă şi explicându-mi totodată că existau categorii diferite de music-hall.

— Bridie, în primul rând, sunt sălile de lux din West End, cum ar fi Empire şi London Pavilion, situate în special în zona Leicester Square. După aceea, vin sălile mai puţin luxoase, tot din West End, cum sunt Hungerford sau Westons Apoi urmează câteva teatre mari, în afara zonelor selecte şi în suburbii, printre care se numără, de exemplu, cel din Camden Town, numit Bedford. Iar în final, sunt tavernele clasei muncitoare şi vechile săli minuscule, care iniţial se numeau „localuri pentru concert şi supeu", fiind destinate numai bărbaţilor. Eu am jucat în toate, dar au trecut deja mulţi ani de când nu mai avem de-a face cu spectatorii din pătura de jos a societăţii. Ne-am făcut un renume, înţelegi? Adică pe afişele sălilor luxoase n-am coborât niciodată sub poziţia a patra, iar pe afişele sălilor londoneze de categoria a doua şi pe cele din provincie suntem de obicei pe locul doi.

Alfie îmi dădu aceste explicaţii în dimineaţa zilei în care le-am făcut prima vizită la teatru. Şi sunt convinsă că l-am ascultat cu ochii mari de curiozitate, deoarece îmi vorbise despre nişte lucruri care îmi erau absolut străine.

— Să ştii, continuă el, că situaţia s-a schimbat complet de pe vremea când făceam scamatorii asistat de mama ta. Acum, indiferent de categoria teatrului, printre spectatori se află o mulţime de oameni selecţi, în special nobili tineri, boemi, ba chiar şi câteva doamne singure care… nu sunt chiar doamne, dacă înţelegi ce vreau să zic. În orice caz, profesiunea noastră este ceva mai respectabilă decât era. Avem de-a face şi cu o groază de comercianţi aşezaţi, proprietari serioşi de magazine. Ştii care-i explicaţia? Ne pun afişele în prăvălii, iar noi le dăm bilete gratuite, aşa încât vin în mod regulat la spectacole, însoţiţi de familii. În plus, îi încurajează şi pe alţii din tagma lor să procedeze la fel.

Alfie scose un album cu fotografii, programe şi tăieturi din ziare îngălbenite de vreme, care acopereau o perioadă de activitate de douăzeci de ani sau chiar mai mult.

— Poate că, într-o Bună zi, îţi va face plăcere să arunci o privire peste ele, Bridie. Într-un fel, formează chiar istoria noastră. Răsfoind albumul, se opri la una dintre primele pagini, în mijlocul ei se afla o fotografie sepia care îl reprezenta chiar pe el, la o vârstă mult mai fragedă. Tânărul Alfie din poză era îmbrăcat într-un costum de seară,

cu o pelerină scurtă. Într-o Mână avea o cutie mică, pe care erau desenate semnele zodiacale, iar în cealaltă ţinea un baston scurt, negru, cu vârfuri albe – o baghetă de magician. Din cutie ieşea o frânghie lungă, plină de steguleţe, al cărei capăt era ţinut de o femeie cu zâmbet sfios, talie subţirică şi rochie albă, frumoasă… Era Kate la o vârstă mai înaintată… de fapt, mama, cu douăzeci de ani în urmă.

— Ar fi trebuit să se nască în sânul unei familii de nobili, spuse Alfie cu voce scăzută. Am dreptate, Ethel?

Ea încuviinţă clătinând din cap. Ochii îi erau înceţoşaţi.

— Nici dacă încerca nu putea fi neruşinată, sărmana Mary. Întotdeauna am îmbrăcat-o aşa. Nu trebuia să fie nimic vulgar. Bărbaţii se comportau întotdeauna cum trebuie atunci când apărea ea pe scenă.

Alfie închise albumul şi mă privi.

— Tatăl tău m-a îndreptat pe drumul cel bun după plecarea ei, spuse el, apoi clătină din cap şi îşi scărpină urechea, pe jumătate râzând. Alfie, mi-a zis el, nu eşti un scamator prost, dar te-ai descurca mult mai bine cu comedia. Nici acum nu te faci de râs, însă îţi lipseşte vanitatea de care ai avea nevoie pentru a izbândi pe cont propriu. După părerea mea, scheciurile ţi se potrivesc. Gândeşte-te bine, Alfie. Nu-ţi trebuie decât o echipă de trei sau patru inşi. Unul dintre ei ar putea fi chiar Ethel, pentru că are o voce foarte amuzantă. Vezi ce faci. Gândeşte-te la un scheci şi încearcă-l.

— Eu am considerat că ideea lui este scrântită, spuse Ethel. Mă apucau nervii numai *gândindu-mă* că aş putea apărea pe scenă.

Alfie o aprobă printr-o înclinare a capului.

— Cu toate acestea, nu ne-am putut-o scoate din minte, spuse el. În cele din urmă, ne-am gândit la un scheci în care jucam eu, Ethel şi un tinerel pe nume Nipper Jennings.

Alfie făcu una dintre grimasele lui preferate, încreţind fruntea şi dând ochii peste cap.

— Ni s-au dat papucii când l-am prezentat prima dată. Eram în Pimlico, la vechea sală Royal Standard.

— Vi s-au dat papucii? l-am întrebat nedumerită.

— Am fost huiduiţi. Reacţiile spectatorilor ne-au dezumflat complet, Bridie; ne-au turtit ca pe nişte lipii. Cu toate acestea, am mai prelucrat textul, făcând o mică modificare ici, perfecţionând ceva colo şi, deodată, cum şi Ethel trecuse peste tracul iniţial, ne-am trezit că numărul nostru începe să prindă. Apoi am mai pus la punct o scenetă,

şi uite că se împlinesc douăzeci de ani de când tot rotim cele două scheciuri, prezentându-le pe rând ba într-un spectacol, ba în altul. Nipper Jennings s-a îmbolnăvit de pneumonie şi a murit acum cinci ani. Oricum, între timp, noi îl instruisem pe Charlie, aşa încât băiatul a putut intra direct în pâine.

L-am privit neîncrezătoare:

— Numai două scheciuri, Alfie?

El zâmbi.

— Spectatorilor le plac în special numerele pe care le ştiu cel mai bine, draga mea Bridie. Charlie Coborn, de exemplu, poate să cânte de acum înainte în fiecare seară a vieţii lui melodia *Bărbatul care a spart Banca din Monte Carlo* şi publicul va fi înnebunit după el. De fapt, dacă nu l-ar cânta din proprie iniţiativă, l-ar solicita ei. Oamenilor le place să ştie ce număr urmează în program. Bănuiesc că râd cu mai multă poftă atunci când aud gluma a doua sau a treia oară. Gândeşte-te la scheciul *Portărelul*, al tânărului Fred Kitchen. La un moment dat spune „*Meredith*, *am sosit*!" şi lumea râde de se prăpădeşte. Nu-i o glumă, desigur, dar aprins. Oamenii au început să folosească replica „*Meredith*, *am sosit*!" chiar şi atunci când intră într-o cârciumă.

Am clătinat din cap, surprinsă.

— Nu mi se pare deloc amuzantă, Alfie.

El chicoti, după care luă din nou în mână ziarul curselor hipice.

— Aşteaptă până când o s-o auzi din gura lui Fred Kitchen.

Prima experienţă teatrală, ca s-o numesc aşa, am trăit-o într-un teatru din Canterbury, pe Westminster Bridge, unde am urmărit spectacolul din stal, alături de Minnie. În ciuda tuturor explicaţiilor primite, la sfârşitul serii eram buimăcită; avusesem deodată senzaţia că mă aflam într-o altă lume – brutală şi distonantă, dar neprefăcută; vulgară, dar plină de energie şi viaţă; voioasă, dar puţin înspăimântătoare.

Lângă noi se aflau numeroşi tineri nobili, unii dintre ei însoţiţi de câte o femeie care râdea zgomotos la fiecare cuvânt scos de tovarăşul ei. Înainte de începerea spectacolului am atras câteva priviri curioase, însă în general atmosfera a fost prietenească şi plăcută. În spatele nostru, calitatea publicului se stratifica pe clase sociale, degradându-se treptat, aşa încât vacarmul creştea din cauza zeflemelelor şi a sporovăielii funcţionarilor şi tinerilor nonconformişti, al căror semn distinctiv părea a fi ţigara purtată după ureche.

De asemenea, după cum îmi povestise Alfie, în sală se aflau şi familiile câtorva comercianţi. Însă numărul cuplurilor era mic. Cel mai gălăgios părea publicul de la balcon, pe care nu-l vedeam prea bine nici dacă întindeam gâtul. Şi-mi părea rău deoarece, potrivit spuselor lui Alfie, acolo sus, „la zei", se decidea cu adevărat soarta unui artist.

Aerul era irespirabil, de parcă toţi bărbaţii din sală fumau. Spectatorii forfoteau într-un permanent du-te-vino al celor care doreau să-şi cumpere băuturi răcoritoare. Mă gândeam cu groază la momentul ridicării cortinei, când unei doamne Nellie Hastings, anunţată pe afiş ca dansatoare şi actriţă tragicomică, îi revenea înspăimântătoarea sarcină de a capta atenţia acestei mase de oameni. Minnie îmi explicase că primul număr din spectacol îi aparţinea respectivei doamne. Cum orchestra încheiase uvertura, doi inşi îmbrăcaţi în livrele splendide aşezară în ambele colţuri ale avanscenei câte o placă imensă, cu ramă aurie, pe care era trecut un număr – acelaşi cu cel înscris în program în dreptul numelui Nellie Hastings.

După cum s-a dovedit ceva mai târziu, femeia brunetă şi vioaie care a apărut pe scenă n-a reuşit să capteze atenţia spectatorilor de la bun început. Dar, deşi mulţi dintre ei au continuat să discute şi râdă fără a o lua în seamă, ea a perseverat neînfricată şi, în final, a izbutit să impună oarecum tăcerea.

Izbânda s-a datorat unui cântec referitor la un soldat care murise încercând să-şi salveze calul rănit. Pe mine cântecul nu m-a impresionat, însă m-am bucurat că, la sfârşitul lui, Nellie Hastings a fost răsplătită cu o serie destul de lungă de aplauze.

Numărul trupei Alfie Perkin şi Compania a fost ultimul din prima parte *a* spectacolului. Când cei doi prezentatori au adus plăcile care purtau numărul din program al lui Alfie, mi-am ţinut respiraţia. Îmi aşteptam cu nerăbdare prietenii, deşi mă temeam că nu-mi va plăcea numărul lor. În definitiv, nu prea ştiam ce să zic despre ceea ce văzusem până în momentul respectiv.

Dintre comedianţii care evoluaseră pe scenă, doi se străduiseră prea mult să ţipe şi să ţopăie, de parcă ar fi încercat să forţeze publicul să râdă, iar majoritatea replicilor pe carele. Zbieraseră fuseseră, din punctul meu de vedere, absurde", complet lipsite de sens. Cu toate acestea, existaseră fraze, cunoscute în mod evident de spectatori, care stârniseră hohote. Puternice de râs. Ciudat! Nu erau deloc amuzante, ci banalităţi de genul: „Deci i-am spus, i-am *spus*!" sau „Nu-mi vorbi de

budinci de mazăre!”

Al treilea comediant fusese un bărbat lugubru, îmbrăcat într-o redingotă zdrenţăroasă, inimaginabil de veche, şi o cămaşă de gală. El nu făcuse decât să stea în mijlocul scenei şi să spună un monolog intitulat *Problemele Grangurilor*. În orice caz, îl plăcusem. Mi se păruse amuzant. Urmase un tip cu faţa înnegrită care spusese bancuri proaste, dar cântase bine, o actriţă cu păr imposibil de roşu, care ne buimăcise cu un torent de replici comico-sarcastice, şi un bariton care interpretase câteva melodii exagerat de sentimentale, pe care eu nu le apreciasem, dar care fuseseră primite cu căldură de cei din jurul meu. Minnie, de exemplu, plânsese cu faţa ascunsă într-o batistă imensă, ştergându-şi lacrimile stoarse de un cântec despre un Băieţel care, fiind ajutorul unui servant de tun de pe vremea lui Nelson, cărase praful de puşcă din magazie la tun până în momentul în care vasul fusese aruncat în aer.

O tânără brunetă, teribil de vioaie, îmbrăcată într-o rochie roz, asortată cu umbrela delectase publicul cu un cântec pe versuri perfect inocente, cărora ea reuşise să le dea un înţeles mult prea puţin inocent. Spectatorii fuseseră captivaţi. Lângă mine, Minnie râsese în hohote până când i se umpluseră obrajii de lacrimi. De fapt şi eu râsesem, deşi nu pricepusem unele aluzii. Făcând cu ochiul, ridicând câte o sprânceană, aruncând priviri insinuante şi lăsând anumite pauze inteligent intercalate, tânăra îşi jucase rolul cu un umor care, după părerea mea, ne îndemna să-i iertăm toate păcatele. Totuşi, spectacolul nu făcea parte din genul de distracţii cu care eram obişnuită; se deosebea foarte mult, cu siguranţă, de concertele de la Cambridge.

Mi-am spus că artiştii de varieteu trebuie să prezinte acel gen de programe capabil să atragă mase largi de oameni, ale căror gusturi nu sunt cizelate de educaţia universitară. Eu nu puteam fi, prin urmare, o bună judecătoare a spectacolului. Iar când cortina s-a ridicat pentru a-i scoate la iveală pe domnul Perkin şi Compania, continuam să mă frământ, deoarece doream din tot sufletul să le spun sincer prietenilor mei că numărul lor îmi plăcuse.

În program se anunţa că scheciul este intitulat *Instalatorul*, în momentul în care orchestra încheie scurta piesă muzicală introductivă, din sală se ridică un murmur vesel, anticipativ. Centrul scenei era ocupat de o bucată de canava agăţată pe verticală, pe care era pictat un zid de cărămidă înalt cât un stat de om. În faţa lui vreo două ghivece cu

flori, reprezentând grădina, şi un stâlp de care era agăţat capătul unei frânghii de uscat rufe. Celălalt capăt dispărea în culise. De asemenea, chiar lângă „zid" se afla un poloboc pentru colectarea apei de ploaie, de care era sprijinită o scăriţă. În sfârşit, pe podea fusese pusă o placă metalică circulară, asemănătoare unui capac de canal ridicat într-o parte, astfel încât lăsa să se zărească gaura de sub ea.

Alfie Perkin, îmbrăcat într-o uniformă cam mică pentru el, pe cap cu o şapcă cu cozoroc lucios, se îndreptă spre „gaură", ţinând în mână un carneţel şi un creion. În spatele lui mergea Charlie, a cărui uniformă era prea mare. Ducând pe umăr o trusă cu scule, el adoptase un pas curios, imitând mersul unui pui de găină. De fapt, îl mai văzusem umblând aşa, acasă, însoţindu-şi mişcările cu o balansare înainte şi înapoi a capului, deosebit de comică.

Publicul începu să râdă. Alfie rămase lângă capacul metalic, dar Charlie îl depăşi, fără să pară că are de gând să se oprească. Atunci Alfie îl fixă cu o iritare tăcută şi demnă, ţinând în continuare creionul îndreptat spre carneţel. Charlie intră în culise. Zece secunde mai târziu ieşi de acolo folosind un alt pas, prin intermediul căruia părea că vrea să exprime o jenă de-a dreptul neroadă. Când se opri pe cealaltă parte a găurii, Alfie continuă să-l studieze cu atenţie, faţa lui deosebit de expresivă afişând o serie întreagă de sentimente: indignare, revoltă, resemnare, furie ameninţătoare şi, în final, un fel de acceptare disperată. Când chicotele spectatorilor se stinseră, Alfie începu să vorbească. Era pentru prima dată când îi auzeam vocea puternică folosită la întreaga ei capacitate. Fără niciun efort din partea lui. Glasul i se ridică uşor, ajungând până la ultimele rânduri ale balconului. Arătând cu vârful creionului în jos, el spuse rar, cu emfază:

— Arnold, *chestia asta* poartă numele de *gaură*.

Sala izbucni în hohote, iar râsetele mele se alăturară celor din jur. Oricine ar fi putut face aceleaşi gesturi rostind aceleaşi cuvinte, dar nimeni n-ar fi reuşit să confere mişcărilor şi replicilor atâtea nuanţe cum izbutea Alfie. Datorită lor, această scenă simplă avea un efect extrem de comic.

Pe scurt, subiectul scheciului era următorul: Alfie, în rolul instalatorului, şi Charlie, ajutorul lui, veniseră să controleze o conductă de apă din gospodăria doamnei Fortescue. Stăpâna casei, al cărei rol era interpretat de Ethel, părea cam tare de urechi. Mai târziu aveam să aflu că „gaura" din podea era în realitate o cutie din lemn, adâncă de

câţiva centimetri, în care fuseseră introduse nişte ţevi, alimentarea cu apă făcându-se prin intermediul unui furtun subţire, conectat la un rezervor din culise. În momentul în care în rezervor se pompa aer sub presiune, pe scenă izbucnea un jet puternic de apă.

Cu vocea ei stridentă şi egală, Ethel stârnea aplauze în rolul surdei doamne Fortescue, care încerca să-şi agaţe rufele pe frânghie ascultând între timp explicaţiile instalatorului, pe care nu le înţelegea deloc. Din ce în ce mai exasperat, Alfie îi dădea instrucţiuni lui Charlie, care făcea numai pozne, udând pantalonii şefului său cu un jet de apă, apoi dându-i jos şapca de pe cap cu un alt jet şi încurcându-se ridicol în rufele lui Ethel. Charlie nu scotea niciun cuvânt în timpul acestui scheci, dar năpastele de care avea parte îl determinau să facă tot felul de grimase; să clipească, să se crispeze şi să gesticuleze. Ori de câte ori i se întâmpla ceva – fie că era lovit de un jet de apă direct în ceafa, fie că era izbit accidental de instalator cu o cheie fixă, fie că doamna Fortescue scăpa pe pantoful lui o imensă piuliţă – el se învârtea şi se clătina pe scenă, schiţând nişte paşi iuţi, de-a dreptul geniali, care făceau parte, după cum am aflat ulterior, din aşa-numitul „dans excentric”…

— Urmărindu-i, am uitat complet de toate temerile şi de toate problemele care mă asaltau. Nu mă puteam stăpâni să nu râd şi să nu-i admir. Toţi trei erau minunaţi, dar Charlie constituia cu adevărat o surpriză, fiindcă nu îmi închipuisem că era atât de simpatic. După o serie lungă de accidente ridicole cauzate de frânghia plină de rufe, el avu parte de un adevărat dezastru când, urcând pe scara mobilă pentru a elibera cârligul înţepenit al frânghiei, căzu direct în polobocul cu apă de ploaie, rămânându-i afară numai picioarele, capul şi umerii.

Finalul scheciului era de-a dreptul absurd. Alfie îi ceru lui Charlie, ud leoarcă de la subsuori până la genunchi, să scoată din geanta de scule o pârghie de manevră. El îi înmână însă un clarinet, pe care Alfie îl studie îndelung, uluit, apoi începu să cânte resemnat cu el. Charlie se înclină în faţa lui, Ethel, ea făcu o reverenţă delicată şi, prinzându-se de mâini, se apucară să danseze graţioşi în jurul găurii pe ritmurile solemne ale muzicii. Pe fundalul acestei scene coborî cortina.

Absurditatea întregului număr mi se păru hilară; ca şi celorlalţi de fapt, pentru că publicul aplaudă frenetic în momentul în care cei trei actori ieşiră din spatele cortinei pentru a-i saluta pe spectatori. Era evident că numărul lor fusese pe placul oamenilor.

A doua zi, imediat după micul dejun şi după ce aproape o noapte întreagă nu făcusem altceva decât să mă gândesc la evenimentele din cursul serii, am ţinut neapărat să-l felicit pe Charlie. Şi l-am prins tocmai când ieşea din dormitorul său, încheind nasturii unui nou sacou sport, foarte cochet. Faţă de Ethel şi Alfie îmi exprimasem deja admiraţia, dar în prezenţa lui Charlie eram cam stânjenită, deoarece aveam senzaţia că nici măcar nu-l cunosc, că nu-l înţeleg.

I-am mulţumit pentru faptul că mă făcuse să râd până când începuseră să mă doară coastele, apoi am adăugat:

— Oh, Charlie, să ştii că admir şi felul în care dansezi.

Pari uşor ca un fulg. Ca să nu mai zic că-ţi foloseşti mâinile. Şi picioarele într-un mod atât de amuzant, încât pari făcut din cauciuc.

El zâmbi, îmi făcu cu ochiul, întoarse brusc capul şi se deplasă lateral, plutind practic prin aer cu o uşurinţă incredibilă. Doi sau trei paşi mai departe se opri şi spuse:

— Ah, păi ce să zic, unchiul Alfie m-a învăţat să dansez, nu-i aşa? E simplu dacă ştii cum să procedezi.

Apoi ridică vocea strigând către mama sa:

— Am plecat, mamă. Pa!

— Pa, pa, Charlie! Ne vedem diseară.

Şi cu asta Charlie s-a făcut nevăzut, pentru a-şi vedea din nou de ocupaţiile lui misterioase.

La celălalt scheci din repertoriul trupei Alfie Perkin şi Compania am asistat din culisele teatrului Metropolitan, de pe strada Edgware. Acesta era intitulat *Ajutorul meşterului tapetar*. Pe scenă se aflau câteva piese de mobilier aşezate între doi pereţi înalţi din lemn, care formau între ei un anumit unghi. Ansamblul reprezenta o încăpere care urma să fie tapetată. Între timp, aflasem că obiectele utilizate pe scenă se numeau recuzită. Deci pentru a folosi termenul adecvat, din recuzita acestui scheci făceau parte o masă cu picioare în formă de capră, câteva suluri de tapet, o găleată care conţinea o pastă specială de lipit, nişte scări portabile, câteva perii imense şi o foarfecă lungă pentru tăierea tapetului.

Alfie avea trei seturi de recuzită, decor şi costume pentru fiecare scheci în parte, aşa încât trupa lui putea juca în aceeaşi seară în trei teatre diferite. De asemenea, în cabinele din culise păstra o mulţime de accesorii importante, destinate dizolvării pastei de lipit cu care se murdăreau şi schimbării rapide a costumelor ude înainte de a se urca

grăbiţi în trăsura ce-i ducea în goană spre alt capăt al Londrei. Pentru a-l ajuta la întreţinerea recuzitei şi a accesoriilor, Alfie îl angajase pe Harold – un bărbat slab, cu umeri căzuţi, originar din Yorkshire, care locuia într-o pensiune* a actorilor şi avea numai două subiecte de conversaţie: echipa de crichet din Yorkshire şi firea răutăcioasă a proprietăresei. Sarcinile lui Harold nu erau deloc uşoare, deoarece el trebuia să se asigure că fiecare lucru se afla în momentul potrivit la locul potrivit şi că totul mergea ca pe roate. Oricum, fiind angajatul lui Alfie de opt ani, omul îşi ducea treaba la bun sfârşit cu o precizie uluitoare.

În al doilea scheci din repertoriul companiei, Alfie era meşterul tapetar, Charlie era ajutorul său, iar Ethel stăpâna casei. Aceasta din urmă îşi făcea mari griji din cauza mobilei, în general, şi din cauza unui tablou de dimensiuni considerabile, în special. Era vorba de portretul unui bărbat cu o mustaţă imensă şi cu un melon pe cap, despre care proprietara spunea, pe un ton excesiv de afectat, că ar fi „răposatul ei soţ".

Desigur, tabloul cu pricina trecea prin încercări grele, iar strădaniile istovitoare depuse de Alfie pentru a ascunde stricăciunile sau pentru a îndrepta greşelile erau hilare. Din nou, umorul scheciului se baza pe o serie de accidente ingenioase, toate provocate de Charlie. Alfie nu făcea decât să reacţioneze în diferite moduri, fie înfuriindu-se pe ajutorul său, fie lamentându-se disperat. Dar cele mai comice momente erau probabil acelea în care Alfie flirta galant cu doamna Prendergast, în rolul căreia juca Ethel.

Abia mai târziu, după ce am văzut cele două scheciuri de mai multe ori, am realizat cât de isteţ era Alfie – ca şi Ethel, de fapt, în felul ei. Cu toate că Charlie, în rolul prostului, era considerat de spectatori cel mai amuzant dintre ei, succesul numerelor depindea numai de reacţiile exagerate ale lui Alfie şi ale surorii sale. Astfel, cu timpul am ajuns să mă minunez de iscusinţa cu care îşi sincronizau aceştia pauzele şi intervenţiile, la fracţiune de secundă, luând în considerare până şi atitudinile uşor diferite ale variatelor genuri de public căruia i se adresau.

Când am început să lucrez la magazin, n-am mai avut cum să mă duc seara la teatru. Excepţie făceau numai serile de sâmbătă, deoarece duminică dimineaţa puteam să dorm mai mult. Ca atare, începuse să-mi fie dor să-mi revăd prietenii pe scenă, deşi nu-mi lipseau

spectacolele de music-hall, pentru că, în timp, constatasem că agream mai puţin de un sfert din programul susţinut de ceilalţi artişti. În culise, Alfie mă prezentase unui număr foarte mare de colegi şi ajunsesem la concluzia că actorii formau o categorie profesională la fel de eterogenă ca orice alt grup de oameni. Unii erau inimoşi" şi deschişi, alţii rezervaţi, câţiva aproape ostili. Alfie şi Ethel se arătau prietenoşi cu cei cordiali, indiferent de locul acestora pe afiş, şi îi ignorau complet pe ceilalţi. Charlie zâmbea şi făcea cu ochiul oricui, dar era un adevărat lup singuratic, atât în mijlocul colegilor de serviciu, cât şi în sânul familiei.

După primele două săptămâni petrecute la Londra, începusem să pregătesc în fiecare duminică masa de prânz pentru întreaga familie Perkin. Nu eram nicicum o bucătăreasă priceputǎ, dar arătasem suficient interes faţă de arta gătitului pentru a reuşi să învăţ noţiunile de bază de la doamna Ryland, bucătăreasa de la Latchford Hall, şi o depăşeam cu siguranţă pe Ethel în acest domeniu…

— Pe cuvânt, a fost excelentă, spuse Alfie în a doua împrejurare de acest gen, expirând prelung, pe deplin satisfăcut. Un adevărat ospăţ, aş zice. Mă întreb cum de se poate ca tu, Ethel, să faci de fiecare dată aceeaşi mâncare şi să-ţi iasă întotdeauna la fel de oribilă. Curios, nu-i aşa?

Ethel îl aprobă printr-o înclinare a capului.

— Cred că nu i-am prins niciodată şpilul. Mii de mulţumiri, Bridie. A fost cel mai bun prânz de care am avut parte în ultimii ani, vorbesc serios.

Desigur că, astfel lăudată, m-am simţit îndemnată să le mai fac mici servicii de acest gen; Alfie şi Ethel erau cei mai inimoşi prieteni posibili.

Şi tot în fiecare duminică, după masa de prânz, îmi luam bicicleta şi mă duceam în Kensington, unde se afla locuinţa domnului Peroni. Îmi petreceam întreaga după-amiază în compania surorii mele şi a familiei profesorului, luam ceaiul cu ei şi mă întorceam în Holbom pe la ora şase. Spre uşurarea mea, Kate părea să se fi acomodat foarte bine. Iniţial, la fel ca mine, fusese derutată văzând apartamentul mic în care urma să trăiască, dar se obişnuise deja cu el şi era bucuroasă că i se oferise posibilitatea să frecventeze zilnic cursurile Colegiului de Muzică „Prinţul Consort".

În prima duminică a lunii noiembrie, adică în cea care a urmat

sâmbetei cu program scurt de lucru, am găsit-o pe Kate într-una dintre dispoziţiile ei practice, cu înclinaţii spre realism. *Signor* Peroni şi soţia sa aveau întotdeauna grijă să ne lase singure o jumătate de oră pentru a putea discuta probleme pur particulare. Deci în duminica respectivă, profitând de acea jumătate de oră de singurătate, Kate m-a întrebat grăbită:

— Bridie, eşti sigură că îţi poţi permite să-mi dai şase peni ca bani de buzunar?

— Da, dragă, sigur că da. În definitiv, o jumătate din micile fonduri care ne-au rămas îţi aparţine.

Ea zâmbi.

— Măcar am avut suficient creier să cer ca tu să te ocupi de administrarea întregii sume. Sărmana mea Bridie… Cred că ai trecut printr-o perioadă îngrozitoare.

— Ei, s-a sfârşit. Şi nu-ţi face probleme din cauza acelor şase peni. Ia ascultă, hai să vorbim despre Crăciun.

Cuvintele mele îi şterseră zâmbetul de pe buze. Ştiam ce gânduri îi trec prin minte. Pentru noi, Crăciunul din acest an urma să fie cu totul altfel decât toate celelalte. Nu aveam să ne mai bucurăm de revenirea tatii şi de relaxarea atmosferei din casă datorită efectului uluitor pe care îl avea prezenţa lui asupra psihicului şi sufletului veşnic împovărat al mamei; pe noi nu ne mai aştepta fericirea unui Crăciun în familie.

— Alfie nu susţine niciun spectacol în săptămână Crăciunului, am spus. Dar în Ziua Darurilor[3] va prezenta primul lui număr de pantomimă la Drury Lane. Ne-am gândit că ar fi plăcut să-ţi petreci ziua de Crăciun împreună cu noi – asta înseamnă sâmbăta apoi… poate că *signor* Peroni îmi va permite să vin aici, pentru a mai fi o zi alături de tine. Iar luni este premiera lui Alfie. Dacă *signor* Peroni ar dori să vadă spectacolul, Alfie este dispus să ne facă tuturor rost de bilete.

Entuziasmată de idee, Kate îşi îndreptă spatele, părând că se luminează.

— Oh, e minunat, Bridie! Hai să vorbim cu *signor* Peroni. Sunt convinsă că celor mici le va face plăcere pantomima.

---

[3] 26 decembrie, cînd, după obiceiul englezesc, primesc cadouri toţi servitorii, factorii poştali, comisionarii etc.

Am zâmbit…

— Şi ţie îţi va plăcea. Este vorba de scheciul acela.

Ajutorul meşterului tapetar, pe care Alfie l-a transformat în număr de pantomimă. Ştiu că e foarte amuzant, te asigur, Kate…

— Sunt convinsă. Bridie, reluă ea după o clipă de gândire, duminica trecută ai spus că, la primăvară, familia Perkin va pleca în turneu. Ce vei face după aceea?

— Păi, presupun c-o voi duce tot aşa în continuare. Ei nu obişnuiesc să închirieze apartamentul în timp ce sunt plecaţi, aşa încât nu voi deranja pe nimeni rămânând acolo.

— Singură?

— Da, n-am să păţesc nimic. Sunt absolut convinsă că nu mă va răpi junele acela frumos şi uluitor de „bogat care, după cum susţii, va veni pe nepusă masă şi se va îndrăgosti de mine.

Kate clătină nerăbdătoare din cap.

— Oh, am fost o proastă când am spus aşa ceva!

— Nu te aflai într-una dintre dispoziţiile tale romanţioase. În orice caz, nu-ţi face probleme din cauza mea. Voi veni în continuare să te văd în fiecare săptămână. Şi acum, hai să discutăm despre cadourile de Crăciun. Trebuie să încerci să cumperi sau să faci câte un mic suvenir pentru fiecare membru al familiei Peroni. Eu mă voi ocupa de Alfie şi de ceilalţi.

Vorbeam deja de câteva minute despre banii pe care ne puteam permite să-i cheltuim pentru fiecare membru al familiilor noastre adoptive, când am auzit o ciocănitură în uşă. Urmaţi de mama şi de tatăl lor, cei trei copii Peroni intrară în încăpere, abia putându-şi stăpâni entuziasmul. Erau cei mai frumoşi copii din lume. Ajunşi în faţa mea, anunţară că ştiu un scurt cântec italian pe care l-au învăţat special pentru mine. Cum însă Kate se prefăcu îndelung că ar fi uitat notele, băieţelul şi cele două fetiţe o luară de mâini şi o convinseră să se ducă la pian, trăgând-o, râzând şi vorbind zgomotos, ba englezeşte, ba italieneşte.

Interpretarea lor se dovedi remarcabilă. Dar, chiar dacă ar fi cântat prost, eu aş fi fost la fel de fericită şi de emoţionată, deoarece mă bucura enorm faptul că sora mea, trăia în sânul unei familii atât de calde şi iubitoare. De fapt, nici eu nu eram mai puţin norocoasă, iar când mă gândeam cât de cumplită ar fi putut să fie situaţia noastră, mă cutremuram.

În cele câteva zile dinainte de Crăciun, mi-am putut vedea prietenii mai des decât de obicei, dat fiind faptul că nu mai aveau niciun spectacol. Ei continuau să se trezească târziu, după ce plecam eu de acasă, dar era plăcut să petrecem câteva seri liniştite împreună, fără a-i vedea dispărând în grabă imediat ce soseam de la magazin.

M-am simţit astfel extraordinar de bine făcând câte o baie reconfortantă, schimbându-mi ţinuta şi ducându-mă cu Alfie şi Ethel să cinăm împreună la vreun restaurant drăguţ. Nota de plată pentru toţi trei se ridica de obicei la nivelul salariului meu săptămânal, dar în prima seară, când îmi făcusem probleme pe temă asta, Alfie îmi spusese pe un ton foarte sever:

— Uite ce-i, Bridie dragă, ştim că nu-ţi place să rămâi datoare, însă nu-i frumos să refuzi stropul de ospitalitate pe care ţi-l oferă un vechi prieten de-al mamei tale. Nu-i politicos, Ethel, nu-i aşa?

Cu zâmbetul ei obişnuit, care o făcea să-şi arate toţi dinţii declanşând hohotele de râs ale spectatorilor atunci când se afla pe scenă, Ethel adăugase:

— Ne place să fim în compania ta, Bridie, sincer. Ia-o ca pe un fel de mulţumire pentru gustoasele prânzuri pe care ni le pregăteşti în zilele de duminică.

Acum îmi era neplăcut să-mi amintesc – şi, de fapt, nici nu voiam s-o fac – că în primele zile petrecute la Londra mă simţisem jenată să ies din casă în compania lui Alfie şi a surorii sale, considerându-i nişte prieteni nepotriviţi. Această dovadă de snobism nu-mi făcea cinste, mai ales dacă ţineam seama de situaţia în care mă aflam. Îmi fusese ruşine de atitudinea mea încă de pe atunci, aşa cum îmi era şi acum, ori de câte ori mă gândeam la sentimentele mele faţă de ei. Dar, slavă Domnului, scăpasem de jenă. La magazin avusesem parte de suficiente umilinţe pentru a mă vindeca de acea infatuare, aşa încât devenisem indiferentă faţă de eventualele păreri proaste pe care şi le puteau forma străinii văzând o tânără, evident bine crescută, în compania unei perechi dintr-o clasă socială inferioară. De fapt, din punctul meu de vedere, Alfie şi Ethel nu erau câtuşi de puţin inferiori sau banali, ci de-a dreptul extraordinari, privindu-i cu mândrie ca pe cei mai dragi prieteni ai mei.

Când aveam timp să discutăm, nu întâmpinam niciun fel de dificultate în găsirea subiectelor de conversaţie. Ethel era înscrisă la două biblioteci publice, fiind o cititoare avidă a cărţilor care, după cum

spunea ea, erau „romane bune ale unor scriitori adevăraţi”. Am fost chiar deconcertată atunci când am constatat că, în ciuda cursurilor de literatură pe care le urmasem la colegiu, cunoştinţele ei privitoare la Dickens, Hardy, Eliot, Thackeray, Emily Brontë şi alţi romancieri celebri, erau mult mai vaste decât ale mele. De asemenea, Ethel cunoştea bine toate tragediile lui Shakespeare, pe care le citise de nenumărate ori. În schimb, nu-i plăceau comediile, considerându-le prosteşti. În comparaţie cu ea, Alfie era mai puţin citit. Lecturile lui se rezumau la revista *The Stage*, o publicaţie destinată oamenilor de teatru, şi la ziarele ce publicau rezultatele curselor hipice, ziare pe care le studia cu atenţie, deşi nu paria niciodată.

Cu două zile înainte de Crăciun, venind de la serviciu l-am găsit acasă numai pe Charlie, îmbrăcat elegant, într-un costum din flanelă închis la culoare, cu dungi subţiri. Ca de obicei, se pregătea să plece. Totuşi, mă ajută curtenitor să-mi scot pardesiul, mi-l agăţă în dulapul din hol şi îmi duse coşul de cumpărături în bucătărie. Urmă cea mai lungă conversaţie pe care o purtasem vreodată cu el.

— Mama este plecată cu unchiul Alfie, mă anunţă cu vocea lui ascuţită. Oleacă de cumpărături pentru Crăciun, zicea ea. Revine pe la şapte şi jumătate. Cică să-ţi faci baie, să te aranjezi şi să fii gata, că mergeţi să cinaţi în oraş.

Îşi acompaniase cuvintele cu obişnuitele lui gesturi, clipiri, întoarceri bruşte ale capului şi grimase.

— Mulţumesc, Charlie. Presupun că şi tu pleci acum. Sper să ai parte de o seară plăcută. Nu intenţionam să pun punct acestei discuţii, vorbisem aşa deoarece eram obişnuită cu dispariţiile lui grăbite şi nu voiam să-l reţin. Spre surprinderea mea însă, de data aceasta el mai zăbovi puţin, uitându-se gânditor printre pleoapele întredeschise spre tavan, se sprijini de perete într-o poziţie ciudată, ca o păpuşă de cauciuc, şi îmi spuse:

— Un tip s-a interesat de tine.

— Un tip?

— Îhî. De tine.

Mă pregăteam să-mi scot pălăria, dar, auzindu-l, am rămas cu mâinile suspendate, ţinând pălăria de bor în echilibru deasupra capului; şi l-am privit lung.

— Cine a fost?

El ridică din umeri „fâstâcit, după care dădu din cap.

— Habar n-am, Bridie. Un tip.

— Când anume?

— Aseară.

— Unde?

El tresări încruntat, se desprinse de perete cu ochii mijiţi, de parcă îl durea ceva, şi trăgea aer în piept cu o expresie. Şovăitoare. Îl urmăream derutată. Sprâncenele mi se ridicau tot mai sus, iar buzele mi se întorceau treptat spre interior. Continuam să-mi ţin pălăria deasupra capului când, privindu-l înmărmurită, mi-a trecut deodată prin cap ideea că noi doi eram foarte asemănători. Singura diferenţă consta în faptul că Charlie nu avusese o guvernantă care să-l admonesteze pentru „expresiile faciale exagerate".

Gândul mă făcu să chicotesc şi să-mi las pălăria pe masă. În momentul acela, Charlie deschise larg ochii şi, cu capul pe jumătate întors, îmi aruncă o privire piezişă. Parcă ar fi încercat să ia o hotărâre importantă. Apoi, se lăsă puţin pe vine, înclină trupul în faţă şi, ţinându-şi bastonul între degetul mare şi arătătorul mâini i stângi, îl mişcă de câteva ori înainte şi înapoi. Controlându-mi mimica, l-am întrebat:

— Ce vrei să zici, Charlie?

El aruncă o privire furişă peste un umăr, apoi o alta peste celălalt umăr, după care vorbi în şoaptă, conspirativ:

— La *sala de biliard*!

— La sala de biliard? Oh, deci acolo îţi omori timpul?

El dădu din cap viguros, ridicând simultan un deget la buze.

— Sst! Să nu-i spui mamei!

Am clipit surprinsă.

— Nu. Fireşte că nu-i voi spune dacă nu vrei; dar fii sincer, acolo îţi petreci tot timpul liber? într-o sală de biliard? Nicăieri în altă parte?

Mişcarea verticală a capului său se transformă într-una orizontală.

— Doar la biliard. Sunt nebun după el. Dacă am tacul în mână, sunt fericit o viaţă întreagă, mărturisi el ridicând ochii cu veneraţie…

— Dar eşti sigur că mama ta nu s-ar supăra? Adică…

Nu este ceva de genul jocurilor de cărţi, ca înclinaţia spre băutură sau…

— Nu, nu, mă întrerupse el grăbit, după care se deplasă lateral, aparent fără a mişca picioarele. Două halbe pe seară, asta-i tot. Dar

mamei nu-i place biliardul, înţelegi?

Charlie îşi roti bastonul, uitându-se spre tavan. Apoi, coborând din nou vocea, continuă:

— *Cred că nu-i place din cauza lui tata*. *Presupun că EL a fost jucător de biliard*, *pricepi*? *Or el a* spălat putina, *iar mama a rămas singură*… *Ştii tu ce vreau să zic*.

Urmă o serie întreagă de clipiri, rotări bizare cu ochii, strâmbături şi fluierături printre buzele ţuguiate.

— Da, este în regulă, Charlie, te înţeleg. Unchiul Alfie ştie? Că frecventezi sălile de biliard, vreau să zic.

— S-ar putea să bănuiască, dar nu face niciun apropo.

— Nu voi pomeni nimic despre chestia asta. Mai vorbeşte-mi despre bărbatul care a întrebat de mine. Ce voia să ştie?

— Dacă o duci bine, dacă eşti curtată…

— *Curtată*?

— Îhî.

— Dar de ce?

Drept răspuns, Charlie ridică încet din umeri până la urechi.

— Habar n-am, Bridie. Nu i-am răspuns decât prin da şi nu.

— La ce?

— Da, o duci bine, nu, nu eşti curtată. Eram ocupat cu jocul. La un brec de treizeci şi opt, înţelegi?

— Nu ţi-ai pierdut măcar o clipă pentru a-i arunca o privire?

— Ei… avea faţa mai tuciurie, părul cam lung… Vorbea rar. Yankeu sadea.

— American? Eşti sigur? N-am întâlnit niciodată un american… Oh, am cunoscut doar o fată, la colegiu, originară, din Pennsylvania, dar bărbaţi veniţi de acolo n-am avut ocazia să întâlnesc.

— Mda. Deci, cam asta este tot ce-am avut să-ţi spun.

Charlie părea să se simtă uşurat că-şi descărcase sufletul. Acum, scăpat de responsabilitatea de a-mi vorbi despre întâlnirea aceea, îşi puse bastonul sub braţ, îşi roti pălăria cu dexteritate şi aruncă o privire spre ceas. Brusc, însă, întoarse capul spre mine.

— A, mi-am amintit de ceva, Bridie. Tipul acela avea un cal. Nişte flăcăi de acolo l-au văzut plecând şi mi-au spus, după ce mi-am terminat brecul, că era o frumuseţe. Calul, adică.

Am rămas nemişcată. Gândurile îmi zburară în trecut, spre una din nopţile pe care le petrecusem la Latchford Hall.

— Purta cumva o pălărie cu calotă joasă şi bor larg? l-am întrebat. Un model străin?

Charlie roti amplu capul, închise ochii, îşi duse bastonul la nivelul nasului, ţinându-l orizontal, cape o enormă mustaţă, şi făcu tot felul de mişcări cu picioarele, toate acestea aparent numai din cauza supremului efort pe care îl făcea pentru a-şi aduce aminte, apoi spuse:

— N-am văzut nicio pălărie.

— Bine… Mulţumesc, Charlie, că m-ai anunţat de această întâlnire.

El deschise ochii şi lăsă bastonul jos.

— Un strop de mister?

— Da, dar nu cred că are vreo importanţă.

— Dacă-l mai văd, voi fi mai atent.

I-am zâmbit.

— Nu-ţi strica „brecul de treizeci şi opt", oricare ar fi acela.

El schiţă un rânjet, îşi puse pălăria pe cap, apoi o ridică în chip de salut şi se îndreptă spre uşă cu un mers alunecător, de parcă n-ar fi avut picioare, ci roţi.

— Am plecat. Pa, pa, Bridie.

— La revedere, Charlie. O seară plăcută.

În noaptea aceea, n-am dormit liniştită. Un bărbat cu un cal? Văzusem doi bărbaţi călare; pe unul în vis, pe al doilea în Wynford, într-una din primele zile ale nenorocirii care dăduse peste noi. Însă… un american? Cu siguranţă, Charlie nu l-ar fi putut confunda pe detectivul francez Philippe Chatillon cu un american. Rămânea deci cealaltă posibilitate. Trebuia să-l iau în calcul pe ciudatul călăreţ nocturn, pornind de la ipoteza că, atunci când îl văzusem, nu visasem, ci asistasem la o scenă reală. Dar de ce venise el la Londra şi de ce se interesa de mine, întrebând, printre altele; dacă sunt curtată sau nu?

După o noapte de nesomn, am decis ferm că am suficiente probleme asupra cărora trebuie să mă concentrez, aşa că nu e cazul să mă chinui din cauza unor asemenea prostii, care nu mă afectează. Totuşi, enigma a continuat să mă preocupe neîncetat, până în ziua în care a fost readusă în actualitate de o întâlnire ce m-a lăsat, pur şi simplu, cu gura căscată.

8

Crăciunul a venit şi a trecut. Pentru mine şi pentru Kate, acesta a

reprezentat o perioadă a emoţiilor contradictorii. Familiile Peroni şi Perkin au trecut prin multe momente de nelinişte, sunt convinsă, deoarece, în generozitatea lor, şi-au dat seama cât de greu trebuie să ne fi fost nouă.

Când a venit la noi, chiar în ziua de Crăciun, Kate s-a purtat cam ţeapănă, a fost reţinută faţă de Alfie şi Compania. Păcat. Mi-aş fi dorit să fie mai caldă şi mai degajată, în special cu Alfie, care abia îşi putea lua ochii de la ea; era clar că o adora, revăzând-o în ea. Pe mama noastră. Prin contrast, duminică eu m-am simţit aproape ca acasă în sânul familiei. Peroni, iar spectacolul de pantomimă la care ne-am dus în Ziua Darurilor a fost un imens succes. Doamna Peroni a declarat chiar, cu mult curaj, că numărul cu tapetarea pereţilor prezentat de trupa Alfie Perkin şi Compania a fost cel mai bun din tot spectacolul.

După lăsarea cortinei, m-am simţit foarte mândră şi importantă pentru că am putut să-mi duc invitaţii în spatele scenei, unde ne-am întâlnit cu Alfie şi Ethel şi unde ni s-au arătat uluitoarele maşinării mecanice din culise. Copiii au fost fermecaţi, iar părinţii lor s-au arătat mulţumiţi să-şi vadă odraslele atât de fericite.

Anul Nou trecuse deja de câteva zile când, în magazin fiind, am văzut-o pe Helen, una dintre celelalte două vânzătoare, apărând în pragul uşii cu ochii mari. Eu mă aflam în magazia din spatele prăvăliei, unde aranjam în ordinea mărimii nişte cutii cu mănuşi livrate în aceeaşi dimineaţă. Mirată, Helen îmi vorbi în şoaptă pe tonul ei obişnuit, mult prea afectat:

— Ia ascultă, a venit un *domn* care întreabă de tine, Bridget. Îţi ştie *numele*. Şi *insistă* să fie servit numai de tine!

Apariţia unui client de sex bărbătesc era un adevărat fenomen pentru Casa de Mode Lady Grainger deoarece, deşi ţineam şi alte articole în afară de pălării, nu aveam nimic pentru domni. Mai surprinzător era însă faptul că respectivul client ceruse să fie servit de mine. Ajungând la concluzia că nu putea fi vorba decât despre Alfie, am râs în sinea mea, convinsă că Helen şi Maude aveau să facă mare caz de vizita lui. Apoi am realizat că, văzându-l pe Alfie, Helen nu l-ar fi calificat nicidecum un „domn”.

În cămăruţa de lângă magazie se afla o oglindă de dimensiunile unui stat de om. Ducându-mă iute acolo, m-am uitat să văd dacă sunt pieptănată cum trebuie şi mi-am tras bluza, care se ridicase puţin în talie din cauza eforturilor depuse până atunci. Astfel aranjată am ieşit

în prăvălie, străbătând culoarul dintre rafturi şi tejghea. Lady Grainger ne avertiza într-una că trebuie să ne mişcăm cu demnitate şi eleganţă, lucru pe care am reuşit să-l fac cu succes, până când bărbatul care stătea cu spatele spre mine – un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu fin, de culoare gri, şi cu un joben în mână se întoarse repede, desprinzându-şi privirea de la rafturile cu pălării.

Faţă în faţă cu chipul surâzător al lui Philippe Chatillon, m-am oprit atât de brusc, încât am fost cât pe ce să răstorn un suport de pălării şi l-am privit uluită, simţindu-mi buzele schimonosindu-se pentru a mima tot felul de sentimente pe care nu le puteam ţine sub control. Atunci el spuse cu vocea lui plăcută, ce-mi părea extrem de familiară:

— Bună dimineaţa, *mam'selle*. Îmi cer scuze că v-am luat prin surprindere.

Am inspirat adânc, străduindu-mă să adopt o expresie „demnă şi elegantă", apoi am pus palmele pe tejghea, una peste alta, aşa cum fusesem instruită să procedez, şi am răspuns:

— Bună dimineaţa, *monsieur* Chatillon. Cu ce vă pot servi?

Amuzat, îmi susţinu privirea; nici dacă aş fi încercat, n-aş fi reuşit să mă uit în altă direcţie.

— Am venit cu speranţa că-mi veţi face onoarea de a accepta invitaţia mea la Ferriers, şi de a prinzi împreună. Bucătăria franţuzească de acolo este renumită pentru calitatea ei.

Zăpăceala care puse stăpânire pe mine mi-a adus tot sângele în obraji. Prezenţa lui mă buimăcise, iar invitaţia la restaurant mă şocase. Era cu desăvârşire anormal ca un străin să invite la masă o domnişoară neînsoţită. Pe de altă parte, mă alarma posibilitatea ca Helen şi Maude să-i prezinte doamnei Grainger întâmplarea sub o formă din care să se subînţeleagă că aş fi flirtat cu acest client neobişnuit, fapt ce ar fi atras concedierea mea imediată.

Adoptând un ton cât mai calm posibil, am spus:

— Vă rog să mă scuzaţi, *monsieur*, dar mă aflu aici numai pentru a vă servi în calitate de vânzătoare.

El întinse mâna, într-un gest elegant de protest.

— Ah, îmi imaginez că aveţi totuşi o pauză de masă, nu-i aşa, *mam'selle* Chance? Şi în pauza aceea, desigur că nu mai aveţi obligaţii profesionale!

Cu un efort am reuşit să-mi desprind privirea de la el pentru a

mă uita la Helen şi Maude. Amândouă ascultau atente, fără a îndrăzni să respire. Ochii lor străluceau de curiozitate. M-am întors spre Philippe Chatillon şi am răspuns:

— Am o pauză de prânz de o. Jumătate de oră, *monsieur*, dar o folosesc pentru a mânca unul sau două sandvişuri pe care le aduc de acasă. Şi, oricum, nu obişnuiesc să accept invitaţii de acest gen de la un domn pe care aproape că nu-l cunosc.

— Eram foarte bucuroasă că reuşisem să găsesc o exprimare atât de pompoasă. Şi nu m-am uitat la Helen şi Maude, ale căror chicote înăbuşite răzbăteau până la noi.

Adresându-mi un zâmbet politicos, Philippe Chatillon replică:

— Speram ca astfel să ne putem cunoaşte mai bine, *mam'selle*. Îmi permiteţi să vă aştept măcar la sfârşitul programului, pentru a vă conduce acasă?

Mă simţeam din ce în ce mai disperată, iar disperarea m-a determinat, probabil, să fac o grimasă fiindcă, răspunzându-i la întrebare, am observat că zâmbetul i se lărgeşte treptat, tinzând să se transforme în rânjet…

— Vă mulţumesc, am bâiguit prosteşte, dar am venit cu bicicleta.

— Sincer, sunt nerăbdător să discut cu dumneavoastră, îmi spuse el blând. Pot să vă fac o vizită acasă, în Holbom? Evident, numai atunci când vi se va părea convenabil şi când ştiţi că vom putea fi supravegheaţi aşa cum se cuvine.

— Mă surprinde faptul că aţi aflat unde locuiesc, *monsieur*, şi că m-aţi găsit aici.

El ridică un umăr, înclinând în acelaşi timp capul într-o parte.

— După cum v-am anunţat, sunt un fel de poliţist, *mam'selle*. Pot să vă vizitez?

— Aş prefera să nu faceţi aşa ceva. Răspunsesem împinsă mai degrabă de instinct decât de logică. Mă speria constatarea că mă simţeam slabă atunci când mă privea. Odată, în orele mele de mare disperare, mă gândisem cu groază la posibilitatea de a deveni o femeie uşoară. Îmi amintisem de acest lucru tocmai acum, deoarece în faţa mea stătea un bărbat căruia nu-i putea fi greu să-şi găsească o amantă, oricând ar fi dorit. Dar în afara acestei temeri, cauzată mai degrabă de privirile mele decât de prezenţa lui, voiam, mai presus de orice, să rup toate firele care mă mai legau de trecut. Viaţa noastră la Latchford Hall

se încheiase cu un coşmar pe care doream să-l uităm cu desăvârşire. De aceea, niciun „sol" al trecutului nu trebuia să ne mai amintească de el. Deşi reputaţia tatii avea să ne urmărească probabil toată viaţa, eram hotărâtă să curm orice legătură cu ceea ce fusese viaţa noastră cândva.

Cu toate că folosisem un ton politicos pentru a-l refuza. Pe Philippe Chatillon, cuvintele pe care le alesesem nu fuseseră deloc amabile. El mă studie gânditor, cu mare atenţie, în timp ce eu constatam bucuroasă că acum puteam fie să-i susţin privirea, fie să mă uit în altă parte, după cum doream. Apoi, după o lungă tăcere, întreruptă doar de şuşotelile celor două vânzătoare, Chatillon spuse încet, în limba franceză:

— Cred că vorbiţi fluent franţuzeşte, nu-i aşa, *mam'selle*?

L-am răspuns în aceeaşi limbă.

— Acceptabil, *monsieur*. Am lacune, poate, numai în ceea ce priveşte expresiile idiomatice.

— În orice caz, vă felicit pentru accent. Îmi permiteţi să vă întreb dacă aţi descoperit ceea ce v-am sugerat că aţi putea descoperi la ultima noastră întâlnire?

— Nu prea înţeleg la ce vă referiţi, *monsieur*.

— V-am spus că aţi putea constata că vechiul meu prieten şi adversar, adică tatăl dumneavoastră, v-a lăsat de dezlegat o enigmă şi v-am sugerat ca, în acest caz, să apelaţi la ajutorul meu.

Era pentru prima dată în ultimele săptămâni când îmi aminteam de scrisoarea dosită în comoda din dormitorul meu. Dar n-am pomenit nimic despre ea, ci am rămas cu privirea aţintită la detectivul francez, sperând că ochii mei sunt absolut inexpresivi. După câteva secunde, el a vorbit din nou, tot în limba franceză:

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, *mam'selle*…

— Vă rog să mă scuzaţi, dar am uitat întrebarea.

— V-am întrebat dacă aţi găsit ceva de genul unei enigme sau al unei criptograme, ceva… orice ar putea conţine, după părerea dumneavoastră, un mesaj tainic.

Am ezitat, am clipit, apoi am plecat ochii şi, privindu-mi mâinile, am spus o minciună gogonată:

— Nu, *monsieur* Chatillon, n-am găsit nimic de genul acesta…

Nu eram mândră de ceea ce făceam, dar nici nu aveam intenţia să-mi retrag cuvintele.

În momentul în care l-am privit, l-am văzut dând încet din cap şi

l-am auzit spunând:

— Înţeleg.

M-am speriat. Îmi era teamă că, într-adevăr, înţelege şi mă întrebam înfricoşată ce avea să zică în continuare. Chiar în clipa aceea, însă, a intervenit ceva. Aş fi mulţumit Cerului pentru orice întrerupere, dar nu şi pentru cea care a survenit atunci: sosirea neaşteptată a doamnei Grainger, o femeie arătoasă, energică, de aproape patruzeci de ani. Intrând ca o vijelie în magazin, cu o pălărie imensă, liliachie, pe cap, aceasta se uită surprinsă la Philippe Chatillon şi suspicioasă la mine. Simultan, în maniera ei obişnuită, pe un ton ridicat, începu să pună o serie de întrebări fără a aştepta niciun răspuns.

— Bună dimineaţa. Te-am auzit vorbind *franţuzeşte*, Bridget? De ce nu mi-ai spus că ştii limba franceză? Aţi fost tratat satisfăcător, domnule? Omul acesta mă înţelege, Bridget? La ce te holbezi, Helen? Dar tu, Maude?

Helen se repezi spre ea.

— Ooh, vă rog, lady Grainger! Domnul acesta a venit şi a întrebat de Bridget, spunându-i pe *nume*! explică ea într-o şoaptă apăsată, care se auzea perfect. Apoi a invitat-o să prânzească împreună! Iar când ea i-a zis că n-are timp, el a vrut s-o conducă *acasă*. Pe urmă au început să vorbească în *franceză*, presupun, şi habar n-am *ce* i-a răspuns ea!

Lady Grainger înălţă capul, pentru a-l privi de sus pe Philippe Chatillon şi inspiră adânc, ameninţător. În aceeaşi clipă, însă, el îşi îndreptă tot şarmul spre ea, făcu o plecăciune adâncă, deschizând larg braţele, şi spuse zâmbitor:

— Sper că am onoarea să mă adresez stimatei lady Grainger, deoarece am primit instrucţiunea de a-i transmite salutările respectabilei *la comtesse* de Toureilles.

Lady Grainger rămase nemişcată, de parcă i s-ar fi tăiat. Respiraţia. Pentru o clipă îl privi cu gura căscată, mută de uimire, apoi clipi şi bâigui:

— *La comtesse*…?

— …de Toureilles, completă Philippe Chatillon, după care făcu un semn spre mine. Această tânără a ajutat-o să-şi cumpere o pălărie şi nişte mănuşi, aici, în excepţionalul dumneavoastră magazin, cu puţin timp înainte de Crăciun. Draga mea prietenă Marie – contesa, adică – a fost atât de mulţumită de cumpărăturile făcute şi de atenţia cu care a

fost înconjurată, încât m-a rugat ca, din moment ce tot mă aflu în Londra, să trec pe aici pentru a-i mai lua o pereche de mănuşi. Şi mi-a spus numele domnişoarei, insistând să apelez tot la serviciile dumneaei, adăugă Chatillon cu o mică plecăciune spre mine.

— Lady Grainger mă privi surprinsă.

— Nu m-ai anunţat de vizita nici unei *contese*! exclamă ea, indignată.

Am făcut un gest neputincios, acompaniat de o mimică corespunzătoare. Nu ştiam ce să spun. Singurul gând care mi-a trecut prin cap a fost că, atunci când era vorba de minciuni, acest remarcabil francez dădea dovadă de mult mai multă imaginaţie decât puteam eu spera vreodată să am.

— Marie a călătorit incognito, adăugă Philippe Chatillon. De aceea domnişoara Chance n-a avut cum să ştie că serveşte o membră a uneia dintre cele mai sus-puse familii din Franţa.

Şi cu aceste cuvinte, tânărul făcu o nouă plecăciune.

— Vă rog să mă scuzaţi că nu m-am prezentat încă. Philippe Chatillon, la dispoziţia dumneavoastră.

Lady Grainger îl privi cu interes.

— Îmi pare bine, spuse ea, revenindu-şi treptat din buimăceală. Înseamnă, aşadar, că sunteţi un prieten de-al contesei?

— M-am învârtit în aceleaşi cercuri cu Marie încă de pe vremea copilăriei noastre, îi răspunse francezul, a cărui voce devenise, deodată, uşor rigidă.

— Oh, sigur, sigur, se grăbi să spună lady Grainger. Dar contesa a fost cea care v-a sugerat ideea s-o invitaţi la masă pe vânzătoarea mea?

— O, nuuu…! răspunse Chatillon, ridicând „u”-ul tot mai sus, de parcă ar fi răspuns unei mici glume făcute de patroana magazinului. Acum ochii lui şireţi zâmbeau poznaşi. Asta a fost numai şi numai ideea mea, lady Grainger.

Aproape că am putut să văd cum suspiciunea şi indignarea ei se topeau la căldura şarmului pe care îl degaja el. După ce-şi ţuguie buzele făcând un mic „botic” ce se putea transforma în orice clipă într-un zâmbet afectat, lady Grainger spuse cu cochetărie:

— Cred că sunteţi un bărbat destul de periculos, *monsieur*. Să fiţi sigur că n-am să vă permit să-mi luaţi vânzătoarele la restaurant, dar am să vă iert acest comportament uşuratic pentru că sunteţi francez.

Privirea lui exprimă un protest amuzat.

— Problema nu constă în faptul că aş fi un francez păcătos, stimata mea doamnă, ci mai degrabă că detest singurătatea la masă. Sunteţi extraordinar de amabilă că mă iertaţi, dar nu este suficient. Vă implor să aveţi amabilitatea de a-mi onora prânzul cu prezenţa *dumneavoastră*.

— Asta-i prea de tot, domnule!

Revolta simulată de lady Grainger nu-i putea ascunde freamătul de plăcere.

— Este absolut indecent să invitaţi la masă o femeie respectabilă, măritată! Ce ar gândi lumea?

Philippe Chatillon o privi cu prefăcută inocenţă.

— Nu-mi pot imagina, *madame*. În definitiv, sunt străin. *Dumneavoastră* ce credeţi că ar putea gândi lumea?

Lady Grainger merse până acolo încât scoase un chicot, apoi păru să cadă pe gânduri.

— Asta n-ar fi acelaşi lucru cu a *cina* în compania unui domn, spuse ea mai mult pentru sine. La urma urmelor, Dolly St. Clair prânzeşte cu orice bărbat pe care reuşeşte să pună mâna. Ar fi interesant, măcar o dată, să deconcertez pe toată lumea. Iar Herbert nu-şi va face probleme, pentru că este mult prea preocupat de nenorocita lui colecţie de timbre.

Ridicând brusc capul, cu o uşoară smucitură, ea îl privi pe Philippe Chatillon direct în ochi.

— Unde propuneţi să mă duceţi, *monsieur*?

Ochii lui sclipeau.

— Natural, la un restaurant unde vom putea fi văzuţi de cât mai mulţi oameni, *madame*. Alegerea va fi a dumneavoastră.

Abia după această replică am auzit-o pe lady Grainger râzând pentru prima dată…

— Foarte bine, spuse ea. Este o nebunie, desigur, dar am intenţia să mă bucur de această mică deviere de la starea normală de sănătate psihică. Când voi fi salutată de prieteni sau de simple cunoştinţe, vă voi prezenta ca pe un important client francez.

Chatillon făcu o plecăciune şi îi oferi braţul.

— Minunat. Mergem?

— Desigur, *monsieur* Chatillon, spuse lady Grainger, luându-l de braţ.

În momentul în care s-au întors spre uşă, el a spus politicos „Bună ziua, domnişoarelor", iar noi, toate trei, i-am răspuns „Bună ziua, domnule". Pentru o clipă, francezul s-a aflat cu faţa spre mine şi i-am văzut expresia întipărită. În aceeaşi fracţiune de secundă, el a închis un ochi, clipind solemn. Apoi Helen s-a repezit să le deschidă uşa.

Când trăsura a trecut hurducăind prin faţa ferestrei, cele două vânzătoare au schimbat o privire. Erau atât de excitate încât rămăseseră fără grai.

— Porumbeii! spuse Helen în cele din urmă, uitând momentan să folosească tonul ei afectat. N-am mai văzut aşa ceva. Niciodată. I-a sucit minţile doamnei de-a binelea.

Lady Grainger nu se mai întoarse în ziua aceea. Până la sfârşitul programului, ori de câte ori se întâmplă să prindă o clipă liberă, Helen şi Maude se adânciră în nenumărate speculaţii cu privire la scena cu francezul. Iniţial mă sâcâiseră şi pe mine cu zeci de întrebări, dar rezerva mea le determinase curând să renunţe şi să se concentreze asupra interesantelor posibilităţi născute din imaginaţia lor vie…

În aceeaşi seară, la ora şapte şi zece minute, ai ungând în Cambridge Circus, l-am văzut pe Philippe Chatillon ieşind pe carosabil exact în faţa bicicletei mele, scoţându-şi pălăria şi întinzând mâna cu un gest care voia să exprime, politicos, rugămintea de a-l asculta. Deşi n-aş fi vrut să fac aşa ceva, am apăsat pe frână, oprind bicicleta exact în dreptul francezului care, între timp, se retrăsese pe trotuar.

De data aceasta, faţa lui Chatillon era foarte serioasă.

— Vă rog să mă iertaţi pentru situaţia jenantă în care v-am pus azi-dimineaţă, *mam'selle*. Evident, nu m-am aşteptat ca patroana dumneavoastră să intre tocmai când stăteam de vorbă.

— Oricum ar fi fost informată în detaliu de celelalte fete, *monsieur*, am spus.

Apoi, neputându-mi stăpâni un zâmbet la amintirea celor întâmplate, am continuat:

— Dar trebuie să vă mulţumesc pentru modalitatea remarcabilă în care v-aţi justificat prezenţa şi aţi risipit supărarea doamnei Grainger. Mi-a fost teamă că-mi voi pierde slujba.

El dădu din cap.

— Am simţit că situaţia devenise periculoasă. De acum încolo, însă nu cred că e cazul să vă mai temeţi de vreun efect negativ.

— Sunt foarte bucuroasă…

Chatillon scoase ceva din buzunarul interior al vestei.

— De fapt, domnişoară Chance, venisem pentru a discuta cu dumneavoastră despre cu totul alte probleme. După cum ştiţi, sunt un fel de poliţist şi, în această calitate, v-aş ruga să fiţi amabilă şi să-mi spuneţi dacă aţi fost abordată de acest om.

Am luat fotografia din mână, pentru a mă uita lung la chipul unui bărbat de aproximativ treizeci şi cinci de ani, cu faţa uscăţivă, ochii foarte depărtaţi, părul castaniu deschis, des şi tuns scurt deasupra unei frunţi înalte. Nu-i puteam aprecia statura, dar privind portretul mi se părea că ar fi destul de scund. După câteva secunde, am dat din cap şi i-am întins fotografia lui Philippe Chatillon.

— Nu, nu l-am văzut niciodată. De ce ar trebui să mă abordeze?

— Pentru că s-ar putea să creadă că deţineţi cheia unui mare tezaur, *mam'selle*, răspunse el, după care scoase un creion argintiu din buzunar, scrise ceva pe dosul fotografiei şi mi-o returnă. Vă rog s-o păstraţi şi s-o priviţi din când în când pentru a vă reaminti ce vă spun acum. Acest om este un impostor, un mincinos, un pungaş. Pe de altă parte, e un tip foarte deştept şi foarte periculos…

Probabil din cauza oboselii care pusese stăpânire pe mine, cuvintele lui nu m-au impresionat. Îmi dădeam seama că inspectorul Browning, domnul Whitely şi Philippe Chatillon credeau că tata ascunsese undeva o comoară, o mulţime de bijuterii de mare valoare. Din punctul meu de vedere, raţionamentul lor părea destul de logic, dar consideram că fiind puţin probabil ca presupusa comoară să existe, riscul ca aceasta să fie căutată de hoţii şi de ticăloşii lumii interlope era şi el la fel de mic.

Cu toate acestea, nedorind să răsplătesc cu nepoliteţe îngrijorarea lui Philippe Chatillon, am întrebat:

— Cum se numeşte acest bărbat?

El ridică din umeri, schiţând un zâmbet vag.

— Cine ştie? Vă pot spune o duzină de nume pe care le-a utilizat până acum, dar nimeni nu-l împiedică să-şi ia unul nou.

Deodată mi-am amintit de întâlnirea lui Charlie cu străinul acela, care se interesase de mine.

— Este american? am întrebat.

Philippe Chatillon păru derutat.

— Nu. De ce mă întrebaţi?

— Oh, nu are importanţă. Îmi zburaseră gândurile la altceva.

Vorbind, îmi amintisem descrierea făcută de Charlie: „… faţa mai tuciurie, părul cam lung". Bărbatul din fotografie avea părul scurt.

— Vă informez cu regret că acest individ, despre intenţiile căruia vă avertizez, este un compatriot de-al meu, reluă Philippe Chatillon. Vă rog să vă feriţi de el., Să nu aveţi încredere în niciun cuvânt pe care-l va rosti.

Am strecurat fotografia în punga agăţată de ghidon şi am spus politicoasă:

— Sunteţi deosebit de amabil, *monsieur*. Am să reţin avertismentul dumneavoastră.

Deoarece cuvintele îmi sunară destul de bombastic, m-am străduit să fiu mai puţin scorţoasă, aşa încât am adăugat zâmbind:

— Sper că v-a făcut plăcere prânzul în compania doamnei Grainger.

— Ei… Chatillon se gândi o clipă sau două, apoi adăugă: N-am niciun dubiu în ceea ce priveşte faptul că doamna Grainger este o patroană aspră, dar, ca să fiu sincer, am constatat că e în acelaşi timp o tovarăşă de masă plăcută. În orice caz, eu nu căutam compania ei. Francezul mă privi în ochi, fără a mai schiţa niciun zâmbet ironic. Eu nu doream decât compania dumneavoastră, *mam'selle*.

— Oh, Doamne! Ca să mă mai iscodiţi cu întrebările, *monsieur*? Vorbeam pe un ton cam îngrijorat, regretând că nu pusesem capăt discuţiei cu câteva clipe în urmă. Sincer, habar n-am ce doriţi de la mine, însă mă simt nevoită să vă asigur că nu-mi este uşor să fac faţă problemelor generate de… ei, de evenimentele petrecute în cursul anului trecut. Ca atare, v-aş rămâne recunoscătoare dacă m-aţi lăsa în pace. Vreau să-mi văd de treburile mele fără a fi tulburată de nimeni. O clipă, mi s-a părut că reacţia mea l-a lovit în plin, dar apoi s-a recules şi mi-a şoptit:

— V-aş ajuta bucuros să învingeţi dificultăţile pe care le întâmpinaţi, *mam'selle*. Vă voi spune ce doresc de la dumneavoastră. Este adevărat, acesta nu este nici locul, nici momentul potrivit pentru aşa ceva, însă nu mi-aţi dat nicio posibilitate de alegere. Deci, încă din clipa în care v-am văzut prima dată la Wynford, n-am mai fost în stare să vă uit. Vă vorbesc ca un om matur, ca un bărbat ajuns la frumoasa vârstă de treizeci şi doi de ani, nu ca un puşti fără experienţă… Pe scurt, doresc s-o curtez pe domnişoara Bridget Chance.

L-am privit uluită. Nu ştiam ce să spun. După o secundă sau

două, el a continuat:

— Am nişte probleme care mă vor reţine în Anglia mai mult timp. Aş fi venit oricum însă, special pentru a vă spune ceea ce v-am spus acum, deşi, ca să fiu sincer, am sperat că îmi voi deschide Sufletul într-un loc mai adecvat, nu la un colţ al bulevardului Shaftesbury.

La ultimele cuvinte, pe faţa lui apăru un zâmbet fugar, foarte trist.

Făcând un efort pentru a-mi aduna gândurile, în cele din urmă am reuşit să îngaim:

— Sunt… sunt onorată, *monsieur* Chatillon. M-aţi luat prin surprindere.

— Pentru asta, se grăbi el să intervină, trebuie să vă cer scuze. Faptul că nu aveţi o familie căreia să mă pot adresa, aşa cum se cuvine, constituie o mare problemă. Poate că ar fi fost cazul să vă scriu, dar am preferat să discutăm faţă în faţă.

Auzindu-l, am luat o hotărâre care nu. Avea nicio legătură cu logica sau cu raţionamentul. M-am trezit zicând repede:

— Trebuie să vă anunţ că doresc să tai orice legătură cu trecutul, *monsieur*. În consecinţă, nu vreau să mă curtaţi. Aţi fost foarte drăguţ, aşa încât regret dacă par brutală, dar nu am răgazul necesar pentru a găsi o exprimare mai potrivită. Pe scurt, doresc să fiu lăsată în pace şi vă rog să-mi respectaţi această decizie. Mai mult chiar, vă implor, *monsieur*.

Privirea lui zăbovi asupra mea câteva secunde, cu o expresie impenetrabilă. Apoi l-am văzut clătinând încet din cap.

— După părerea mea, sunteţi o persoană deosebit de fermă, *mam'selle*. Respect hotărârea dumneavoastră, dar vă cer o concesie minoră. Dacă aveţi nevoie de ajutorul meu profesional, nu ezitaţi să-mi scrieţi. Chatillon scoase din portofel o carte de vizită. Aceasta este adresa la care pot fi găsit în următoarele săptămâni, pe parcursul şederii mele în Londra.

Am luat cartea de vizită, m-am străduit să schiţez un zâmbet şi am spus:

— Sunteţi foarte amabil, domnule. În caz de nevoie, am să vă caut. Şi acum, sper că mă veţi scuza. Trebuie să plec. Sunt cam obosită.

— Desigur.

I-am întins mâna, iar el mi-a ridicat-o pentru a o atinge uşor cu buzele.

— *Au revoir*, *mam'selle* Bridget.

— *Monsieur*.

M-am săltat în şa şi am început să pedalez, gândindu-mă ce cale nedemnă găsisem pentru a pune capăt acestei discuţii. De fapt, era tipică pentru Bridie Chance.

O oră mai târziu, după plecarea familiei Perkin la teatru, m-am întins în cadă, relaxându-mi picioarele în apa fierbinte, în timp ce mă gândeam la ciudatele întâmplări din cursul zilei. Şi îmi veni ideea că una dintre prezicerile lui Kate în momentele ei de romantism, prezicere pe care o considerasem o simplă glumă, fusese pe cale să se adeverească.

Cu siguranţă, Philippe Chatillon era un bărbat foarte atrăgător, şi, probabil, destul de bogat. Desigur, el nu mă ceruse în căsătorie, dar îmi solicitase permisiunea de a mă lăsa curtată, or acesta nu era decât primul pas. Iar eu îl refuzasem. Mi-am măsurat cu privirea picioarele prea lungi, oprindu-mă asupra labelor late, şi am oftat. Dacă aş fi fost întrebată de ce îl refuzasem, n-aş fi putut găsi niciun răspuns pertinent. Dorinţa de a rupe orice legătură cu trecutul nu constituia decât unul dintre motivele minore care încercau să justifice această atitudine. Cauza reală era cu totul alta, dar din păcate zăcea prea adânc ascunsă în mine pentru a o descoperi şi înţelege.

Gândindu-mă la ce făcusem, am scos un chicot scurt şi am scuturat capul, „Ce proastă eşti, Bridie Chance", am murmurat. Lucru destul de adevărat. Deşi situaţia mea era mult mai bună decât ar fi putut să fie, ştiam că nu va dura la nesfârşit. Nu mă îndoiam că puţinii mei bani aveau să se termine curând. În definitiv, cheltuielile depăşeau de aproape patru ori câştigul meu prăpădit. Şi totuşi, refuzasem să fiu curtată de Philippe Chatillon, deşi eram atrasă de el şi mă simţeam bine în compania lui.

Extrem de ciudat! O tânără trebuia să fie sfioasă şi pudică atunci când se afla în prezenţa unui bărbat, or eu fusesem cu totul altfel. Privirile insistente ale lui Philippe Chatillon mă tulburaseră adânc, iar acum mi-l puteam imagina cu uşurinţă luându-mă în braţe şi înclinând capul pentru a mă săruta. Ştiam că mi-ar fi plăcut foarte mult dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva. Pe de altă parte, însă, ştiam la fel de bine că i-aş fi dat acelaşi răspuns chiar şi peste şase luni. M-am ridicat şi am început să mă săpunesc, întrebându-mă dacă, cu trecerea timpului, voi descoperi motivul care mă determina să adopt o asemenea atitudine.

La sfârşitul lunii februarie am fost lovită de două dezastre. Alfie Perkin şi Compania tocmai încheiau seria spectacolelor de pantomimă, următoarele trei săptămâni fiind destinate pregătirii turneului în comitatele centrale şi nordice ale Angliei. Iar eu eram foarte necăjită, în primul rând din cauză că aveam să le duc îngrozitor de tare dorul şi în al doilea rând pentru că trecuseră deja cinci săptămâni de când părăsisem Latchford Hall şi nu reuşisem să economisesc decât două sau trei lire din cele nouăzeci de care aveam nevoie peste şase luni pentru a-mi achita datoriile faţă de *signor* Peroni şi Nannie Foster. Cu toate acestea, mă străduiam să-mi ascund supărarea atunci când mă aflam în prezenţa lui Alfie, a lui Ethel şi în special a surorii mele, deşi cu ea treburile mergeau mai uşor din moment ce, trecând de perioada de realism, Kate părea să fi intrat într-o lungă fază de visare.

Prima lovitură mi-a fost dată cu câteva zile înainte de ultima reprezentaţie a trupei lui Alfie, când lady Grainger a năvălit dis-de-dimineaţă în magazin pentru a mă anunţa că mai are nevoie de serviciile mele doar până la sfârşitul acelei săptămâni. Şocul a fost atât de puternic, încât mi s-a făcut greaţă şi toată ziua n-am mai reuşit să fac decât gafe. Însă, destul de ciudat, Helen şi Maude mi-au arătat multă simpatie, ajutându-mă cât au putut. Iniţial m-am întrebat dacă această concediere avea vreo legătură cu incidentul din ziua venirii lui Philippe Chatillon, deşi mi se părea puţin probabil, având în vedere timpul scurs de atunci. Apoi, ceva mai târziu am aflat de la Maude că lady Grainger dorea să o aducă pe fiica croitoresei sale, pe care o luase sub aripa ei protectoare. Atât Maude, cât şi Helen se alarmaseră aflând ce intenţii are patroana, crezând că nou-venita o va înlocui pe una dintre ele. De aceea, cred că amabilitatea lor s-a născut din uşurarea resimţită în momentul în care au aflat că eu sunt victima.

În seara aceea, când am sosit acasă, Ethel m-a privit lung, scrutător, apoi s-a ridicat şi şi-a deschis larg braţele. Repezindu-mă spre ea, am lăsat capul pe umărul ei osos şi, am început să plâng în hohote. După două minute, simţindu-mă deja ceva mai bine, am bâiguit o scuză, m-am aşezat şi i-am spus ce se întâmplase.

— Vacă mizerabilă! strigă Ethel indignată. Nu-i drept să-i dai omului papucii în felul ăsta. Apoi se uită la Alfie. Ce-ar fi să mă duc până acolo pentru a-i trage o săpuneală zdravănă?

— Oh, nu! am exclamat grăbită. Te rog, n-o enerva, Ethel. Va trebui să mai lucrez în magazinul ei până la sfârşitul săptămânii.

— N-ai de ce, interveni Alfie vesel. Te-ai simţi mizerabil şi nu merită; aşa cum n-ar merita nici ca Ethel să-şi piardă timpul cu madama.

Eram profund ruşinată de ieşirea mea, dar acum, reuşind să-mi recapăt controlul asupra propriilor emoţii, am putut vorbi cu o voce echilibrată:

— Alfie, dacă nu mă prezint la serviciu în zilele următoare, n-o să-mi iau banii la sfârşitul acestei săptămâni. Şi nu-mi pot permite să-i pierd.

— Nu-i vei pierde, draga mea Bridie. Alfie se lăsă pe spătarul scaunului şi continuă cu fermitate în glas: Pe parcursul următoarelor trei săptămâni ne vei ajuta să pregătim turneul, îţi voi da un salariu egal cu cel pe care l-ai primi la magazin. Apoi ridică o mână, oprindu-mă astfel să protestez. Aşteaptă, aşteaptă. Îţi vei câştiga pe drept pâinea, chiar dacă nu vei face altceva decât să găteşti şi să ai grijă de noi. Ethel, Charlie şi cu mine nu vom avea timp de nimic, pentru că ne vom ocupa de decoruri, de materialele auxiliare, de costume, de alegerea partiturilor muzicale şi de repararea tuturor dispozitivelor mecanice. De asemenea, ne poţi ajuta cu maşina aia de scris pe care ai tot exersat. Trebuie să trimitem o serie de scrisori, să alcătuim nişte liste şi să facem tot felul de alte chestii. Te asigur că vei avea foarte multă treabă. Nu ştiu de ce nu ne-am gândit mai demult să te cooptăm. Tu ştii, Ethel?

— Oh, Alfie! Eşti sigur? am intervenit eu.

— Al naibii de sigur, Bridie. Alfie aruncă o privire spre ceas şi se ridică. Haide, Ethel. Este timpul să plecăm.

Am alergat spre el pentru a-l săruta pe obraz.

— Sper din tot sufletul ca într-o bună zi să te pot ajuta în măsura în care mă ajuţi tu, Alfie. M-aş bucura să te pot răsplăti cumva.

El mă bătu uşor pe umăr, apoi făcu un pas înapoi. Ochii, în acelaşi timp zâmbitori şi stânjeniţi, îi erau umezi.

— Nu se ştie niciodată ce ne aşteaptă, nu? Deci, să vedem… mâine dimineaţă vii cu mine la Drury Lane. Ia un creion şi un carneţel. Te voi da pe mâna lui Harold.

Pentru o clipă, n-am ştiut la cine se referea. Apoi mi-am adus aminte de bărbatul lugubru din Yorkshire, care avea grijă de recuzita necesară spectacolului. Trecuseră deja câteva săptămâni de când îl văzusem ultima dată şi, oricum, atunci când îl întâlnisem în culise, nu

stătusem în preajma lui mai mult de câteva minute.

— Nu-l lua în seamă când geme sau oftează, spuse Alfie. Harold nu suportă munca de birou. Se ocupă de hârţoage şi se moşmondeşte mult cu ele. Va fi peste măsură de fericit să aibă pe cineva abil şi ordonat să-l ajute. Desigur, nu va recunoaşte niciodată acest lucru, crede-mă.

— Să te binecuvânteze Dumnezeu, Alfie! Dacă voi simţi că nu-ţi satisfac aşteptările, te voi anunţa şi ne vom mai gândi ce trebuie să facem. Oricum, sunt foarte bucuroasă că voi lucra pentru tine.

Ziua următoare am petrecut-o în întregime în compania lui Harold, plimbându-mă între teatrul Drury Lane şi imensul depozit de lângă Blackfriars, unde Alfie închiriase un spaţiu în care îşi ţinea decorurile şi recuzita necesară celor două scheciuri. Materialele urmau să fie expediate cu trenul la începerea turneului. Câte un set de decoruri pentru fiecare scheci în parte mergea direct la teatrul din primul oraş de pe itinerarul stabilit, al doilea set ajungea în depozitele celui de-al doilea oraş, iar cel de-al treilea set, normal, avea să-i aştepte în al treilea oraş. Imediat ce contractul din primul oraş expira, decorurile se trimiteau în al patrulea oraş de pe traseul ales. Era un sistem în trepte, ce continua până la sfârşitul turneului, şi necesita o organizare considerabilă.

— Mare şmecher mai este domn Perkin ăsta, mi se destăinui Harold pe un ton sumbru, în timp ce eu stăteam pe o ladă în culisele teatrului Drury Lane, scriind adrese pe etichetele ce urmau să fie lipite pe cutiile cu decoruri. Alţii îşi trimit catrafusele în oraşul următor abia duminica, după ultimul spectacol care are loc sâmbătă seara. Dacă ceva merge de-a-ndărătelea, începe agitaţia şi zăpăceala. Dar cu domn Perkin, treaba stă cu totul altfel. El poate orişicând opta pentru al doilea scheci dacă primul îi dă bătăi de cap din cauza, să zicem, a pompei de apă. Şi nu trebuie să-şi facă niciodată griji din pricina trenurilor, pentru că toate boarfele îi sunt adunate în magazie de câteva săptămâni bune. Are vreme destulă să pună totul la punct în cazul în care treaba nu merge cum trebuie. Posac ca întotdeauna, Harold clătină din cap admirativ. Numa' domn Perkin e în stare de aşa ceva. Mare şmecher.

După cum mă avertizase Alfie, Harold nu voia să se arate mulţumit de ajutorul pe care i-l dădeam, dar, pe măsură ce orele se scurgeau, am sesizat că omul se înmuia treptat, fiind din ce în ce mai

cordial cu mine. Relaţiile dintre noi se îmbunătăţiseră într-o asemenea măsură, încât, la prânz, Harold îmi oferi o parte din plăcinta lui cu carne de porc. Mai mult decât atât, îmi arătă cel mai preţios odor al lui – o carte de vizită ţinută la păstrare între două cartoane groase, legate cu elastic. Micul dreptunghi de hârtie purta autograful lordului Hawke, căpitanul echipei de crichet din Yorkshire.

Pe la sfârşitul celei de-a doua zile de muncă, am ajuns bucuroasă la certitudinea că îi eram de un real folos lui Alfie şi că îmi câştigam pe drept banii. Dar în a cincea zi toate planurile noastre se destrămară într-o clipă, atunci când ne lovi al doilea dezastru. Era în lunea imediat următoare ultimului spectacol de la Drury Lane, ziua în care debuta perioada de pregătire pentru turneul ce trebuia să înceapă trei săptămâni mai târziu.

La ora nouă dimineaţa, Charlie se afla în Holbom şi se îndrepta spre o tutungerie de unde voia să-şi cumpere ţigări.

În momentul în care trecea pe lângă căruţa unui berar, unul dintre imensele butoaie cu bere în curs de descărcare scăpă din frânghie, căzu pe rogojina întinsă pe caldarâm pentru a amortiza izbiturile, după care ricoşă cu mare forţă, lovindu-l pe Charlie, proiectându-l într-un zid şi fracturându-i piciorul drept între genunchi şi şold.

Charlie nu-şi pierdu cunoştinţa. Cinci minute mai târziu, un martor ocular era la uşa noastră, povestindu-ne printre gâfâieli ce se întâmplase. Norocul făcuse ca, prin faţa localului cu pricina să treacă două asistente medicale în drum spre spitalul St. Bartholomew, din West Smithfield, la mai puţin de o milă depărtare. Femeile sosiseră la locul accidentului la numai două-trei minute după ce se produsese, aşa încât, în momentul în care am ajuns noi acolo, le-am găsit ocupându-se deja de Charlie. În maximum o oră, acesta se afla într-una din sălile de operaţii ale spitalului St. Bartholomew, unde unul dintre cei mai. Buni chirurgi din ţară îi îngrijea piciorul fracturat. Faptul că respectivul chirurg avea programate în dimineaţa aceea mai multe operaţii, fusese tot un mare noroc. Acum însă aveam o teribilă nevoie de orice dram de noroc.

În ziua aceea, n-am prea ştiut ce să ne spunem unul altuia şi cu ce să ne ocupăm timpul. Toţi eram buimăciţi. Spre seară, lui Alfie şi surorii sale li s-a permis să-i facă pacientului o scurtă vizită, de numai câteva minute. La întoarcere mi-au spus că Charlie pare a se simţi bine,

dar că este cam somnoros din cauza calmantelor administrate.

Între timp eu îmi făcusem de lucru, pregătindu-le o cină ademenitoare, iar ei mimară încântarea, deşi, ca şi mine, nu aveau nicio poftă. Mintea mea era frământată de o întrebare pe care, până la urmă, le-am pus-o pe un ton şovăitor:

— Vi s-a spus cât va dura până când se va pune din nou pe picioare?…

Ei se uitară unul la altul. Ethel, neagră la faţă, ridică mâna pentru a stopa oscilaţiile imensului ei coc castaniu.

— Asistenta crede că va dura vreo trei luni, şi asta numai dacă treburile merg bine, spuse ea, cu o voce stinsă.

— Este o fractură curată, adaugă Alfie. Femeia aceea zice că domnul Dawson, chirurgul, a pus-o foarte bine la loc, aşa încât, după sudarea osului, piciorul nu se va scurta. Pe de altă parte însă, chiar dacă va reuşi să părăsească patul peste vreo zece sau douăsprezece săptămâni, Charlie va trebui să se folosească de cârje, deoarece muşchii vor avea nevoie de timp ca să se refacă. În orice caz, s-au hotărât să-l ţină la spital două sau trei săptămâni, după care fie va reveni acasă, fie se va duce la ţară sau pe malul mării, la un sanatoriu în care să primească o îngrijire adecvată perioadei de convalescenţă.

— Nu va fi?… Oh, te rog, nu mă considera supărător de curioasă, Alfie, dar nu va fi foarte costisitor?

Faţa lui expresivă se schimonosi exprimând o uşurare prefăcută.

— Păi da, ar fi costisitor dacă n-aş avea contractul de asigurare pe care l-am încheiat pentru noi toţi cu vreo cinci ani în urmă, imediat după ce Charlie a preluat rolul lui Nipper Jennings. Suma respectivă va acoperi costul spitalizării, onorariile medicilor, cheltuielile aferente perioadei de convalescenţă şi alte necesităţi timp de un an întreg, dacă luăm în calcul o rată de cinci lire pe săptămână. Dar nu ne va costa atât de mult. În afară de asta, aş putea scoate şi banii pe care i-am economisit pentru bătrâneţe. Unii oameni râd de chestiile astea. Cei din tagma noastră, cel puţin, nu se prea gândesc la ziua de mâine.

Mi-am dat seama câtă dreptate avusese Harold atunci când spusese că Alfie este un „mare şmecher”. Într-adevăr, e un mare avantaj să fii înţelept şi prevăzător, dar de data aceasta înţelepciunea şi prevederea nu rezolvau decât o foarte mică parte a problemei.

— Cât de dificilă va deveni situaţia voastră, am întrebat, plimbându-mi privirea de la unul la celălalt, dacă nu veţi lucra în

următoarele şase luni?

Alfie trase aer în piept şi se încruntă, gânditor.

— Păi… nu vom fi ruinaţi, pentru că am pus bani deoparte ori de câte ori am putut. Nenorocirea este însă că o asemenea pauză ar pune capăt carierei noastre. Suntem înscrişi în circuitele Moss şi Thornton, pentru care au fost rezervate deja biletele la toate reprezentaţiile, până în toamnă, ori cei de acolo nu vor fi bucuroşi să anuleze contractele. În afară de asta – ciudat, dar real dacă ieşi puţin din circulaţie, eşti uitat. De fapt, e chiar mai rău decât atât… Eşti considerat un fel de fosilă, dacă înţelegi ce vreau să zic.

După o scurtă tăcere, am spus:

— Probabil e vă pun o întrebare prostească, dar nu există nimeni care să-l poată înlocui temporar pe Charlie?

— Nu este prostească, dragă, răspunse Ethel, însă ne va fi foarte greu să-i găsim un înlocuitor. Cunoaştem câţiva dansatori mai neconvenţionali care ar putea să imite paşii lui Charlie, însă cei cu adevărat buni nu vor accepta să vină numai pentru un turneu, lăsându-i apoi locul lui Charlie. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu se pune doar problema dansului, or eu nu cunosc niciun actor al cărui joc s-ar putea armoniza cu al nostru într-un mod cât mai natural. Tu cunoşti vreunul, Alfie?

El dădu din cap.

— Meseria noastră, de a-i face pe oameni să râdă, este mult mai complicată decât pare. „Complementaritatea", cum se spune, actorilor din trupă trebuie să fie perfectă. Dacă îţi reuşeşte, spectatorii vor râde pe săturate. Este suficientă însă o mică eroare pentru ca toţi să rămână ca muţii.

M-am dus în bucătărie, am luat o tavă şi, întorcându-mă, m-am apucat să strâng Vesela de pe masă. Între timp, hotărâsem să nu le spun acum că aveam de gând să-mi port singură de grijă, astfel încât să nu mai fiu o povară pentru ei. Totuşi, era clar că trebuia să le vorbesc foarte curând despre acest lucru. Perspectivele de viitor mă îngrozeau din cauza lipsei unei slujbe, însă prietenii mei mă ajutaseră suficient; de fapt, mai mult decât suficient. Oricare ar fi fost consecinţele pe care urma să le suport, nu mai puteam să abuzez de amabilitatea lor.

Punând platourile şi farfuriile pe masă, am întrebat:

— Deci, ce ai de gând să faci, Alfie?

El se uită în sus, la mine, ridică din umeri şi încercă să

zâmbească.

— Deocamdată nu ştiu, Bridie. Sunt total dezorientat. Pur şi simplu habar n-am încotro să mă îndrept. Fie îi găsesc un înlocuitor, fie anulez contractele. Dacă le anulez, probabil că trupa noastră se va duce de râpă. Hotărârea o voi lua în următoarele zile. Pe moment, se pare că nu sunt în stare să gândesc prea clar.

A doua zi dimineaţa am cumpărat un coş cu fructe pentru Charlie şi am alăturat un bilet prin care îi transmiteam salutări, spunându-i totodată că voi veni să-l văd imediat ce medicii vor permite intrarea unui vizitator suplimentar. Seara, Alfie şi Ethel i-au dus micul meu cadou şi s-au întors într-o dispoziţie greu de pătruns, fiindcă vorbeau puţin şi păreau aiuriţi. Mi-au spus că medicul le dăduse veşti bune, că Charlie dormise bine şi că îi rugase să-mi mulţumească pentru fructe, dar se vedea clar că gândurile le erau în permanenţă în altă parte.

După ce am spălat împreună cu Ethel vasele pe care le folosisem la cină, mi-am scos şorţul şi i-am anunţat că-mi voi lua cutia cu aţe şi ace pentru a coase ce mai era rupt prin casă. Alfie şi Ethel au schimbat o privire scurtă, apoi s-au uitat la mine.

— Stai puţin, Bridie, spuse Alfie ridicându-se de pe scaun şi ieşi din încăpere.

Cum lăsase uşa deschisă, l-am văzut traversând holul şi intrând în camera pe care o împărţea cu Charlie. Un minut mai târziu, ieşi de acolo cu nişte haine împăturite pe braţ. Când s-a apropiat, am observat că adusese jacheta şi pantalonii unuia dintre costumele folosite de Charlie în scheciul *Instalatorul*. Hainele fuseseră trimise acasă cu câteva săptămâni în urmă, pentru a fi cusute. După cum se vedea, Charlie nu se obosise să i le returneze lui Harold, deoarece în ultima vreme, în scurta stagiune de pantomimă, nu prezentaseră decât celălalt scheci.

— Bridie, vrei să faci ceva pentru mine? întrebă Alfie. Du-te şi îmbracă-te cu hainele astea.

Ştiam că nu glumeşte, dar nu-mi puteam imagina ce avea de gând să facă. Mi-am simţit sprâncenele ridicându-mi-se pe frunte şi colţul gurii întorcându-mi-se în sus, pentru a schiţa un vag zâmbet nedumerit.

— Să le *îmbrac*? Dar… dar de ce?

— A fost ideea lui Charlie, îmi explică Ethel. I-a venit în timpul

nopţii, când a stat treaz, făcându-şi probleme din cauza spectacolului. Ne-a dezvăluit-o de cum am ajuns la el. „Bridie e în stare să joace, mamă", mi-a zis. „Se mişcă bine şi are o mutră potrivită. Şi e în stare să muncească pentru unchiul Alfie până cade din picioare. Dacă scapă de trac, va fi grozavă". Asta mi-a zis, nu-i aşa, Alfie?

9

Ca lovită în cap cu o bâtă invizibilă, m-am uitat năucă de la unul la celălalt. În cele din urmă am reuşit să spun:

— Eu? Să joc rolul lui Charlie? *Eu*? Dar… dar este imposibil! Eu nu pot să joc. Şi, oricum, e un rol de bărbat. Şi ar trebui să execut dansul excentric, or eu n-am nici cea mai vagă *idee* cum s-o fac! Aş muri de frică dacă ar trebui să ies pe scenă. Chiar şi atunci când stau în culise sunt tulburată. Sunt convinsă că Charlie delira probabil dacă a putut *gândi* aşa ceva…!

Ţin minte că am continuat să vorbesc aşa până când am rămas fără suflu. Alfie şi Ethel mă urmăreau neliniştiţi. Faţa mea era palidă, iar mâinile îmi tremurau. Când am tăcut în cele din urmă l-am auzit pe Alfie spunând cu îndârjire:

— Asta este cea mai bună idee pe care a avut-o Charlie vreodată. Amândoi ne-am întrebat de ce nu ne-a venit nouă.

— Dar nu există nicio *speranţă* de reuşită, Alfie!

— N-ai dreptate. Este adevărat, îţi va fi foarte greu, dar speranţe de reuşită sunt, Bridie. Ai deprinderea de a-ţi folosi mimica la fel ca mine, într-o manieră comică prin ea însăşi. Ai scăpat aşadar de un detaliu care, altfel, ar fi trebuit învăţat.

— Ah, da, expresiile mele! Am scos un hohot nervos de râs şi mi-am simţit ochii rotindu-se caraghios, pentru a mima disperarea. Dar rămâne dansul, or acesta este esenţial. Spectatorii abia aşteaptă să vadă paşii aceia! Dacă prezentaţi scheciurile cu un om care nu poate executa corect Mersul Puiului de Găină, Alunecarea Crabului şi toţi ceilalţi paşi, veţi… veţi fi huiduiţi! Vă va fi imposibil să mă învăţaţi „dansul excentric" în numai trei săptămâni!

— Dacă eşti dispusă să munceşti opt ore pe zi, te pot învăţa să-l execuţi suficient de bine, Bridie. Te mişti foarte frumos, Charlie are dreptate.

— Ba nu! Sunt greoaie! am ţipat indignată.

— Nu, draga mea, spuse Ethel. Adică, nu trebuie să fii greoaie.

Presupun că în copilărie, tot mergând pe la şcoli de mare clasă, ai luat multe lecţii de conduită, după cum li se zice, dar învăţăturile de acolo nu ţi se potrivesc. Ar fi mult mai bine să te mişti natural, în loc să te forţezi de parcă ai Vrea să arăţi că n-ai picioare.

A urmat o pauză. În final am rupt tăcerea cu un „dar…" firav, după care m-am oprit.

— În definitiv, interveni Alfie, nu ai de rostit nicio replică pe scenă, nu-i aşa? Dacă ai fi avut, buclucul ar fi fost într-adevăr mare, deoarece ai vocea slabă şi mi-ar fi trebuit luni întregi ca să te învăţ cum să te faci auzită de cei de la balcon. Asta presupunând că aş fi reuşit să te învăţ.

Se lăsă din nou tăcerea.

— Dar… am mormăit, apoi mi-am înghiţit vorbele.

— Ne-ai salva spectacolul, spuse Ethel cu sfiiciune.

— Vrei să încerci, Bridie? întrebă Alfie. Te rog.

Ştiam că n-am să reuşesc niciodată să-l înlocuiesc cu succes pe Charlie. Nu aveam abilitatea cerută de rolul lui, mimica necesară şi picioarele suple, ca să plutesc, la fel ca el. Şi îmi lipsea curajul de a ieşi în faţa reflectoarelor ştiind că trebuie să-mi sincronizez perfect toate mişcările pentru că, altfel, întregul scheci era ratat. Nu voi putea face niciodată aşa ceva. Absolut niciodată! Mă străduiam din greu să nu-mi amintesc cât de buni fuseseră Alfie şi Ethel cu mine – o străină venită dintr-o cu totul altă lume; să uit cât de loiali, generoşi şi afectuoşi erau. Nu îndrăzneam să mă gândesc ce le datoram, fiind pe punctul de a le refuza singurul ajutor pe care mi-l solicitaseră vreodată.

Am inspirat adânc, pregătindu-mă să le spun că nu accept, însă din gură mi-au ieşit cu totul alte cuvinte:

«Bine, Alfie. Voi încerca.

Mi-am ascultat vorbele uluită, ba chiar mai mult decât atât, şocată, dar n-am mai găsit nicio cale de întoarcere. După câteva momente lungi de tăcere, timp în care i-am privit cu un zâmbet larg, am luat hainele din mâna lui Alfie şi m-am îndreptat spre dormitor cu un mers înţepenit, de parcă muşchii picioarelor mi s-ar fi transformat deodată în fibre lemnoase.

Îndepărtându-mă, l-am auzit pe Alfie spunând:

— Fii binecuvântată, Bridie.

Zece minute mai târziu, simţindu-mă foarte caraghioasă, m-am întors îmbrăcată în costumul lui Charlie: o pereche de pantaloni

bleumarin, o jachetă închisă până sub gât şi o şapcă cu cozoroc lucios. Rulasem marginile pantalonilor pentru a-i scurta cu câţiva centimetri, şi rămăsesem în ciorapi, deoarece ştiam că pantofii lui Charlie îmi erau prea mari. Reuşisem să-mi strâng părul cu agrafe în vârful capului, sub şapcă.

Alfie şi Ethel mă studiară cu atenţie. Apoi, fără a mă avertiza, el îmi aruncă o privire scăpărătoare, arătă cu degetul în jos şi spuse pe un ton foarte ridicat:

— Arnold, *chestia asta* poartă numele de *gaură*.

Mă luase prin surprindere. Şi cred că faţa mea exprima clar uimirea, deoarece i-am văzut schimbând priviri mulţumite.

— Este bine, spuse Alfie. Poţi să faci încă o dată figura asta, Bridie?

— Ce figură?

— Cea pe care ai făcut-o acum.

— Oh… aşa?

Depăşind starea de panică prin care trecusem, mă calmasem oarecum, convinsă fiind că mă voi dovedi o alegere atât de proastă încât, în decurs de numai câteva zile, Alfie avea să abandoneze planul.

— Nu, nu chiar aşa, mă corectă el. Va trebui să pierzi ceva timp exersând în faţa oglinzii, dar pe moment alta este problema principală. De îndată ce te vom învăţa să ţii capul sus, până şi cei de la balcon vor fi vrăjiţi de mimica ta. În afară de asta, cred că nu vom întâmpina dificultăţi nici în privinţa deprinderii de a-ţi folosi întreg trupul, inclusiv braţele şi picioarele, pentru accentuarea expresiei. Dansul va fi cel mai complicat, până când te vei familiariza cu paşii, aşa încât vom începe lecţiile chiar în seara asta. Dar, mai întâi, hai să ne uităm puţin latine.

— Are picioare lungi şi frumoase, murmură Ethel în timp ce amândoi îmi aruncau priviri evaluatoare. Modificările pe care va trebui să le facem la costume sunt nesemnificative. Dar cu părul – nu ştiu cum ar fi mai indicat să procedăm.

M-am grăbit să intervin.

— Îl tund dacă doriţi”.

Chiar eram dispusă să-mi tai părul pentru a-mi demonstra bunăvoinţa deoarece, cu fiecare clipă, mi se accentua convingerea că voi fi salvată de propriile mele deficienţe, aşa încât nu voi mai avea ce să-mi reproşez.

Alfie dădu din cap.

— Nu, spuse el ferm. Lasă-l aşa, cu şapca deasupra, Ethel. Nu are sens să se dea drept Charlie. Spectatorilor le va plăcea. Ar fi chiar indicat să facem mare tam-tam pe seama faptului că este fată. Să anunţăm evenimentul în *The Stage*. Să intrăm cu ştirea şi în paginile unui ziar dacă vom putea. Vreau să spun că astfel numerele noastre vor căpăta o trăsătură distinctivă, nu-i aşa? Bridie va juca în travesti, la fel ca Vesta Tilley, numai că ea va apărea într-o trupă.

Pe măsură ce vorbea, faţa lui lată vădea entuziasmul tot mai mare care îl cuprindea.

— Mâine îi vom face rost de nişte ghete corespunzătoare, continuă Alfie, după care ne vom duce în Charing.

Cross Road pentru a ne petrece restul zilei în sala de repetiţii a lui Mac. Cu câţiva şilingi, o voi convinge pe Vera să ne cânte la pian. Dar începutul îl putem face din seara asta. Te rog să rămâi în pantaloni şi ciorapi, draga mea Bridie, şi să-ţi scoţi jacheta. Pune-ţi o bluză sau altceva uşor. Ba nu, mai bine ia o cămaşă de-a lui Charlie. Găseşte-i tu una, Ethel. Nu poate dansa cu jacheta aia. Se va încălzi prea tare.

Era ora nouă când Alfie începu să numere lent „unu, doi, trei, patru…", arătându-mi cum se execută pasul numit Alunecarea Crabului. Dimensiunile trupului său nu-i permiteau să fie la fel de graţios ca Charlie, dar dexteritatea cu care crea aparenţa de plutire laterală, de parcă picioarele abia i-ar fi atins podeaua, mă surprinse.

— Este o mişcare călcâi-vârf, Bridie, înţelegi? Uite aşa. Îţi laşi greutatea pe un picior şi apleci corpul în poziţia asta, dând senzaţia că ai vrea să deplasezi celălalt picior, pe care de fapt îl ţii în aer. Vezi? apoi inversezi mişcările; faci totul în oglindă, dacă putem zice aşa. Hai, încearcă odată cu mine. Foarte lent… Unu, doi, trei, patru…

Mi-am privit picioarele descurajată, fiindcă nu eram în stare să fac niciun pas corect. Apoi m-am întors spre Alfie.

— Expresia asta e frumoasă, spuse el. Ethel, ia oglinda aia mare din baie pentru a se putea uita în ea ori de câte ori observăm o mimică bună. Perfect, Bridie. Hai, încă o dată.

Încă o dată, şi încă o dată, şi încă o dată, parcă la nesfârşit, am încercat să imit mişcările simple, insesizabile, ale picioarelor lui Alfie. După o jumătate de oră am izbucnit în plâns.

— Haide, haide, dragă, nu te supăra, mă dojeni Ethel. Trebuie să repeţi mereu. Nu te poţi aştepta să înveţi în cinci minute, nu crezi? Oh,

stai aşa! Rămâi puţin cu ochii ridicaţi spre tavan şi eu îţi voi ţine oglinda ca să te priveşti. Vezi? Iată o expresie minunată pentru scena în care Alfie se supără fiindcă i-ai prins degetele în scara portabilă; atunci trebuie să adopţi o mină plângăreaţă. Ţii minte?

Alfie îşi şterse frunte şi mi se adresă:

— Încă o dată, Bridie. Acum…

Pe la ora zece ajunsesem să-i urăsc pe amândoi. Învăţasem cele patru măsuri, după cum le numea Alfie, ale Alunecării Crabului, dar modul în care executam paşii era pur şi simplu ridicol. Ştiam ce să fac cu picioarele, cu braţele şi cu trunchiul, însă mă mişcam cu încetineală, călcând greoi şi ţopăind în loc să mă balansez uşor şi să plutesc, aşa cum făcea Alfie.

O oră mai târziu, am descoperit că ceea ce credeam eu a fi o întreagă serie de mişcări nu era, de fapt, decât un unic pas de bază, care se repeta de mai multe ori într-o succesiune rapidă, cu mici variaţii. Acum puteam să execut mişcările corespunzătoare primelor opt măsuri, respectiv cele necesare pentru a ajunge în mijlocul scenei şi înapoi, în culise. Fiindcă nu aveam spaţiu suficient, deschisesem uşile, utilizând camera de zi, holul şi unul dintre dormitoare.

Cămaşa îmi era udă de transpiraţie. Părul îmi scăpase de mult din agrafe, căzându-mi liber pe spate şi îl prinsesem cu o panglică. Acum nu-mi mai uram prietenii; eram prea obosită pentru a mai nutri vreun sentiment. Ai unsesem într-un fel de stare de abandon, în care mă mulţumeam să repet acelaşi lucru la nesfârşit, fără a depune niciun efort de gândire; oricum, însă, nu mai aveam de ce să mă gândesc la ceea ce făceam.

La ora unsprezece şi jumătate, am auzit vocea lui Alfie:

— Bine. Încă o dată, Bridie.

Am traversat holul şi ne-am dus spre peretele opus al camerei de zi, unde, oprindu-mă, am adoptat poziţia de pornire, cu capul pe spate, genunchii uşor îndoiţi, mâinile în buzunare (trebuia să le scot la a treia măsură, după numărătoarea lui Alfie) şi „posteriorul" puţin ieşit în afară. Apoi am început să mă mişc, schiţând paşii pe care îi repetasem deja de câteva sute de ori.

De data aceasta însă, se întâmplă ceva cu totul deosebit. Realizând că intervenise o schimbare, mi-am simţit mintea trezindu-se brusc şi am încercat să înţeleg despre ce era vorba. Dar nu mi-am dat seama nici ce anume se petrecuse, nici când. Cert era numai faptul că

acum alunecam lin… sau aproape lin… că pluteam… sau eram cât pe ce să plutesc… că în ciuda oboselii îmi simţeam trupul mai uşor, măi delicat în mişcări, mai armonizat cu el însuşi. În momentul în care m-am oprit, m-a invadat un val de uimire şi, totodată, de bucurie.

— Nu-i rău, aprecie Alfie. Mai încearcă o dată, Bridie. Am încercat, dar magia care mă cuprinsese anterior dispăruse.

— Nu te mai gândi la ceea ce faci. Picioarele şi corpul tău ştiu mişcările, lasă-le să-şi vadă singure de treabă.

După alte cinci încercări, magia reveni şi nu mai pieri. Urmară încă trei repetiţii reuşite apoi Alfie spuse:

— Bine, începutul a fost perfect. S-a făcut aproape miezul nopţii, aşa că ne oprim aici. Să faci o baie fierbinte, Bridie. Mâine dimineaţă vei fi înţepenită, dar Ethel te poate învăţa nişte exerciţii utile. Peste două sau trei zile nu te va mai durea nimic.

În noaptea aceea, am avut parte de un somn foarte adânc, iar a doua zi dimineaţă, când m-am trezit, am constatat, că eram mai puţin înţepenită decât mă aşteptasem – probabil din cauză că mă deprinsesem cu exerciţiul fizic mergând mult cu bicicleta. Ca de obicei, Minnie pregătise deja micul dejun. Când ea s-a retras pentru a face curat în dormitoare, Alfie a ridicat privirea de la rinichii şi slănina din farfurie, spunând:

— Bridie, aseară n-am discutat despre bani. Afirmaţia lui m-a luat prin surprindere. Tocmai rememoram pasul Alunecarea Crabului.

— Despre bani? Ce bani, Alfie?

El zâmbi.

— Lasă puţin dansul, domnişoară, şi ascultă-mă. Dacă vei apărea în spectacol, va trebui să ai un salariu corespunzător. Am discutat problema cu Ethel şi am ajuns la concluzia că ţi se cuvin patru lire pe săptămână. Masa şi casa nu intră la socoteală; ele vor fi asigurate de noi.

Mi-am lăsat faţa să exprime nestingherită stupefacţia pe care mi-o provocaseră cuvintele lui. Într-un târziu, am reuşit să îngân:

— Patru lire? Dar este ridicol!

Ethel chicoti văzându-mi mutra şi imensul ei coc se balansă.

— Charlie primeşte cinci lire şi zece şilingi, spuse ea. Acolo va ajunge şi salariul tău, însă deocamdată n-am vrut să-ţi oferim prea mult, pentru că bănuiam că vei face mare tevatură.

— Dar… dar patru *lire*?

— După o lună de apariţie pe scenă, vor fi cinci, interveni Alfie cu un hohot înăbuşit de râs. Nu mai face figura asta uluită, dragă Bridie. Există o mulţime de titraţi, cum ar fi avocaţii şi medicii, care ar fi bucuroşi să pună mâna pe banii aduşi de un spectacol bun de music-hall. Sumele sunt frumuşele, să ştii. Şi asta nu-i o noutate. Ei drăcie, îmi amintesc că acum treizeci de ani, când bătrânul Morton a pus bazele varieteului, unele cântăreţe care câştigau o guinee pe săptămână la Covent Garden, la Evans' Song şi Supper Room, s-au trezit că, ducându-se la Canterbury, pot lua treizeci – patruzeci de lire pe săptămână.

Alfie sorbi o înghiţitură de ceai, uitându-se melancolic pe fereastra de la care se putea vedea întregul Holbom.

— Compania noastră nu a luat niciodată mai puţin de treizeci şi cinci de lire pe săptămână, adăugă el. Deci, când avem două-trei spectacole pe seară, o ducem chiar foarte bine, nu? Socotesc că ne putem dispensa uşor de cele patru lire corespunzătoare salariului tău, Bridie. Şi nu te teme, îi vei câştiga pe merit.

Rămăsesem cu privirea aţintită la el. Capul îmi zumzăia. Patru lire pe săptămână erau o avere. Avere! Nicio meserie obişnuită nu-ţi putea oferi posibilitatea să câştigi atât de mult. Cu siguranţă, acest salariu îmi va rezolva toate problemele financiare – cel puţin pe perioada angajamentului. Oscilam între două sentimente cu totul deosebite: încântare şi groază. Încântare datorită salariului, groază din cauza faptului că, deodată, mi se oferise prilejul de a apărea pe scena unui music-hall… tocmai mie, care crezusem că nu voi îndrăzni să fac vreodată aşa ceva.

Ziua aceea mi-am petrecut-o în compania lui Alfie, într-o sală încăpătoare a unui restaurant din Charing Cross Road, închiriată pentru o zi ca sală de repetiţii. Pe drum ne-am oprit la un costumier din Drury Lane, de la care Alfie mi-a cumpărat trei perechi de ghete negre, bărbăteşti. Nu erau nişte încălţări obişnuite. Când le-am probat, mi s-au părut atât de moi şi de flexibile, încât am avut senzaţia că m-am încălţat cu un fel de mănuşi pentru picioare. Vânzătoarea care ne-a servit nu s-a arătat surprinsă de faptul că Alfie voia să-mi ia ghete bărbăteşti. Tot de acolo am mai cumpărat câteva veste din lână fină, nişte indispensabili tot din lână, ciorapi, două perechi de pantaloni subţiri, din bumbac, şi două tunici largi. În sala de repetiţii se afla un pian foarte vechi, în faţa căruia stătea o femeie dolofană, cu părul

cărunt, pe nume Vera. Pe pian se găsea un pahar, iar pe podea, lângă ea, erau trei sticle cu bere neagră. Pe peretele opus era fixată o oglindă enormă. Mă schimbasem într-o cabină minusculă, sordidă, punându-mi hainele de repetiţie cumpărate de Alfie – vestă şi indispensabili, pantalon din bumbac şi tunică, ciorapi şi ghete. Rochia cu care venisem îmbrăcată se afla acum într-un geamantan pe care îl adusesem cu noi în sala de repetiţii, lăsându-l lângă pian. „Pe aici poţi da oricând de o puşlama cu degete abile", îmi spusese Alfie vesel. „Ăştia iau orice lucru care nu este ţinut sub observaţie".

Alfie îşi pusese de acasă costumul de repetiţie, aşa încât de cum am ieşit din cabină, am început să lucrăm. Spre imensa mea uşurare, am constatat că eram capabilă să execut corect paşii Alunecării Crabului, aproape reuşind să creez impresia magică de plutire. Mă puteam vedea bine în marea oglindă de perete, şi urmam indicaţiile lui Alfie, care îmi arăta cum să-mi utilizez braţele, capul şi chiar degetele ca să sporesc efectul hilar al pasului.

După o oră am ajuns deodată la concluzia că reuşeam să combin toate elementele scurtului dans, deşi deocamdată maniera în care o făceam era oarecum grosolană şi simplistă. La un semn din partea lui Alfie, Vera a lăsat din mână revista pe care o citea şi a început să cânte una dintre familiarele bucăţi muzicale utilizate pentru crearea fondului sonor al scheciurilor lui Alfie. Muzica părea să mă ajute mult mai mult decât aş fi crezut. Privind în oglindă silueta ce traversa scena în pas lateral, ca de crab, m-am entuziasmat, deşi fata în pantaloni pe care o vedeam nu făcea decât să imite, foarte prost în această fază, dansul lui Charlie.

— Bine, spuse Alfie în cele din urmă. Vom pierde câte o jumătate de oră zilnic pentru a perfecţiona dansul acesta. Acum, hai să începem cu Mersul Puiului de Găină. Vei sta cu spatele la oglindă până când te vei deprinde cu paşii, Bridie. Uite cum e… urmăreşte-mă… faci un fel de mişcare inversă cu capul şi şezutul, vezi? O mişcare opusă celei normale… Şi, păşind, nu îndrepţi piciorul în acest moment, cum ar fi normal, ci acum… în regulă, încearcă odată cu mine.

După încă o jumătate de oră de muncă, deoarece eu nu puteam intra în taverna de sub sala de repetiţii, ne-am dus să luăm un prânz uşor într-o mică plăcintărie din apropiere. Plecasem îmbrăcată cu hainele de repetiţie, peste care îmi pusesem un pardesiu, dar nu am atras decât privirile semicurioase a vreo doi inşi. Se părea că Charing

Cross Road era un teritoriu al actorilor şi muzicienilor, aşa încât toaletele neobişnuite şi comportamentele excentrice nu prea stârneau curiozitatea. De exemplu, am zărit în treacăt mai mulţi oameni costumaţi sau parţial costumaţi despre care am aflat de la Alfie că fac parte din distribuţia unei piese numite „Avocata"; premiera urma să aibă loc chiar a doua zi, la Garrick.

Când ne-am întors, i-am adus Verei încă două sticle cu bere neagră. Băutura îi era strict necesară pianistei pentru a face faţă programului în continuare. După o jumătate de oră de dans, Alfie mi-a permis să privesc în imensa oglindă cum execut Mersul Puiului de Găină, pentru a cizela împreună paşii, apoi am început să exersez pe muzică.

Seara eram obosită, dar, destul de ciudat, nu-mi simţeam picioarele atât de ostenite ca după o zi de muncă în magazinul doamnei Grainger. Iar peste alte trei zile de repetiţii, mă familiarizasem deja cu Saltul-Târşit, Legănarea Sălciei, Pasul Berzei şi Mersul Şovăitor, fiind în stare să execut şi diferite combinaţii astfel încât să-mi reuşească variatele dansuri pe care le prezenta Charlie în cele două scheciuri. Nu eram o bună executantă, dar se pare că dezvoltasem un stil personal, cu o tentă comică proprie. El apăruse din senin, total involuntar. În a patra zi ni se alătură şi Ethel în sala de repetiţii. Alfie o rugase să vină abia atunci, pentru a-mi aprecia progresele cu alţi ochi. Oricum, Ethel nu avusese prea mult timp liber, ocupându-se împreună cu Harold de pregătirile necesare turneului.

— Deşi eram emoţionată, am executat corect toţi paşii; la sfârşit mi-am dat seama că încântarea cu care m-a aplaudat Ethel nu avea niciun dram de prefăcătorie.

— Oh, pe cuvânt, ai făcut minuni, draga mea Bridie! Mi-a spus Charlie al meu că vei reuşi; era chiar sigur de asta. Se va descurca bine, nu-i aşa, Alfie?

El dădu din cap şi clipi şmechereşte spre noi:

— Ne vom descurca toţi. Hai să facem un plan, Bridie. Mai lucrăm patru zile la cizelarea dansului… nu, trei zile şi jumătate; mâine este duminică şi nu trebuie să ratezi întâlnirea cu sora ta, aşa încât reducem programul de lucru. Apoi, de miercuri va trebui să ne împărţim zilele în două: o juma' pentru repetarea dansului, o juma' pentru scheci. Ne vom opri asupra celui cu tapetarul; celălalt necesită mai multă muncă pentru că e necesar să înveţi să direcţionezi jeturile

de apă. Ethel, tu va trebui să vii aici în fiecare după-amiază ca să repetăm scheciul de la cap la coadă cel puţin patru ore pe zi altfel nu ne vom putea sincroniza niciodată ca lumea.

În seara aceea, m-am dus împreună cu Ethel la spital la Charlie. Era prima vizită pe care i-o făceam şi am constatat că vorbea la fel de sacadat ca de obicei, numai că de data asta părea foarte încântat să mă vadă şi mă asigura necontenit că aveam să devin „grozava" spectacolului…

— Ai grijă să faci multe exerciţii cu recuzita, Bridie. În special cu pasta de lipit tapet. Nu trebuie să-ţi intre în ghete; altfel nu mai poţi dansa. E cleioasă, înţelegi? Ooh, şi azi-noapte m-am mai gândit la ceva! Şapca ta. Vezi să aibă cozorocul foarte rigid. Eu cususem în al meu o aşchie subţire de lemn. Problema apare atunci când unchiul Alfie te pune lângă zid şi îţi plimbă peria aia mare, plină de pastă, din creştet până-n vârfurile picioarelor. Dacă şapca are un cozoroc flexibil, te alegi cu ochii lipiţi, pricepi?

— Îţi mulţumesc, Charlie. Am să revin peste o zi sau două. Până atunci mai gândeşte-te; primesc cu recunoştinţă orice sfat. Sincer îţi spun, sunt foarte înspăimântată.

El zâmbi, clipi şi clătină capul dintr-o parte în alta, de parcă ar fi avut gâtul elastic. Alfie îşi dăduse toată osteneala pentru a mă învăţa figura asta, care făcea parte din Legănarea Sălciei.

— Sigur că eşti înspăimântată, exclamă Charlie. Oricine se sperie de aşa ceva. Ştii ce făceam la primele mele apariţii pe scenă? îmi repetam mereu în sinea mea: „*Oh, slavă Domnului că nu trebuie să deschid gura*!" Să nu uiţi chestia asta, Bridie. Te va ajuta foarte mult.

— Sunt convinsă. Îţi mulţumesc, Charlie…

A doua zi, duminică, m-am dus, la *signor* Peroni pentru a lua ceaiul împreună cu familia lui şi a petrece puţin timp în compania lui Kate. Mă gândisem bine şi hotărâsem să-mi iau încă de pe acum rămas-bun de la ei, aşa încât duminica următoare să pot lucra toată ziua cu Alfie şi Ethel. Fiecare oră de exerciţiu era preţioasă pentru mine. În plus, voiam să mă pot concentra numai asupra spectacolului. Kate se afla în continuare într-o ciudată stare de detaşare de realitate. Cu toate acestea, când i-am spus ce era pe cale să mi se întâmple, s-a prăbuşit pe scaun cuprinsă de un acces subit de veselie, ducându-şi ambele mâini la gură pentru a-şi înăbuşi chicotele.

— Oh, Bridie, nu!

— Ba da, te asigur.

— Vrei să zici că te vei urca pe scenă şi vei juca în scheciul pe care l-am văzut?

— Da.

— Că te vei da în spectacol cu dansurile acelea caraghioase, că vei fi murdărită toată cu lipici, că vei aplica tapetul exact peste portretul cel mare, că…?

— Da, dragă. Voi fi închisă în ceasul cu cuc, voi face tot felul de prostii cu scândura adusă din culise şi voi dansa în final cu Ethel. Pe scurt, preiau tot rolul lui Charlie.

— Dar, Bridie, nu *poţi*! Adică, nu ştii cum să faci!

— Păi, până acum am muncit cu încăpăţânarea unui catâr. Alfie este sigur că mă pot descurca. Oricum, mai am două săptămâni de repetiţii.

— N-ai să mori de frică?

— Foarte posibil, însă am să încerc să nu mi se întâmple aşa ceva…

— Pot să-i spun lui *signor* Peroni şi familiei sale?

— Oh, da, sigur. De fapt, aveam de gând să le povestesc chiar eu, atunci când vom lua ceaiul. Turneul va dura câteva luni, aşa încât asta este ultima mea vizită aici înainte de plecare. De sâmbătă într-o săptămână pornim spre Nottingham.

Kate păru să-şi piardă puţin elanul.

— Oh, Doamne, o să-ţi duc atât de mult dorul, Bridie…

— Am să-ţi scriu săptămânal şi am să-ţi trimit programul turneului împreună cu lista teatrelor, pentru a-mi putea răspunde…

— Da, chiar te rog. Voi fi nerăbdătoare să primesc veşti de la tine. Dar să nu te superi dacă răspunsurile mele nu vor fi frecvente, da? Sunt în permanenţă atât de ocupată…

Am râs. Kate nu avea niciodată tragere de inimă când era vorba să trimită o scrisoare.

— Nu, draga mea, n-am să mă supăr.

Privindu-şi degetele lungi, pe care le masa uşor, întrebă încet:

— Bridie, ne-a lăsat cumva mama sau tata vreun mesaj?

Eventual o scrisoare?

Trecuseră multe săptămâni de când nu mă mai gândisem la scrisoarea pe care mi-o dăduse Tom Kettle şi nu eram convinsă că voiam să-i vorbesc surorii mele despre ea. Pentru a-mi permite un

răgaz de gândire, am spus:

— Un mesaj? De ce îmi pui o astfel de întrebare?

— Oh… Este o idee care mi-a venit întâmplător, într-o zi. Sunt sigură că tata trebuie să-i fi lăsat mamei ceva… un cuvânt cu limbă de moarte. Doar ştii că a adorat-o.

Deşi trecuseră doar câteva secunde, luasem deja hotărârea de a vorbi. În definitiv, Kate avea dreptul să ştie adevărul.

— Da. Tata i-a lăsat lui Tom Kettle o. Scrisoare pentru mama. Bătrânul mi-a dat-o mie, dar mama era prea bolnavă şi apoi a murit.

— Tom Kettle? Kate m-a privit lung, apoi a scos un chicot scurt, foarte amuzat. Da, cred că această idee i se potriveşte perfect tatii. Ai citit-o, Bridie?

— Da, după moartea mamei. Este un fel de… de scrisoare de dragoste, să zicem.

— Fără niciun mesaj?

— Oh, m-am întrebat la un moment dat dacă nu cumva un anumit paragraf n-ar putea conţine o informaţie tainică, dar am ajuns la convingerea că nu.

— Şi ai păstrat-o?

— Am ascuns-o pe undeva. Dar de ce?

— Oh, cred că mi-ar plăcea s-o văd. Nu poţi fi *pe deplin* convinsă că nu conţine niciun secret!

— Păi… chiar dacă ar fi aşa, mama era singura persoană care l-ar fi putut descifra. Deodată începusem să nu mă mai simt în largul meu. De cum voi avea puţin timp, o voi căuta şi ţi-o voi arăta, deşi sunt sigură că este o scrisoare strict personală, destinată doar mamei. Şi acum, spune-mi cum merge treaba la colegiu.

Chipul frumos al surorii mele se lumină şi ochii ei deveniră strălucitori”.

— Mă simt foarte fericită acolo, Bridie. Iar în ceea ce priveşte progresele mele în domeniul muzical, ei bine, vorbeşte cu *signor* Peroni.

Eram extrem de mulţumită că lucrurile se aranjaseră atât de bine pentru Kate. Când le-am vorbit soţilor Peroni despre accidentul suferit de Charlie şi despre faptul că urma să preiau rolurile lui din cele două scheciuri, i-am văzut străduindu-se, din pură politeţe, să-şi ascundă surprinderea. Din păcate, eforturile lor n-au fost încununate de succes.

— Crezi că vei fi fericită, dragă? mă întrebă doamna Peroni. Trebuie să fie un gen de viaţă cam ciudat pentru o domnişoară ca tine.

Am reuşit să schiţez un zâmbet şi am spus:

— Păi, mă simt foarte fericită în compania prietenilor mei, dar pe moment sunt pierdută de frică la gândul că voi apărea pe scenă. Presupun însă că, treptat, mă voi obişnui. Este o muncă foarte bine plătită, chiar uluitor de bine. Sunt convinsă că, la întoarcerea din turneu voi reuşi să vă achit suma corespunzătoare găzduirii surorii mele pentru încă un an întreg. Credeţi că o pot auzi cântând în după-amiaza aceasta, înainte de a pleca?

— Sigur că da. Profesorul îşi deschise braţele şi îmi zâmbi. Nu sunteţi doar sora ei, domnişoară Bridie! Sunteţi totodată şi zâna ei bună, ca în pantomimă, nu?

Kate cântă piesa mea favorită, o nocturnă de Chopin, iar interpretarea se dovedi mult mai reuşită, profund emoţionantă, chiar şi pentru urechea mea destul de afonă. În ziua aceea, am ascultat-o cu fiecare fibră a fiinţei mele. Şi am privit-o intens, tot timpul, ştiind că vor trece multe luni până când voi avea şansa de a o revedea. Pe atunci nu puteam bănui că o voi reîntâlni în altă ţară şi în nişte împrejurări atât de crude pentru iubita mea Kate, încât mi se va frânge inima.

M-am apropiat de casă pe înserat, când nu mai trecea aproape nimeni prin Holborn. Îmi aprinsesem becul cu acetilenă al bicicletei. Când am trecut de intersecţia cu Kingsway, l-am văzut pe lampagiu, care tocmai îşi făcea tura. Puţin mai în faţă, un bărbat oprise o trăsură. Cum se afla exact în lumina unei lămpi, în momentul în care a ridicat bastonul am surprins o licărire argintie. Trecând pe lângă el, nu i-am zărit faţa decât pentru o fracţiune de secundă. Cu toate acestea, mi-am dat imediat seama că îl mai văzusem undeva, fără a putea preciza unde anume. Eram sigură că nu locuia pe strada Grant Chambers, dar nici nu-l puteam plasa printre prietenii sau cunoştinţele lui Alfie. Şi, cu siguranţă, nu-l văzusem nici în magazinul doamnei Graigner, nici mai demult, în Suffolk ori la Cambridge.

Era o enigmă iritantă, care mi-a dat dureri de cap întreaga seară, în ciuda faptului că am petrecut două ore împreună cu Alfie şi Ethel reluând anumite scene ale scheciului, pentru a mă deprinde cu primele noţiuni de sincronizare. La ora trei dimineaţa mintea mi s-a limpezit, scoţând la iveală o amintire şocantă, care m-a trezit brusc. M-am dat jos din pat, am aprins o lumânare şi m-am dus la masa de toaletă.

Într-un sertar, sub nişte hârtii, se afla fotografia pe care mi-o dăduse Philippe Chatillon. Am scos-o şi m-am Uitat la ea. Faţă trasă, ochi depărtaţi… păr des, tuns scurt. Exact chipul bărbatului pe care îl văzusem în Holborn tocmind o trăsură. Era cel pe care Philippe Chatillon îl numise „impostor, mincinos, pungaş". Am întors fotografia şi m-am uitat l-a scrisul rotund şi neîngrijit al detectivului francez. „*Acest bărbat este periculos*", mă avertizase el.

Am ezitat, întrebându-mă ce ar trebui să fac. Apoi mi-am zis că sunt o proastă. Nu aveam nimic de făcut. Îl zărisem pe individ în apropierea casei mele, dar mă îndoiam că el mă văzuse. În afară de asta, nu încercase să mă abordeze, nici în seara precedentă, nici altă dată. Dacă pe viitor se va apropia totuşi de mine, ştiam că trebuie să fiu precaută, să mă îndoiesc de intenţiile lui şi să le vorbesc fraţilor Perkin despre el. Până atunci însă, mintea fiindu-mi frământată de suficiente alte probleme şi griji, cel mai bun lucru pe care îl puteam face era să mă întorc în pat şi să dorm. Totuşi, am mai rămas un timp cu privirea aţintită la fotografia luminată de flacăra pâlpâitoare a lumânării, studiind cu atenţie chipul bărbatului, apoi am mai întors-o o dată, pentru a reciti cuvintele de pe dos.

Ceva era în neregulă. Ceva părea a fi anapoda, ca şi. Cum, dintr-o serie întreagă de acorduri muzicale, auzeam o singură notă greşită, dar nu-mi dădeam seama unde anume intervenise eroarea. După un timp m-am scuturat iritată, am pus fotografia la loc şi m-am urcat în pat, spunându-mi că mă lăsam prea mult în voia imaginaţiei.

Pe la sfârşitul celei de-a doua săptămâni de pregătire, ajunsesem să-mi ştiu rolul din scheciul *Ajutorul meşterului tapetar* atât de bine, încât aş fi putut să retrăiesc şi în somn fiecare scenă în parte. Asta însemna, după cum mă asigura Alfie, că ajunsesem să capăt „rutină". De fapt, mi se întâmpla frecvent să mă visez pe scenă, şi de fiecare dată evoluţia mea se încheia dezastruos. Şi nu era zi să nu repet întreg scheciul, fie practic, în sala de repetiţii, fie doar mental, din momentul intrării mele pe scenă, în paşii Mersului Şovăitor, cu găleata de lipici în mână, până în ultima clipă, când ieşeam în paşi lenţi de menuet, împreună cu Ethel. Alfie hotărâse ca finalul să fie acelaşi pentru ambele scheciuri.

Deşi acum nu-mi mai făceam griji în legătură cu dansul „excentric", neliniştile mele se accentuaseră, generate de cele o sută unu detalii minore pe care nu aveam voie să le uit. De exemplu, cum

ajunsesem deja să facem repetiţii cu recuzita din dotare, într-o zi îmi petrecusem două ore cu o planşetă de lemn pe umăr, învăţând să mă rotesc cu o anumită viteză, cu grijă calculată, aşa încât sincronizarea dintre mine şi Ethel să fie perfectă. Ea, aflată cu spatele spre mine, se apleca uşor de mai multe ori pentru a vorbi cu Alfie, care şedea pe jos şi încerca să-şi scoată piciorul din găleata cu lipici.

De fiecare dată când Ethel se apleca, planşeta mea care se mişca circular trecea la o distanţă de numai câţiva centimetri de cocul ei. În ambele roluri pe care le juca, Ethel trebuia să aibă o ţinută demnă, aşa încât planşeta nu trebuia să o atingă. De fapt, ea nu suferea niciodată vreun incident nefericit, dar felul în care scăpa de ele, pe muchie de cuţit, declanşa puternice hohote de râs – cel puţin aşa se întâmplase ori de câte ori o văzusem jucând împreună cu Charlie. Îmi rămânea să descopăr cum vor decurge lucrurile atunci când voi prelua eu rolul lui.

Pe parcursul celei de-a treia săptămâni de pregătire ne-am ocupat dimineţile repetând numărul pe bucăţi, aşa încât fiecare secţiune să poată fi reluată de nenumărate ori. După-amiezile erau destinate interpretării întregului scheci, de la cap la coadă. Ajungeam să-l repetăm chiar şi de zece ori, dar niciodată n-o făceam automat, străduindu-ne mereu să aducem îmbunătăţiri.

Sâmbătă am fost la spital pentru a-i face lui Charlie o ultimă vizită înainte de plecarea în turneu. Pentru aceasta, a trebuit să cerem o aprobare specială, deoarece fiind dimineaţă, vizitatorii nu aveau dreptul să intre în spital, iar în după-amiaza aceleiaşi zile noi porneam spre Nottingham. Harold o luase înaintea noastră pentru a se ocupa de decoruri, de recuzită şi de camerele în care urma să fim găzduiţi.

Spre uşurarea noastră, Charlie nu făcuse niciun fel de complicaţii. Dacă totul mergea bine, peste încă o săptămână avea să fie dus la un spital din Margate, pe coasta estică. Alfie pusese la punct modalitatea de transport; într-un scaun cu rotile, în vagonul de bagaje al trenului, însoţit de o asistentă medicală şi de un brancardier.

În ziua aceea, am prânzit devreme şi am părăsit locuinţa din strada Grant Chambers la ora două. În gara St. Pancras, în momentul în care trenul s-a pus în mişcare, m-am simţit brusc cuprinsă de groază. Ce naiba făceam? Cum de-mi imaginam că pot deveni artistă de varieteu, înlocuindu-l pe Charlie Perkin? Curată sminteală! Bridie Chance nu era decât o fată banală, neîndemânatică. Aproape toată viaţa ei provocase ilaritate înjur, şi nu fiindcă s-ar fi priceput să-i facă

pe oameni să râdă, ci pentru că era genul de persoană care stârneşte zâmbete prin simpla ei apariţie.

— Călătoream cu clasa întâi. În vagonul restaurant puteam bea un ceai bun, dar mă simţeam prea rău pentru a mânca. Eram convinsă că Alfie şi Ethel ştiau prin ce chinuri trec, şi mă bucura faptul că dădeau dovadă de înţelegere, neîncercând să mă aline sau să-mi risipească temerile. Pricepeau, probabil, că acestea erau spaime care, pur şi simplu, trebuie înfruntate şi îndurate. La Nottingham l-am găsit pe Harold aşteptându-ne cu două trăsuri pentru a ne duce bagajele în camerele rezervate. Imediat ce ne-am întâlnit, ne-a raportat cu un aer ursuz că totul era în ordine şi ca încheiase cu directorul de la Royal o înţelegere pentru ca trupa Alfie Perkin şi Compania să poată profita de scena teatrului timp de două ore în dimineaţa zilei de duminică. Luni, avea loc obişnuita repetiţie generală, la care participau atât orchestra, cât şi toate. Trupele trecute în program, dar Alfie voia să jucăm scheciul o dată sau de două ori cu o zi înainte, pentru a mă deprinde cu scena pe care urma să-mi fac debutul în actorie.

— Duminică nu veţi avea orchestră „spuse Harold pe un ton categoric, în timp ce stăteam pe peron aşteptând ca un hamal să coboare bagajele din tren. Dar cu o juma' de coroană l-am convins pe un pianist de la Taverna lui Dooley, domnule Perkin.

— Într-o bună zi ai să mă ruinezi, Harold, răspunse Alfie. Bine, nu contează. Camerele pe care ni le-ai rezervat la pensiunea doamnei Pratt sunt onorabile?

— Nu sunt rele. A dumneavoastră nu-i prea mare, dar pentru doamna P. Şi domnişoara Bridie am găsit o dublă drăguţă. Cea pe care o împărţiţi de obicei cu Charlie.

— Perfect. Eu nu-mi folosesc camera decât atunci când dorm. Ah, bună ziua, Maggie. Ce faci, puişor? Ultimele cuvinte Alfie le adresase unei tinere brunete, foarte frumos îmbrăcată, care coborâse din alt vagon şi se apropiase de noi, urmată de un hamal ce transporta un cufăr de dimensiuni considerabile. Ea se opri să-i răspundă.

— Bine, Alfie. Îmi pare rău pentru Charlie. Am auzit că l-ai înlocuit cu o fată…?

Pekin îşi împinse bărbia spre mine" şi spuse:

— Corect. O prietenă de-a noastră, Bridie Chance.

În timp ce el vorbea, mi-am amintit cine era femeia:

Margaret Dane, o actriţă tragicomică pe care o urmărisem din

culisele Metropolitanului când văzusem pentru prima dată cel de-al doilea scheci al lui Alfie. *Ajutorul meşterului tapetar*. Auzindu-mi numele, ea mă privi curioasă şi întrebă:

— Chance? Nu este vorba de bărbatul acela care…?

Margaret Dane se opri, dar Alfie replică:

— Da, Maggie.

Atunci, tânăra îmi adresă un zâmbet de scuze:

— Îmi pare rău. Noroc alături de „Alfie şi Compania”!

— Mulţumesc, i-am răspuns, după care, cu o înclinare prietenească din cap, Margaret şi-a continuat drumul.

— Te-a deranjat, Bridie? mă întrebă Alfie în şoaptă.

Am dat din cap.

— Nu. Chestiile astea nu mi se mai par importante.

— Perfect. Vei descoperi că nu sunt importante nici pentru marea majoritate a viitorilor tăi colegi. Cei care lucrează în teatrul de revistă au probleme mai serioase pentru care trebuie să-şi facă griji.

— Am văzut-o la Metropolitan, nu-i aşa?

— Da, dragă, îmi răspunse Ethel. A susţinut primul număr de după pauză.

Alfie făcu o grimasă.

— De obicei procedează aşa. Sărmana Maggie nu prea are ea talent, dar e fată bună. Se pare că este singura, adăugă el după ce privi în jur.

— Singura? am repetat, neştiind ce vrea să spună.

— Singura, cu excepţia noastră, care a sosit astăzi. Cei mai mulţi actori vor veni mâine, pentru că diseară susţin la Londra ultimul spectacol al săptămânii. Probabil că Maggie a fost în relaş. Oare ce se întâmplă cu bagajele? Văd că nu le coboară din tren.

— Ăia trei hamali nu fac altceva decât să caşte gura la vagon, spuse Harold iritat. Uitaţi-vă la ei! Mă duc să-i trezesc, domnule Perkin.

— Nu, stai puţin, uite-i că scot un cal.

Întorcându-ne privirile spre capătul respectiv al peronului, am văzut cu toţii un cal splendid care cobora dintr-un vagon, dotat cu o boxă pentru animale. Era un murg care păşea cu aroganţa imperturbabilă a unei creaturi conştiente de superioritatea sa. Iniţial n-am putut să-l văd pe bărbatul care îl ţinea de frâu, mascat fiind de trupul animalului. O clipă mai târziu însă, omul se săltă în şa, le spuse ceva hamalilor şi pomi de-a lungul peronului în direcţia noastră.

Necunoscutul purta pantaloni strâmţi, o cămaşă colorată şi un sacou din piele fină, iar picioarele lungi îi erau sprijinite în nişte scări joase. Pe cap avea o pălărie neagră, cu bor larg şi calotă joasă – genul purtat de aşa-numiţii *gaucho* din America de Sud, genul pe care nu-l mai văzusem decât în visul avut de două ori la Latchford Hall… dacă, într-adevăr, fusese vorba de un vis.

10

— Ooh, ia te uită ce tip! N-am mai văzut aşa ceva! exclamă Ethel.

— Nici eu, recunoscu Alfie. Eram plecaţi în turneu când a sosit la Londra trupa Vestul Sălbatic, din care făcea parte şi acel… Buffalo Bili. Ţii minte? Este exact ceea ce americanii numesc un „cow-boy", trebuie să fi auzit de cowboy, cu toate cărţile alea pe care le citeşti!

— Nu citesc cărţi de genul ăsta, spuse Ethel indignată. Ooh, ba da, dacă mă gândesc bine, odată, când n-am avut altceva la îndemână, Charlie mi-a oferit o chestie care, sincer, semăna mai mult a revistă. Era scrisă de un tip pe nume Buntline şi avea poze. Ooh, pe cinstea mea, nu scria acolo decât despre împuşcarea proscrişilor, a indienilor şi a altora de genul ăsta.

Eram vag conştientă de discuţia lor, deoarece, cu privirea aţintită la călăreţul care se apropia, făceam eforturi disperate ca faţa mea expresivă să nu dea în vileag consternarea amestecată cu teama ce mă cuprinsese. Acum îl distingeam pe necunoscut mult mai bine: Era înalt, cu membre suple şi tenul foarte bronzat, asprit de vânturi. De sub borul pălăriei ieşea un păr des, destul de lung, de culoarea spicelor. Mustaţa, tot blondă, dar un pic mai închisă era tunsă scurt şi i se întindea până la colţurile buzelor, de unde se întorcea puţin în jos, aşa cum nu mai văzusem niciodată.

— Mă întreb ce-o face un cow-boy în Nottingham, medită Ethel cu voce tare. Este ciudat, Alfie, nu crezi?

— Păi, da, aş crede, recunoscu el, dacă tipul ăsta n-ar fi Nathan McFee.

— Cine?

— Un yankeu. Am auzit de el de la Jimmy Samuels, agentul nostru. Cică ar prezenta un număr inedit, cu un cal şi un lasou… Ştii tu, frânghia aia… Jimmy susţine că va fi o adevărată bombă. În turneul ăsta, Mcfee este pe la coada afişului pentru că-i nou, dar Jimmy zice să-i dăm numai un an şi va ajunge în topul primilor cinci.

Puteam vedea deja că ochii străinului erau de un albastru foarte

intens. La colţurile lor se formaseră două labe. De gâscă, aşa cum văzusem la pescarii din Southwold, adică la nişte oameni care obişnuiau să-şi aţintească mult timp privirea spre întinderile nesfârşite ale mărilor. Necunoscutul călărea perfect relaxat. Nu mai văzusem până acum un individ atât de placid. Bărbia lui pătrăţoasă era rasă exemplar, nasul arăta de parcă i-ar fi fost spart o dată, demult, iar de la tâmplă până spre mijlocul obrazului avea o cicatrice subţire, albicioasă.

Mi-aş fi putut exprima surprinderea în orice fel, dar, fiind Bridie Chance, am scos nişte cuvinte aiurite, lipsite de orice sens:

— Asta nu e pălărie de cow-boy, ci de *gaucho*.

— Cum?

N-am mai răspuns deoarece, apropiindu-se de noi „bărbatul înclină capul şi ridică o mână leneşă la borul pălăriei, spunând:

— Bună ziua, doamnelor. Apoi ochii albaştri i se opriră politicoşi asupra lui Alfie. Domnule…

— Bună ziua, prietene! Nathan McFee?

Bărbatul zâmbi, trase de dârlogi pentru a opri calul, sări din şa şi îşi scoase pălăria.

— V-am recunoscut, domnule Perkin. V-am văzut numărul de mai multe ori. Totuşi, nu mi-am închipuit că mă ştiţi.

Vocea îi era pătrunzătoare, iar vorbirea tărăgănată, cu o plăcută nuanţă nazală care îmi amintea de o colegă americană de la Girton.

— Jimmy Samuels a pomenit ceva despre reprezentaţia dumneavoastră. Unde veţi sta, domnule Mcfee?

— Pentru cât voi zăbovi în Nottingham, Jimmy mi-a rezervat o cameră la o anume doamnă Pratt, răspunse Nathan Mcfee, folosind pronunţia americană.

— Ah, vă veţi simţi bine la mama Pratt, îl asigură Alfie. Are o pensiune foarte frumoasă, frecventată numai de actori. Noi tragem întotdeauna la ea. Apoi, aruncând o privire rapidă spre doi hamali care se apropiau cu cuferele noastre: Suntem aşteptaţi de două trăsuri, aşa încât am fi bucuroşi să vă ajutăm cu bagajele.

Timp de o clipă, Nathan Mcfee îl studie pe Alfie în tăcere, după care dădu încet din cap, recunoscător pentru ofertă.

— Amabil din partea dumneavoastră, dar am obiceiul să călătoresc fără prea multe bagaje. Şi Mcfee întinse o mână puternic bronzată spre genţile agăţate de şa. Pentru principalele necesităţi am

aici tot ce trebuie. Când voi dori altceva, voi cumpăra de pe drum. În schimb, dacă îmi permiteţi, vă voi urma bucuros trăsura. Aş scăpa de chinul bâjbâielii în căutarea locuinţei doamnei Pratt.

— Chiar vă rog să ne urmaţi. Şi să ştiţi, domnule Mcfee, că sperăm cu toţii să repurtaţi un mare succes cu numărul dumneavoastră.

— Ei, vă mulţumesc, domnule. Americanul se gândi un moment, apoi continuă: Sunt nou în teatrul burlesc, sau music-hall după cum îl numiţi voi, şi n-am ambiţii mari. Cum însă mi-am dorit dintotdeauna să vă vizitez tara, iată-mă aici.

Spectacolul nu-i decât o metodă de a câştiga ceva bani în timp ce mă plimb în lungul şi-n latul ei.

Alfie râse.

— Atunci, sunteţi norocos că puteţi apărea pe scenă cu un număr pe care îl aveţi la degetul cel mic.

Hamalii trecură pe lângă noi, împingând cărucioarele. Nathan Mcfee şi Alfie se retraseră cu un pas schiţând o plecăciune uşoară în faţa noastră, în timp ce Ethel şi cu mine i-am salutat cu o scurtă înclinare a capului, urmându-i apoi pe hamali. Astfel, într-un adevărat alai, am străbătut aleea pietruită şi am ieşit din gară. Vocea lui Nathan Mcfee ajunse din spate până la urechile mele:

— Am auzit cu regret de accidentul suferit de camaradul dumneavoastră mai tânăr, domnule. A fost, într-adevăr, un mare nenoroc.

— A fost, îl aprobă Alfie. Totuşi, avem un înlocuitor de primă clasă pentru Charlie.

— O fată, mi-a destăinuit domnul Samuels.

Ne-am oprit lângă cele două trăsuri care ne aşteptau.

Şi Alfie spuse:

— Corect. Aceasta e tânăra în cauză. Apoi pocni degetele, enervat. Ei, am uitat bunele maniere, neprezentându-vă aşa cum se cuvine. Doamna este sora mea, Ethel, mama lui Charlie, iar domnişoara e o veche prietenă de familie, Bridie Chance, cea care pentru moment va juca în locul lui Charlie.

Nathan Mcfee făcu o nouă plecăciune, nu prea adâncă.

— Doamnă Perkin, îmi pare bine de cunoştinţă. Admir rezultatele pe care le-aţi obţinut în domeniul comediei.

Ochii lui albaştri se opriră apoi asupra mea, dar n-am putut citi

nimic în ei.

— Domnişoară Bridie, este o plăcere să vă întâlnesc. Vă doresc tot norocul din lume.

Ethel se îmbujorase, încântată. Eu am făcut o mică reverenţă, dar mi-am prins tocul în tivul rochiei şi mi-aş fi pierdut echilibrul dacă Nathan Mcfee nu ar fi întins rapid braţul lung, prinzându-mă de cot. Era uimitor de rapid pentru cineva care se mişca atât de alene…

Desigur, într-o asemenea împrejurare aş fi putut încerca să-mi păstrez demnitatea, însă înainte de a realiza ce fac, am oftat, am rotit disperată ochii şi m-am trezit spunând:

— Oh, Doamne! Vă mulţumesc, domnule Mcfee.

Eliberându-mi braţul, el schiţă un rânjet privindu-mă totuşi prietenos.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnişoară. Americanul se aplecă să-şi ridice pălăria, căreia îi dăduse drumul din mână, şi o lovi de coapsă scuturând-o de praf, în timp ce eu am dat glas unei alte remarci, complet deplasate:

— Cu siguranţă, aceasta nu este o pălărie de cow-boy, domnule Mcfee, ci de *gaucho*, nu-i aşa?

— Bridie e o domnişoară foarte educată, interveni Alfie cu o oarecare mândrie. Fata asta ştie multe lucruri.

Îngândurat, Nathan Mcfee îşi privi îndelung pălăria.

— Corect, domnişoară Bridie. Este, într-adevăr, o pălărie de *gaucho*, dar bănuiesc că, oricum, un *gaucho* e tot un cow-boy.

— Da, presupun. Să deduc că veniţi din Argentina, domnule Mcfee?

El dădu din cap.

— Nu, domnişoară, răspunse amabil. M-am născut în Wyoming. Şi sunt un pribeag care, într-adevăr, şi-a petrecut câţiva ani în pampasul ce se întinde la sud de Gran Chaco. Mcfee îşi ridică pălăria cu intenţia de a şi-o pune pe cap şi zâmbi. Întotdeauna am avut senzaţia că arăt mai bine cu asta decât cu un Stetson.

Harold, care până atunci supraveghease încărcarea bagajelor, se apropie şi îi aruncă străinului o privire dezaprobatoare.

— Eu n-aş purta aşa ceva nici dacă aş fi plătit. În America obişnuiţi să jucaţi crichet?

— Crichet? Am auzit de jocul acesta, prietene, dar nu ştiu prea multe despre el. N-aş putea zice că prin zonele prin care am rătăcit am

dat peste mulţi iubitori de crichet.

Harold pufni uşor.

— În fine, asta este. Bine, domnule Perkin, sunt gata. Zăbovim pe aici toată ziua?

Pensiunea doamnei Pratt se afla într-o clădire înaltă, cu patru etaje, la o distanţă de maximum o jumătate de milă de Teatrul Royal, pe scena căruia urma să jucăm în seara zilei de luni. Camera pe care trebuia s-o împart cu Ethel era mare şi plăcută. Nu aveam apă caldă curentă; dar la numai cinci minute după sosirea noastră, camerista se grăbise să ne aducă un recipient mare de aramă, plin cu apă fierbinte. În încăpere exista un lavabou de dimensiuni considerabile, ascuns după un paravan, iar la capătul culoarului se afla o sală de baie.

Ethel pălăvrăgea fericită cu vocea ei stridentă, nesolicitându-mi niciun comentariu. Profitând de ocazie, am tăcut pentru a mă gândi în linişte la Nathan Mcfee. Sau mai degrabă pentru a mă întreba ce pot să cred despre acest om. Faptul că acasă visasem că văd un călăreţ nocturn cu pălărie de *gaucho* şi că acum întâlneam un bărbat asemănător, incontestabil singurul din Anglia care purta o asemenea pălărie, era extraordinar. Iar dacă ceea ce mi se întâmplase la Latchford Hall nu fusese un vis, faptul în sine devenea şi mai extraordinar.

Vocea lui Ethel reuşi să ajungă până la mine.

— Nu ştiu ce crezi tu, Bridie, dar eu am chef să mă culc mai devreme în seara asta. Am muncit cu toţii din greu şi socotesc că, având în vedere tot ceea ce trebuie să facem mâine, este cazul să ne odihnim bine în noaptea asta.

Mâine… Mâine era duminică, ziua repetiţiilor suplimentare ale trupei Alfie Perkin şi Compania, ultima dinaintea celei în care trebuia să fac faţă unei încercări îngrozitoare. Instantaneu, toate celelalte gânduri mi s-au şters din minte şi am simţit că sângele îmi îngheaţă în vene. Nathan Mcfee şi pălăria sa încetaseră să existe pentru mine. Eram din nou sub stăpânirea unei frici teribile.

Duminică dimineaţa, la ora zece, mă aflam pe scena Teatrului Royal. Uitându-mă la rândurile de scaune goale ale stalurilor şi lojelor, apoi la cele de la balcon, mă străduiam să-mi determin muşchii feţei să mimeze una dintre figurile atât de mult exersate. Dar toate încercările erau inutile, de parcă obrajii mei împietriseră deodată. Era pentru prima dată în viaţa mea când nu puteam adopta nicio expresie.

Am repetat scheciul iarăşi şi iarăşi, fără ca Alfie şi Ethel să ridice vocea până la nivelul cerut de o reprezentaţie publică. Reg, un pianist pe jumătate beat, apăsa pe clape în momentele potrivite, iar eu mimam, dansam şi făceam grimase, dorindu-mi ca piciorul rupt să fi fost al meu, nu al lui Charlie.

Spre sfârşitul dimineţii am izbutit să trec de bariera disperării şi să cad într-un fel de uitare cenuşie. Starea aceasta îmi permitea să nu mai ţin cont de nimic, motiv pentru care am început să evoluez mai bine. Pentru ultimele două repetiţii ne-am pus costumele şi, făcând uz de recuzită, am jucat scheciul de la un capăt la altul, fără pauză. Iar în final, Alfie nu părea deloc nemulţumit.

— Când n-ai niciun spectator este mult mai greu, spuse el. Adică, sincer, oamenii care te privesc fac parte din spectacol. Între tine şi ei se creează o anumită legătură, reacţiile ambelor părţi fiind dependente unele de altele, şi atunci îţi poţi alege mult mai bine momentele intervenţiilor. Ai să vezi, Bridie, prezenţa publicului va schimba situaţia.

Eram convinsă că prezenţa publicului va schimba situaţia, dar tocmai această schimbare mă înspăimânta. În ciuda temerilor mele însă, Ethel începu să trăncănească veselă şi părăsi degajată scena, fără a avea aerul că o nelinişteşte ceva.

Împreună ne-am îndreptat spre cabina care ne fusese repartizată. Dimensiunea şi poziţia cabinei unui actor depinde de reputaţia acestuia, iar a noastră era considerată destul de mare, deşi mie mi se părea de-a dreptul minusculă, mai ales că ne hotărâsem s-o folosim toţi trei. Era o decizie pe care o luasem în ciuda faptului că, după ce ratasem ocazia de a obţine două cabine separate pentru companie, ne mai rămăseseră totuşi două soluţii: fie ca Ethel şi cu mine să optăm pentru cabina comună a femeilor, lăsându-i-o lui Alfie pe cea a companiei, fie ca Alfie să utilizeze cabina comună a bărbaţilor, cedându-ne-o nouă pe cealaltă. În fiecare seară, Alfie urma să-şi pună costumul şi să se machieze cu mult timp înainte de apariţia noastră pe scenă, apoi să elibereze cabina pentru a ne permite şi nouă să ne pregătim de spectacol.

După reprezentaţie, ordinea se inversa fiindcă eu ieşeam din scenă mânjită peste tot cu pastă de lipit, exact ca acum, după aceste repetiţii de duminică. Treaba se rezolva ducându-mă direct în cabină, unde se afla într-un colţ o cădiţă scundă, ascunsă după un paravan.

Harold era cel ce avea grijă să fie umplută cu apă. Acolo îmi puteam scoate costumul, pe care tot Harold îl ducea mai târziu la spălat şi călcat. Mă cufundam apoi în cădiţă şi mă frecam bine cu buretele pentru ca, în cele din urmă, să mă pot îmbrăca cu hainele, care îl transformau pe ajutorul meşterului tapetar în Bridie Chance.

La sfârşitul repetiţiilor am constatat că în cabină totul era pregătit. Şi în timp ce stăteam în cadă, am auzit-o pe Ethel întrebându-mă pe un ton ridicat:

— Te-ai murdărit şi pe păr, draga mea?

— Nu. N-am păţit nimic, îţi mulţumesc pentru grijă.

Alfie se pricepe la chestia asta. Îmi îndeasă bine şapca pe cap înainte de a mă unge. Pe păr nu ajunge niciun strop… Oh, Ethel, mi-e atât de frică de ziua de mâine…

— Îmi dau seama ce simţi. Nu voi uita niciodată prima mea apariţie pe scenă. Oh, Dumnezeule, am crezut că o să mor! Dar este o încercare pe care trebuie s-o treci, Bridie. După aceea va interveni obişnuinţa. Câteodată, după o evoluţie bună, este chiar plăcut să ieşi la rampă când spectatorii pe care i-ai făcut să râdă te recompensează generos cu aplauze. E foarte frumos. Le poţi simţi mulţumirea prin toţi porii. Ce vrei să faci astăzi, dragă?

— Nu ştiu… A, ba da, mi-ar plăcea să mă plimb vreo oră în afara oraşului. A trecut mult timp de când n-am mai văzut zonele rurale decât din tren şi le duc dorul.

— Bine. Să vedem ce spune Alfie, dar mi-e teamă că este prea ocupat pentru a ne însoţi.

Perkin era pe scenă, unde continua să discute cu Harold unele detalii cu privire la iluminare decoruri, bucăţi muzicale şi intervenţiile sufleurilor. Şi acum, în ultimul moment, îl mai preocupa o problemă în legătură cu diferenţa de dimensiuni dintre scenă şi decorurile noastre. Alfie considera că lărgimea scenei necesită mărirea „camerei” prin instalarea celor doi pereţi laterali sub un unghi mai deschis.

— Îmi cereţi chestia asta ori de câte ori jucăm în Nottingham, se tângui Harold, cu un suspin…

— Ei, de data asta n-o să ne limităm doar la a o spune, ci o s-o şi *facem*.

— Dar se vor modifica toate distanţele pe care le ştie domnişoara Bridie!

— Se descurcă ea, spuse Alfie. La drept vorbind, chiar ar avea

nevoie de un spaţiu ceva mai mare. Are picioarele lungi şi presupun că se simte cam stânjenită în mişcări.

— Păi, îmi va lua toată ziua… declară Harold ursuz.

— Atunci, hai s-o lăsăm aşa. Da, Ethel? Vrei să vorbeşti cu mine?

Auzind că ne-ar plăcea să ne petrecem după-amiaza în afara oraşului, Alfie clătină din cap, dând pentru prima dată

— Cel puţin de când îl cunoşteam eu – semne de nerăbdare.

— Ei drăcie, Ethel, fii înţelegătoare! Am prea multe lucruri de făcut. Nu puteţi merge singure?

— Păi, Alfie, n-am vrea să ne închidem într-o trăsură. M-am gândit că tu ai putea închiria un faeton să ne duci undeva…

— Nu, te rog, nu te deranja, Alfie… am intervenit, dar am fost întreruptă de o voce tărăgănată, venită din fundul sălii, cu un accent pur american:

— Sper că-mi veţi scuza; această imixtiune, domnule Perkin, dar să ştiţi că mi-ar face plăcere să le însoţesc pe cele două doamne. Şi eu aş avea chef să ies astăzi din oraş, ca să văd împrejurimile.

Ne-am uitat peste şirurile goale de scaune şi am văzut silueta înaltă a lui Nathan Mcfee, care tocmai se ridicase în picioare. Pălăria de *gaucho* îi lipsea de pe cap, în schimb, la gât, peste cămaşa albă, avea un batic verde-închis.

— Salut, camarade! strigă Alfie. N-am ştiut că eşti aici.

Bărbatul cel înalt străbătu cu paşi lenţi culoarul central, cu pălăria în mână.

— Am venit pentru a mă deprinde cu sala. N-am vrut să vă deranjez, aşa încât m-am aşezat şi v-am urmărit în linişte ultima repetiţie.

Ajuns la fosa orchestrei, Mcfee se opri şi ridică privirea spre noi, cu un zâmbet liniştitor.

— Abia m-am stăpânit să nu izbucnesc în hohote zgomotoase de râs, spuse el, după care se uită direct la mine şi adăugă: Vă veţi descurca, domnişoară Bridie. Vă veţi descurca de minune.

Agăţându-mă de firicelul de speranţă pe care mi-l dăduse acest om, am simţit o vagă uşurare şi i-am răspuns la zâmbet cu faţa luminată de plăcere.

— Nădăjduiesc că vorbiţi serios, domnule Mcfee.

Sigur că da, domnişoară.

Alfie se scarpină în cap şi întrebă:

— Ce zici, Ethel? Vreţi să mergeţi cu domnul Mcfee?

Ethel, care se îmbujorase puţin, îşi înghiţi cu greu un chicot:

— Ooh, păi da, ar fi foarte frumos, nu?

— Consider că, într-adevăr, va fi o plimbare plăcută, spuse Nathan Mcfee, apoi se întoarse spre Alfie. La grajdul în care îl ţin pe Lucifer există trăsuri decapotabile de închiriat. Imediat după ce doamnele vor fi prânzit, voi fi gata să le iau. Promit să am mare grijă de ele, domnule Perkin. Sunt un bun vizitiu.

Alfie zâmbi.

— Fără doar şi poate, fiule.

La ora două, Mcfee ne aştepta în faţa pensiunii doamnei Pratt. Între timp, probabil se interesase de ruta cea mai scurtă, deoarece doar după treizeci de minute străbăteam deja agale o potecă largă, ce traversa pădurea. Mugurii timpurii începuseră să împestriţeze ramurile întunecate ale copacilor. Ethel pălăvrăgise aproape necontenit în primele douăzeci de minute de drum, după care, somnoroasă, se cufundase într-o tăcere adâncă. Nathan Mcfee conducea trăsura cu mâini sigure şi vorbea puţin, murmurând când şi când câte o comandă menită să fie auzită doar de urechile cailor. Omul acesta părea mulţumit cu privirile fugare pe care le arunca înjur, în stilul său detaşat, priviri care îi permiteau, aparent, să intercepteze toate mesajele mirificului peisaj rural.

Treptat, am început să mă simt ceva mai în largul meu. Pacea şi frumuseţea acestei zile de primăvară timpurie îmi domoleau tensiunea interioară. Mă bucuram că ieşisem din oraş. Din când în când inspiram adânc; din ziua în care plecasem din Suffolk nu mai avusesem ocazia să respir un aer atât de curat. După o jumătate de oră, razele soarelui au reuşit să străpungă un norişor alb, mai subţire, încălzind plăcut atmosfera şi pătând pajiştea cu umbrele negricioase ale copacilor.

Nathan Mcfee se întoarse pe jumătate spre noi şi întrebă politicos:

— Doamnelor, vă deranjează dacă fumez?

Îi răspunse Ethel, care se smulse brusc din picoteală:

— Deloc. Vă asigur că îmi place mirosul de tabac.

— Domnişoară Bridie?

— Vă rog, fumaţi.

De undeva, de sub sacou, Mcfee scoase o ţigară, o puse între; buze şi, o clipă mai târziu, folosindu-se de aceeaşi mână, dădu la iveală

un chibrit pe care îl frecă de talpa cizmei. Cum era pe jumătate întors spre mine, când şi-a aprins ţigara am văzut că aceasta era subţire şi maronie, exact ca mucurile pe care le găsisem în grădina casei noastre din Latchford Hall.

Constatarea m-a mirat, dar nu mi-am arătat nedumerirea. Rămăsesem cu privirea aţintită la umerii largi, amintindu-mi de cele două ocazii în care îl văzusem sau îl visasem pe acel călăreţ nocturn. Prima dată vederea lui mă înfiorase, a doua oară, îmi indusese o ciudată stare de linişte. Dar nu i-am pus nicio întrebare lui Mcfee, fiindcă nu ştiam cum ar trebui să încep.

Zece minute mai târziu, vizitiul nostru opri caii. Ajunsesem la capătul potecii. De aici se desprindea un mănunchi întreg de cărări înguste. Coborând de pe capră, Mcfee începu să se plimbe încet înainte şi înapoi. Din când în când trăgea câte un fum din ţigară şi admira peisajul din jur. La un moment dat, când privirile noastre s-au întâlnit, am vrut să spun ceva, dar el m-a oprit ridicând un deget şi mi-a făcut semn cu bărbia spre Ethel. Întorcând capul, am văzut că prietena mea avea ochii închişi. Mai mult decât atât, moţăia, cu toate că stătea cu spatele perfect drept. O mai surprinsesem într-o astfel de situaţie la cele mai curioase ore din zi. Fără niciun fel de probleme, Ethel era în stare să închidă ochii, să-şi lase bărbia în piept şi să aţipească fie şi numai pentru zece minute. Odată Alfie declarase cu o oarecare mândrie: „Cred că sora mea poate dormi şi în picioare, ca un cal”.

Am întins mâna spre Nathan Mcfee şi el m-a ajutat să cobor din faeton. Când ne-am îndepărtat câţiva paşi, am spus încet:

— Cred că v-ar plăcea să vă dezmorţiţi picioarele, domnule Mcfee. Poate că ar merita să ne plimbăm puţin.

— Desigur, domnişoară.

Rămânând în raza vizuală a lui Ethel, în cazul că s-ar fi trezit între timp, am luat-o cu pas domol pe cărăruia plină de iarbă, parcurgând vreo sută de iarzi în tăcere – o tăcere care nu era nici pe departe stânjenitoare. Abia în momentul în care ne-am întors, am spus zâmbitoare:

— Astăzi suntem amândoi foarte tăcuţi, domnule Mcfee.

— Sper că nu mă consideraţi nepoliticos, domnişoară

Bridie. Am crezut că sunteţi preocupată de unele probleme şi n-am vrut să vă deranjez.

Am suspinat adânc şi am schiţat o grimasă crispată, care l-a

făcut să clipească nelămurit.

— Mă preocupă ziua de mâine, când voi apărea pentru prima dată în faţa publicului. De aceea, mă bucură orice „deranj”. N-am deschis discuţia socotind că nu sunteţi un om prea vorbăreţ.

— Păi, cred că, într-adevăr, uneori nu sunt prea vorbăreţ. Alteori, însă, sunt de-a dreptul limbut.

Acum ne întorceam spre trăsură, tot agale, iar Mcfee se uita de jur-împrejur cu acelaşi aer mulţumit pe care îl observasem şi mai devreme.

— Poate că unul dintre motivele tăcerii mele este şi faptul că am încercat să absorb întreaga frumuseţe a peisajului, încă din primele săptămâni pe care le-am petrecut în Anglia m-am îndrăgostit de natura de aici, spuse Mcfee trăgând adânc aer în piept, de parcă ar fi vrut să savureze miresmele înconjurătoare. Am văzut deşerturi, munţi şi câmpii, toate frumoase şi primitoare în felul lor, dar pădurile şi potecile Angliei, dealurile dulci şi pajiştile verzi m-au fermecat, domnişoară Bridie. Nu mă mai satur să admir totul.

L-am privit şi am observat că ochii lui albaştri, care continuau să privească cercetători în jur, se încălziseră. Şi mi-am dat seama că spusele lui erau sincere.

— În niciun colţ al Americii nu există asemenea peisaje? l-am întrebat.

— O, evident că există, domnişoară. Mi s-a spus că priveliştea din New England seamănă din foarte multe puncte de vedere cu cea de aici. Dar eu nu am fost acolo. Cu excepţia acelei scurte incursiuni în Argentina, am trăit şi am muncit în vest. Brusc, pe faţa lui Mcfee apăru un zâmbet. Imediat ce mă voi întoarce în State, voi da cu siguranţă o fugă până în New England şi, dacă peisajul de acolo este aşa cum se spune, atunci acela va fi locul în care îmi voi cumpăra o fermă atunci când voi hotărî să mă aşez la casa mea. Vreau ca relieful să fie blând şi nu prea înalt, pământul verde, iar florile frumos mirositoare.

Surprinsă, am exclamat:

— Asta-i bună, domnule Mcfee, sunteţi un visător!

El râse.

— Majoritatea văcarilor americani sunt nişte visători, domnişoară. Toţi visează cu ochii deschişi.

Ne-am oprit la o distanţă mică de faetonul în care Ethel continua să doarmă stând în capul oaselor şi ne-am întors pentru a mai

parcurge o dată acelaşi drum.

— Sper ca visul dumneavoastră privitor la ferma din New England să se transforme în realitate, domnule Mcfee.

— Vă mulţumesc, domnişoară Bridie.

— Nu păreţi îngrijorat pentru numărul pe care îl veţi prezenta mâine. Dar, desigur, dumneavoastră nu sunteţi un începător ca mine. La prima apariţie scenică aţi fost neliniştit?

— N-am fost. Bănuiesc că explicaţia e simplă: slavă Domnului, scopul meseriei mele nu este acela de a-i face pe oameni să râdă. Dacă ar fi fost aşa, aş fi preferat mai degrabă să cad de pe spinarea unui catâr decât să ies în faţa publicului. Mcfee chicoti şi dădu din cap, astfel încât claia lui de păr auriu străluci în soare. Nu, eu nu fac decât lucruri uşoare, cu care sunt deja obişnuit. Învârtesc frânghia, arăt câteva trucuri cu Lucifer şi cu asta – basta. Treaba la care v-aţi angajat, spre binele domnului Perkin, ar determina aproape pe oricine să-şi iasă din minţi, dacă îmi scuzaţi expresia. În special pe o tânără fără pic de experienţă scenică. Aveţi mult curaj, domnişoară Bridie…

— Oh, adevărat, aproape că mă sperie ce spuneţi. O fac numai pentru că îi datorez multe domnului Perkin.

— Ăsta-i curaj, domnişoară. Curaj pe care l-aţi demonstrat şi în alte împrejurări.

— Alte împrejurări? Nu înţeleg.

El ezită.

— Păi… sper că nu vă ofensez vorbind despre aşa ceva, domnişoară Bridie, dar vă cunosc povestea.

Am mai făcut vreo cincizeci de paşi până când să pot deschide din nou gura.

— Vreţi să spuneţi că aţi citit articolele care au fost publicate în ziare?

Mcfee răspunse afirmativ printr-o înclinare a capului.

— Pe vremea aceea, mă aflam în Anglia. Probabil că situaţia a fost foarte neplăcută pentru dumneavoastră, spuse el, apoi se uită la mucul de ţigară şi îl aruncă.

Privindu-l cum cade în iarbă, descriind un arc de cerc prin aer, mi-am amintit de micul punct luminos pe care îl văzusem în întuneric de la fereastra dormitorului meu… punct care descrisese o curbă asemănătoare, urmat de o coadă de mici scântei.

— Domnule Mcfee, aţi fost vreodată în satul Wynford din ţinutul

Suffolk?

Vorbind, mă oprisem şi mă întorsesem cu faţa spre el, pentru a-l obliga să-mi urmeze exemplul şi, astfel, să se uite la mine.

Ridicând privirea, am observat pe chipul lui o vagă urmă de îngrijorare. Imediat însă, un fel de voal îi acoperi ochii.

— Wynford? spuse el cumpănind bine fiecare cuvânt în parte. Da, cred că este posibil să fi trecut prin preajmă în cursul anului trecut, când am fost în Suffolk.

— Îmi permiteţi să vă întreb unde aţi stat, domnule Mcfee?

— Din câte îmi amintesc, într-un sătuc mic, numit Thetcham. A fost exact în perioada în care aţi avut necazul acela. Atunci am citit articolele.

— Lucifer era cu dumneavoastră?

Fata lui se lumină de un zâmbet senin.

— Evident. Am apărut împreună într-un spectacol în Norwick. Apoi ne-am bucurat de o scurtă pauză, aşa încât am rămas acolo pentru a vizita pe îndelete regiunea.

— N-aţi avut niciun alt motiv?

Sprâncenele lui Mcfee se ridicară puţin.

— La ce alt motiv vă puteţi gândi, domnişoară? După cum v-am mai spus, m-am îndrăgostit de zonele rurale ale Angliei.

— Da. Vă rog să mă scuzaţi că sunt atât de curioasă, dar aveţi obiceiul de a călări noaptea?

— Oh, sigur! Noaptea, lumea arată cu totul altfel. Este o altfel de experienţă. Când mânam vitele, îmi plăcea întotdeauna să rămân treaz până la ziuă pentru a le supraveghea. Scuzaţi-mă, dar păreţi teribil de înverşunată, domnişoară Bridie.

— Oh, îmi pare rău. Ba nu, nu-mi pare rău. Sincer, trebuie să vă întreb… Aţi traversat vreodată, noaptea, pământurile casei mele, Latchford Hall?

Timp de câteva secunde, Mcfee păru a-şi scormoni cu zel memoria, după care dădu încet din cap.

— Este posibil, domnişoară. Câteodată îl las pe Lucifer să rătăcească pe unde are chef, spuse el, apoi mă privi neliniştit, în ciuda voalului opac care continua să-i acopere ochii. Sper că nu v-am supărat trecând din greşeală pe lângă locuinţa dumneavoastră, nu?

Îi pusesem un şir întreg de întrebări, iar acum, deodată, mă trezeam că nu mai am replică. Nathan Mcfee, un american care în

trecut fusese văcar şi care îndrăgea pălăriile de *gaucho*, stătuse la Thetcham, la o distanţă de numai cinci mile vest de casa mea, exact în perioada în care familia noastră fusese lovită de dezastru. Omului îi plăceau zonele rurale engleze şi obişnuia să călărească noaptea. Îl văzusem de două ori pe domeniul nostru, aparent numai din cauza calului său, Lucifer, care, din întâmplare rătăcise pe acolo.

Nimic imposibil. Cu toate acestea, eram convinsă că Nathan Mcfee îmi ascundea ceva. I-am mai studiat chipul bronzat timp de câteva secunde, încercând să-i citesc gândurile, însă răbdarea politicoasă pe care am văzut-o întipărită acolo nu mi-a spus nimic. În cele din urmă, l-am întrebat:

— Mi-aţi mai putea destăinui ceva, domnule Mcfee?

El dădu din cap.

— Păi, nu, domnişoară. Nu mai am ce să vă destăinui. Din moment ce vom fi vecini pentru o scurtă vreme, am considerat că este corect să vă spun ceea ce ştiu. Asta-i tot. Să nu mă consideraţi prea îndrăzneţ, dar sper că mă veţi putea privi ca pe un prieten.

Un clopoţel de alarmă răsună adânc înăuntrul meu. Dumnezeu ştie de unde, îmi veni în minte gândul că Nathan Mcfee putea deveni fie un foarte bun prieten „fie un foarte înspăimântător duşman. Alungând această idee, am zâmbit şi am spus:

— Vă mulţumesc, domnule Mcfee. Sunteţi sigur că nu vă deranjează să-i oferiţi prietenia dumneavoastră tocmai fiicei lui Roger Chance?

Spre surprinderea mea, americanul şi-a aruncat capul pe spate şi a izbucnit într-un râs potolit, care nu putea fi decât sincer.

— Asta-i bună, domnişoară, nu, nu mă deranjează deloc, răspunse el după o clipă sau două. Vedeţi dumneavoastră, tatăl meu a fost chiar renumitul Hank Mcfee.

Am clipit, căutând prin minte acest nume, dar n-am găsit nimic.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi fie cunoscut?

— Mă îndoiesc. N-a fost căutat decât în două state. Nu cred că numele lui a ajuns în ziarele englezeşti. Ca mai toţi spărgătorii de bănci, n-a avut foarte mult succes.

Cred că rămăsesem cu gura deschisă. În orice caz, în momentul în care am izbutit să vorbesc, am bâiguit uimită:

— *Spărgător de bănci*?

Nathan Mcfee aprobă printr-o înclinare a capului. Ochii

continuau să-i licărească, amuzaţi.

— Exact. Per total, a spart trei bănci. Nu făcea decât să-şi lege un batic deasupra nasului, să năvălească înăuntru cu un patruzeci şi cinci în mână şi să ceară banii.

— Oh, Dumnezeule! Mă simţeam derutată. Ăă… unde s-au întâmplat toate acestea?

— Păi, prima spargere a avut loc în Elson, Wyoming. Tata a reuşit să ajungă la bancă abia după ce angajaţii încuiaseră în seif banii strânşi în acea zi şi praful de aur depus, aşa încât a plecat de acolo doar cu aproximativ douăzeci de dolari. A doua bancă pe care a încercat s-o jefuiască a fost cea din Santa Marta. Atunci unul dintre casieri a scos o armă şi a tras, iar tata a fugit după cal şi a tulit-o din oraş cât ai clipi din ochi.

— Oh, domnule Mcfee, sunt convinsă că glumiţi.

— Nu, domnişoară. Aşa s-a întâmplat; cel puţin aşa i-a povestit el mamei, care mai târziu mi-a relatat mie. Pe vremea aceea nu aveam decât patru ani, aşa încât nu mi-l amintesc prea bine. Familia noastră avea un petic de pământ în afara orăşelului Blackwood, dar, plictisindu-se de munca grea, tata a lăsat-o pe mama să se ocupe singură de gospodărie şi s-a apucat de jefuit bănci. A treia spargere a dat-o la o bancă din Logambridge. De acolo a ieşit cu un sac mare, plin cu praf de aur, însă pe drum bătrânul lui cal s-a poticnit şi a început să şchioapete. Ca atare, a trebuit să renunţe şi la sac, şi la cal pentru a se ascunde în albia secată a unui râu, fiindcă îl urmărea o poteră.

Deşi nu cunoşteam unele dintre expresiile folosite de Nathan Mcfee, cum ar fi „patruzeci şi cinci” sau „poteră”, le deduceam înţelesul din contextul povestirii.

— După a treia spargere a renunţat? l-am întrebat.

— Da, domnişoară, sigur că a renunţat, deoarece potera l-a găsit în fundul albiei şi l-a agăţat de primul pom pe care l-a întâlnit în cale, în drum spre casă.

Mi-am dus mâna la gură.

— L-a… spânzurat?

— Corect, domnişoară Bridie.

— Oh, ce… ce nenorocire pentru sărmana dumneavoastră mamă!

— Ba nu. După câte mi-a zis, a fost foarte puţin afectată. De altfel, totdeauna nutrise convingerea că soţul ei va sfârşi în felul acesta

şi îl avertizase de nenumărate ori că aşa i se va întâmpla; în orice caz, mama se străduia prea mult să obţină coaja de pâine zilnică din prăpăditul nostru petic de pământ pentru a mai avea timp să-şi facă sânge rău.

Am clătinat încet din cap.

— Totul mi se pare atât de ciudat, atât de diferit de ce-i aici…

Mcfee coborî privirea.

— Noi trăim într-o ţară tânără, imensă. N-am avut timp să ne stabilim o legislaţie asemănătoare celei pe care o aveţi voi. În afară de asta, cele istorisite de mine s-au petrecut cu treizeci de ani în urmă, când viaţa din America era chiar mai primitivă decât acum. Dar pot să vă spun un lucru, domnişoară Bridie. Cu excepţia câtorva familii de snobi, care consideră că se trag din primii sosiţi pe continent la bordul vasului *Mayflower* în 1620, nimeni nu dă nici două parale pe faptul că tata a fost spărgător de bănci. Acolo, oricine se naşte curat, aşa încât eu nu sunt judecat decât după propriile mele acţiuni. Sunt Nathan Mcfee, atâta tot. Bun sau rău.

Cred că aş fi continuat discuţia punându-i întrebări despre mama lui şi despre anii copilăriei, dar exact în momentul acela răsună vocea ascuţită a lui Ethel.

— Bridie! Domnule Mcfee!

În timp ce ne îndreptam spre ea, Ethel flutură mâna, fără a da însă niciun semn că ar vrea să coboare din faeton.

— Este timpul să plecăm, draga mea, spuse când ne-am apropiat de ea. Am impresia că s-a făcut cam frig. Apoi se uită la bărbatul înalt de lângă mine. Vă mulţumesc că aţi plimbat-o puţin pe Bridie, domnule Mcfee. V-aş fi însoţit, însă am simţit nevoia să închid ochii pentru câteva minute. N-am adormit, să ştiţi.

Ori de câte ori se trezea din scurtele ei moţăieli de peste zi, Ethel pretindea că nu dormise.

Pe drumul de întoarcere am constatat că gândurile şi sentimentele îmi clocoteau în mare dezordine. Pe fondul temerilor şi al închipuirilor catastrofale, generate de spectacolul ce mă aştepta a doua zi, încercam să diger informaţiile despre omul care stătea acum în faţa noastră, cu hăţurile în mâini. Deşi Nathan Mcfee fusese extrem de politicos cu mine şi îmi oferise prietenia sa, aveam serioase dubii cu privire la el. Nu mă îndoiam că aproape tot ce-mi spusese era adevărat, însă în aceeaşi măsură ştiam că motivul prezenţei sale pe lângă

Latchford Hall, în perioada dezastrului, fusese cu totul altul. Ori eu nu voiam să am un prieten în care să nu mă pot încrede pe deplin.

În noaptea aceea am avut nişte visuri nebuneşti, iar a doua zi m-am simţit bolnavă de frică. În cursul dimineţii j»

Ne-am dus la teatru, împreună cu ceilalţi actori, ca să ne întâlnim cu orchestra şi să stabilim partiturile muzicale. De data aceasta n-am mai repetat toate numerele, ci numai fragmentele susţinute muzical. Prezenţa lui Ethel nu fusese necesară, în schimb Alfie îl convinsese pe dirijor să cânte de două ori întreaga partitură corespunzătoare dansului meu „excentric".

În ziua aceea, n-am putut să mănânc nimic la prânz şi am fost incapabilă să-mi găsesc locul. Stomacul mi se strânsese de teamă, şi îmi simţeam nervii întinşi la maximum. Eram furioasă pe mine însămi pentru că îmi dădeam seama că, necontrolându-mă, riscam să nu-mi pot juca rolul. Or acesta era cel mai grav lucru care mi se putea întâmpla. Totuşi, groaza pe care o resimţeam n-ar fi putut fi mai mare nici dacă aş fi aşteptat să fiu urcată într-o căruţă şi dusă la ghilotină.

Ethel citea o carte, iar eu şedeam lângă fereastră, încercând să brodez ceva pe colţul unei batiste, când am auzit o ciocănitură în uşă. Scoţându-şi ochelarii, Ethel strigă „Intră! O clipă mai târziu uşa se deschise şi în prag apăru Nathan Mcfee, cu o cutiuţă şi o placă dreptunghiulară în mână. Înaintând cu numai o jumătate de pas, el spuse;

— Doamnelor, sper că-mi scuzaţi deranjul, dar m-am tot întrebat dacă domnişoara Bridie ştie să joace şah.

— Ooh, ce frumos din partea dumneavoastră! Sunt sigură că ştie. Nu-i aşa, draga mea?

Luată prin surprindere, m-am înţepat la deget şi. Am îngăimat:

— Păi… obişnuiam să joc puţin, dar n-am fost niciodată o şahistă bună. Şi oricum, în momentul acesta chiar că n-aş putea juca.

— De ce, iubito? Nu ai nimic deosebit de făcut.

— Dar ai spus că ai vrea să dormi vreo oră, am replicat disperată.

Nathan Mcfee ridică o mână într-un gest de protest.

— Nu am de gând s-o deranjez pe doamna Perkin. Jos, în camera de zi, este linişte. Am putea juca acolo.

— Nu. Serios. N-am fost niciodată foarte bună la şah, iar astăzi mă concentrez cu greu la ceea ce fac.

El zâmbi.

— Înseamnă că sunteţi adversară cea mai potrivită pentru mine, domnişoară. Eu joc mizerabil. Am învăţat şah pe vremea copilăriei şi majoritatea oamenilor pe care i-am întâlnit de atunci au preferat pocherul, aşa încât n-am prea avut parteneri. Am jucat mai mult singur. Puteţi să pierdeţi o jumătate de oră, domnişoară Bridie? V-aş aprecia bunăvoinţa.

Tocmai inspiram adânc, gândindu-mă la un refuz însoţit de scuze laşe, când Ethel spuse ferm:

— Du-te, Bridie. Haide, afară cu tine! Nu pot dormi dacă ţopăi pe aici din secundă în secundă ca o lăcustă.

Cuvintele ei m-au zăpăcit complet. Înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, Ethel sări de pe scaun, îmi luă batista din mână şi mă împinse spre uşă, asigurându-l pe Nathan Mcfee, cu vocea ei stridentă, că în momentul acela nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere decât o partidă de şah în compania lui.

Încă buimăcită, m-am aşezat cu el într-un colţ al spaţioasei camere de zi. Nathan Mcfee întinse placa uzată şi aşeză pe ea piesele ieftine din lemn, lustruite de atâta folosinţă, oferindu-mi şansa să joc cu cele albe.

— Când joci singur, spuse el, ai neplăcerea să ştii fiecare, mişcare a „partenerului”. Acum va fi cu totul altfel. Vă asigur că abia aştept să începem partida. Mişcarea dumneavoastră, domnişoară Bridie.

Eu jucasem rareori şah la Girton cu una dintre prietenele mele, o jucătoare foarte bună. Ea îmi spusese că nu prea sunt în stare să înving, dar că sunt o parteneră greu de bătut. După un timp, am ajuns la concluzia că Nathan Mcfee era cam ca mine, deoarece niciunul dintre noi nu părea capabil să se gândească la o combinaţie inteligentă de atac. Nu făceam decât să ne chinuim reciproc, mutând din când în când câte o piesă, ezitând din ce în ce mai mult între mutări, mormăind câte o scuză pentru încetineala de care dădeam dovadă, până când, în cele din urmă, am rămas amândoi cu trei pioni, o tură şi un nebun. Presupun că un jucător bun ar fi terminat partida foarte repede şi că doi jucători pricepuţi ar fi căzut până acum de acord să declare remiză, dar noi amânam finalul la nesfârşit. Într-un târziu am făcut o greşeală care i-a permis lui Nathan McFee. E să-mi ia unul dintre pioni cu regina. Curând, jocul se încheia.

Ne-am rezemat de spătarele scaunelor şi am izbucnit amândoi în râs. Eu m-am uitat la ceas şi, spre surprinderea mea, am constatat că trecuse o oră şi jumătate de când nu mă mai simţeam terorizată de groază. Dar ea stătea la pândă undeva înăuntrul meu, abia aşteptând să iasă la suprafaţă. De aceea, m-am grăbit să îl rog:

— Domnule Mcfee, sper că aveţi timp să-mi daţi posibilitatea să-mi iau revanşa.

— Sigur, domnişoară. Dacă nu consideraţi că sunt prea îndrăzneţ, v-aş ruga să-mi spuneţi Nathan. Mi-ar face plăcere. După părerea mea, veţi constata că actorii nu sunt chiar atât de protocolari ca ceilalţi oameni.

Am zâmbit.

— Da, am sesizat deja. Cred că Harold este singurul care i se adresează lui Alfie cu formula „domnule Perkin". Vă rog, spuneţi-mi Bridie, dacă doriţi.

— M-aş simţi onorat, domnişoară. Pardon, Bridie.

În timp ce el aranja piesele pe tablă pentru, noua partidă, am căutat ceva care să-mi distragă atenţia fiindcă am simţit că mă încearcă iar frica. De aceea am întrebat:

— Cine te-a învăţat să joci şah în copilărie?

— Mama, zâmbi el. Mama a primit o educaţie bună şi n-a vrut să cresc fără să fiu şcolit. Până când am împlinit vârsta de cincisprezece ani, făceam cu ea. Lecţii timp de cinci ore pe zi. Trebuia să mă trezesc înainte de răsăritul soarelui pentru primele două ore de studiu. A treia oră urma după ce mâncam, pe la amiază, iar ultimele două înainte de cină. Mcfee clătină din cap, continuând să surâdă: Până pe la doisprezece ani am urât programul ăsta, apoi a început să-mi placă.

— Probabil că a fost o femeie foarte curajoasă şi hotărâtă, am spus. Mai trăieşte?

— Nu. A murit când aveam şaptesprezece ani.

— Oh, îmi pare rău.

— Presupun că munca a dat-o gata. Când am crescut, am admirat-o enorm.

Fără să mă gândesc, am adăugat:

— Pare ciudat că ea…

Apoi m-am oprit brusc, enervată de lipsa mea de tact.

Dar Mcfee zâmbi. Tocmai pusese pe tablă ultimele piese de şah.

— …Ciudat ca o femeie educată să se mărite cu un om de nimic,

cu un spărgător de bănci? Da, presupun că este ciudat, Bridie. Mama se trăgea dintr-o familie bună, o familie de fermieri din New Hampshire, care a trimis-o la Boston la învăţătură. Dar când s-a întors acasă, mama s-a simţit ţinută în frâu cu atâta forţă, încât a avut senzaţia că nu mai poate respira. Părinţii ei erau oameni severi… foarte rigizi. Pe de altă parte, din cât se pare, tata a fost genul de bărbat care poate vrăji pe oricine. Nathan Mcfee ridică din umerii lui largi. Mama n-a vorbit niciodată prea mult despre asta, dar am impresia că s-a îndrăgostit atât de tare de el, încât şi-a pierdut complet minţile pentru un timp. În orice caz, tata a venit din vest şi s-a angajat la ferma lor. Aşa s-au cunoscut, au început să se întâlnească în secret, bănuiesc, iar ea a dat crezare tuturor promisiunilor lui în legătură cu viaţa nouă pe care puteau s-o înceapă împreună, în alt colţ al ţării. Mcfee mută un pion în centrul tablei de şah şi ridică răbdător privirea spre mine. Se mai întâmplă şi chestii dintr-astea, aşa mi s-a spus. Uneori este posibil ca o tânără educată să se îndrăgostească nebuneşte de un bărbat foarte găunos.

— Mama ta a fugit cu el? am întrebat.

Nathan dădu din cap.

— Au fugit, s-au căsătorit, iar familia ei a dezmoştenit-o. Curând mama a descoperit că tata era un om de nimic, care se folosea de ea ca de o sclavă. Şi-a petrecut restul vieţii crescându-mă şi muncind din greu pentru a ne asigura traiul de azi pe mâine, pe bucata de pământ cumpărată cu banii ei – singurii ei bani.

Brusc, am simţit că sunt cât pe ce să izbucnesc în plâns.

— Ce viaţă groaznică! N-ai simţit niciodată nevoia să

Te răzbuni pentru suferinţele ei, Nathan?

El clătină încet din cap…

— După cum m-a învăţat ea, poţi face ce vrei, dar trebuie să plăteşti pentru acţiunile tale. Vreau să-ţi spun un singur lucru: sunt cu adevărat mândru de felul în care a ştiut să-şi ţină capul sus şi să plătească. Nathan se întinse spre masă şi mută pionul cu o pătrăţică mai în faţă. Acesta este Gambitul Special Mcfee de deschidere. L-am inventat într-o noapte „în timp ce duceam o cireadă spre Santa Fé. Haide, Bridie, arată ce poţi.

Trei minute mai târziu eram complet absorbită de noua partidă. În mare, aceasta se desfăşură cam după acelaşi tipic ca prima, numai că finalul nu se mai prelungi atât de mult. Amândoi am rămas curând fără

pioni, aşa încât am consimţit să declarăm remiză, considerând că, în situaţia aceea, pentru obţinerea unei victorii ar fi trebuit să fim nişte jucători realmente buni, cum noi nici nu puteam spera că vom ajunge vreodată.

La sfârşitul partidei, m-am uitat din nou la ceas şi, constatând că era ora cinci, m-am ridicat. Mcfee m-a urmat imediat.

— Îţi mulţumesc, Nathan. Cred că eşti un om foarte binevoitor.

Spre surprinderea mea, americanul păru brusc că nu se simte în largul lui şi coborî privirea, aţintind-o asupra reginei negre pe care o ţinea în podul palmei.

— Ai un suflet generos, Bridie, spuse încet, de parcă ar fi vorbit pentru sine însuşi. Dar nu fi prea încrezătoare în oameni…

Apoi, înainte de a-i putea răspunde, m-a privit şi mi-a zâmbit.

— Îţi mulţumesc pentru jocuri. Succes diseară! îţi voi ţine pumnii tot timpul.

11

Stăteam în culise, asurzită de bubuiturile inimii. Abia o puteam auzi pe Ethel, care vorbea alături de mine. De fapt, desluşeam vag chiar şi acordurile furioase ale orchestrei. Pe scenă, în faţa unei draperii pe care era pictat un circ, doi jongleri aruncau unul spre altul o serie de măciuci sclipitoare, în spatele draperiei îl vedeam pe Harold aranjând, împreună cu doi muncitori de la teatru, decorul trupei Alfie Perkin şi Compania. Asamblarea decorului şi plasarea obiectelor de recuzită pe scenă dura maximum două minute, iar strângerea lor, imediat după încheierea reprezentaţiei – doar un singur minut.

Orchestra încheie partitura printr-o notă lungă, sonoră, jonglerii se înclinară, publicul aplaudă, cortina coborî… în cele din urmă, doi prezentatori îmbrăcaţi în redingote, purtând peruci pe cap, ieşiră în avanscenă pentru a schimba cartoanele numerotate din ramele aurii. Acum toată lumea ştia că urma să apară trupa Alfie Perkin şi Compania.

Alfie mă bătu pe umăr, spuse ceva ce n-am înţeles, apoi ieşi pe scenă. Ethel, îmbrăcată într-o rochie prea largă, cu un imprimeu monstruos, îşi lipi obrazul de al meu şi îl urmă repede. La ridicarea cortinei, Alfie tapetarul şi doamna Prendergast, stăpâna casei, se aflau în „camera" ce trebuia decorată şi discutau despre cum ar putea fi făcută treaba fără a deplasa sau deteriorara portretul răposatului domn Prendergast. Dialogul dura treizeci de secunde, apoi se auzea

prima notă muzicală – semnalul ce anunţa intrarea mea în scenă.

Mă simţeam singură, deşi în spatele meu era un adevărat vacarm, generat de obişnuitele activităţi din culise. Harold aştepta să-mi dea recuzita de care aveam nevoie. Îmi prinsesem părul cu agrafe în vârful capului, iar deasupra îndesasem şapca de stofă. Purtam o cămaşă cu mânecile suflecate, o eşarfă scurtă din lână gri, înnodată la baza gâtului, cu capetele prinse pe sub cămaşă o pereche de pantaloni strâmţi, dar cu fundul larg, atârnând ca un sac, şi un şorţ pătat cu vopsea. Pantalonii erau cu câţiva centimetri mai scurţi decât ar fi trebuit, pentru a mi se putea vedea gleznele şi ghetele. Pe sub cămaşă aveam o fâşie de pânză legată în jurul pieptului, pentru a-mi presa sânii, destul de mari. „Ai nişte forme atât de frumoase, dragă, îmi spusese Ethel, dar când dansezi saltă cam mult. Dorim ca lumea să observe că eşti fată, aşa cum a zis Alfie, însă nu vrem să sară prea mult în ochi".

Mintea mea era golită de orice gând. Nu-mi puteam aduce aminte de nimic, de niciun semnal de intrare sau intervenţie, de nicio mişcare, de niciun pas, de nicio figură. Orchestra cântă piesa muzicală introductivă, cortina se ridică, din sală se auziră ropote puternice de aplauze. Când acestea încetară, Ethel începu să vorbească indignată, cu vocea ei extrem de stridentă, folosind tonul mult prea afectat care îmi amintea întotdeauna de fetele din Magazinul de Modă Lady Grainger.

— Puteţi spune ce vreţi, domnule Perkin, dar eu nu voi permite niciodată ca răposatul meu soţ să fie mutat. Niciodată!

Alfie se întoarse cu spatele la ea, îşi împinse gambeta spre ceafa şi-şi roti ochii (nu-i vedeam figura, dar ştiam ce face), folosindu-şi faţa extrem de expresivă pentru a sugera disperarea. Se auziră râsete înăbuşite rapid; toată lumea aştepta cu nerăbdare următoarele cuvinte.

— Bine, doamnă Prendergast, atunci îl vom acoperi.

— ÎI veţi *acoperi*?

locul în spirală al lui Ethel păru să se bălăbănească de atâta indignare. Ea nu se folosea de expresii faciale, dar era în stare să-şi comunice toate trăirile sufleteşti prin intermediul vocii şi al mişcărilor capului.

— Cu neputinţă, domnule Perkin, răposatul meu soţ nu mă va ierta niciodată. Se va răsuci în mormânt!

Curând, cuvintele începură să sune neclar în urechile mele.

Visam şi eram conştientă de acest lucru. Intrasem într-o lume a himerelor. Împietrită, incapabilă să mă mişc, îi priveam pe cei doi străini de pe scenă. Deodată am auzit strigătul bărbatului: „Arnold! Adu găleata, băiete!” Acum el urca scara, exact cum îl văzusem în nenumăratele visuri pe care le trăisem. Cineva îmi bolborosea cuvinte furioase în ureche. Pe scenă, bărbatul de pe scară spuse: „*Ei*, ce se întâmplă cu el? *Arnold*!”

M-am cutremurat. Replica aceasta nu existase în celelalte visuri. Necunoscuta cu coc strigă mai tare:

— *A-a-arnold*!

Spectatorii râdeau în hohote. O mână mă pălmui. Am tresărit. Harold îmi spunea ceva pe nerăsuflate, apoi îmi îndesă mânerul găleţii între degete.

— Pe scenă, domnişoară Bridie, pe *scenă*!

Oh, bunule Dumnezeu!

Realitatea explodă în jurul meu. Am apucat găleata în mână cu nădejde. În clipa următoare m-am îndreptat spre scenă. Trebuia să-mi fac intrarea prin partea stângă, pe uşa „camerei”, folosind Mersul Şovăitor. Din imensul hău negru aflat dincolo de luminile rampei se auzi un zgomot asurzitor, generat parţial de instrumentele muzicale care mă acompaniau, parţial de râsetele creaturii hulpave, cu mii de ochi, uriaşă ca un munte, imprevizibilă ca o avalanşă. Publicul.

Picăturile de transpiraţie au început să mi se scurgă pe gât când am trecut ţanţoşă pragul uşii, oscilând caraghios pe un picior, ceea ce a smuls un alt hohot de râs creaturii din întuneric. Am lăsat găleata la baza scării, m-am balansat din nou şi m-am trezit faţă în faţă cu Ethel. Uimită şi alarmată, am făcut un salt înapoi, după care am traversat „camera” aproape plutind cu picioare ca de cauciuc, cu un pas invers Saltului-Târşit.

— Vom avea nevoie şi de planşetă, Arnold! strigă Alfie.

Un înconjur al „camerei” şi rapid pe uşă afară, în paşii Legănării Sălciei. Mintea mea era aproape opacă, faţa şi trupul mi se mişcau din instinct, făcând toate gesturile necesare, transformate în automatisme după atâtea sute de repetiţii. Iau planşeta de la Harold. Alfie şi Ethel continuau dialogul. Din nou pe scenă, în Pasul Berzei, cu planşeta pe umăr. Alte râsete. Nu puternice, dar suficiente. Şi erau, totuşi, râsete. Nu huiduieli sau tăcere.

Trebuia să-mi amintesc de sfatul lui Charlie. Gândeşte: „*Slavă*

Domnului că nu trebuie să deschid gura! O slăbire uşoară a îngrozitoarei tensiuni care pusese stăpânire pe mine în ziua aceea. Intru în „cameră". Alfie tocmai coborâse de pe scară şi călcase în găleata pe care o lăsasem la baza ei. Piciorul i s-a înţepenit înăuntru. Începe scena cu rotirea planşetei, care trebuie să treacă la o distanţă de numai câţiva milimetri de cocul lui Ethel ori de câte ori ea se apleacă pentru a-l ajuta pe Alfie. Număr în gând ritmul, în funcţie de zăngănelile talgerelor. Rotire – doi – trei, expresie surprinsă – doi-trei, rotire – doi – trei…

Alfie şi-a scos piciorul din găleată. Dialog. Stau complet nemişcată, pentru ca întreaga atenţie a publicului să se concentreze pe Alfie şi Ethel. Râsete. Doamna Prendergast pleacă pentru a face un ceai. Începe ungerea cu pasta de lipit şi aplicarea tapetului. Aplicare accidentală a unei fâşii peste portretul fără geam de protecţie. (Aveam nenumărate astfel de portrete, în culori ţipătoare, făcute de un om din Battersea, pentru numai doi şilingi fiecare.) Smulgerea fâşiei de tapet de pe portret, simultan cu un strat de acuarelă. Amestecarea frenetică a vopselelor, pentru restaurarea portretului pe jumătate distrus înainte de întoarcerea doamnei Prendergast… Rezultat grotesc. Dezastru după dezastru. Mimici, dans, dialog. Consecinţă absurdă: Alfie nu mai are altă ieşire decât s-o ceară în căsătorie pe doamna Prendergast pentru a-i oferi un alt soţ. Finalul familiar, în care Alfie cântă la clarinet, iar eu dansez împreună cu Ethel un menuet lent, pur şi simplu ridicol.

Opt minute de reprezentaţie care, din punctul meu de vedere, echivalau cu o sută de ani. Cortina cade, apoi se ridică din nou pentru a ne scoate la iveală aliniaţi, cu Alfie la mijloc. Ne înclinăm. O dată. Încă o dată. Alfie spune tăios, în colţul buzelor: „Şapca jos, Bridie. Scoate agrafele şi scutură-ţi capul".

Buimăcită, ameţită, slăbită din cauza uşurării pe care o simt, mă supun. Înaintăm până în dreptul cortinelor frontale, ale celor „de tablou", după cum le numeşte toată lumea. Aplauze necontenite. Se pare că spectatorilor le-a plăcut numărul. Îmi scot agrafele şi îmi scutur capul. Părul îmi cade liber pe umeri. Un brusc val de aplauze suplimentare.

Alfie mormăie: „Să profităm de ele". Mă ia de mână şi mă împinge în faţa lui, aducându-mă din nou pe linia cortinelor frontale. Face acelaşi lucru şi cu Ethel. Apoi înaintează şi el. Dar se apleacă rapid

o singură dată şi dispare înainte ca aplauzele să înceteze. În cele din urmă, ajungem toţi trei în culise. Picioarele îmi sunt ca de gelatină. Sunt dărâmată de oboseală şi m-am năclăit toată cu pastă de lipit. Am început să plâng. În spatele unei cortine de antract, pe care era pictată o scenă pastorală, Harold şi cei doi muncitori de la teatru strâng decorurile şi iau de pe podea imensa prelată protectoare. În faţa ei, doi comedianţi cântă la nişte scripci cu o singură coardă. Braţul lung al lui Alfie mă prinde pe după umeri.

— Ei, iată-te ajunsă printre noi, Bridie.

Mă întorc şi mă agăţ de el.

— Oh, Alfie, mă vei putea ierta vreodată pentru că n-am intrat la primul semnal? Şi n-am încheiat bine nici treaba aceea cu bolul de fructe, şi…

— Draga mea Bridie, ai făcut patru greşeli minore, dar le-am acoperit pe toate. Fii sigură că nu le vei mai repeta niciodată. Sunt câteva scene care necesită mici corecturi, însă ăsta-i un nimic.

Alfie mă desprinse cu delicateţe de la pieptul lui. Pe faţă avea întipărit un zâmbet larg, de uşurare şi încântare.

— Nu ai stârnit aplauze furtunoase, nimeni nu-ţi va oferi un rol solo, de cap de afiş, dar trebuie să-ţi spun ceva, fetiţo. Consider că te-ai descurcat ceva mai bine decât Charlie la prima lui apariţie în public. Corect, Ethel?

Cu ochii scăpărând de bucurie, Ethel se repezi să mă ia în braţe.

— Este adevărat, dragă! Ai un stil propriu foarte amuzant, crede-mă, deosebit de comic. Apoi făcu un pas înapoi ca să mă privească, şi am văzut că lacrimile îi umeziseră ochii. Ştiu că asta n-a fost cea mai bună reprezentaţie a noastră, pentru că toţi am fost cam nervoşi – nu-i aşa, Alfie?

— Dar acum, după ce am spart gheaţa, treaba va merge din ce în ce mai bine… Ai să vezi.

După zece minute, mă aflam în cabină, în cada din spatele paravanului, şi mă curăţăm de lipici, de praf şi de Transpiraţie. Abia puteam ţine ochii deschişi. Îmi era îngrozitor – de somn. Mă simţeam moale ca o păpuşă din cârpe şi aveam tendinţa de a scoate câte un chicot, de parcă băusem prea mult.

Ethel era extrem de amuzată. Chicotind şi ea neîntrerupt, mă ajută să mă şterg, apoi să mă îmbrac. Mai târziu, în timp ce-l aşteptam în culise pe Alfie, care se dusese în cabină să scoată costumul şi să se

demachieze, am fost abordate de Nathan Mcfee. Se apropie de noi îmbrăcat în hainele cu care urma să iasă pe scenă: o pereche de pantaloni garnisiţi pe părţile laterale cu câte un şir de butoni argintii, o cămaşă roşie şi un batic alb la gât. În mână ţinea pălăria de *gaucho*…

— Te-am căutat ca să te felicit, Bridie, spuse el zâmbind.

Am încercat să-mi adun gândurile.

— Îţi mulţumesc, Nathan. Doresc foarte mult să-ţi urmăresc numărul… am zis, după care m-am oprit, nevoită să-mi încleştez dinţii pentru a-mi înăbuşi un căscat imens.

— Lasă pe altă dată, Bridie. Acum du-te la culcare. Noapte bună. Noapte bună, doamnă Perkin.

Nathan se îndreptă spre cabina comună a bărbaţilor. Exact în momentul acela, apăru şi Alfie, îmbrăcat, gata de plecare.

— Ce tânăr drăguţ este americanul ăsta, remarcă Ethel.

— Aaah… Nu-mi mai putusem stăpâni căscatul. Mă. Întreb de ce a zis… ce a zis? A, da… a zis să nu fiu prea încrezătoare în oameni. Ştii ce, Ethel, aproape că mi-a făcut impresia că… se referea chiar la el.

Apoi mintea încetă să-mi mai funcţioneze. Sarcina de a mă duce acasă le reveni lui Alfie şi surorii sale, care îmi îndrumară paşii ca unei somnambule.

În ziua următoare m-am trezit târziu şi am mâncat cu poftă. Sentimentul predominant care pusese stăpânire pe mine era uşurarea. Cu toate acestea, îmi dădeam seama că nu trecusem decât de cel mai înalt hop al durei încercări la care eram" supusă. Începusem deja să-mi fac griji pentru reprezentaţia din acea seară. Mă întrebam dacă artiştii de varieteu ajungeau vreodată atât de experimentaţi încât să nu simtă niciun fel de teamă la intrarea în scenă.

Când i-am pus această întrebare lui Alfie, l-am văzut zâmbind…

— În curând îţi va fi mai uşor, Bridie, dar nu uita ce-ţi spun acum. În ziua în care nu-ţi vei mai simţi stomacul, strângându-se înainte de a ieşi din culise, va trebui să-ţi faci bagajele şi să pleci. Dacă nu eşti tensionată, nu ai nervul necesar pentru a face impresie asupra publicului. Sper că înţelegi ce vreau să zic.

Am dat din cap. Îl înţelegeam foarte bine.

— Da, Alfie. Nu-i de mirare că un spectacol este mai obositor decât o jumătate de duzină de repetiţii.

Apoi am întors privirea spre latura opusă a mesei, unde stătea Ethel. Doar noi trei rămăsesem în salonul în care doamna Pratt ne

servise micul dejun.

— Ethel, ce-ar fi să mergem astăzi la cumpărături? Mi-ar plăcea să-mi fac rost de o rochie nouă pentru a-mi celebra debutul, am spus însoţind ultimele cuvinte cu un chicot.

— Alfie bătu uşor cu vârful degetului în masă.

— De când te-ai mutat la Londra, nu ţi-ai luat niciun lucru nou, aşa încât este cazul să-ţi schimbi toată garderoba, domnişoară Bridie. Şi asta pe cheltuiala mea. Ei drăcie, doar trebuie să-ţi mulţumesc într-un fel, nu-i aşa? Dar astăzi nu vei avea timp de cumpărături, fiindcă am închiriat o săliţă pentru repetiţii. În după-amiaza asta vom lucra. De fapt, de acum încolo vom repeta în fiecare după-amiază – dacă nu chiar şi în unele dimineţi – pe parcursul tuturor celor trei săptămâni cât va dura şederea noastră aici.

Voiam să fac trei lucruri deodată. Să protestez împotriva ofertei lui de a-mi plăti hainele noi, să-i mulţumesc pentru intenţie şi să-l întreb de ce dorea să facem trei săptămâni de repetiţii. Presupun că faţa mea s-a grăbit să exprime ceva menit să reflecte toate aceste gânduri. Totuşi, din gură îmi scăpă un singur cuvânt:

— Repetiţii?

— Dragă, când vom ajunge la Sheffield, în jumătate dintre spectacolele în care vom apărea vom juca celălalt scheci, *Instalatorul*, ciripi calmă Ethel.

Mi-am apăsat obrajii cu ambele mâini, mutându-mi înnebunită privirile de la Alfie la Ethel şi invers.

— Oh, Dumnezeule, am murmurat în cele din urmă, am uitat complet de celălalt scheci. Şi nu l-am exersat deloc! Alfie, n-am să reuşesc, sub nicio formă n-am să fiu gata la timp…!

— Nu vorbi fără să gândeşti, mă întrerupse Alfie blând. Nu mai ai de învăţat niciun dans excentric. Paşii sunt aceiaşi şi îi ştii foarte bine. Dansul tău este de primă calitate, Bridie; aur curat. Nu trebuie să exersăm decât scenele în care este importantă sincronizarea. Asta înseamnă punerea în funcţiune a rezervorului cu apă şi utilizarea jeturilor. Sunt ceva mai multe şmecherii decât în scheciul cu tapetarul, dar nu porneşti de la zero, ca data trecută. În plus, perioada pe care o avem la dispoziţie pentru repetiţii este cu o săptămână mai *lungă* decât cea pe care am avut-o în cazul primului scheci.

Dacă aşa stătea treaba, măcar puteam fi bucuroasă că eram foarte ocupată în aceste prime trei săptămâni pe care le petreceam ca

membră a companiei lui Alfie Perkin, nemaiavând timp să-mi fac griji pentru spectacolele în care apăream seara; şi fără griji inutile, familiarul scheci al tapetarului începea să mi se pară relativ simplu.

Chiar din a doua seară, stând în culise în aşteptarea semnalului de intrare în scenă, am constatat că tremur zdravăn, dar nu mai intru în panică. Iar pe la sfârşitul primei săptămâni, teama scăzuse considerabil, ajungând să se manifeste numai prin accelerarea pulsului, uscarea gurii şi o uşoară strângere de inimă; ca să nu mai pomenim de faptul că aceste reacţii apăreau acum abia cu vreo jumătate de Oră înainte de începerea spectacolului.

În dimineaţa celei de-a treia zile am fost la cumpărături împreună cu Ethel; seara, imediat după încheierea numărului nostru, m-am spălat şi mi-am schimbat hainele, apoi, însoţită de Ethel şi de Alfie, m-am aşezat pe unul dintre scaunele rezervate din spatele sălii. Lucrul acesta l-am făcut abia după sfârşitul pauzei fiindcă, deşi pe mine nu mă putea recunoaşte nimeni ca fiind interpretă lui „Arnold", orice spectator era în stare să-i identifice imediat pe prietenii mei, or noi nu voiam să atragem atenţia.

Nathan Mcfee prezenta al doilea număr de după pauză. În program, era anunţat *Nathan Mcfee – Artistul Vestului Sălbatic*. Când prezentatorii au introdus numele lui în ramele aurii din colţurile avanscenei, m-am agitat de parcă eu aş fi fost cea care trebuia să iasă din culise. Câteva clipe mai târziu, cortina se ridică. Nathan era deja pe scenă, îmbrăcat în splendidul său costum *de gaucho*, cu pălăria neagră împinsă puţin pe ceafă. Sub faţa bronzată, impasibilă, se afla baticul alb. Imenşii butoni argintii de la pantaloni sclipeau în luminile rampei. Orchestra cânta o melodie iute şi veselă, pe care n-o mai auzisem niciodată.

Nathan ţinea în mâini un lasou alb: cu stânga frânghia încolăcită, iar cu dreapta nodul unui imens laţ. Nathan rotea laţul într-un plan paralel cu podeaua. Urmă un salt degajat, care îl aduse în centrul laţului. Ajuns acolo, Nathan începu să învârtească lasoul din ce în ce mai repede, descolăcindu-i simultan coada pentru a lărgi laţul, pe care îl rotea acum la nivelul taliei. Apoi laţul se strânse din nou şi începu să salte, ridicându-se brusc până deasupra capului şi căzând aproape până la podea, fără nicio schimbare a vitezei de rotaţie.

După încă o serie de câteva truc. Un cu laţul în poziţie orizontală, Nathan îl puse în plan vertical cu o mişcare extrem de iute a

mâinii şi începu să-l mute rapid de pe o parte pe cealaltă a trupului, ca aripile unui fluture. Încet, laţul se lărgi din nou, până când punctul superior al cercului îi ajunse deasupra umărului, în timp ce punctul inferior coborâse până aproape de sol. În momentul următor, rotind de data aceasta lasoul numai pe partea dreaptă, Nathan făcu un salt lateral prin laţul care ajunse astfel în stânga. Apoi, într-o clipă, sări în sens invers.

În timp ce salturile se repetau ba într-un sens, ba în celălalt, am aruncat o privire rapidă spre Alfie şi l-am surprins clătinând capul. Nu-mi era greu să deduc de ce. După fiecare truc spectatorii începeau să aplaude, dar Nathan nu se oprise nici măcar o dată pentru a se înclina în faţa lor înainte de a trece la trucul următor. Or aceasta era o greşeală, deoarece, Dând impresia că tot ceea ce face este prea simplu, tindea să suprime orice reacţie din partea publicului. Ştiam că timpul alocat numărului său era de şase minute. După aprecierea mea, trecuseră doar vreo patru când orchestra intonă nota finală şi Nathan aruncă lasoul rotitor, dispărând în culise. Apoi reapăru pentru a saluta spectatorii, dar nu a venit în centrul scenei, ci s-a oprit lângă latura dreaptă a acesteia.

Publicul a aplaudat. Atunci, din fundul scenei s-a ivit Lucifer. Ducea în bot o frânghie încolăcită. După ce s-a uitat la cei din sală, a înaintat, l-a împins uşor pe Nathan într-o parte şi a pus un genunchi la pământ, făcând o plecăciune.

Lumea a început să strige şi să tropăie. Lucifer s-a ridicat şi i-a dus frânghia încolăcită lui Nathan, care a scuturat-o, scoţând la iveală laţul şi a început s-o rotească în jurul lui ca pe cercul unei crinoline. Apoi, pe neaşteptate, a făcut o figură de-a dreptul uluitoare, sărind în şa fără a se folosi de scări şi fără a perturba mişcarea de rotaţie a lasoului.

Rapid, laţul s-a lărgit pentru a-i cuprinde pe amândoi, cal şi călăreţ, şi a început să se ridice şi să coboare succesiv, în timp ce Lucifer schiţa o mică traiectorie circulară în jurul scenei. Apoi, acesta fiind un lasou mai lung decât primul, Nathan a mărit ochiul laţului atât de mult, încât imensul cerc de frânghie ajunsese să se întindă de la fosa orchestrei până la draperia din fundalul scenei, cu Lucifer încremenit în centru. O clipă mai târziu, cortina cădea în ritmurile minunate ale unui galop…

Nathan ieşi pentru a saluta publicul, care îl răsplăti cu aplauze

satisfăcător de puternice. Nemaiapărând însă şi a doua oară, aşa cum se obişnuia, ropotele se stinseră rapid. Alfie îmi făcu un semn discret cu cotul. Pe tăcute, ne-am ridicat şi ne-am furişat afară.

— Inteligentă treabă, spuse el în birja pe care o închiriase pentru a ne duce înapoi, la pensiunea doamnei Pratt. Inteligentă, neobişnuită, bine realizată. Totuşi, consider că după o anumită cizelare ar putea fi de două ori mai bună. Multe nesincronizări. Şi n-a folosit calul ăla suficient de mult. Dar zice că nu vrea să-şi facă o carieră din teatru, aşa încât discutăm degeaba. Oricum, nu-i treaba noastră.

În miercurea următoare, cu excepţia celor câteva ore de spectacol, am fost liberă, deoarece Alfie ajunsese la concluzia că ne-ar prinde bine să întrerupem repetiţiile pentru o scurtă vreme. În dimineaţa aceea, Nathan închirie un cal, mi-l dădu mie pe Lucifer şi mă luă la o plimbare prin pădure până la ora prânzului. Probabil că nenumăratele ore de dans îmi îmbunătăţiseră considerabil simţul echilibrului şi pe cel al coordonării, pentru că am fost surprinsă şi totodată plăcut impresionată să constat că mă simţeam mult mai în largul meu în şa.

După-amiaza mi-am petrecut-o scriindu-le lui Kate şi lui Charlie. Cea de-a doua a fost mult mai lungă decât prima, deoarece am pomenit tot felul de detalii cu privire la scheciul pe care îl jucam deja şi la repetiţiile pentru celălalt. De asemenea, i-am scris domnului Whitely, mulţumindu-i pentru amabilitatea de care dăduse dovadă în cele mai tragice momente ale vieţii mele. I-am povestit totodată ce mare noroc avusesem cu noua mea slujbă, explicându-i despre ce era vorba şi rugându-l ca aceasta să rămână o informaţie confidenţială. Nu voiam să readuc în actualitate povestea familiei Chance, punând în mişcare limbile bârfitoare cu uluitoarea veste a transformării lui Bridie Chance într-o actriţă de varieteu.

După cele trei săptămâni de spectacole pe scena Teatrului Royal, am plecat spre Sheffield într-o zi de duminică, îmi era oarecum teamă de prima mea apariţie în scheciul *Instalatorul*, scheci care avea să fie prezentat publicului începând cu jumătatea celei de-a doua săptămâni de şedere în Sheffield. Şi de data aceasta însă, Alfie aranjă astfel încât să facem o repetiţie generală, chiar pe scenă, cu o duminică înaintea primei reprezentaţii. Iar frica pe care am simţit-o înaintea spectacolului cu pricina n-a fost nici pe departe atât de mare ca aceea care m-a chinuit în culisele Royal-ului, în seara debutului meu. În

consecinţă, reprezentaţia a fost reuşită…

Am ajuns la Teatrul Empire, din Hull, cu o experienţă scenică de şase săptămâni. Eram deja încrezătoare în faptul că îmi puteam juca rolurile din ambele scheciuri fără a-i dezamăgi pe prietenii mei, Alfie şi Ethel, însă nu uitam niciodată că trebuie să fiu prudentă. Charlie şi Kate primeau în fiecare săptămână câte o scrisoare de la mine, iar mie îmi parvenea săptămânal câte o misivă fermecătoare de la Charlie. Gramatica lui era iremediabilă, ortografia mizerabilă, dar prietenia de care dădea dovadă, sfaturile lui nepreţuite şi încurajările entuziaste mă încântau şi mă impresionau până la lacrimi.

— Pe parcursul perioadei în care am susţinut spectacole în primele trei oraşe din program am primit numai două scrisori de la Kate, şi acelea scrise în mare grabă. Ambele erau foarte afectuoase dar nu-mi spuneau mai nimic. În a doua scrisoare, sora mea pomenea din nou despre rândurile lăsate de tata mamei, rugându-mă că, atunci când am timp, să fac o copie a epistolei lui şi să i-o trimit, deoarece i-ar plăcea să vadă dacă am dreptate considerând că foile acelea nu conţin niciun mesaj tainic.

Nu voiam să fac aşa ceva. De fapt, simţeam o mare aversiune chiar şi faţă de ideea de a *reciti* respectiva scrisoare, deşi era greu să spun de ce anume. Prin urmare, după o gândire aprofundată i-am scris surorii mele că m-ar durea sufletul dacă i-aş îndeplini rugămintea, promiţându-i în schimb că imediat după întoarcerea noastră în Londra mă voi prezenta în casa lui *signor* Peroni cu scrisoarea în cauză, pentru a-i oferi posibilitatea ş-o citească.

În a doua săptămână pe care am petrecut-o la Newcastle, adică la două luni şi jumătate după răscolitoarea seară a debutului meu scenic, am realizat subit că în jocul meu intervenise o schimbare subtilă, de natură pozitivă. Revelaţia am avut-o în timp ce evoluamân *Ajutorul meșterului tapetar*, interpretând cel mai lung dans din respectivul scheci. În momentele acelea am ştiut că, într-un fel, sărisem în altă clasă; că până acum muncisem acceptabil, dar chinuit; fusesem dusă în spinare de Alfie şi de Ethel, care acţionaseră în aşa fel încât să-mi scoată în evidenţă punctele tari şi să-mi ascundă slăbiciunile.

În seara petrecută la Newcastle am avut senzaţia că toate figurile pe care le învăţasem şi le exersasem deveniseră, brusc, părţi componente ale personalităţii mele. Nu mi se întâmplase niciodată să plutesc cu atâta abilitate, dând senzaţia că n-aş atinge pământul cu

picioarele, să alunec atât de lin, să alerg fără să mă clintesc din loc, să mă ondulez, să mă balansez, să mă clatin şi să merg semeaţă cu atâta detaşare, aparent, fără niciun efort.

Aplauzele, foarte puternice în seara aceea, s-au înteţit în momentul în care mi-am desfăcut părul pentru a le arăta spectatorilor că sunt fată. În culise, când am ieşit din scenă, Alfie m-a îmbrăţişat cu patos, zâmbind cu gura până la urechi.

— Acu, într-adevăr, îţi ştii rolul! Ei drăcie, Bridie, ai ajuns repede aici. Unii oameni nu reuşesc niciodată.

De la o vreme, Nathan era nelipsit din culise, de unde ne urmărea fiece reprezentaţie. Prezent şi de astă dată, el veni zâmbind la mine, mă luă de mâini şi spuse:

— A fost o grozăvie de spectacol, Bridie. Efectiv i-ai făcut să se tăvălească pe jos de râs.

Magia a continuat pe toată perioada reprezentaţiilor de la Newcastle, ca şi în cursul celor de la Edinburgh. Pe atunci nu ştiam că foarte curând avea să mi se risipească orice urmă de mândrie sau de încredere exagerată în propriile puteri, înaintea celui de-al treilea spectacol la teatrul Gaiety din Glasgow în timp ce aşteptam să intru pe scenă, am observat că Alfie era furios, iar Ethel tristă. Până şi Harold venise încruntat în culise după ce aranjase decorurile noastre. În momentul acela, în faţa unei cortine de antract pe care era pictată o scenă cu subiect militar, un comediant scoţian, numit Jackie Blair, îşi încheia numărul mărşăluind ba spre stânga, ba spre dreapta, în ritmuri de cimpoi. Deşi actorul nu se oprise încă, din sală izbucniseră ropote asurzitoare de aplauze. Scoţianul participa numai la spectacolele din Edinburgh şi Glasgow şi până acum se bucurase de o poziţie foarte bună în program, numărul lui fiind ultimul înainte de pauză.

N-am întrebat de ce în această seară se modificase ordinea de intrare în scenă, pentru că nu voiam să-l perturb pe Alfie înainte de evoluţia noastră şi, la drept vorbind, nici eu nu doream să-mi zboare gândurile în altă parte. De fapt, nu aveam să aflu niciodată cauza acestei modificări, valabilă pentru o sigură seară, însă foarte curând, urma să constat efectele ei dezastruoase.

Nu puteam aprecia jocul scoţianului, deoarece accentul său era atât de pronunţat, încât reuşeam să înţeleg abia un cuvânt din şase, însă vedeam bine că spectatorii se ridicaseră în picioare, rechemându-l la rampă de nenumărate ori. În cele din urmă, când aplauzele au

încetat şi cortina s-a ridicat pentru Alfie Perkin şi Compania, sala a rămas cufundată într-o tăcere deplină, întreruptă ocazional de râsetele temperate ale unor spectatori izolaţi.

După patru minute ajunsesem într-o stare de disperare cumplită, şi vedeam că nici partenerii mei n-o duceau mai bine. Toţi trei jucam cum nu mai jucasem niciodată, luptându-ne să câştigăm publicul. Zăream picăturile de transpiraţie ce se scurgeau pe faţa lui Alfie, le simţeam pe ale mele prelingându-mi-se pe trup în timp ce mimam şi mă maimuţăream, observam venele încordate de la gâtul lui Ethel, care se străduia din răsputeri să-şi menţină vocea la un nivel cât mai ridicat.

— La sfârşit n-am fost huiduiţi, dar ne-am ales cu numai câteva aplauze răzleţe. Cortina a coborât, apoi s-a ridicat pentru a ne permite să salutăm publicul, şi a coborât din nou. Alfie le-a făcut semn manipulanţilor să n-o mai ridice, iar spectatorii nu ne-au mai chemat la rampă. Ajunsă în culise, am izbucnit în plâns. Alfie a fluturat mâna, dându-i de înţeles lui Nathan, care venise în grabă spre noi, că este mai indicat să ne lase puţin în pace. Spre uşurarea mea, după o scurtă ezitare, americanul s-a întors şi s-a retras tiptil. Extenuată, cu ochii închişi, Ethel stătea sprijinită de peretele avanscenei.

— Îmi pare rău, Alfie, am bolborosit. Îmi pare foarte rău. Nu ştiu ce greşeală am făcut…

— N-ai făcut nicio greşeală, Bridie, răspunse el, cuprinzându-mi umerii cu braţul. De vină este numai directorul Kincaid, un nerod fără pereche. Hai, nu-ţi mai face inimă rea, domnişoară. Nu suntem nici primii, nici ultimii care mor cu zile pe scena de la Glasgow Gaiety.

Am încercat să mă reculeg şi, până la urmă, am reuşit să-mi înăbuş hohotele ce-mi zguduiau întreg trupul.

— Domnul Kincaid? am întrebat cu glas sfârşit. Di… directorul?

— Ar trebui împuşcat! spuse Ethel furioasă, fără să deschidă ochii. I s-a năzărit să facă asemenea chestii fără să ne anunţe.

— Ce să ne anunţe? m-am interesat în timp ce-mi ştergeam o picătură de pastă de lipit ce-mi căzuse pe buze.

— Că vrea să schimbe programul, răspunse Alfie supărat. La naiba, ar fi trebuit să ştie că la Glasgow Gaiety este inadmisibil să faci aşa ceva, pentru că nu există *nici*un număr englezesc care să poată urma imediat după reprezentaţia unui comediant scoţian de primă clasă cum este Jackie Blair. Asta-i crimă curată. În Glasgow, singurele

poziţii potrivite pentru unul ca Jackie sunt fie înainte de pauză, fie la sfârşitul spectacolului.

Alfie inspiră zgomotos. Apoi, brusc, de pe faţă îi dispăru orice urmă de mânie.

— Nu contează, Bridie, asta face parte din experienţă.

Important este doar faptul că nu te-ai lăsat doborâtă. Ai muncit cu mult curaj şi îndârjire. Acum hai, fugi cu Ethel şi schimbă-te. Eu mă duc să-l caut pe dobitocul de Kincaid. Vreau să-l zgâlţâi până când i-or clănţăni dinţii ăia oribili de scoţian.

N-am aflat niciodată ce s-a petrecut seara aceea între Alfie şi director, dar pe perioada pe care am petrecut-o la Glasgow am jucat în poziţia originală din program, şi totul a mers bine. Normal, după această întâmplare, timp de câteva zile am fost foarte nervoasă. Trecusem printr-o experienţă umilitoare. În schimb, datorită ei învăţasem că atitudinea publicului se putea schimba de la o seară la alta şi aflasem că o modificare aparent nesemnificativă riscă să se soldeze cu efecte profunde.

Începând cu ziua premierei din Leeds, oraş aflat pe traseul nostru de întoarcere spre sud, numărul trupei Alfie Perkin şi Compania a fost considerat un mare succes. Magia mişcării mă însoţea acum permanent, nu numai pe scenă, pentru a mă ajuta să mimez şi să execut dansul „excentric”. Era pentru prima dată în viaţa mea când aveam impresia că nu mai sunt deloc greoaie şi neîndemânatică de parcă mintea mea ajunsese să formeze un tot unitar cu trupul, cu care în trecut nu se înţelesese niciodată prea bine.

Spre bucuria mea, Charlie se însănătoşise şi urma să ni se alăture înainte ca trupa să plece din Leeds. Osul se sudase bine, iar ansamblul de exerciţii terapeutice la care fusese supus îl ajutase să-şi fortifice muşchii. Pentru a-mi spori mulţumirea, Alfie mă anunţase că nici nu se punea problema îndepărtării mele din program imediat după întoarcerea lui Charlie; trebuia să-mi continuu treaba până la sfârşitul turneului. Între timp.

Alfie avea de gând să rescrie scenariile scheciurilor pentru a introduce în fiecare câte un personaj suplimentar.

Când am auzit prima dată această idee, am rămas înmărmurită.

— Oh, dragul meu Alfie, dar este nedrept! Asta înseamnă că vei face cheltuieli suplimentare fără să obţii vreun venit în plus.

— Să nu crezi aşa ceva, Bridie, răspunse el făcându-mi cu ochiul

şi încreţindu-şi întreaga faţă. Uite ce-i, înainte de toate, eu nu suport irosirea timpului, a talentului, a eforturilor, aşa încât n-am să te las să lucrezi din nou într-un magazin. În al doilea rând, tu şi Charlie vă veţi completa de minune. Pe de altă parte, a venit vremea să mai revitalizăm puţin scheciurile, iar aceasta este cea mai bună ocazie pentru aşa ceva. Iar în al patrulea rând, tânără Bridie, nu e cazul să te îngrijorezi din pricina banilor, deoarece interesul manifestat de public faţă de numerele noastre a sporit datorită faptului că eşti fată. Eu n-am alergat niciodată prea mult după bani, aşa încât, dacă le voi cere o plată suplimentară de numai cinci sau zece lire, va fi suficient. O vor achita fără probleme, nu te nelinişti.

Când mi-am trecut în revistă situaţia, m-am simţit copleşită de norocul ce-mi ieşise în cale. Dobândisem o familie de care mă ataşasem puternic. Ajunsesem să câştig un salariu de şase sau şapte ori mai mare decât cel pe care îl obţineau majoritatea fetelor de vârstă mea sau chiar cei mai mulţi oameni, indiferent de vârstă; puteam deci să am grijă de Kate şi de Nannie Foster. Numerele noastre de varieteu aveau succes, eu deveneam din ce în ce mai experimentată, iar Charlie era pe cale de a se însănătoşi. Rănile sufleteşti provocate de şocurile groaznice pe care le suferisem în vara precedentă se cicatrizau. Iar Nathan Mcfee îmi devenise foarte apropiat – un prieten în compania căruia nu mă simţeam niciodată stingheră, un tovarăş care, cu vocea lui blândă, tărăgănată, îmi spunea tot felul de poveşti despre viaţa în America de Nord şi de Sud, poveşti ce nu-şi pierdeau niciodată puterea de fascinaţie.

Şi totuşi… în ciuda tuturor acestor mulţumiri, constatam spre ruşinea mea că mi se întâmpla să cad adesea într-o stare de melancolie profundă, generată de o cauză nedefinită. Deşi depuneam mari eforturi pentru a nu lăsa să se vadă nimic, atât la Leeds, cât şi în timpul primei săptămâni de şedere în Manchester, am fost întrebată de mai multe ori, fie de Nathan, fie de Ethel, dacă mi s-a întâmplat ceva.

La Manchester am fost în măsură să le ofer o scuză care conţinea un sâmbure de adevăr, deoarece a doua zi după sosirea noastră acolo am primit o scrisoare de la *signor* Peroni. Kate îmi scria rar şi neregulat, dar profesorul de muzică îmi trimitea câte un plic pe lună, iar eu îi răspundeam cu aceeaşi frecvenţă. În ultima sa scrisoare acesta îmi spusese că este cam neliniştit din pricina surorii mele. Era momentul ca draga mea Kate să facă un pas înainte în ceea ce priveşte

aspectele tehnice ale artei pianistice, or ea, în loc să muncească mai mult ca oricând, proceda, după cum se exprimase *signor* Peroni, „… exact invers, fiind ostilă oricărei discipline".

În continuare, profesorul adăuga că acest comportament nu este neobişnuit pentru o tânără care se luptă să ajungă la un nivel mai ridicat şi care, probabil, se teme de un eşec; ceea ce-l neliniştea însă pe el era faptul că sora mea părea a avea unele secrete legate de noii săi prieteni şi de colegele de şcoală. De aceea, *signor* Peroni mă ruga să-i scriu lui Kate pentru a încerca, discret, să aflu dacă nu exista în acel colegiu vreo persoană cu o influenţă nefastă asupra ei. Pentru a-mi scuza într-un fel momentele în care, din neatenţie, le îngăduisem să-mi observe starea de melancolie, le-am vorbit despre această problemă atât lui Alfie şi lui Ethel, cât şi lui Nathan. Dar pentru a fi sinceră faţă de mine însămi, trebuie să recunosc că scrisoarea lui *signor* Peroni nici nu mă surprinsese prea mult, nici nu mă tulburase. Ştiam cât de capricioasă era Kate şi nu mă îndoiam că dispoziţia ei rebelă avea să dispară mai repede dacă nu mă amestecam, încercând să deschid o discuţie pe tema respectivă sau chiar întreprinzând ceva.

De aceea i-am scris o scrisoare liniştitoare lui *signor* Peroni, spunându-i că n-ar trebui să se îngrijoreze şi că, după părerea mea, nu ar fi înţelept s-o descos pe Kate prin intermediul corespondenţei, oricât de discret aş încerca s-o fac. De asemenea, l-am anunţat că-turneul nostru urma să se încheie peste şase săptămâni, promiţându-i. că, imediat după întoarcerea mea în Londra, voi purta o discuţie serioasă cu ea.

Pe parcursul primei săptămâni de şedere în Manchester, am primit o scrisoare, expediată de Henry, portarul locuinţei noastre din strada Grant Chambers, dar semnată de Nannie Foster. Într-un stil incoerent, bătrâna îmi spunea că se instalase comod în noua ei căsuţă şi că o ducea bine cu sănătatea. La Latchford Hall veniseră alţi chiriaşi, iar lumea din zonă încetase să se mai intereseze de familia Chance, din moment ce, oricum, ea nu răspundea niciodată întrebărilor referitoare la familia noastră. Nannie Foster încheia exprimându-şi speranţa că nu este o povară prea grea pentru mine şi că se va putea bucura cât mai curând de vizita mea sau a lui Kate.

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, i-am arătat lui Alfie această scrisoare. El a ridicat ochii spre tavan, cu o expresie gânditoare.

— Mi-a venit o idee, Bridie. Ţi-ar plăcea s-o poţi vizita, nu-i aşa?

— Păi, da, dar…

— Bine. Uite ce facem. Charlie vine săptămâna viitoare. În primul rând, vreau să-l readuc în formă. Pentru asta îi trebuie o săptămână de repetiţii. Apoi, peste cincisprezece zile îţi va putea prelua rolul, aşa încât te vei duce la Suffolk pentru două sau trei zile, s-o vezi pe bătrâna ta dădacă. Îl vei înlocui din nou pe Charlie începând cu premiera de la Birmingham. După turneu, ne vom ocupa o lună întreagă, aşa cum am mai spus, de introducerea unui personaj suplimentar în cele două scheciuri. Ce părere ai, Bridie?

— Oh, este într-adevăr o idee minunată, Alfie! Aş putea să plec la Nannie pe la mijlocul săptămânii, să petrec împreună cu ea o noapte şi o zi întreagă, iar în apoi să mă întorc.

— Perfect. Nu te superi dacă Charlie te va înlocui timp de o săptămână?

— Să mă supăr? Păi este rolul lui! *El* dă dovadă de bunăvoinţă lăsându-mă să închei eu acest turneu. În afară de asta, vreau să-l văd pe scenă, pentru a-l urmări cum joacă. Acum îl văd cu alţi ochi şi sunt sigură că mai am multe lucruri de învăţat de la el

— S-a făcut, atunci. Oh, şi să ştii, Bridie, că vei fi plătită pentru săptămână respectivă la fel ca până acum.

— Nuuu, nu trebuie, Alfie…

— Nu mă contrazice, domnişorică; Alfie Perkin îşi plăteşte actorii timp de cincizeci şi două de săptămâni pe an, fie că munceşte, fie că este în relaş.

Două zile mai târziu, am descoperit cauza ciudatei mele melancolii. Primele indicii revelatoare le-am primit după o evoluţie scenică bună, când am dat în culise, ca de obicei, peste Nathan. Stătea sprijinit de o ladă înaltă, folosită pentru ambalare, şi chicotea cu atâta poftă, că abia putea să vorbească.

— Ce s-a întâmplat, Nathan?

— Tu… tu eşti de vină, Bridie, răspunse el, izbucnind într-un hohot de râs abia stăpânit, foarte rar pentru un bărbat atât de tăcut şi de cumpănit ca el. Ai fost teribilă. Grozav de amuzantă. Doar Dumnezeu ştie de câte ori am revăzut numărul acesta, dar astăzi chiar că m-ai dat gata.

Am zâmbit, i-am mulţumit şi m-am dus să mă spăl. Însă melancolia continua să-mi îngreuieze sufletul, ca un bolovan. Mi-am dat seama de cauză abia în cadă, în timp ce mă frecam cu buretele

pentru a înlătura stratul de lipici şi mizerie de pe piele. Devenisem, la un nivel modest, un clovn de succes. Toată lumea vedea în mine un simplu măscărici. Până şi pentru colegii mei, artişti de varieteu, nu eram decât o comediantă. Observasem adesea că aproape orice comentariu al meu le stârnea râsul, chiar dacă nu intenţionasem să fiu amuzantă. Bridie Chance devenise un bufon… care se murdărea cu pastă de lipit, cădea în găleţi cu apă, executa paşii dansului „excentric" mergând ţanţoş ca un cocoş, alunecând lateral ca un crab, plutind şi ţopăind în vârfurile picioarelor… un bufon care mima totul prin intermediul unor expresii monstruos de exagerate. Aşa mă vedeau toţi oamenii din mica lume în care mă învârteam… Până şi Nathan.

Dar eu eram o fată obişnuită. Nu dădeam dovadă de o inteligenţă deosebită, însă nici nu voiam să fiu confundată cu caraghiosul şi poznaşul „Arnold" al trupei Alfie Perkin şi Compania. Îmi doream din tot sufletul ca într-o bună zi să fiu iubită şi dorită de un bărbat ale cărui sentimente să le împărtăşesc; iar inima mea intuise, fără ca mintea să realizeze, că aşa ceva nu i se putea întâmpla unei fete care devenise un clovn.

12

Duminică după-amiază ne-am dus să-l luăm pe Charlie de la gară şi când el a coborât din tren îmbrăcat elegant, într-un costum crem, cu pălărie, ne-am uitat cu toţii neliniştiţi să vedem dacă şchioapătă sau nu. Văzând că ne grăbim să-i venim în întâmpinare, cu Nathan pe urmele noastre, Charlie s-a oprit, a clipit, a mimat surprinderea, apoi alarmarea, după care a făcut câţiva paşi înapoi cu picioarele lui agile, cu uşurinţa din trecut.

Văzându-l, aproape că mi-a venit să plâng de bucurie. Totuşi, am rămas puţin mai în spate, pentru a le permite lui Alfie şi surorii sale să-l salute ei primii. Cu ochii umeziţi de lacrimi, Ethel s-a ridicat pe vârfurile picioarelor şi l-a îmbrăţişat, spunându-i cu reproş în glas:

— Ce idee să te îmbraci cu cel mai bun costum pentru a face o călătorie cu trenul! Nu ţi-a venit deloc mintea la cap, Charlie.

— Oh, scuză-mă, mamă.

Ea se depărtă, trăgându-se un pas înapoi.

— Aşadar, te-ai făcut bine?

— Bine, mulţumesc. M-am chinuit cu o groază de exerciţii. Doar ştii cum e. Bună ziua, unchiule Alfie.

— Bucuros de revedere, Charlie. Am reţinut o sală de repetiţii

pentru săptămâna viitoare.

— Ah, perfect. Charlie aruncă o privire peste umărul unchiului său şi ochii îi sclipiră de bucurie când dădu de mine. Salut, Bridie.

Am înaintat, i-am cuprins gâtul cu braţele şi. L-am sărutat, făcându-l să se înroşească până în vârfurile urechilor.

— Îmi pare bine că te văd, Charlie. Arăţi minunat.

— Mii de mulţumiri pentru scrisorile pe care mi le-ai trimis…

— Şi eu îţi mulţumesc pentru ale tale.

— Prin urmare, treaba merge bine? Ştii tu la ce mă refer. Vechiul…

Charlie îşi ondulă întreg trupul, alunecând într-o parte în paşii crabului. Mişcarea era perfectă şi mi-am dat seama că, prin comparaţie, eu nu eram decât o novice. Dar nu mă deranja. Râzând, mi-am ridicat fusta cu câţiva centimetri, până deasupra gleznelor, şi am alunecat pe o traiectorie paralelă, folosind aceiaşi paşi. Presupun că în urmă cu şase luni nici în vis n-aş fi îndrăznit să fac aşa ceva, chiar dacă aş fi fost capabilă, deoarece pe vremea aceea mă nelinişteau prea mult eventualele păreri ale celor din jur. Acum, însă, nu mă mai interesa ce gândeau oamenii, pentru că acceptasem ideea că sunt un fel de măscărici de sex feminin şi ajunsesem la convingerea că nu pot face nimic pentru a mă schimba.

La capătul alunecării, trezindu-mă din nou faţă în faţă cu Charlie, am răspuns la întrebarea lui verbală, mimată:

— Păi, ce să zic, dragul meu Charlie, nu sunt de calibrul tău, dar mă străduiesc într-una să mă perfecţionez.

Sprâncenele lui se ridicară brusc, iar faţa trasă se lumină de plăcere.

— Nu eşti de calibrul meu? Mă dobori! Ptiu, drace, ai fost straşnică, Bridie! Abia aştept să te văd pe scenă.

— Ai să mă vezi mâine. Voi fi foarte emoţionată ştiind că mă urmăreşti, dar m-am obişnuit deja. Acum, hai să-ţi prezint un prieten. Nathan, iată-l pe Charlie Perkin. Charlie, el este Nathan Mcfee un actor care apare în programul nostru, prezentând un număr minunat cu un lasou.

Nathan întinse mâna.

— Îmi pare bine de cunoştinţă.

— Oh… ăă… încântat, răspunse Charlie, clipind derutat şi îmi aruncă o scurtă privire fugară, speriată.

— Nu ne-am mai întâlnit pe undeva? îl întrebă Nathan.

— Cum? Ne-am întâlnit? Nuuu, nu cred. Nu-mi amintesc, în orice caz. Ah, uitaţi-l pe hamal. Mi-a adus bagajele. Ai închiriat o trăsură, unchiule Alfie? Stăm tot la pensiunea doamnei Curtis, ca de obicei? Mor dacă nu beau imediat o ceaşcă de ceai.

Vedeam că Charlie era profund derutat de întâlnirea cu Nathan şi mă întrebam de ce. Răspunsul l-am aflat abia la pensiunea doamnei Curtis. Ieşind la un moment dat din camera pe care o împărţeam cu Ethel, l-am găsit pe Charlie pândindu-mă pe culoar. De la venirea lui, aceasta era prima ocazie în care rămâneam singuri.

— Bridie! mă chemă el în şoaptă, alarmat, aruncând o privire peste umăr. Mama este înăuntru?

— Nu. A coborât să joace cărţi cu tatăl doamnei Curtis.

— Pot să intru pentru o secundă? Trebuie să-ţi spun ceva.

— Da, sigur.

Ni se repartizase o cameră mare, în fundul căreia se aflau două paturi ascunse după o draperie. Charlie nu se aşeză, ci traversă încăperea pentru a sta lângă fereastra ce se deschidea deasupra unei îngrămădiri dezordonate de acoperişuri şi grădini minuscule. Cu braţele sprijinite de spătarul unui scaun uzat, am întrebat:

— Ce s-a întâmplat, Charlie?

El întoarse brusc capul şi bolborosi cu o voce răguşită:

— Mi-e teamă să spun, dar este chiar *el*!

— Cine?

— Individul despre care ţi-am vorbit!

— Ce individ?

Exasperat, Charlie expiră şuierător.

— Ăla de la gară! Oh, la naiba! Am crezut c-o să deschidă discuţia despre… ştii tu…

Apoi Charlie îndoi puţin genunchii, întinse mâna stângă în faţă şi se uită de-a lungul ei, în timp ce pe cea dreaptă o ţinea în spate, mişcând-o alternativ înainte şi înapoi. Timp de câteva clipe l-am privit nelămurită, apoi mi-am amintit.

— Oh, biliard… Te referi la sala de biliard, nu?

— Ssst! exclamă el, disperat. Nu vreau să ne audă mama! De asta m-am temut, pricepi? Să nu-şi amintească unde m-a văzut.

— Cine, Charlie?

— El! Yankeul! Doar ştii. Tipul cu calul. Ăla care a întrebat de

tine.

— Oh! Ceaţa din mintea mea s-a risipit instantaneu şi, deodată, m-am simţit profund răscolită. Vrei să zici că Nathan, adică domnul Mcfee, ţi s-a adresat în sala de biliard din Londra, interesându-se dacă sunt curtată de cineva?

— Îhî; ele. Asta tot încerc să-ţi zic, Bridie.

— Oh… presupun că există o explicaţie perfect logică, deşi sunt surprinsă că nu mi-a vorbit despre cercetările sale. Am să-l întreb.

— Ptiu, drace, nu face aşa ceva!

— De ce?

— Din acelaşi motiv pentru care am tăcut mâlc în gară! Trebuie să uite unde ne-am întâlnit. Nu vreau să-şi amintească de sala de biliard şi să mă spună mamei!

— Nu cred că este genul de om care poate uita că a mai vorbit cu tine, am spus neîncrezătoare. Curând, îşi va aduce aminte şi unde te-a mai văzut…

Charlie îşi trecu mâna prin ţeposul lui păr roşcat.

— Ei, nu ştiu ce va fi, dar te rog să nu-i sufli nicio vorbă, Bridie. Te rog…

Îmi era imposibil să-l refuz. Zâmbind. Am răspuns:

— Bine, Charlie, nu voi sufla nicio vorbă. Dacă Nathan îmi va spune vreodată despre întâlnirea voastră, voi avea grijă să nu amintească nimic referitor la sala de biliard în faţa mamei tale.

Uşurat, el dădu drumul unui suspin prelung.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Bridie. Eşti cea mai bună fată pe care am cunoscut-o vreodată.

— Drăguţ din partea ta să spui aşa ceva, Charlie.

— Acu' e cazul s-o şterg.

După plecarea lui m-am gândit cu o oarecare tristeţe că, din moment ce îşi petrecea aproape tot timpul liber într-o sală de biliard, Charlie nu cunoscuse prea multe fete, pentru a avea un termen de comparaţie. Apoi m-am aşezat, lăsându-mi gândurile să zboare la Nathan Mcfee. Pe parcursul celor câteva luni de turneu devenisem prieteni buni. În ciuda acestui fapt mă vedeam nevoită să accept ideea că Nathan pusese întrebări în legătură cu persoana mea, cu mult timp înainte de a ne cunoaşte.

În ziua următoare nu m-am dus în sala de repetiţii pentru a urmări primele antrenamente ale lui Charlie. După ce lipsise din

teatrele de varieteu timp de aproape şase luni, trebuia să muncească din greu pentru a fi din nou în formă şi ştiam că prezenţa mea îl putea stânjeni – cel puţin, la început. De altfel, şi eu eram foarte emoţionată ştiind că în seara aceea Charlie avea să-mi urmărească jocul din sala de spectacol. Totuşi, când am ieşit din scenă la sfârşitul scheciului *Ajutorul meşterului tapetar*, am simţit că nici nu mă făcusem de ruşine, nici nu-l dezamăgisem…

Charlie ne privise din sală, dar ai unsese în culise înainte. Ca Ethel şi cu mine să deschidem uşa cabinei. Pe faţa lui palidă era întipărit un zâmbet imens, de satisfacţie deplină. Aproape că nici nu putea să vorbească de entuziasm.

— Doamne, Bridie, ai fost… a fost… ştii tu… n-am crezut niciodată… ce spui, mamă? Sincer… te-ai întrecut pe tine însăţi. Clasa întâi. Excelent! Ei, drăcie! Da!

Radiam de bucurie, deoarece mă lăuda un adevărat maestru al artei pe care eu abia o învăţam. Dar gândul că arta respectivă era cea a bufoneriei m-a făcut să mă simt cuprinsă din nou de familiara melancolie pe care m-am străduit s-o alung!

Sâmbătă seara, în timpul ultimului meu spectacol înainte ca Charlie să-şi reia locul, Alfie Perkin şi Compania a avut parte de un ghinion, chiar în mijlocul reprezentaţiei. Trecuseră numai trei minute de la începutul scheciului *Instalatorul*, când una dintre valvele rezervorului de apă din culise s-a înţepenit, blocând duzele de pe scenă.

M-am simţit paralizată de groază, deoarece „accidentele” provocate de jeturile de apă constituiau baza numărului nostru. Rămăsesem aplecată deasupra presupusei găuri, aşteptând să fiu lovită în plină figură de jetul care nu mai venea. Aruncând o privire rapidă spre culise în partea stângă a scenei, l-am zărit pe Harold luptându-se cu piesele de conectare şi pe Nathan venindu-i în grabă în ajutor.

Totuşi, nu s-a întâmplat nimic. În clipa următoare am auzit vocea de taur a lui Alfie spunând:

— Hei! Uitaţi-vă la furnicile astea care mişună prin preajma găurii. Mă duc să iau nişte parafină. Fii atent, Arnold, să nu te pişte!

Am reacţionat imediat cu un salt înapoi, parcă cuprins de panică. În momentul acela Alfie a bolborosit în colţul buzelor un rapid „*Dansează*, *Bridie*!” după care a dispărut în culise. De frică, am început

să asud prin toţi porii, exact cum păţisem în seara aceea în care „murisem cu zile", după cum se exprimase Alfie „pe scena de la Glasgow Gaiety. Totuşi, am alunecat lateral, începând să execut un dans ce trebuia să sugereze că mă străduiesc să evit mulţimea de furnici ce umpluseră grădina, ameninţând să mi se urce pe pantaloni. N-am inventat vreo mişcare nouă, deoarece lucrul acesta mă depăşea, dar am apelat la toate cunoştinţele mele pentru a înşirui paşii bine ştiuţi într-o ordine potrivită cu tema dansului şi am adoptat o mimică sugestivă.

Ethel a fost pur şi simplu superbă. În timp ce eu alunecam, mă clătinam, mă făleam ca un cocoş, mă ondulam şi îmi fâlfâiam braţele ca o imensă marionetă nebună, ea întorcea încet capul după mine, urmărindu-mă cu o expresie dispreţuitoare, foarte hilară. locul părea să-i tremure de stupoare. Orchestra fusese nepregătită pentru o astfel de scenă, desigur, dar dirijorul era un om inteligent, aşa încât după numai câteva secunde îi făcu semn toboşarului să-şi potrivească bătăile scurte din tobe şi talgere cu mişcările mele.

Am continuat să dansez, probabil, cam un minut şi am stârnit hohote de râs. Dar spaima care mi se citea pe chip în timp ce mă feream de furnicile imaginare era numai în mică măsură simulată, deoarece mă întrebam ce naiba vom face dacă cei din culise nu vor reuşi să repună instalaţia în funcţiune. Era cât pe-aci să ţip de bucurie în momentul în care din aşa-numita gaură a ţâşnit un jet firav de apă. Văzându-l, am schimbat imediat paşii, astfel încât să ajung cu spatele exact în dreptul lui ca să mă ude. Tocmai atunci s-a întors şi Alfie. Intrând în scenă cu un mers maiestuos, el a început să stropească podeaua cu apa pe care o adusese într-o veche cutie de vopsea, sugerând că ar presăra parafină peste furnicile din grădină. Au urmat încă vreo zece secunde de dezordine, după care am reuşit să reluăm scheciul din punctul în care îl întrerupsesem.

Spectatorii au fost darnici cu aplauzele, iar eu m-am bucurat de ropote deosebite la ultima ieşire la rampă, când Alfie mi-a ridicat mâna. O dată întorşi în culise, el îmi spuse:

— Ei drăcie, Bridie, niciodată n-ai jucat mai bine ca acum! Am fost prea ocupat ca să te pot urmări, dar le-ai captat atenţia; am auzit râsetele…

— A fost pur şi simplu minunată, interveni Ethel. Eu mi-am ieşit din minţi de frică, dar ea a improvizat perfect; parcă aşa ar fi decurs

numărul dintotdeauna. Să-l întrebi pe Charlie.

Eram extrem de mulţumită că reuşisem să-mi joc rolul înfruntând dezastrul care s-ar fi putut petrece, fără a uita însă cui i se datora de fapt salvarea spectacolului…

— Să te binecuvânteze Dumnezeu, Alfie, pentru ideea cu furnicile, am spus. Dacă nu era ea, n-aş fi ştiut ce să fac.

După aceste cuvinte, m-am trezit cu Nathan în faţa mea. Mă privea cu o expresie pe care n-o mai văzusem până atunci. Eram îmbrăcată în uniforma mea largă, acum udă până la piele, cu pantalonii prea scurţi pentru a-mi scoate la iveală ghetele. Ca de obicei, la ultima ieşire la rampă îmi desfăcusem părul, aşa încât aveam un aspect ciudat, pe jumătate de faţă, pe jumătate de clovn. Cu toate acestea, Nathan Mcfee mă luă de umeri, şi mă privi. Văzând licăririle din ochii lui, inima tresări şi stomacul mi se strânse, pradă unei excitaţii copleşitoare, absolut necunoscută pentru mine.

Eram încadrată de Alfie şi de Ethel, dar Nathan nu părea conştient de prezenţa lor.

— Bridie Chance, spuse el ridicând vocea calmă puţin peste nivelul muzicii în surdină ce răzbătea de pe scenă. Bridie Chance, te iubesc. Vrei să te măriţi cu mine?

Am încremenit. Lumea părea să se fi oprit în loc. Pe obraji, lacrimile mi se amestecau cu apa. Apoi am simţit cum ceva dinăuntrul meu se deschide ca o floare, divulgându-mi marele adevăr: mă îndrăgostisem de Nathan Mcfee… îl iubeam deja de câteva săptămâni, probabil din perioada în care începusem să resimt ciudata melancolie.

— Bridie? l-am auzit spunând.

Lângă mine, Ethel a exclamat:

— De necrezut!

— Ia te uită! interveni şi Alfie, uluit.:

Am râs, am ridicat braţele, împreunându-mi mâinile pe ceafa lui Nathan, şi am spus:

— Oh, dragul meu Nathan, da! Dar ce moment ţi-ai ales pentru a mă cere în căsătorie!

— N-am mai avut răbdare să aştept, răspunse el simplu, trăgându-mă mai aproape şi sărutându-mă delicat pe buze. Apoi mă înconjură cu braţele şi mă lipi de el, ignorându-i pe toţi cei ce se aflau în culise – inclusiv pe muncitorii care se hlizeau.

— Bridie, îi uzi cămaşa aia frumoasă, spuse Ethel.

— Nu, doamnă, replică Nathan, asta este pe de-a-ntregul opera mea.

Dându-mi drumul, făcu un pas înapoi şi zâmbi. Cămaşa lui roşie era umedă în faţă, pe o suprafaţă foarte mare.

— Du-te să te schimbi, Bridie. După ce-mi termin numărul, mergem să supăm împreună la Royston?

— Oh, da, mi-ar plăcea la nebunie, Nathan!

— Atunci fugi!

Am stat în cadă, pradă unui vis nelămurit, dar minunat. Flecărelile lui Ethel treceau pe lângă urechile mele fără să o aud. La un moment dat însă, cum ea a tăcut, am realizat că îmi pusese o întrebare…

— Scuză-mă, Ethel dragă, am strigat din spatele paravanului. Ce-ai zis?

— Te-am întrebat ce crezi, vei pleca cu el în America sau veţi rămâne aici?

— Oh! Nu m-am gândit. N-am avut timp să-mi pun problema asta, nici să discut cu el. Dar ce se va întâmpla cu trupa noastră? Alfie şi-a propus să modifice scheciurile, iar eu n-aş putea să vă las în plata Domnului.

— Binecuvântată să fii fetiţo, dar tocmai ţi-am spus să nu te îngrijorezi din pricina noastră. Charlie s-a vindecat complet, aşa încât putem să ne facem treaba, la fel ca înainte. Nu spun că nu vom regreta plecarea ta, pentru că, realmente, vom fi foarte trişti, însă ştiu că Alfie este mulţumit de ceea ce s-a întâmplat. Îl cunosc bine.

Am simţit un nod în gât, de parcă aş fi fost pe punctul de a izbucni în plâns.

— Sper că ai dreptate, Ethel. Adică, sper că este mulţumit. Toţi aţi fost atât de buni cu mine…

În următoarele trei zile m-am simţit ca şi cum aş fi plutit pe un norişor de vară. În cealaltă lume în care trăisem fusesem logodită cu un bărbat numit Bernard Page, dar acum abia îmi mai puteam aduce aminte de chipul lui. Ştiam că era pentru prima dată când mă îndrăgostisem şi nu mai aveam senzaţia că sunt un simplu clovn, bun numai pentru a stârni râsul. Nu, nici vorbă de aşa ceva. Eram o fată. O fată iubită din tot sufletul de un bărbat minunat, o fată care, din anumite motive bine întemeiate, dobândise nişte talente de care putea fi mândră.

În seara aceea, când am supat la restaurantul hotelului Royston, Nathan a dorit să purtăm o discuţie serioasă cu privire la viitorul nostru – lucru care s-a dovedit dificil de realizat, deoarece băusem două pahare cu vin. Or eu nu eram obişnuită să beau, aşa că am râs tot timpul, nu numai din cauza vinului, ci şi pentru că eram atât de fericită. În orice caz, oricare ar fi fost explicaţia veseliei mele, era clar că reuşisem să-l amuz pe Nathan, care abia îşi stăpânea hohotele.

— Haide, fii puţin serioasă, Bridie. Mâine mergem să cumpărăm un inel de logodnă…

— Nu mâine, l-am întrerupt râzând. Mâine este duminică.

— Bine, atunci luni. Cât de repede vrei să ne căsătorim?

— Oh! Cât de repede? Dragul meu, sunt îngrozitor de nerăbdătoare şi sincer vorbind, aş vrea să ne căsătorim mâine, dar nu cred că este posibil.

— Gândeşte-te la ce mai ai de făcut, Bridie. Gândeşte-te la obligaţiile faţă de Alfie şi faţă de sora ta.

Da, am recunoscut, devenind ceva mai sobră. Păi, cu Alfie nu este nicio problemă. Mi-ar plăcea să termin turneul, desigur, pentru că… ăă, nu ştiu exact de ce. Doar pentru că… Iar în ceea ce o priveşte pe Kate, aş vrea s-o văd aranjată aşa cum trebuie şi să ştiu că a trecut de următoarea serie de examene înainte ca… ah, cred că asta depinde decât de departe vom pleca. Vom locui în Anglia sau în America?

— Tu trebuie să hotărăşti, iubito.

— Iubito? Oh, Nathan, îmi place cum sună. Este un cuvânt minunat. Nu ştiu ce să zic. Cred că, dacă o văd pe Kate aranjată, mi-ar face plăcere să merg cu tine în America. Am constatat că mă deprind uşor cu stilurile noi de viaţă. În plus, dacă ne întemeiem familia aici, vom trăi întotdeauna în umbra scandalului Roger Chance. Ai spus că în America nu există probleme de genul acesta.

Nathan ridică din umeri.

— S-ar putea să apară vreo câţiva indivizi care să ne privească dispreţuitor, dar cei mai mulţi oameni nu vor da atenţie trecutului. Poate că ar fi bine să atârnăm portretele taţilor noştri de o parte şi de alta a căminului şi să spunem poveşti despre ei ori de câte ori ne vizitează un vecin, adăugă el zâmbind.

Am chicotit din nou.

— Şi să-i facem pe copii să râdă. În definitiv, nu *noi* suntem cei care au jefuit băncile şi au furat bijuteriile, nu? Nathan, la o masă

alăturată, cinează doi bărbaţi şi două femei care îţi tot aruncă priviri foarte fu… furişe. Îi văd în oglindă.

— Normal. Probabil că au fost de curând la Palace şi m-au recunoscut. Lumea este întotdeauna fascinată de cei care apar pe scenă, doar ştii asta…

— Nu-i corect. Pe mine nu mă recunosc, pentru că n-au cum să-şi dea seama că sunt Arnold. Să mă ridic şi să le ofer o scurtă reprezentaţie pentru a le demonstra că ştiu Alunecarea Crabului şi Pasul Berzei?

Nathan se întinse peste masă, mă strânse ferm de încheietura mâinii şi îmi luă paharul dintre degete. Era deja al treilea, acum numai pe jumătate plin.

— Las-o pe altă dată, puiule. Dumnezeule, chiar că te iubesc, dulcea şi rătăcitoarea mea fetiţă!

— Rătăcitoare?

— În sensul că nu faci parte din turmă. Acum ascultă-mă, Bridie, trebuie să vorbim despre bani.

Am dat din cap, străduindu-mă să par mai interesată, învăţasem că banii sunt foarte importanţi. Oamenii bogaţi susţineau că ei nu contează, dar greşeau. Conta enorm să ai suficienţi bani pentru a putea trăi fără să-ţi faci probleme.

Abia atunci mi-a vorbit Nathan despre fermă. Nici el nu aflase de ea decât cu puţin timp înainte de a veni în Anglia, când reprezentantul unei firme americane de avocatură îi spusese că bunicul lui din partea mamei, Jonathan Righy, murise fără a-şi face testamentul. Nathan nu-l văzuse niciodată în viaţă, deoarece bătrânul îşi dezmoştenise fiica atunci când ea fugise de acasă pentru a se mărita.

I Avocaţii îi spuseseră lui Nathan că, fiind unicul nepot al bătrânului, în lipsa unei rude mai apropiate, era unicul moştenitor. Pentru confirmarea acestei presupuneri mai erau însă necesare câteva cercetări. Până la clarificarea situaţiei, ferma se afla în administrarea unui om priceput care se ocupase de ea în ultimii trei ani, perioadă în care Jonathan Righy fusese grav bolnav.

— Când ne aflam la Glasgow am primit o scrisoare de la aceşti avocaţi, spuse Nathan. Mi-a fost înmânată de Jimmy Samuels. Situaţia s-a clarificat, aşa încât ferma este a noastră, Bridie. Se numeşte Greenways. Opt sute de acri în New Hampshire, din care aproximativ o treime sunt ocupaţi de o livadă; în rest, plantaţii mixte. Se spune că

este foarte frumoasă. Bătrânul a avut mare grijă de ea. S-ar putea ca acolo să trăim mai mult decât bine. Avocaţii nu cunosc încă sumele exacte de bani rămase, dar cifra estimativă se ridică la peste opt mii de dolari. Asta înseamnă, în banii voştri, cam douăzeci de mii de lire. Dacă vrei să rămânem în Anglia, presupun că am reuşi să vindem ferma la un preţ frumuşel. Apoi ne-am putea cumpăra una aici… sau am putea face orice altceva ni se năzare.

Îl priveam fix. Brusc, pleoapele îmi deveniseră atât de grele, încât abia mai izbuteam să-mi ţin ochii deschişi, înţelegeam cuvintele, dar nu mai aveam puterea să-i Răspund. Ca atare, am rămas nemişcată, parcă lovită de amorţeală.

După un timp, Nathan vorbi din nou, străduindu-se să-şi stăpânească râsul:

— Crezi că mi-ai putea spune ceva, iubito? Accept orice, numai dă-mi un semn că mai eşti aici.

— Păi… am bâiguit eu buimăcită. Oh, Dumnezeule, n-am ştiut că eşti un om bogat, Nathan!

— Nu ştiu ce înseamnă să fii om bogat. Dar oricare ar fi sensul, Bridie, să nu spui „eşti", ci „suntem".

— Stai puţin, te rog. N-am prea înţeles. Ai început să vorbeşti cam încâlcit.

— Îmi pare rău. Presupun că vinul este de vină, replică el solemn. Am vrut să zic că trebuie să te exprimi sub altă formă. *Noi* suntem bogaţi, nu *tu* eşti bogat. Desigur, dacă ferma poate fi considerată bogăţie.

— Nuuu… categoric, eu nu sunt bogată. Oh, păcat că am aranjat să plec marţi în Suffolk ca s-o văd pe Nannie Foster. Voi lipsi trei zile întregi! îţi voi duce tare mult dorul.

Probabil că Nathan îi făcuse un semn chelnerului, deoarece acum îl vedeam achitând nota de plată. Mă simţeam jenată că vorbisem aşa în prezenţa unui străin, dar el nu dădu atenţie acestui amănunt, continuând zâmbitor:

— Nu-mi vei duce dorul mai mult decât ţi-l voi duce eu, iubito.

După plecarea chelnerului, m-am simţit brusc cuprinsă de tristeţe. Eram foarte supărată că trebuia să mă despart de

Nathan la numai două zile după ce descoperisem că ne iubim.

— Nathan, ştiu că este o prostie, deoarece sunt într-adevăr extrem de fericită, dar cred că mai am puţin şi plâng.

Din acest moment, amintirile mele devin confuze. Ţin minte că la un moment dat ne aflam într-o trăsură, smiorcăindu-mă pe umărul iubitului meu care îmi spunea cuvinte de alinare, întrerupte ici şi colo de câte un hohot de râs. De asemenea, îmi amintesc cum am intrat pe uşa pensiunii şi cum am urcat până la etajul trei, parcă zburând, fără ca picioarele mele să atingă măcar o singură treaptă. Şi ultimul lucru de care îmi aduc aminte era strădania lui Ethel de a mă dezbrăca, în timp ce eu insistam că trebuie să-i dezvălui secretul Mersului Puiului de Găină.

În dimineaţa următoare m-am trezit abia după oră nouă. Aveam gura uscată, o uşoară durere de cap şi o groaznică senzaţie de jenă. Ethel dispăruse din cameră. Mi-am pus un capot lung, m-am dus în baia de la capătul culoarului, unde am găsit un recipient pe jumătate plin cu apă călduţă, am făcut o baie scurtă, cam rece, şi m-am întors în dormitor.

Zece minute mai târziu, îmbrăcată şi pieptănată, coboram scările şi mă îndreptam spre sala în care se servea micul dejun. Când, timidă, am deschis uşa, am văzut că familia Perkin şedea la aceeaşi masă cu Nathan şi cu Margaret Dane, actriţa tragicomică. Toţi sfârşiseră de mâncat, dar zăboveau în faţa ceştilor cu cafea, discutând. În momentul în care am intrat, s-a auzit ciripitul lui Ethel:

— A, iat-o!

Patru perechi de ochi se întoarseră spre mine. Eram conştientă că toţi cei prezenţi acolo zâmbeau, dar singurul surâs pe care îl vedeam clar era cel al lui Nathan. El se ridică imediat, trăgând un scaun pentru mine.

I-am dat mâna, făcând o grimasă disperată, marca „Arnold".

— M-am cherchelit! am spus. Oh, Nathan, pur şi simplu m-am chelehelit aseară. Mor de ruşine…

— Ruşine? interveni Alfie. Chiar speram să-ţi fie puţină ruşine, domnişorico. Am înţeles că ai dat peste cap două pahare pline cu vin!

Ethel chicoti. Charlie se ridică de pe scaun şi începu să se învârtească prin încăpere, împleticindu-şi picioarele ca de cauciuc. Margaret fredonă câteva măsuri din melodia *Băutura diavolului a fost ruina ei*, iar Alfie luă două linguri pentru a bate darabana pe masă. Nathan se aplecă şi mă sărută pe obraz. Zâmbea, clătinând capul şi privindu-mă drăgăstos. Când vacarmul se încheie printr-o explozie de râs, îmi spuse:

— Este numai vina mea, iubito. Îmi pare rău.

— Ar fi trebuit să te avertizez că nu sunt obişnuită să beau. Nu m-am gândit. Am fost atât de fericită, atât de însetată, atât de… oh, Doamne, mi-e groază să mă gândesc că m-am îmbătat!

— Ba nu, Bridie. Erai fericită, iar fericirea ţi-a dat o stare minunată.

— Dar ai râs de mine! îmi amintesc perfect.

— Normal că am râs. Ai fost o domnişoară foarte amuzantă. Este o plăcere să ai o asemenea însoţitoare. Acum hai, aşază-te. Încearcă să mănânci ceva.

— Chestia asta mi-a sugerat o idee cu adevărat excepţională, spuse Alfie. Când ai apărut tu, Bridie, tocmai o discutam. Chiar dacă părăseşti compania, consider că a venit vremea să înnoiesc repertoriul, aşa încât vreau să pun la punct un alt scheci. Închipuieşte-ţi o scenă petrecută noaptea, în Covent Garden[4]. Mai exact, spre dimineaţă. Ethel este vânzătoare de fructe, eu sunt poliţist, iar Charlie e un filfizon cu joben şi monoclu, beat turtă. Cred că putem scoate ceva amuzant de aici.

Nathan îmi puse o ceaşcă de cafea în faţă şi mă luă de mână. În ciuda durerii de cap care mă chinuia, mintea mea începu imediat să prelucreze ideea lui Alfie. Într-adevăr, dansul „excentric" al unui filfizon ameţit de băutură putea fi foarte amuzant.

— Necesită mai multă recuzită, spuse Charlie. Trebuie să ai cu ce lucra.

— Păi, e nevoie de un căruţ cu fructe… am intervenit eu pe un ton meditativ. Poate şi nişte roşii. Un coş plin cu roşii, în care să cadă filfizonul. Oh, există coşurile acelea pe care le poartă hamalii pe cap, puse unul peste altul, nu?

— Corect, spuse Alfie. Şi dacă am presupune că un vânzător de sandvişuri şi-ar lăsa tava pe jos…? întotdeauna am socotit că asta ar fi o recuzită bună. Charlie şi-ar putea-o atârna puţin de gât…

Charlie chicoti.

— Şi să te izbesc cu ea în cap când mă aplec, nu?

Am luat o gură de cafea, după care am intervenit din nou:

— Presupun că ai nevoie de o temă pentru acest scheci, Alfie,

---

[4] District în centrul Londrei; în trecut, piaţă de flori, legume şi fructe.

nu-i aşa? Ai putea să alegi ceva foarte simplu, cum ar fi desprinderea unei roţi de la căruţul lui Ethel. Tu ai jupa rolul poliţistului amabil, care încearcă să i-o pună la loc. Iar Charlie;

Insistă să te ajute.

Alfie scoase un suspin zgomotos şi făcu semn cu capul spre Nathan.

— Păcat că încapi pe mâna acestui afurisit de yankeu! Din mintea aia a ta ies idei bune, Bridie. Când mă gândesc ce am fi putut face cu tine şi cu Charlie în rolurile a *doi* filfizoni beţi… Ei, dar nu contează ce-am putea face.

Nathan râse. L-am strâns de mână şi am spus:

— Alfie, nu mă mărit chiar astăzi cu acest afurisit de yankeu, aşa încât dacă ai impresia că te pot ajuta la regizarea scheciului, voi fi mândră să apelezi la mine.

Deşi a plouat în permanenţă şi a bătut un vânt puternic, care intra vuind pe sub astupătorile coşurilor, în ziua aceea am fost mai fericită ca oricând; nici chiar o zi însorită, perfect senină, nu mi-ar fi adus atâta bucurie. Nu am făcut nimic deosebit, dar nu m-am desprins de Nathan, or eu nici nu-mi doream altceva decât să fiu alături de el. După-amiază am plecat împreună la o scurtă plimbare prin parcul din apropierea pensiunii. Nathan îşi pusese un fel de capă sud-americană, iar eu îmi luasem un impermeabil lung şi o umbrelă, pe care Nathan se chinuise în zadar s-o ţină deschisă deasupra noastră, însă vântul bătuse tare, şi adusese stropii de ploaie pe sub ea, încât ajunsesem acasă uzi leoarcă, dar râzând cu hohote.

A doua zi mi-am ales de la un magazin de bijuterii un inel împodobit cu două diamante mici – inelul meu de logodnă. Nu era scump – Nathan chiar a protestat văzând că mă opresc la o bijuterie ieftină, însă pietrele erau frumoase, iar designul mai ieşit din comun. M-am îndrăgostit de inelul acela de cum l-am văzut.

Seara m-am aşezat în sală şi am urmărit scheciul *Ajutorul meşterului tapetar*. Nu cu mult timp în urmă, n-aş fi îndrăznit să stau acolo fără a fi însoţită de cineva, dar de atunci viaţa mea se schimbase enorm. Cele şase luni petrecute pe scenă îmi dăduseră o încredere deosebită în mine şi nu-mi mai făceam deloc probleme cu privire la ceea ce se cuvine sau nu.

Credeam că-mi formasem o părere corectă despre modul în care interpretam rolul „Arnold”, însă acum mi-am schimbat rapid opinia.

Nu puteam fi sub nicio formă geloasă pe Charlie. Cu toate acestea, văzându-l că mă depăşeşte net din multe puncte de vedere, aproape că mi-am pierdut curajul.

În pauza spectacolului nu m-am mişcat de pe scaunul meu scund, de pe interval, fiindcă am vrut să-l văd şi pe Nathan. Şi m-am trezit admirându-i din nou talentul. Mare păcat că executa cu atâta nepăsare toate acele trucuri… Rotea lasoul fără a încerca să impresioneze publicul. Dar realizam că, pentru el, teatrul nu avea importanţă. Niciodată nu-şi propusese să devină actor profesionist şi, oricum, viaţa sa scenică urma să se încheie foarte curând.

Potrivit planurilor noastre iniţiale, trebuia să ne căsătorim în cursul primăverii, locuind până atunci în Londra. Nathan voia ca între timp să mai semneze nişte contracte, preferând să joace pe scenele londoneze decât să stea degeaba. Alfie nu mai avea de ce să rescrie scenariile celor două scheciuri pentru a introduce un nou personaj, însă declarase că-mi va plăti săptămânal un onorariu egal cu jumătate din salariul meu actual pentru a fi oricând gata, la nevoie, să-l înlocuiesc pe Charlie. La asta se adăuga încă pe atât, pentru „sfaturi şi consultanţă" la realizarea noului scheci, *Filfizonul cherchelit*. De fapt, acesta nu era decât un truc menit să-mi asigure acelaşi salariu până la căsătorie. Alfie nu admisese niciun fel de discuţii pe tema banilor.

Singura hotărâre pe care o mai aveam de luat împreună cu Nathan era cea cu privire la ţara în care urma să ne stabilim. Din acest punct de vedere, presimţeam că voi prefera să mă duc la ferma din New Hampshire. Ştiam că mi-ar fi greu să mă întorc la viaţa rigidă, convenţională a ţinuturilor natale şi aveam impresia că America oferea anumite libertăţi pe care nu le puteam găsi aici. Dar decizia mea depindea în mare măsură de Kate. Dacă nu primeam acceptul ei, ştiam că îmi va fi greu s-o las singură în Anglia şi să plec într-o ţară atât de îndepărtată. În definitiv, din familia noastră nu mai rămăsesem decât noi două. Speram ca sora mea să vină cu noi; şi Nathan dorea din tot sufletul acest lucru, dar mai aveam de discutat atât de multe probleme, încât nu puteam lua nicio hotărâre fără să vorbesc mai întâi cu ea.

Marţi dimineaţa, la o oră foarte matinală, Nathan m-a condus la gară. Plecăm în sfârşit s-o văd pe Nannie Foster. Călătoria, lungă şi mizerabilă, m-a făcut să traversez întreaga ţară şi să schimb de două ori trenul. N-am ajuns la Wynford decât abia pe la ora ceaiului şi de acolo am mers mai departe cu trăsura. Mi se părea ciudat să apelez la

același vizitiu sever, George Cooper, care îi adusese la Latchford Hall – parcă într-o altă viaţă – pe cei doi detectivi de la Scotland Yard…

Vizitiul mă recunoscu. Făcu ochii mari de uimire, dar în clipa următoare, coborî privirea. Apoi, auzind unde vreau să ajung, își ciocăni fruntea cu articulaţiile degetelor. Îmi dădeam seama că îi aruncasem, probabil, o privire foarte ameninţătoare. Bineînţeles că omul se va pune pe bârfă de cum se va despărţi de mine, făcând tot felul de comentarii în legătură cu suma de bani cu care îi răsplătisem serviciul. Dar la fel de sigur era și faptul că nu putea avea impertinenţa de a-mi spune ceva în faţă. Mi-am înăbuşit un chicot slab de râs. Mă minunam să văd cum se schimbase Bridie Chance de când plecase din Wynford.

Când deschise uşa, Nannie Foster începu să plângă de fericire, pentru ca apoi să se agite fără astâmpăr în jurul meu de parcă aş fi fost o fetiţă de doisprezece ani abia întoarsă de la pension…

— Am pus ceainicul pe foc, draga mea. Fugi sus, spală-te pe mâini şi vino. Vom bea un ceai bun şi vom savura minunatele *plăcinte de ovăz* ale lui Nannie! Dar ce bine arăţi, Bridie! Şi ce pălărie frumoasă ai! Stai, las-o pe Nannie să te ajute. Uite aşa… Ei poftim, ţi-ai schimbat şi felul de a merge, nu? Aşa da, este foarte drăguţă şi elegantă, iubito. Presupun că ai exersat purtând câteva cărţi în echilibru pe cap, cum a încercat Nannie să te înveţe…

Nu i-am spus că nou-descoperita mea graţie se datora faptului că eram dansatoare într-un număr comic de varieteu. Probabil că bătrâna Nannie n-ar fi fost capabilă să înţeleagă ce-i spun; iar dacă ar fi înţeles, desigur că s-ar fi necăjit cumplit. După ceai am discutat şi, spre uşurarea mea, am constatat că „Nannie se mulţumea cu subiecte uşoare despre diverse amănunte domestice din viaţa ei. M-a întrebat de Kate, şi-a exprimat neliniştită speranţa că nu mi-am găsit o slujbă prea istovitoare, dar în general s-a arătat satisfăcută de răspunsurile simple, fără prea multe informaţii.

Mai târziu, după ce a aprins luminile şi a tras draperiile, Nannie mi-a servit o cină nepretenţioasă, dar excelentă: cotlete de berbec, conopidă şi găluşti, urmate de plăcintă cu Mure şi mere. Apoi am insistat s-o ajut la spălatul vaselor şi, în timp ce munceam cot la cot în minuscula ei bucătărie, i-am explicat ce program îmi făcusem. A doua zi voiam să trec pe la domnul Whitely şi pe la bătrânul Tom Kettle. Restul zilei şi noaptea de miercuri aveam s-o petrec împreună cu ea,

iar joi dimineaţa trebuia să prind un tren cât mai matinal, pentru a face istovitoarea călătorie de întoarcere spre Manchester.

Era o seară sufocantă de septembrie. Căldura şi oboseala îmi închideau pleoapele. Când ne-am aşezat din nou, am aruncat o privire spre ceas. Era ora nouă. Destul de târziu. Hotărâsem ca la nouă şi jumătate să cer permisiunea să mă culc. În căsuţa bătrânei Nannie nu exista un dormitor liber sau un pat suplimentar, dar gazda mea adusese nişte lenjerie curată de pat şi o pernă pentru a mă instala pe canapea.

În momentul în care Nannie s-a aşezat pe fotoliul adus din camera ei de la Latchford Hall, am spus:

Tot aştept să mă întrebi ce-i cu inelul ăsta, Nannie. Uită-te la el!

Am întins mâna, iar ea mi-a luat-o şi s-a uitat lung la inelul pe care îl purtam pe al treilea deget. Apoi a ridicat privirea. Ochii i se luminară.

— Bridie! Doar nu…?

— Ba da. M-am logodit, Nannie. S-a întâmplat doar acum două zile. Nici măcar Kate nu ştie. Mâine trebuie să-mi sacrific o oră ca să-i scriu. Vreau s-o anunţ neapărat.

— Oh, minunat, dragă! Un londonez? x

— Nu, american. Se numeşte Nathan Mcfee.

— *American*? Doamne sfinte! Unde ai reuşit să-l găseşti?

— Oh… datorită serviciului ne-am întâlnit. Este cel mai bun om pe care l-am cunoscut, Nannie! Sunt foarte fericită.

— Atunci sunt şi eu fericită, dragă. Chiar aveam de gând să te întreb… Ce fel de serviciu ai?

— Sunt foarte norocoasă. Am reuşit să-mi găsesc un post de asistentă a unui director de companie. Îmi pregătisem răspunsul dinainte. În esenţă afirmaţia era adevărată, dar lăsa o impresie falsă. Nu avusesem curajul s-o necăjesc pe Nannie spunându-i adevărul gol-goluţ.

— Oh, splendid, Bridie! exclamă ea, radiind de fericire. Asta se datorează numai faptului că ai fost bine educată, doar ştii. Iubitul tău tată a susţinut întotdeauna că „ai pe umeri un cap bun”. Desigur, am *auzit* că în zilele noastre tinerele au început să intre în afaceri, dar până acum n-am *cunoscut* niciuna care să facă aşa ceva. Bravo, dragă, bravo! Sunt sigură că, tatăl tău ar fi fost tare mândru de tine.

— Da, Nannie, cred că ar fi fost.

— Oh, Doamne! exclamă ea clătinând din cap, cu ochii «umezi. Micuţa Bridie se mărită… Să nu-ţi vină să crezi!

— Nu mai sunt chiar „micuţă", Nannie. Nu vezi ce picioare lungi am?

— Taci, draga mea, spuse bătrâna cu reproş, surprinsă de o asemenea afirmaţie. Este frumos să porţi conversaţii despre picioare?

— Nu. Iartă-mă, Nannie, am bâiguit, reuşind să-mi stăpânesc râsul.

— Doar închipuie-ţi… Bridie a noastră se mărită cu un domn american! Oh, asta mi-a adus aminte de ceva… Lipsesc o clipă, dragă.

Mişcându-se destul de încet, Nannie urcă la etaj, de unde se întoarse după câteva minute cu un plic galben. Ţii minte că m-ai rugat să fac curat în camera sărmanei tale mame? Ei bine, acolo, într-unul dintre sertare, erau câteva reviste foarte vechi pe care le-am luat ca să mă uit prin ele mai târziu. Voiam să văd dacă găsesc vreun articol deosebit.

Când Nannie făcu o scurtă pauză pentru a se aşeza lângă mine, am spus:

— Mama punea deseori revistele deoparte pentru a le reciti ulterior, dar eu cred că rareori se mai uita prin ele. Probabil că era vorba de reţete pe care le considera interesante, de Un articol sau de vreo poveste. Ai găsit ceva?

— Nimic de felul acesta, dragă. Am pus revistele laolaltă cu lucrurile mele şi am uitat de ele. Abia acum o săptămână său două, când am făcut curăţenie generală prin casă, am descoperit că într-una erau ascunse aceste fotografii.

— Fotografii?

— Da. Le-am mai văzut, de fapt, cu mulţi ani în urmă. Mama ta mi le-a arătat. Erai bebeluş pe atunci. Sunt făcute în luna de miere a părinţilor tăi, în Franţa.

— Da, ştiu, au stat într-un sat din valea râului Dordogne.

— Presupun că ai dreptate. Eu nu reuşesc să reţin denumirile străine.

— Am văzut fotografiile din luna lor de miere, Nannie. Aveam un album prin care, în copilărie, m-am uitat de nenumărate ori. Dar credeam că l-am pus în cufărul cu lucrurile familiei; l-am rugat pe domnul Whitely să-l păstreze până când îmi voi găsi o casă.

— Oh, sunt convinsă că albumul este în cufăr, dragă, însă aceste

fotografii au fost păstrate întotdeauna separat. Nu știu de ce".

Erau numai două fotografii pe care nu le mai văzusem niciodată. Cu toate că aveau o vechime de peste douăzeci de ani, imaginile rămăseseră remarcabil de clare. În prima fotografie, mama, tânără pe vremea aceea, semăna extrem de mult cu Kate. Fusese pozată stând cu spatele lipit de o stâncă, după cum bănuiam, și zâmbea timid. Pe cap avea o pălărie cu pene lungi și bor larg, pe care o ținea cu o mână, de parcă în ziua aceea ar fi bătut un vânt foarte puternic.

A doua fotografie fusese făcută de la o distanță mult mai mare, așa încât mama părea o siluetă cu trăsături vagi. Poziția era însă aceeași. Acum se vedea clar că nu se afla pe – o coastă stâncoasă, ci în fața unei coloane naturale din piatră, de două ori mai înaltă decât ea – un fel de stâlp ciudat, perfect vertical, ce răsărea brusc din solul pietros. Fundalul era învăluit în ceață, însă aveam impresia că acolo se întindea o vale stearpă, îngustă, cu maluri stâncoase.

— Da, am spus, îmi aduc aminte că am mai văzut pălăria și în fotografiile din album, dar mă întreb unde o fi locul acesta… Majoritatea instantaneelor din Franța au fost luate lângă satul în care au locuit. Aici, însă, peisajul arată cu totul altfel… Este o zonă pietroasă, fără pomi și fără nicio floare.

Am revenit la prima fotografie…

— Probabil că tata le-a făcut. Cum crezi că a reușit?

— Oh, cu un aparat de fotografiat, dragă.

Am râs.

— Da, Nannie. Dar pe vremea aceea nu existau nici aparate cu burduf, nici portabile, or locul acesta pare să fie undeva la înălțime, într-o zonă greu accesibilă. Ar fi fost dificil să urce până acolo cu un astfel de aparat și cu un trepied.

— Doar știi că asemenea amănunte nu l-ar fi deranjat pe tatăl tău. Când se hotăra să facă ceva, găsea rapid și posibilitatea de a reuși. Era foarte isteț atunci când era vorba de chestii dintr-astea, mecanice.

Cuvintele bătrânei Nannie mi-au adus aminte de mama care, aproape delirând, îmi înșirase povestea aceea cu praful de pușcă și seiful.

— Da, Nannie, am zis, era foarte isteț, dar tot mă întreb de ce a trebuit să facă un drum atât de lung pentru o fotografie.

— Oh, n-aș putea să-ți spun, Bridie. Efectiv, n-aș putea să-ți spun.

— Când ţi le-a arătat, mama nu ţi-a dat niciun fel de explicaţii?

Nannie Foster clipi. Văzând că interesul îi dispăruse din ochi, mi-am dat seama că obosise.

— A trecut mult timp de atunci, spuse ea. Cred că fotografiile astea nu sunt decât un fel de suvenir… ca să-i reamintească mamei tale de Piatra Capricornului.

13

Mi-am îndreptat brusc şira spinării.

— Piatra Capricornului? Ce însemna asta, Nannie?

— Oh, cred că nu mi-a explicat, dragă. Nu am ascultat-o cu prea mare atenţie. Mamei tale îi plăcea să-mi vorbească, deoarece mai tot timpul nu mă avea decât pe mine în preajmă, dar eu niciodată nu-i puneam întrebări. N-ar fi fost politicos. Atâta ţin minte: că a pomenit de Piatra Capricornului. Când eram mică, o ghicitoare mi-a zis că sunt născută sub semnul Capricornului. Cred că de aceea mi-am amintit de stâncă, Bridie…

Piatra Capricornului. Acestea fuseseră două dintre ultimele cuvinte rostite de mama în prezenţa mea. De asemenea, ele apăruseră în scrisoarea lăsată de tata. Am încercat să-mi reamintesc anumite fraze din scrisoare. *Du-te din nou*… urma ceva referitor la un izvor din munţi… *şi în valea Pietrei Capricornului*. M-am mai uitat o dată la a doua fotografie. Cu siguranţă aici era valea Pietrei Capricornului.

Mama stătea sprijinită chiar de stâncă aceea. Ei, şi ce era cu asta?… *în întunecimea înserării*… *capătul curcubeului*… *cioara care te aşteaptă*…

Nu-mi aminteam prea bine nicio frază întreagă, dar eram sigură de un lucru: ultima parte a scrisorii conţinea, într-adevăr, un mesaj tainic pe care mama l-ar fi înţeles, fiindcă acesta avea scopul de a-i aduce aminte de ceva bine ştiut. Mesajul nu era deci decât un fel de *aide-memoire*.

Da, însă ce voia el oare să spună? Presimţeam că era un gen de ghid menit să călăuzească paşii mamei spre ascunzătoarea în care soţul ei depozitase marea comoară: bijuteriile furate de-a lungul timpului. O viaţă de hoţ… Faptul că se gândise să pună ceva deoparte pentru soţia şi copiii lui, indicându-i mamei locul în care să caute prada – de parcă ea ar fi putut şi ar fi vrut să se folosească de ele – era tipic pentru un om atât de iresponsabil. Ştiu că în acel moment l-aş fi urât, dacă n-aş fi fost conştientă că iubirea lui pentru mama fusese

sinceră şi deplină.

Am întors alene fotografiile. La început am avut impresia că tata nu făcuse nicio însemnare pe ele. Apoi însă am observat că pe a doua, pe cea luată de la distanţă, se zăreau nişte urme vagi. Folosind un creion moale, cineva scrisese pe ea un cuvânt sau două. Grafitul se ştersese de-a lungul anilor, dar în momentul în care m-am dus lângă lampă şi am ţinut fotografia sub ea, înclinată la un anumit unghi, am recunoscut imediat scrisul tatălui meu, şi am descifrat, cuvintele: *Tete de Chevre*! Semnul de exclamare era şi acum mult mai clar decât literele.

Capul caprei. Am privit din nou poza, dar însemnarea nu părea să aibă vreo legătură cu ceea ce vedeam acolo. Deodată mi-am dorit ca Nannie Foster să nu fi descoperit aceste fotografii, fiindcă îmi dădeam seama că fuseseră făcute special pentru ca, împreună cu scrisoarea lăsată de tata, să faciliteze dezlegarea unui mister. Dar ce se întâmpla cu mine? încercam să găsesc pretexte pentru a scăpa de această problemă? Mai corect ar fi fost să-l anunţ pe inspectorul Browning că s-a ivit ceva nou. Sau să-i scriu lui Philippe Chatillon, detectivul francez, care îmi dăduse adresa lui din Paris. Probabil că se întorsese deja acasă; din câte înţelesesem, afacerile îl reţinuseră în Anglia numai pe parcursul verii.

Eram derutată şi nesigură. Inima îmi spunea că n-ar trebui să vorbesc nimănui, nici despre fotografii, nici despre scrisoare. Atât Kate, cât şi eu trecusem printr-o încercare lungă, înspăimântătoare, care acum rămăsese undeva în urma noastră. Amândouă reuşiserăm să punem bazele unei vieţi noi şi uram gândul că toată povestea aceea dramatică putea fi readusă în actualitate şi discutată în detaliu de ziarişti.

Nannie Foster îşi stăpâni cu greu un căscat, după care spuse:

— Mamă, mamă, ce somnoroasă pot fi în seara asta.

Mi-am alungat gândurile şi am strecurat fotografiile la loc, în plic…

— Da, Nannie, şi eu sunt obosită. A fost o zi lungă. Pot să te ajut să-mi faci patul?

— Stai liniştită, dragă, mă ocup singură de el. Am totul pregătit.

După douăzeci de minute, în timp ce stăteam întinsă comod pe canapeaua transformată în pat, Nannie se aplecă să mă sărute înainte de culcare, aşa cum făcuse seară de seară în toţi anii copilăriei mele.

— Somn uşor, dragă. S-o chemi pe Nannie dacă ai nevoie de ceva.

Deşi eram obosită, după plecarea ei am mai rămas trează încă o oră sau chiar mai mult. Şi la sfârşitul acestui timp de gândire am ajuns la concluzia că trebuia să discut cu Nathan pentru a lua împreună o hotărâre. De asemenea, m-am decis să-i spun totul surorii mele, deoarece era la fel de îndreptăţită să fie la curent cu aceste lucruri; deja mă simţeam cam vinovată fiindcă nu-i arătasem scrisoarea tatii, deşi dorise s-o vadă.

În dimineaţa următoare, imediat după micul dejun, am început să-i scriu lui Kate o scrisoare lungă, în care i-am dat minunata veste a logodnei mele cu Nathan, explicându-i că Nu ne hotărâsem încă unde vom locui după căsătorie. Apoi i-am povestit despre fotografiile pe care le găsise Nannie Foster, spunându-i că aparenta legătură dintre acestea şi scrisoarea lăsată de tata mă făcuse să ajung la concluzia că ea avusese dreptate şi că misiva lui conţinea un mesaj secret. Imediat după întoarcerea mea la Londra, am adăugat, vom purta o discuţie în legătură cu acest subiect.

La ora zece străbăteam High Street, îndreptându-mă spre micuţul oficiu poştal al localităţii. Din nefericire, când am strecurat scrisoarea în cutie, niciun presentiment nu m-a avertizat că în clipa aceea puneam în mişcare o suită de evenimente care aveau să ne conducă numai spre teamă, pericole şi moarte.

Când îi scrisesem bătrânei Nannie Foster pentru a-mi anunţa vizita, îi trimisesem o misivă şi domnului Whitely, care îmi răspunsese imediat că mă va primi cu mare plăcere în biroul lui din Southwold, miercuri dimineaţa, la ora unsprezece şi jumătate. Presimţind că lui Nannie i-ar fi plăcut o plimbare până în Southwold, unde putea colinda prin magazine în timp ce eu mă duceam la întâlnirea stabilită, am aranjat cu George Cooper să vină cu trăsura la ora zece şi jumătate.

Domnul Whitely mă primi ca de obicei, cu acelaşi aer placid sub care se ascundea bunătatea sufletească extraordinară de care dăduse dovadă în cele mai negre zile ale vieţii mele. După ce i-am comunicat toate veştile, mi-am exprimat speranţa că va continua să se ocupe de problemele mele de natură juridică, de cele apărute cu ocazia căsătoriei sau de eventualele măsuri pe care aş dori să le iau pentru a o pune pe Kate la adăpost de nevoi.

— Vă asigur că voi face cu cea mai mare plăcere tot ceea ce-mi

cereţi, domnişoară Chance. Îmi permiteţi să vă spun că sunt încântat să văd cât de bine aţi rezolvat formidabilele probleme cu care v-aţi confruntat anul trecut? Am citit fascinat rândurile prin care mi-aţi descris munca dumneavoastră în calitate de… ăă… artistă de varieteu. Scrisoarea se află în dosarul meu privat, mă grăbesc să vă informez, aşa încât personalul n-a luat cunoştinţă de ea. În ochii avocatului apăru o sclipire de satisfacţie răutăcioasă. Şi nici fratele meu, care a fost extrem de curios să afle cum v-aţi descurcat. Vă rog, dacă nu mă consideraţi prea indiscret, spuneţi care este natura exactă a ocupaţiei dumneavoastră. Recitaţi? Cântaţi?

După o scurtă ezitare, mi-am petrecut următoarele cinci minute explicându-i amănunţit ce făceam pe scenă în pielea personajului „Arnold". Niciun muşchi nu s-a clintit pe figura avocatului şi, când am terminat, el a rămas tăcut, nemişcat, cu chipul împietrit. După aproape un minut, un chicot slab, sec, scăpat dintre buze, i-a făcut umerii să se cutremure uşor.

— Draga mea domnişoară Chance, oh, draga mea domnişoară Chance, vă implor să credeţi că, din partea mea, aveţi cea mai sinceră admiraţie!

Am petrecut o oră întreagă în Southwold, umblând prin magazine cu Nannie; bătrâna îşi făcea mari probleme gândindu-se cât mă va costa trăsura care ne aştepta. Apoi ne-am întors la Wynford pentru a lua împreună un prânz nepretenţios şi am părăsit-o din nou, eu plecând singură, cu o cabrioletă închiriată, să-l vizitez pe bătrânul Tom Kettle. L-am găsit pe vechiul meu prieten confecţionând un scaun, şi am fost primită fără mare tămbălău, de parcă ne-am fi despărţit numai cu o zi în urmă.

M-am bucurat să constat că Tom nu era curios să afle cu ce mă ocupam. În plus, pe parcursul celor treizeci de minute cât a durat vizita mea, a amintit o singură dată despre trecut, şi anume atunci când m-a întrebat dacă mai „fac acele desene". Iniţial nu mi-am dat seama la ce se referea, apoi mi-am amintit că mi se întâmplase uneori să stau în grădina micii lui colibe, cu un bloc de desen în braţe şi cu un creion în mână, mâzgălind tot felul de schiţe nereuşite. Dar toate astea păreau deja să facă parte dintr-un trecut foarte îndepărtat.

Mai târziu m-am dus în curtea bisericii ca să pun un buchet de flori de câmp pe mormântul părinţilor mei, după care am continuat drumul, luând-o spre casa parohială. Cu un an în urmă, când părăsisem

satul, îi dădusem paracliserului o liră pentru a avea grijă de mormânt timp de douăsprezece luni, iar acum aranjasem cu cei de la bancă să-i plătească regulat aceeaşi sumă, aşa încât locul de veci al părinţilor mei să nu fie neglijat nici în viitor.

Pe la ora ceaiului, traversând satul pentru a mă întoarce la Nannie Foster, am sesizat că eram deja urmărită de cel puţin una sau două perechi de ochi. Vestea că Bridie Chance, fiica notoriului Roger Chance de la Latchford Hall, făcea o scurtă vizită în Wynford se răspândea din ce în ce mai mult, cu fiecare oră ce trecea. Lucrul acesta nu mă afecta aproape deloc, deoarece de aproape jumătate de an, timp de şase seri pe săptămână, eram privită de mii de ochi. Mă bucuram însă că voi pleca a doua zi pentru a mă reîntâlni cu cei mai buni prieteni ai mei, în special cu Nathan.

Dacă aş fi putut privi în viitor, dacă aş fi aflat ce surpriză mă pândea înainte de sfârşitul lunii, n-aş mai fi aşteptat cu atâta entuziasm trenul în dimineaţa aceea proaspătă de septembrie.

Deşi în Manchester ploua, întoarcerea acasă rămânea un prilej de mare bucurie. Nathan era în gară, iar eu ştiam că, în orice colţ de lume m-aş afla, pentru mine, „acasă" însemna în braţele lui.

Mai târziu, când am putut gândi din nou clar, i-am povestit iubitului meu ce descoperisem, arătându-i fotografiile pe care le-adusesem cu mine şi scrisoarea păstrată în cufăr, lângă actele mele personale. El le studie pe toate în tăcere – cam stânjenit, după părerea mea –, pentru ca în cele din urmă să spună:

— Da, Bridie, bănuiesc că ultimul paragraf al acestei scrisori este un fel de memento pentru mama ta, un memento care îi indică unde anume să caute ceea ce a ascuns el.

— Chiar crezi că a fost vorba de o mulţime de bijuterii?

— Aşa se pare. Am citit lista pieselor importante care, după părerea investigatorilor, ar fi fost furate de el de-a lungul anilor. Or astea nu constituie decât o parte a întregit prăzi.

— Oh! Unde ai găsit-o?

— Într-un ziar apărut pe vremea aceea.

— Da. Eu n-am mai citit niciun ziar după ce am văzut primul articol.

— Nu te necăji, iubito.

— Nu, Nathan, cu adevărat nu mă necăjesc. Singura problemă este că, deşi aş vrea să uit pentru totdeauna de scrisoare şi de cele

două fotografii, simt că n-ar trebui să le neglijez… că ar fi cazul să fac ceva cu ele.

— De ce simţi aşa ceva, Bridie?

— Păi… dacă există şansa ca bijuteriile furate de tata să fie recuperate, presupun că sunt datoare să-i ajut pe păgubaşi.

— Nu le datorezi nimic, iubito. Nu eşti responsabilă pentru faptele tatălui tău.

— Ei… nu, dar… oh, stai puţin, dragă Nathan. Nu sunt convinsă că ai dreptate. Fac parte din familia lui.

— Totul cade în sarcina poliţiei, Bridie, nu a ta.

— Dar ar trebui să anunţ autorităţile că am găsit aceste… aceste posibile chei ale afacerii? Să mă duc la inspectorul Browning? Sau la detectivul acela francez despre care ţi-am vorbit? Nu vreau să ajung nici la unul, nici la celălalt, însă continuu să cred că aşa ar fi corect să procedez.

Nathan zâmbi şi se aplecă să mă sărute pe obraz.

— Mama m-a învăţat că, în general, cea mai dificilă soluţie pentru rezolvarea unei probleme este şi cea mai corectă. Ea considera că viaţa dă dovadă de infamie obligându-te să optezi întotdeauna pentru cea mai spinoasă cale, dar zicea că nu are sens să ne plângem; pur şi simplu nu putem decât să ne adaptăm. Nu uita însă un lucru, Bridie. Nu trebuie să te hotărăşti chiar în clipa asta. Ia-ţi un răgaz pentru a te gândi bine la ceea ce faci. Lucrurile furate de tatăl tău, oricare or fi acelea, nu vor dispărea din ascunzătoarea lor nici săptămâna viitoare, nici la anul.

M-am simţit oarecum uşurată.

— Da, este adevărat. Câteva zile pierdute nu pot avea importanţă. Şi oricum, înainte de a lua o decizie, trebuie să vorbesc cu sora mea. În definitiv, Kate nu mai este un copil.

A împlinit deja nouăsprezece ani şi are dreptul să-şi spună părerea.

Luni am urcat din nou pe scenă pentru a-l înlocui pe Charlie în ultima noastră săptămână de şedere în Manchester. Îmi era jenă că fac aşa ceva, dar Charlie se grăbi să mă asigure că nu are sens să-mi fac probleme.

— Cum? Evident că nu mă supăr, Bridie. Pentru mine, săptămâna trecută a fost cam obositoare, aşa încât unchiul Alfie doreşte să reintru în pâine gradat, exersând, înţelegi? Doar ştii că

scena te stoarce mai rău decât o sală de repetiţii.

— Oh, da, Charlie. Nici nu există termen de comparaţie.

— Şi mai e ceva. Vreau să te urmăresc cum joci. Ai nişte, şmecherii proprii, pe care mi-ar plăcea să le învăţ.

— Vrei să înveţi de la *mine*? Oh, Charlie, nu voi avea niciodată parte de un compliment mai frumos!

— Nu, sincer, Bridie. Ştii chichiţa aia…? Stai o clipă.

Eram singuri în spaţioasa cameră de zi a doamnei Ransom, aşteptând gongul care trebuia să ne cheme la masă.

Charlie dădu la o parte vreo două scaune pentru a face mai mult loc.

— Uite, la Legănarea Sălciei mişcările sunt aşa… *unu*, şi *doi*, şi *trei*, şi *patru*, corect? Dar tu faci un fel de întoarcere suplimentară cu… Ei, înţelegi tu.

— Cu şezutul. Da, Charlie, însă nu prea ştiu cum. Vezi dacă îţi poţi da seama.

Mi-am ridicat fusta cu câţiva centimetri şi am traversat încăperea, ondulându-mă. Charlie m-a urmat. Apoi am făcut cursa în sens invers, executând pasul împreună. El întorsese capul, pentru a mă urmări. Era foarte concentrat.

— Ah, spuse pe un ton gânditor, efectul se datorează parţial şoldurilor, parţial modului în care îţi cambrezi spatele. Am să văd mai bine când vei fi îmbrăcată în pantaloni. Poate că vom mai putea încerca mâine, în sala de repetiţii, când vom lucra pentru noul scheci, ce zici?

— Da, sigur.

— Îţi mulţumesc, Bridie. Şi să nu te jenezi că mă înlocuieşti în săptămâna asta şi în următoarele trei, la Birmingham. Îmi convine de minune, pentru că trebuie să mă gândesc puţin la noul scheci. Oricum, vor fi ultimele tale reprezentaţii, presupun. Eu voi mai avea parte mulţi ani de pacostea asta…

Deci revenirea mea nu-i crea lui Charlie impresia că era dat la o parte. Asigurările lui mă bucurau cu atât mai mult cu cât constatam, spre surprinderea mea, că după numai o săptămână de absenţă aşteptam cu nerăbdare să retrăiesc emoţiile apariţiei pe scenă.

— Nu eşti decât un clovn, Bridie Chance, mi-am spus.

Asta-i problema ta. Dar, slavă Domnului, Nathan te iubeşte necondiţionat…

Totul a decurs bine luni seara. Nathan, care ne aştepta în culise,

în colţul lui obişnuit, mi-a sărutat obrazul mânjit cu pastă de lipit.

— Dansul ăla nebunesc îţi reuşeşte din ce în ce mai bine.

— Bridie, îmi spuse cu vocea lui calmă şi tărăgănată pe care ajunsesem s-o iubesc. Sunt convins că irosesc un mare talent răpindu-te publicului care se distrează atât de bine privindu-te. Asta nu înseamnă că mă poate opri cineva s-o fac.

— N-ai vrea ca în viitor să dansez în felul acesta caraghios numai pentru tine? Te-aş face să râzi din când în când… Oh, aş dansa pentru a-i distra şi pe copiii noştri.

Dar Ethel interveni, scandalizată:

— Zău, Bridie! Spui nişte chestii de-a dreptul şocante, dragă. Ce poate crede Nathan despre tine auzindu-te pomenind de copii, când voi abia dacă v-aţi logodit de cinci minute?

— Nu pot crede decât că este minunată, doamnă Ethel, replică el…

Am râs din suflet, gândindu-mă cu bucurie că înţelegerea dintre mine şi Nathan era perfectă, aşa încât nu trebuia să ne cumpănim cuvintele, ci puteam spune absolut tot ce doreau inimile noastre.

În duminica următoare ne-am mutat la Birmingham – ultimul oraş din programul turneului nostru. Nu luasem încă nicio hotărâre cu privire la recentele mele descoperiri. De fapt, pentru moment îmi scosesem din minte această problemă. Nici Nathan nu mai pomenise despre ea, deşi simţeam că n-o uitase, deoarece uneori gândurile lui păreau că zboară foarte departe.

La sfârşitul primei săptămâni petrecute în Birmingham, după matineul de duminică, am plecat împreună cu Ethel la o ceainărie pentru a petrece răgazul de aproximativ o oră pe care îl aveam. Între reprezentaţiile de dimineaţă şi de seară nu dispuneam de prea mult timp liber, dar în loc să rămânem în cabină, aşa cum procedau unii artişti, noi preferam să ne schimbăm hainele şi să ieşim la o scurtă plimbare. Alfie şi Charlie fugiseră să-şi petreacă ora de libertate la un meci de crichet, iar Nathan ne spusese că, după ce-şi va încheia numărul, va veni la ceainărie să ne ţină companie. Dar nu apăru. Eu nu m-am neliniştit, închipuindu-mi că a rămas să-l ţesale pe Lucifer sau să lustruiască harnaşamentul. Deşi nu făcea cine ştie ce eforturi pentru ca numărul lui să fie atât de reuşit pe cât ar fi putut fi, avea întotdeauna grijă ca Lucifer să apară în public ca un adevărat prinţ al cailor.

Când, însoţită de Ethel, m-am întors la Empire, l-am întrebat pe

portarul de la intrarea artiştilor dacă l-a văzut pe domnul Mcfee.

— Ciudat că mă întrebaţi, domnişoară, îmi spuse el cu

— Accentul tipic locuitorilor din Birmingham, accent atât de puternic, încât uneori îmi era greu să-i înţeleg pe cei care îl foloseau. Cu o oră în urmă a fost pe aici un tip care l-a aşteptat pe domnul Mcfee şi i-a dat un bilet. Trebuia să fi văzut ce figură a făcut domnul Mcfee când l-a zărit! apoi s-a stăpânit, l-a recitit şi i l-a înapoiat tipului. Este curios, nu? Să i-l dea înapoi, adică…

M-am prefăcut calmă, deşi începusem să mă simt neliniştită, şi am ridicat din umeri, nevrând să-i dau prilejul lui Fred să trăncănească.

— Nu cred că era vorba de ceva important, Fred. Domnul Mcfee este în teatru?

— Nu, domnişoară. A plecat pe jos. După aia a dispărut şi tipul celălalt. A chemat o trăsură şi i-a zis vizitiului să-l ducă la gară. Era un roşcat. Un pişicher, cred.

Intrând, am chemat un băiat din culise şi l-am rugat să-l caute pe domnul Mcfee, iar dacă îl găseşte să-i spună să vină la mine cât mai curând posibil, pentru că voiam să discut cu el. Ethel ciripi câteva cuvinte care aveau menirea să mă liniştească, deşi ochii ei exprimau o îngrijorare la fel de mare ca aceea întipărită pe faţa mea. Abia dacă trecuseră două minute de când intraserăm în cabină când se auzi o ciocănitură în uşă. Era domnul Chapman, directorul teatrului, un bărbat de vârstă mijlocie, cu fălci puternice şi aer permanent neliniştit.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, domnişoară Chance, vă puteţi îngădui să pierdeţi zece minute pentru a veni în biroul meu?

Invitaţia mă surprinse.

— Păi, da, dar… oh; e ceva în legătură cu domnul Mcfee?

Directorul mă privi derutat. Clătină capul dintr-o parte în alta, iar fălcile lui se mişcară lateral, de parcă rumega ceva.

— Nu, draga mea domnişoară, nu. Este vorba doar de un prieten de-al meu, un domn pe care l-am întâlnit când eram director adjunct în Londra. Dar s-ar putea spune că este şi o veche cunoştinţă de-a dumneavoastră. Venind pe aici cu afaceri, a avut ocazia să vadă spectacolul de aseară, şi se tot minunează de isteţimea de care daţi dovadă. Pur şi simplu nu i-a venit să creadă. L-am întrebat dacă vrea să vă vadă – doar ştiţi cât de mult le place oamenilor să-i întâlnească pe actori, nu? A fost de acord, însă. M-a rugat să vă transmit că nu e vorba

despre o întrevedere oficială. Hotărât lucru, nimic oficial.

Am rămas cu privirea aţintită la director, complet nedumerită.

— Ce-o fi vrut să spună? Cum îl cheamă pe prietenul dumneavoastră?

— Browning, domnişoară. Inspectorul Browning de la Scotland Yard. Dar totul depinde numai de dumneavoastră.

A specificat foarte clar acest lucru. Transmite-i domnişoarei Chance că nu vreau decât s-o felicit şi să-i urez numai bine, aşa mi-a spus. Nimic oficial.

Am vorbit abia după o clipă de gândire.

— Da. Foarte bine, domnule Chapman. Mi-ar face plăcere să mă întâlnesc din nou cu domnul inspector. Pot veni în biroul dumneavoastră peste câteva minute?

— Mulţumesc, domnişoară. Vă rămân recunoscător, întotdeauna îmi place să fac câte o favoare poliţiştilor, dacă pot.

După plecarea lui, stând în faţa oglinzii ca să-mi aranjez părul, i-am explicat pe scurt lui Ethel cine era acest inspector.

— Eşti sigură că nu te deranjează, dragă? Dacă vrei, te pot însoţi. Când domnul Chapman i-a rostit numele, mi s-a părut o clipă că te-ai întristat.

— Da? Ei, a fost cam şocant, pentru că mi-a readus în memorie tot ce s-a întâmplat. Dar nu mă deranjează să-l întâlnesc. La momentul respectiv s-a arătat deosebit de amabil. Şi dacă susţine că este vorba de o întâlnire neoficială, îl cred. În cazul în care, între timp, apare Nathan, te rog să-i spui să mă aştepte. Nu voi întârzia mult. Sunt destul de îngrijorată din pricina lui, Ethel. Sper că nu a primit cine ştie ce veşti proaste.

— Mda… încearcă să nu-ţi faci griji până când nu aflăm ce s-a întâmplat, dragă mea.

După câteva minute, ciocăneam la uşa de la biroul domnului Chapman. Când i-am auzit vocea, am apăsat pe clanţă. Directorul stătea cu spatele la fereastră. Inspectorul Browning se ridică de pe unul dintre cele două scaune cu spătar, ţinând pălăria în mână. Nu se schimbase deloc. Atât aspectul, cât şi costumul pe care îl purta erau aceleaşi care se întipăriseră în memoria mea.

— Ei, uitaţi-o, domnule Browning, spuse directorul vesel. Prezentările nu sunt necesare din moment ce v-aţi mai întâlnit.

Şi acum, sper că nu vă supăraţi dacă plec pentru vreo cinci

minute. Puteţi discuta în liniște; eu trebuie să mă ocup de unele mici probleme. Făcându-mi semn spre un scaun, domnul Chapman se îndreptă spre uşă. Vă rog să mă scuzaţi. La ora aceasta a zilei suntem destul de ocupaţi.

După ce uşa se închise în urma directorului, inspectorul spuse:

— Sunteţi foarte amabilă că aţi acceptat să mă vedeţi, domnişoară Chance. Bănuiesc că Chapman nu mi-a dat crezare când am afirmat că nu este vorba de o vizită oficială, dar să ştiţi că lucrul acesta este perfect adevărat.

Vorbind, el se apropiase de mine şi-mi întinsese mâna, dând semne vizibile de uşurare în momentul în care văzu că răspund la fel. Am zâmbit şi am explicat:

— Vă cred, inspectore. În orice caz, sunt încântată că domnul Chapman s-a hotărât să se retragă. Luăm loc?

— Vă mulţumesc, domnişoară.

Browning aşteptă să mă aşez, după care luă loc şi el.

— Constat cu bucurie că arătaţi foarte bine.

— Da, am fost extrem de norocoasă. Şi mie îmi pare bine că sunteţi sănătos. Cum aţi aflat de prezenţa mea aici?

Browning păru cam stânjenit de întrebare.

— Păi, dosarul n-a fost încă închis, domnişoară, aşa încât Scotland Yard-ul este cu ochii pe dumneavoastră, ca să zicem aşa.

Am înţepenit.

— Vreţi să spuneţi că sunt urmărită?

— Oh, Dumnezeule, nu! se grăbi el să exclame. Nici vorbă de aşa ceva! Dar s-a luat notă de faptul că sora dumneavoastră frecventează Colegiul de Muzică „Prinţul Consort" şi am remarcat anunţul din revista *The Stage*, care menţiona că domnişoara Bridie Chance îl înlocuieşte pe Charlie Perkin în binecunoscutul număr de varieteu al trupei Alfie Perkin şi Compania.

— Oh, înţeleg.

— Faptul că mă aflu aici, în Birmingham, este numai o coincidenţă, domnişoară. Când am văzut însă afişele, n-am rezistat tentaţiei de a veni aseară pentru a vă urmări jucând. Inspectorul clătină din cap, privindu-mă curios. Aţi fost, splendidă, domnişoară. Nu mi-a venit să cred că sunteţi cu adevărat dumneavoastră decât la sfârşit, când v-aţi scos şapca şi v-aţi desfăcut părul.

Eram mulţumită că îl impresionasem atât de tare.

— Mă bucur că v-a plăcut spectacolul.

— Oh, da, mi-a plăcut. Zâmbind, Browning făcu un gest de stânjeneală. Efectiv, nu-mi pot reveni. Nu-mi vine să cred că aţi reuşit să învăţaţi toţi acei paşi de dans şi toate acele „figuri comice. Pentru mine, este ceva stupefiant, iar eu nu sunt un om uşor de luat prin surprindere.

Există momente în care şi eu mă mir de ceea ce fac, inspectore. Dacă doriţi să vedeţi şi celălalt scheci, aş putea să vă obţin un bilet pentru mâine.

— Ah, mi-e teamă că mâine dimineaţă va trebui să mă întorc la Londra, aşa încât voi rata această ocazie. Inspectorul îşi scoase ceasul. Nu vreau să vă mai reţin. Presupun că în curând încep pregătirile pentru spectacol.

— Mda, nu peste mult timp.

Ne-am ridicat amândoi.

— Faptul că am venit şi am cerut să vă văd a fost oarecum o îndrăzneală, dar, sincer vorbind, am vrut să vă spun cât mă bucur că v-aţi descurcat atât de bine, domnişoară. Felul în care v-aţi rezolvat problemele vă face o adevărată onoare.

— Vă mulţumesc, inspectore. Acum câteva minute m-aţi luat prin surprindere afirmând că dosarul de la Scotland Yard nu a fost încă închis. Presupun că v-aţi referit la cazul Roger Chance. Speram că această afacere este, din punct de vedere oficial, deja moartă, că a fost demult uitată. Îmi puteţi spune cât timp va mai rămâne deschis?

— Greu de precizat, domnişoară. Browning îmi aruncă o privire înţelegătoare. Este vorba de bunuri furate, înţelegeţi? Există posibilitatea ca într-o bună zi să apară vreuna dintre piese sau să auzim şoaptele vreunui informator… Sunt convins că poliţia franceză nu a închis cazul. În afară de asta, ştiţi şi dumneavoastră foarte bine că firma Pinkerton se ocupă încă de el.

— Pinkerton? Nu înţeleg.

— Americanii. Agenţia aceea de detectivi, angajată de doamna din Boston căreia i-a fost furată o bijuterie nepreţuită la Biarritz.

— Care doamnă…? Vă referiţi la o americană jefuită de la… de *Le Sorcier*?

— Corect, domnişoară. Lipsa mea de înţelegere părea să-l fi derutat pe inspector. Se împlinesc câteva luni de când firma Pinkerton a trimis un agent care stă permanent pe lângă dumneavoastră. Mă

rog… Eu nu-mi dau seama la ce rezultat vor ajunge procedând astfel. Presupun că-şi pot permite să îşi încerce norocul, indiferent cât de lung ar fi timpul necesar pentru a obţine ceea ce vor. Desigur, dacă tipul devine deranjant, puteţi depune oricând o plângere la adresa lui. Altfel însă, nu prea aveţi ce face pentru a scăpa de el.

Am dat din cap, străduindu-mă să-mi stăpânesc firea. Fără să-mi dau seama de ce, intrasem în alertă şi mă simţeam cuprinsă de temeri.

— Inspectore, nu am nici cea mai vagă idee la ce vă referiţi. Îmi explicaţi, vă rog?

Surprins, Browning mă privi printre pleoapele întredeschise, frecându-şi încet bărbia.

— N-am ştiut că nu sunteţi în temă cu această problemă, domnişoară. Mi-e teamă că am vorbit prea mult.

— Nu, am spus străduindu-mă să-mi menţin vocea calmă. Aţi pomenit de o agenţie de detectivi, sugerând că aş fi urmărită de câteva luni de zile. Din păcate, nu mi-am dat seama de nimic. Eu nu sunt o delincventă, aşa încât am dreptul să ştiu. Vă rog să-mi spuneţi ce înseamnă asta, inspectore.

El mă privi jenat, îşi frecă viguros ceafa, după care păru a lua o hotărâre.

— Bine, domnişoară. Nu am nicio obligaţie oficială faţă. De Pinkerton. Pe de altă parte, v-am îndrăgit de la bun început, aşa încât am să vă spun totul. În America există o agenţie foarte mare de detectivi, înfiinţată cu aproape cincizeci de ani în urmă. Aceasta se ocupă în special de cei care jefuiesc trenurile, dar pentru un bun platnic acceptă să cerceteze orice fel de hoţie. La cererea doamnei din Boston, pe care am pomenit-o, agenţia a trimis trei oameni în Franţa pentru a încerca să pună mâna pe vinovat. Aceştia ştiau pe cine anume bănuieşte poliţia franceză şi s-au învârtit pe acolo timp de câteva săptămâni, adulmecând şi scotocind pe unde au putut, dar fără niciun rezultat. Apoi, a doua zi după ce tatăl dumneavoastră a fost prins în cursă şi a murit căzând de la balcon, unul dintre cei trei agenţi a sosit la Harwich şi a început să vă ţină sub observaţie. Ceilalţi doi s-au dus acasă. Toată lumea a sperat că, mai devreme sau mai târziu, va apărea un indiciu privitor la locul în care au fost ascunse prăzile. Inspectorul ridică din umeri. De fapt, toţi continuă să spere, inclusiv eu – dar nu acesta este motivul pentru care mă aflu aici. În orice caz, de atunci sunteţi sub supraveghere. Sub o foarte atentă supraveghere… Am

crezut că ştiţi, domnişoară. Mi-am închipuit că cineva a scăpat deja vreo vorbă… Regret că v-am provocat un şoc.

— Sunt sigură că faceţi o greşeală. De când a murit tata a trecut mai mult de un an de zile. Nicio agenţie particulară nu s-ar ocupa atâta timp de un caz.

Inspectorul Browning ţuguie buzele.

— Cei de la Pinkerton ar face-o. Mi s-a spus că, o dată, au avut răbdare trei ani pentru a identifica doi delincvenţi. În afară de asta, doamna din Boston este o bună platnică. În definitiv, este pusă în joc soarta unei bijuterii în valoare de trei sute de mii de dolari.

M-am întors cu spatele la el. Gândurile care mă frământau erau prea intime şi nu voiam ca inspectorul Browning să mi le citească pe faţă. După câteva clipe, am întrebat:

— Agentul firmei Pinkerton care mă urmăreşte se numeşte cumva Nathan Mcfee?

Exact, domnişoară. Am bănuit eu că l-aţi mirosit.

Când am fost sigură că îmi controlam suficient faţa şi vocea, m-am întors şi m-am uitat din nou la omul de la Scotland Yard.

— Nu, inspectore, am spus, mirându-mă că, în ciuda durerii care mă sfâşia, pot rămâne extrem de calmă. Nu, nu l-am mirosit deloc. Vă mulţumesc pentru explicaţiile pe care mi le-aţi dat. Acum, sper că mă veţi scuza. Trebuie să mă pregătesc să fiu amuzantă.

El îmi deschise uşa, rostind nişte cuvinte pe care n-am reuşit să le înţeleg. De acolo m-am îndreptat direct spre cabina noastră, fără a vedea labirintul de coridoare şi de scări înguste pe care îl străbăteam. Ethel îşi desprinse privirile de pe cartea pe care o citea şi, pentru a doua oară în viaţa mea, se ridică, tăcută, desfăcând braţele pentru a mă strânge la piept. M-am agăţat de ea, tremurând de parcă aş fi fost bolnavă de friguri. Dar n-am putut să vărs nicio lacrimă.

— Ce este, Bridie dragă, ce este? Spune-i lui Ethel. Hai, iubito, încearcă să vorbeşti. Avem timp destul. Alfie nu ne va deranja. A întârziat la meciul de crichet, aşa că astăzi se va schimba în cabina comună. Detectivul acela este de vină? Ce ţi-a zis, dragă?

Cu capul pe umărul ei, am şoptit:

— Dacă vine Nathan, să ştii că nu pot să-l văd. Pur şi simplu nu pot. Nu încă.

— Cum vrei tu, Bridie dragă. Nu-ţi face probleme. Hai, ia loc aici şi lasă-mă să-ţi masez mâinile. Oh, Doamne, sunt reci ca gheaţa. Să

trimit un băiat să aducă nişte coniac?

— Nu, Ethel. Nu, nu îndrăznesc să beau. M-ar amuţi şi n-aş mai putea ieşi pe scenă.

— Dacă nu te simţi în stare să apari, te înlocuieşte Charlie…

— Nu! am replicat cu voce aspră. Voi juca diseară. Trebuie. Sunt un clovn, Ethel. Sunt o fată-clovn de care trebuie să râdă toată lumea. O fată-clovn capabilă doar să danseze pe scenă îmbrăcată în pantaloni caraghioşi şi ghete prea mari, care nu ştie decât să se mânjească cu lipici şi să se ude din cap până-n picioare. Eu nu pot fi iubită de nimeni, Ethel.

— Bridie, Bridie, doar ştii că te iubim cu toţii!

I-am strâns mâinile înnebunită.

— Scuză-mă. N-am vrut să spun aşa ceva. M-am referit la faptul că nu pot deveni iubita nici unui bărbat. Oh, am fost atât de proastă, Ethel…

Brusc, m-au năpădit lacrimile şi m-am aruncat din nou la pieptul ei. Ethel a rămas tăcută, ţinându-mă în braţe câteva minute lungi, până când m-am potolit. În momentul în care n-am mai scos niciun sunet, m-a întrebat tristă:

— Este vorba despre Nathan?

Am aprobat-o printr-o înclinare a capului, în timp ce: căutam o batistă pentru a-mi sufla nasul.

— Da, am spus apoi. Am descoperit că este detectiv. Lucrează pentru o firmă americană a cărei conducere bănuieşte că ştiu sau există posibilitatea să aflu unde a ascuns tata bijuteriile. Când am aflat vestea morţii lui, Nathan ne ţinea deja casa sub observaţie. Dar m-a minţit atunci când l-am întrebat ce a căutat prin Wynford. Apoi m-a urmat şi la Londra. A mers până acolo încât l-a abordat pe Charlie pentru a-i pune întrebări în legătură cu mine. Iar acum, toată această ultimă perioadă de când pretinde că mi-ar fi prieten, n-a făcut altceva decât să mă spioneze. O dată a avut chiar îndrăzneala de a mă întreba dacă tata a lăsat vreun mesaj, dar nu mi-a dat de bănuit. Oh, Ethel, crede-mă, am fost convinsă că mă iubeşte. Mă doare sufletul atât de tare… nici nu pot să-ţi spun…

Ethel îmi mângâie delicat mâinile.

— Ştiu cât de tare doare, dragă. Ştiu.

Amintindu-mi că ea însăşi fusese abandonată de tatăl lui Charlie – un bărbat pe care trebuie să-l fi iubit foarte mult m-am simţit

deodată ruşinată de faptul că mă dădeam astfel în spectacol.

— Îmi pare rău, Ethel, am şoptit. A fost… un şoc la început. În câteva minute îmi revin.

Ea oftă. Părea cu adevărat foarte necăjită.

— Eşti sigură în privinţa lui Nathan, dragă? Adică chiar sigură? Nu înţeleg cum de este detectiv şi a făcut toate chestiile alea, dar poate că nu contează. Poate că te iubeşte la fel de mult. Mie îmi pare un tânăr atât de drăguţ şi de sincer…

M-am dus la lavabou, am umplut ligheanul cu apă dintr-o carafă şi m-am spălat pe faţă. După ce m-am şters, am spus:

— Da, sunt sigură, Ethel. Am impresia că la un moment dat conştiinţa i-a cam dat dureri de cap, fiindcă a fost cât pe ce să se dea de gol, avertizându-mă să nu mai am atâta încredere în oameni. Dar pentru a fi de două ori mai sigură, am să-l chestionez chiar în seara asta, după spectacol. Să vedem dacă se poate apăra în vreun fel.

— Sigur, este mai bine să daţi lucrurile pe faţă, spuse Ethel cu speranţă în glas. Poate că, până la urmă, se va aranja totul.

M-am apropiat de ea şi am sărutat-o pe obraz.

— Nu. Mi-e teamă că nu se va aranja nimic. Din moment ce i-am oferit prietenia mea, îmi putea spune adevărul dacă mă plăcea cu adevărat. De ce să mi-l ascundă?

Uitându-mă la prosopul pe care îl mai ţineam în mâini, am surprins sclipirea inelului de logodnă de pe deget. Şi vederea lui a fost ca o lovitură de cuţit direct în inimă. Cu un hohot de râs, am adăugat:

— Acesta va fi al doilea inel pe care îl voi înapoia. Am învăţat cate poţi obişnui cu aproape orice, aşa încât presupun că în curând mă voi obişnui şi cu umilinţele.

În cele câteva minute pe care le-am petrecut împreună cu Alfie înainte ca numărul nostru de ordine să apară în ramele de pe avanscenă, nu i-am suflat nicio vorbă despre cele întâmplate. Mai târziu am sesizat oarecum surprinsă, de parcă aş fi fost un simplu spectator, că în seara aceea am jucat foarte bine. Când am intrat pe scenă, am constatat că Nathan nu apăruse în culise. Nici la sfârşit, după ultima rechemare la rampă, nu l-am observat.

— Nathan n-a venit? întrebă Alfie surprins, când ajunse în culise. Întotdeauna stă aici şi te urmăreşte, Bridie. Ce s-a întâmplat?

— De unde să ştim? replică Ethel. Tot ceea ce ştim este că a dezamăgit-o pe Bridie a noastră. Să nu cumva să începi să pui

întrebări, Alfie. Am să-ţi explic mai târziu.

Apoi mă luă de braţ, trăgându-mă energic după ea. Hai, dragă, să faci o baie bună.

Simţind nevoia să mă închid în mine însămi, m-am spălat şi m-am îmbrăcat tăcută, întrebându-mă în treacăt de ce Nathan lipsea chiar în această seară, deşi nu avea cum să ştie că inspectorul Browning îmi spusese adevărul despre el. Ethel îmi încheia nasturii rochiei, când se auzi o ciocănitură în uşă. Era Margaret Dane, îmbrăcată în costumul de spectacol, pregătită să apară pe scenă imediat după pauză, ca de obicei. Părând jenată, parcă vrând totodată să-şi ceară scuze pentru îndrăzneală, Margaret spuse:

— Bună seara, Ethel, trebuie să vă întreb… Este adevărat ce se zvoneşte despre Nathan Mcfee?

Ethel se întoarse şi se uită la mine, neştiind ce să răspundă. Atunci m-am apropiat de uşă pentru a-i sări în ajutor.

— Ce ai auzit despre el, Maggie?

— Păi… domnul Chapman susţine că a plecat. Pur şi simplu a plecat. Şi-a anulat contractul.

Ethel icni:

— Dar este îngrozitor!

— Domnul Chapman s-a înfuriat. Iar mie nu mi-a venit să cred. Am crezut că Bridie ştie ceva. Fiind logodită cu el… adăugă Margaret după o scurtă ezitare.

— N-am ştiut. În ceea ce priveşte logodna, cred că am anulat-o, Maggie. Ştii cumva unde este Nathan acum?

— Oh, Bridie, îmi pare rău… Cred că este încă la pensiune, Molly zice că acum o jumătate de oră, când a plecat de acolo, l-a văzut discutând cu doamna Bailey. Încheia socotelile cu ea pentru ca voia s-o ia din loc. Oh, dragă, regret că tocmai eu sunt cea care îţi aduce veşti atât de mizerabile.

— Mă bucur că le-am aflat, am spus. Îţi mulţumesc, Maggie.

Margaret ezită, apoi dădu din cap, făcu un gest vag de regret şi se grăbi să dispară. După ce închise uşa, Ethel se întoarse spre mine.

— Vrei să-l vezi înainte de a pleca, Bridie?

Am aprobat-o printr-o înclinare a capului. Faţa mea era rigidă şi, probabil, palidă.

— Să te însoţesc, dragă?

— Nu. Îţi mulţumesc, Ethel. Şi acum te rog să mă scuzi. Este

cazul să mă grăbesc.

Am avut norocul să găsesc o trăsură care se oprise lângă uşa teatrului cu un pasager, aşa încât după zece minute mă aflam în strada Manston, în faţa pensiunii doamnei Bailey. Sufrageria era neluminată, iar focurile din sobele cu gaz din camera de zi fuseseră micşorate. Pe scări nu m-am întâlnit cu nimeni. Am urcat până la etajul trei, unde se afla camera mea, apoi am continuat drumul până la următorul. Acolo existau cinci uşi. Nu ştiam care corespundea camerei lui Nathan, dar văzând că de sub una singură se zărea o rază de lumină, am ales-o pe aceea şi am bătut.

— Intră, strigă vocea lui Nathan.

Deschizând uşa, l-am văzut stând în celălalt capăt al încăperii, cu spatele spre mine. Strângea curelele uneia dintre imensele genţi pe care le folosea în loc de geamantane. Fără să se întoarcă, el spuse:

— Te rog, îmi duci jos bagajele? Vreau să ajung în strada

Albert, la grajdul acela de la care se pot închiria cai şi trăsuri.

— Eu sunt, Nathan, nu vizitiul, am spus.

El îşi îndreptă încet spatele şi rămase nemişcat timp de câteva secunde. Apoi, într-un târziu, întoarse spre mine o faţă impasibilă.

— Bună seara, Bridie, spuse cu voce calmă.

— Pot intra?

El ridică o mână.

— Atâta timp cât nu te deranjează…

— Nu mă îngrijorează reputaţia mea.

Am închis uşa în urma mea şi am rămas cu privirea aţintită spre el. Mi-aş fi dorit ca dragostea să nu-mi mai provoace atâta suferinţă.

— Pot să-ţi pun câteva întrebări, Nathan?

El dădu din cap. Nu puteam citi nimic în ochii omului din faţa mea.

— În seara asta, un bărbat mi-a spus că eşti agent şi că lucrezi pentru firma de detectivi Pinkerton. Tipul susţine că ai fost trimis. Aici pentru a mă ţine sub observaţie. Conducerea agenţiei crede că tata a ascuns o grămadă de bijuterii. Ei cred că eu sunt cea mai bună cale de a descoperi comoara. Este adevărat, Nathan? Tot ce ţi-am zis acum e adevărat?

Pleoapele lui se strânseră puţin.

— Cine ţi-a dat aceste informaţii, Bridie?

— Un detectiv de la Scotland Yard.

Poate că a fost doar rodul imaginaţiei mele, dar mi s-a părut ceva mai relaxat la auzul acestui răspuns:

— Da. Este adevărat, Bridie. Îmi pare rău.

Cuvintele lui mi-au împietrit inima.

— Mi-ai cerut aşadar să-ţi devin prietenă, apoi soţie, numai pentru a-mi câştiga încrederea, nu? Ai făcut-o pentru a-ţi spune tot ceea ce ştiu despre comoară şi tot ceea ce voi descoperi pe parcurs, corect?

O clipă, el întoarse capul. Un muşchi al maxilarului i se contractă vizibil, probabil de furie.

— A fost vorba de interese pur profesionale, spuse pe un ton neutru. Am primit sarcina de a recupera un obiect furat, proprietatea unui client. Asta necesită anumite metode indirecte. Lucru sub „acoperire", după cum se numeşte. Când primim un caz, trebuie să apelăm la acele căi care asigură obţinerea unui rezultat pozitiv.

— Ai fi putut să-mi spui adevărul, Nathan.

El dădu din cap.

— M-ai fi ţinut la distanţă.

— Posibil, am replicat obosită.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere, după care am ridicat mâna stângă pentru a-i arăta inelul.

— Şi ăsta a fost tot numai un interes profesional, Nathan?

El se uită iarăşi în altă parte.

— Regret, Bridie.

Vocea lui continua să fie complet detaşată. Am început să trag de inel ca să-l scot de pe deget.

— Bine, ţi-am arătat scrisoarea şi fotografiile, aşa încât în momentul de faţă eşti la curent cu problema bijuteriilor în aceeaşi măsură în care sunt şi eu. Să presupun că acum te vei duce direct în Franţa, în valea râului Dordogne?

Nathan mă privi din nou.

— Nu. Am fost chemat acasă. Urgent.

— În America?

— New York. Sper ca până mâine seară să ajung la Southampton.

Am înaintat un pas pentru a pune inelul pe colţul unei măsuţe. Aveam senzaţia că faţa mi se zbârcise toată, urâţindu-se brusc.

— Trebuie să iei inelul, am spus. Îmi doresc să nu mi-l fi dat. N-a

fost… necesar.

El încrucişă braţele la piept.

— Depinde din ce punct de vedere priveşti situaţia, Bridie.

Vocea îmi tremurase la un moment dat, dar acum o stăpâneam din nou.

— Da, presupun că toată treaba asta depinde de punctul din care o priveşti. Din unghiul meu, se pare că am dat dovadă de o mare prostie.

M-am întors, am găsit clanţa, am deschis uşa, după care m-am oprit pentru a-i arunca o ultimă privire. Siluetă înaltă… ochi albaştri, faţă bronzată, păr des de culoare galben-pai. Piatra rece din pieptul meu crescuse atât de mult încât nu-mi mai permitea să respir decât cu mare cu greutate.

— Ar trebui să te urăsc, am spus, dar nu pot. Îţi doresc numai bine, Nathan. Sper că nu vei primi niciodată o lovitură atât de dureroasă ca cea pe care mi-ai dat-o tu acum. Rămas-bun.

Şi cu aceste cuvinte, sub privirea lui încruntate, m-am întors din nou cu spatele, am ieşit din încăpere şi am închis încet uşa în urma mea. Ajunsă la etajul inferior, în camera noastră, cu mintea înceţoşată de durere şi dezgust m-am întrebat cum am reuşit să nu mă împiedic şi să nu cad pe coridor ori pe trepte. Până acum, toate încercările mele de a fi demnă se finalizaseră printr-un asemenea accident. Ca atare, eram mulţumită că măcar de data asta nu mă făcusem de ruşine. Pentru o singură zi avusesem parte de suficiente umilinţe.

Am rămas în cameră numai atât timp cât mi-a fost necesar pentru a mă spăla pe faţă, apoi am ieşit în grabă din clădire şi am luat o trăsură, cu intenţia de a mă întoarce la teatru. Dacă aş fi rămas la pensiune, m-aş fi trezit ciulind urechea pentru a surprinde zgomotele făcute de Nathan Mcfee la plecare, or conştientizarea lor ar fi fost îngrozitor de chinuitoare; ar fi depăşit limitele mele de suportabilitate.

Când am intrat în cabina trupei noastre, i-am găsit pe Alfie şi pe Ethel şezând pe scaune, iar pe Charlie stând sprijinit de perete, cu mâinile în buzunare. Deschizând uşa, nu auzisem nicio voce, fapt ce mi-a sugerat că tăcerea sumbră din încăpere domnea de mult timp. Alfie îşi scosese hainele de scenă, şi. Acum era îmbrăcat în costumul său maro, cadrilat. De cum am intrat, s-a ridicat şi m-a luat de mâini.

— Ethel ne-a povestit. Te-ai întâlnit cu el, Bridie?

— Da. Cu un efort, am reuşit să schiţez un zâmbet. A recunoscut

că este adevărat, am adăugat apoi.

— Porc ticălos! exclamă Charlie furios. Nu are niciun drept să se comporte aşa cu Bridie a noastră, unchiule Alfie.

— Ştiu, fiule. Dar nu cred că Bridie doreşte să intervenim.

— Oh, nu, vă rog! Am ridicat mâna stângă pentru a le arăta al treilea deget, acum gol. Nu mai sunt logodită. De fapt, n-am fost niciodată logodită cu adevărat, credeţi-mă. Pe Nathan l-au rechemat în America. Pleacă în seara asta, Aşa încât s-a terminat… am pus punct acestui capitol.

Ethel închise ochii. locul ei înalt tremura, iar pe obraz am văzut rostogolindu-se o lacrimă.

— Nu ştiu ce să zic, spuse ea pe un ton tânguitor. Nu mi-am închipuit că este un astfel de om!

— Ethel, nu eşti cel mai bun judecător, interveni Alfie energic. Oricum, ce-a fost a fost. Nu te mai smiorcăi, c-o să izbucnim cu toţii în lacrimi.

Apoi se uită la mine. Mă ţinea încă de mâini.

— Problema este alta: tu ştii ce vei face de acum încolo.

Bridie?

Pentru această întrebare nu aveam nevoie de timp de gândire. Ca atare, i-am răspuns pe loc:

— Mă reprimeşti la tine, Alfie? Adică, am putea pune în aplicare planul pe care îl făcusem înainte… înainte ca Nathan să-şi bată joc de mine? Să rescriem scenariile scheciurilor vechi şi… şi să ne gândim la unul nou, cu *doi* filfizoni chercheliţi…

— Să te reprimesc? Ei drăcie, fetiţo, doar n-ai plecat de la mine, nu? răspunse el cu un zâmbet larg, care îi accentuă ridurile de pe faţă. Bine, atunci s-a făcut. De mâine ne apucăm de treabă.

Am întors privirea spre celălalt capăt al încăperii:

— Charlie?

— Sigur, distrugătoare de inimi ce eşti. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere.

Am călcat peste toate speranţele care îmi încolţiseră în suflet în ultimele zile. Acum erau moarte pentru totdeauna, şi trebuia să le uit cât mai repede posibil.

— Îţi mulţumesc, Alfie. De acum încolo nu-mi mai doresc decât să fac parte din trupa Alfie Perkin şi Compania. Nu mă voi mai gândi niciodată să vă părăsesc.

Vorbisem din toată inima, crezând sincer în cuvintele pe care le rostisem. În momentul acela nu aveam cum să ştiu că numai peste trei zile ele se vor dovedi neadevărate.

14

Aproape toată duminica ne-am petrecut-o punând la punct ideile pe care avea să se bazeze noul scheci. Eu eram mulţumită că aveam o ocupaţie. Luni mi-am jucat rolul în *Instalatorul*. Deşi mă simţeam goală pe dinăuntru, lipsită de orice vitalitate, starea mea sufletească nu răzbătea în exterior; de altfel, acela a fost unul dintre cele mai bune spectacole pe care le-am susţinut vreodată.

Marţi dimineaţa, la ora nouă, în timp ce luam micul dejun, fiul doamnei Bailey mi-a adus o telegramă. Am deschis-o cu teamă. Singura persoană la care mă puteam gândi era Kate. Or, dacă sora mea apela la acest mijloc de comunicare, însemna că se întâmplase ceva grav. După părerea mea, telegramele aduceau rareori veşti bune…

Mesajul nu era de la Kate, dar făcea referire la ea. Cuvintele de pe hârtie îmi jucau în faţa ochilor: *REGRET*. *DOMNIŞOARA KATE A DISPĂRUT*. *CREDEM CĂ A FUGIT*. *VĂ ROG VENIŢI IMEDIAT – PERONI*.

Vocea lui Alfie se auzi de la distanţă:

— Bridie? Te simţi bine? Te-ai făcut albă ca varul.

Am ridicat privirea, strângând buzele de teamă că aş putea scăpa un vaiet groaznic, primitiv de disperare. Eram zguduită până în străfundurile fiinţei mele. Cu o mână tremurătoare, am întins telegrama peste masă, spre Alfie. El a citit-o încet. L-am văzut schimbându-se la faţă. La masa la care stăteam se mai aflau vreo şapte sau opt persoane. Acum toţi ochii erau aţintiţi asupra lui. Aruncând o privire înjur el se ridică şi spuse:

— Vom discuta sus. Ethel, Charlie, haideţi.

Camera lui Alfie se afla la etajul doi. Ne-am îndreptat într-acolo tăcuţi, unul după altul, într-un şir oarecum ridicol, în timp ce urcam scara, mintea mea repeta stupefiată: „Nu. Nu, Kate. Oh, nu. Nu. Nu, Kate…”

Ajunşi în cameră, niciunul dintre noi nu se aşează. Alfie închise uşa şi citi cu glas tare telegrama. Ochii lui exprimau o furie sălbatică, amintindu-mi că pentru el Kate era o replică a mamei mele, a femeii pe care o iubise cu peste douăzeci de ani în urmă.

— Oh, bunule Dumnezeu! exclamă Ethel. Cu cine crezi că a fugit, Bridie?

Am dat din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee. Sora mea este uneori foarte romantică, foarte impulsivă, dar în scrisorile pe care mi le-a trimis nu mi-a pomenit nimic despre nimeni.

Mi-am apăsat ochii cu palmele, încercând să scap de tulburarea care îmi cuprindea mintea.

— Ce-i drept, n-au fost prea multe scrisori, am adăugat.

— Dacă a cunoscut un băiat drăguţ, de ce să nu-ţi fi vorbit de el? întrebă Ethel. De ce să nu-l aducă acasă, de ce să nu-ţi spună tot ce ştie despre el, de ce să nu se lase curtată ca oricare altă fată?

— Păi tocmai asta este problema, interveni Alfie. Suntem extrem de îngrijoraţi deoarece se pare că băiatul în cauză nu este drăguţ, nu? Dacă o fată de nouăsprezece ani fuge Dumnezeu ştie unde, cu Dumnezeu ştie cine, înseamnă că e ceva suspect cu tipul respectiv, n-am dreptate? Trebuie să pleci acolo cu primul tren, Bridie.

— Da. Îmi pare rău.

— Nu-ţi face probleme. Charlie este aici şi e foarte simplu să-ţi ia locul. Regret că nu te pot însoţi, dar trebuie să ne onorăm contractul.

— Da, desigur. Oricum, nu ştiu ce aş putea face înainte de a discuta cu *signor* Peroni. Probabil că nimic, am adăugat cu voce tremurândă. Dacă nu scrie, îmi închipui că ne va fi foarte greu să aflăm ce s-a întâmplat şi unde s-a dus.

Cu o expresie neliniştită pe faţa sa palidă, în contrast puternic cu moţul roşu de deasupra, Charlie interveni timid:

— Poate că este un tip de treabă, Bridie. Adică, ştii tu…

Vocea i se stinse în clipa în care ochii lui Ethel îl fixară cu o privire exasperată.

— Nu poate fi un tip de treabă, Charlie! Doar ai auzit ce a zis unchiul tău!

— Iartă-mă, mamă.

— Fug până jos, la doamna Bailey, anunţă Alfie, să împrumut de la ea un mers al trenurilor. Să vedem cu ce poţi pleca… Tu du-te şi pune-ţi hainele cu care ai de gând să călătoreşti, Bridie. Ba nu, aşteaptă. Împachetează-ţi lucrurile, dar nu te îmbrăca încă. Îţi explic de ce… mai târziu. Ethel, tu du-te şi ajut-o să-şi facă bagajele. Doar un geamantan. Cufărul rămâne aici. lladucem noi când ne întoarcem acasă – de duminică într-o săptămână.

Zece minute mai târziu, pe când încercam să-mi liniştesc mintea

frământată de zeci de speculaţii nebuneşti, în uşa camerei noastre se auzi o ciocănitură. Ethel, care tocmai împăturea o rochie, îşi îndreptă spatele, se uită la mine şi întrebă:

— Pot să răspund?

Mi-am strâns capotul în jurul trupului, legându-i cordonul, după care i-am făcut semn că da. Alfie intră. Într-o mână avea nişte bucăţi de hârtie, iar în cealaltă un obiect asemănător unui ciorap alb, subţire, bombat pe la mijloc.

— Trenul pleacă la ora unsprezece şi douăzeci şi cinci de minute, spuse el. Este un expres. În două ore eşti în Euston. Am să te conduc la gară. Am comandat o trăsură care trebuie să vină să ne ia cu o jumătate de oră înainte de plecarea trenului. E bine? Acum, înainte de a te îmbrăca, pune-ţi chestia asta.

Alfie îmi întinse ciudatul obiect alb. Văzându-l mai de aproape, am constatat că era confecţionat dintr-o piele foarte fină, de căprioară, şi că semăna cu o curea de formă tubulară, în care fusese introdus un obiect. La unul dintre capetele „curelei" se vedea o cataramă îmbrăcată în piele.

— Bridie, aici sus se află un şir de nasturi mici. Înăuntru îţi poţi ţine banii în deplină siguranţă.

I-am aruncat o privire lipsită de orice expresie.

— Banii?

— Este o curea pentru bani, draga mea. Se poartă pe sub haine. Uite ce-i, în următoarele zile vei fi nevoită probabil să mergi cine ştie pe unde, în căutarea surorii tale. Vei avea nevoie de bani gheaţă. Ţi-am pus înăuntru optzeci de lire în hârtii de cinci şi douăzeci…

— Alfie, nu!

— Taci şi ascultă-mă ca o fată cuminte ce eşti. Dacă nu vei avea nevoie de ei, e perfect. În caz contrar însă, vei fi fericită să-i ai. Ca să vorbim sincer, am ciudatul presentiment că tânăra Kate a trecut graniţa. Nu mă întreba de ce, pentru că habar n-am, dar ori de câte ori mă gândesc la ea, mi-o închipui într-o ţară străină. Asta deoarece domnul Peroni nu este englez, iar tatăl tău a stat aproape tot timpul în Franţa. În orice caz, neştiind ce probleme vei întâmpina, pe lângă banii din curea, pe care ţi i-am dat pentru cazuri urgente, ţi-am scris numele şi adresa băncii mele din Londra. Bagă hârtiuţa asta în geantă, Bridie. Iar aici vreau să te iscăleşti. Trebuie să

Trimit chiar astăzi directorului băncii un specimen de

semnătură, însoţit de o scrisoare prin care să-l anunţ că ai dreptul să extragi bani din contul meu oricând ai nevoie, înţelegi?

— N-am protestat. Am semnat foaia, apoi l-am îmbrăţişat şi i-am plâns pe umăr. Niciun cuvânt n-ar fi putut să exprime corect sentimentele mele din momentul acela.

Trenul m-a adus în Euston la timp. Zece minute mai târziu eram în trăsură, în drum spre Kensington. Din Birmingham trimisesem o telegramă pentru a-mi anunţa sosirea pe la ora două şi ceva, aşa încât doamna Peroni mi-a deschis uşa înainte de a apuca să-l plătesc pe vizitiu. *Signor* Peroni s-a grăbit să-mi ia geamantanul, dar nu mi-a spus nimic până când n-am ajuns în hol. Când uşa s-a închis în urma noastră, cuvintele au ieşit ca un torent de pe buzele lui:

— Oh, domnişoară Bridie, mulţumesc Cerului că aţi venit! Suntem dezolaţi să vă primim în asemenea împrejurări. Profesorul îşi apăsă tâmplele cu vârfurile degetelor şi închise ochii. Este groaznic, efectiv groaznic să se întâmple aşa ceva când mi-aţi încredinţat-o pe sora dumneavoastră cu inima atât de deschisă…

Soţia lui stătea cu mâinile împreunate în faţă.

— N-am ştiut nimic, îngăimă ea pe un ton plângăreţ. N-am avut nici cea mai vagă idee, vă asigur, domnişoară Bridie. A fost un asemenea şoc… un şoc teribil.

Amândoi păreau distruşi de grijile pe care şi le făceau pentru Kate. Scoţându-mi mănuşile, am spus:

— Sunt convinsă că nu aveţi ce să vă reproşaţi. Mi-aţi scris pentru a mă avertiza că sora mea a devenit dificilă, iar eu v-am răspuns că este mai indicat ca, pe moment, să nu luăm nicio măsură. Cu un efort, am schiţat un biet zâmbet. Deci, dacă este cineva vinovat, eu sunt aceea. Putem lua loc undeva ca să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre împrejurările dispariţiei?

— *Şi*, *şi*. Evident. Veniţi, vă rog, pe aici, domnişoară «Bridie.

Am fost invitată într-un salon mic, dar plăcut. *Signor* Peroni a început să se plimbe de colo-colo, vorbind continuu şi gesticulând mult. Firul povestirii era întrerupt când şi când de soţia lui, care scotea câte o interjecţie.

La începutul săptămânii anterioare, Kate îi anunţase că ar dori să-şi petreacă weekend-ul următor cu Sarah Patton, o colegă de la colegiu cu care se împrietenise. Sarah locuia cu părinţii în Sussex Square, lângă Hyde Park. Tatăl ei, avocat pledant, se bucura de un

oarecare renume. Kate îşi mai petrecuse un sfârşit de săptămână în casa lor. În calitatea pe care o avea, de tutore neoficial al surorii mele, *signor* Peroni telefonase la familia Patton pentru a i se confirma invitaţia şi pentru a se asigura de respectabilitatea locuinţei.

Cu acea primă ocazie, vineri după-amiază, Kate şi Sarah plecaseră de la colegiu direct în Sussex Square, cu trăsura familiei Patton. Cele două fete reveniseră la colegiu lunea următoare, Kate întorcându-se în Kensington, la locuinţa familiei Peroni la sfârşitul cursurilor din ziua aceea. Lipsise deci de acasă de vineri dimineaţa până luni seara.

În cea de-a doua împrejurare, *signor* Peroni nu mai considerase necesar să verifice invitaţia, mulţumit că sora mea îşi va mai petrece un weekend cu o prietenă de vârsta ei, într-o casă a cărei probitate nu putea fi pusă la îndoială. Soţii Peroni începuseră să-şi facă griji abia luni seara, când Kate nu se întorsese acasă. Văzând că întârzie mai mult de o oră, *signor* Peroni se dusese la colegiu cu o trăsură, iar acolo avusese norocul de a se întâlni cu un profesor pe care îl cunoştea, şi care îi spusese că, după câte ştia el, Kate lipsise de la cursuri încă din joia precedentă.

Şocat şi derutat, *signor* Peroni plecase direct spre Sussex Square pentru a discuta cu domnul Patton, dar aflase că povestea cu invitaţia nu. Era deloc adevărată. Sarah fusese chemată şi interogată de tatăl său. Fata se mirase sincer atât de afirmaţiile lui Kate, cât şi de dispariţia ei, însă sub presiunea întrebărilor stăruitoare ale domnului Patton admisese, cu foarte puţină tragere de inimă, că putea ghici motivul acestei stranii întâmplări.

Kate se îndrăgostise cu câteva săptămâni în urmă de un bărbat cu care se întâlnea deseori, în taină, ori de câte ori pleca de la colegiu mai devreme. În unele zile lipsea de la ore în cursul dimineţii, întorcându-se abia după pauza de prânz. Sarah nu-l văzuse niciodată pe bărbatul respectiv, dar era ferm convinsă de atracţia pe care o exercitase asupra surorii mele, deoarece, de la o vreme, Kate părea distrată, absentă şi melancolică. Se întâmplase deseori ca Sarah s-o surprindă zâmbind cine ştie cărei amintiri. Pur şi simplu sora mea trăia de la o vreme într-o lume de vis. Cu câteva zile în urmă, Kate îi spusese că acest bărbat minunat o ceruse în căsătorie.

Am ascultat alarmată povestea lui *signor* Peroni, deşi pe undeva nu eram surprinsă. Kate era capabilă de pasiuni puternice. În definitiv,

această calitate avea o influenţă hotărâtoare asupra talentului ei muzical. Prin urmare, dacă apărea un bărbat suficient de inteligent pentru a-i atinge coarda sensibilă a sufletului…

Signor Peroni spuse disperat:

— Era responsabilitatea mea să ştiu ce se întâmplă, dar n-am observat. Ah, da, am fost conştient de faptul că, din punct de vedere profesional, se afla într-un moment dificil, înţelegeţi de ce. Cred că putem face o paralelă între situaţia ei şi cea a unui cal care se pregăteşte să sară peste un obstacol foarte înalt. Kate era nervoasă. Se temea de un eventual eşec. Poate că, fără să-şi dea seama, a căutat o cale de scăpare, nu credeţi? Ştiu chestiile astea, le înţeleg. Dar de ce n-am fost capabil să observ că era îndrăgostită?

— Nu v-a lăsat niciun mesaj? l-am întrebat. Absolut nimic?

Doamna Peroni dădu din cap.

— Ne-am uitat prin camera ei, dar n-am găsit nimic.

— Este foarte ciudat. Kate poate fi înţeleaptă sau stupidă, visătoare sau practică, însă n-am constatat niciodată că ar putea da dovadă, deliberat, de rea-voinţă. Să vă părăsească fără să vă spună niciun cuvânt, după tot ce aţi făcut pentru ea… e o faptă crudă care nu o caracterizează.

Signor Peroni flutură din mână.

— Pentru o fată îndrăgostită nu există reguli de comportament. Tinereţea are întotdeauna o mică doză de nebunie. Pe noi nu ne deranjează faptul că domnişoara Kate nu ne-a lăsat un bilet, ci ne temem că bărbatul care a luat-o astfel nu poate fi un om bun.

— Da. Incapabilă să-mi găsesc locul, mă jucam nervoasă cu mănuşile. Şi mie mi-e teamă din acelaşi motiv. Fata despre care mi-aţi vorbit, această Sarah Patton, pare a fi confidenta surorii mele… Mi-aţi spus că nu l-a văzut niciodată pe iubitul ei, dar aţi întrebat-o dacă a aflat ceva despre el?

— Da, domnişoară Bridie. Kate i-a destăinuit că prietenul ei este un bărbat drăguţ, minunat, sclipitor… ăă… bun, iubitor, inteligent, etcetera, etcetera; că are toate calităţile pe care le poate vedea o tânără la bărbatul de care s-a îndrăgostit. Peroni ridică din umeri. În afară de asta, Sarah n-a aflat de la Kate decât un sigur amănunt, oarecum important: că este vorba despre un francez.

Am inspirat iute, uluită. Cu ochii minţii am văzut instantaneu imaginea bărbatului din fotografia pe care mi-o dăduse Philippe

Chatillon, a bărbatului pe care apoi îl întâlnisem în Holborn, în apropierea casei noastre. Fotografia se găsea încă în mapa mea de scris, alături de celelalte două, descoperite de Nannie Foster, şi de scrisoarea tatii. Le pusesem pe toate în geamantanul cu care venisem la Londra, fără să ştiu prea bine de ce. Pe dosul pozei, Philippe Chatillon scrisese: *Acest bărbat este periculos*…

— N-am idee cine este omul despre care vorbiţi, am spus încet, dar cred că ştiu cum arată. Am fost avertizată să mă ţin departe de acest francez.

Brusc, am constatat că-mi era greu să mai vorbesc. De frică, gâtul părea că mi s-a umflat.

— Cred… cred că este un hoţ, poate chiar un criminal care şi-a pus în gând s-o cucerească pe Kate… deoarece consideră că sora mea l-ar putea ajuta să găsească nişte bunuri de preţ care, potrivit convingerii lui şi… şi a altor oameni, ar fi fost ascunse de tata.

Signor Peroni schimbă o privire îngrijorată cu soţia sa, apoi se aşează lângă ea pe canapea şi o luă de mână. Mintea mea, care începuse brusc să funcţioneze, îmi atrase atenţia asupra unor realităţi pe care nu le luasem în seamă până în momentul respectiv. Povestea de dragoste a lui Kate şi a periculosului francez dura de mult mai mult timp decât presupusesem. Ea începuse înainte de plecarea noastră în turneu. Îmi aminteam că sora mea mă întrebase de scrisoarea lăsată de tata, emiţând ipoteza că aceasta ar putea conţine un mesaj tainic. Întrebarea provenea de fapt – acum eram sigură

— De la francez, şi ea se repetase într-una dintre puţinele scrisori pe care mi le trimisese Kate ulterior.

Nu-mi puteam imagina ce poveste născocise francezul pentru a o determina să-mi smulgă un asemenea secret fără a-mi da nicio explicaţie, dar ştiam că unui om deştept şi lipsit de scrupule nu-i eră greu să păcălească o fată uşor impresionabilă.

— Mai cu seamă că fata în cauză suferise o serie de şocuri puternice, fusese nevoită să accepte o schimbare importantă a stilului său de viaţă şi, în calitate de studentă, intrase într-o etapă aparte a educaţiei, având de înfruntat dificultăţi deosebite.

Amintindu-mi cât de uşor mă amăgise Nathan Mcfee, n-am considerat că sora mea ar fi mai vinovată decât mine. Bărbatul acela o curtase, o orbise şi aşteptase momentul potrivit pentru a acţiona. Apoi Kate primise scrisoarea pe care i-o trimisesem din casa bătrânei

Nannie Foster, şi în care îi povesteam despre cele două fotografii şi despre paragraful criptic al misivei lăsate de tata. Probabil că atunci, aflând de scrisoarea mea, bărbatul se decisese s-o ia pe Kate şi să fugă… în Franţa, desigur, în valea râului Dordogne, pentru a căuta bijuteriile ascunse…

Dar nu! Şirul raţionamentelor mele se întrerupse. Kate nu avea nici fotografiile, nici copia scrisorii lui tata. Nu deţinea decât informaţiile pe care i le dădusem eu – referiri nesemnificative la toate acestea. Atunci de ce nu aşteptase francezul să intre în posesia tuturor amănuntelor? Pe de altă parte, dacă ceea ce-i spusese Kate era suficient, de ce continua s-o mintă? Pentru ce o convinsese să-l urmeze? Nu mă îndoiam că ea fugise de bunăvoie, hotărâtă să se mărite cu el. Oricât de romanţioasă putea fi în unele momente, Kate era prea mândră pentru a accepta rolul de amantă.

Cu un efort, am încercat să mă reculeg. Speculaţiile nu-şi aveau rostul. În momentul de faţă, singurul lucru important pentru mine era s-o găsesc pe Kate, oriunde s-ar fi aflat ea, şi să-i spun că fusese înşelată… dacă nu descoperise deja minciuna. Şi după aceea? Nu aveam datele necesare pentru a face un plan de viitor. În schimb, ştiam că omul care mă putea ajuta în prima etapă era Philippe Chatillon, detectivul francez. Dacă nu-şi schimbase programul, însemna că şi-a încheiat de mult timp afacerile în Anglia. Era foarte posibil ca interesul pe care îl arătase cândva faţă de mine să se fi stins, însă ştiam de la prima noastră întâlnire, cea din Wynford, că tot ce aveam să-i spun acum era de mare importanţă pentru el.

— Domnişoară Bridie?

Vocea lui *signor* Peroni îmi întrerupse şirul meditaţiilor. Dezmeticindu-mă, am spus:

— Scuzaţi-mă, m-aţi întrebat ceva, dar eram prea adâncită în gânduri.

— V-am întrebat dacă există vreo posibilitate de a o găsi pe domnişoara Kate.

— Păi… da, cunosc un om în măsură să mă ajute, dar asta înseamnă să plec la Paris cât mai repede posibil.

— Paris?

— Sunt convinsă că sora mea se află în Franţa. Aveţi un Bradshaw, *signor* Peroni? Aş vrea să văd mersul căror trenuri concordă cu orarul vaselor care traversează Canalul.

Era ora trei. Din ghidul Bradshaw al căilor ferate, am aflat că aveam următoarele alternative: fie să prind trenul poştal ce pleca din Charing Cross şi mergea la Paris prin Dover şi Calais, ajungând în Gare du Nord a doua zi dimineaţa la ora şase fără câteva minute, fie să iau expresul de noapte din gara Victoria, care pleca cu un sfert de oră mai devreme faţă de trenul poştal şi mergea la Paris prin Newhaven şi Dieppe, până în Gare St. Lazare, unde sosea la ora şase şi jumătate. După o scurtă reflecţie, m-am hotărât să-l iau pe cel de-al doilea, fiindcă traversarea Canalului făcându-se pe o rută ceva mai lungă, puteam să-mi rezerv o cabină la bordul vasului spre Franţa. Faţă de costul unui bilet de călătorie de clasa întâi, cabina presupunea plata unui supliment de numai câţiva şilingi. În schimb, ea îmi oferea şansa să mă întind în pat şi să mă odihnesc, chiar dacă ştiam că somnul mă va ocoli…

Pe parcursul următoarelor ore i-am scris lui Alfie o scurtă scrisoare, m-am odihnit puţin în camera surorii mele şi m-am căznit să iau câteva înghiţituri din excelenta mâncare pe care mi-a servit-o doamna Peroni, hotărâtă să nu mă lase să plec cu stomacul gol într-o călătorie de zece ore. *Signor* Peroni m-a condus până la gara Victoria cu o şaretă. Ideea că aveam să plec singură în călătorie nu-i dădea deloc pace. Cu toate acestea, asigurându-l că mă voi descurca perfect, l-am convins să nu mai stea cu mine încă o jumătate de oră, pânălia plecarea trenului. În asemenea momente nu mă simţeam capabilă să întreţin niciun fel de conversaţie, indiferent cât de stupidă ar fi fost înainte de a pleca se asigură că m-am instalat confortabil într-un vagon de clasa întâi. Apoi se înclină, îmi sărută mâna şi spuse:

— Vă rog să-i transmiteţi domnişoarei Kate toată afecţiunea noastră. Mâine voi merge la biserică împreună cu întreaga mea familie pentru a ne ruga să nu fi păţit nimic rău.

— Vă mulţumesc, *signor* Peroni. Îmi pare rău că sora mea v-a dat atâta bătaie de cap.

— Asta nu contează, domnişoară Bridie. Peroni ezită. Sper că nu va avea parte de o experienţă prea nefericită. Dar orice s-ar fi întâmplat, vă rog să-i spuneţi să se reîntoarcă la muzică. Ea poate şterge toate amintirile urâte.

Îi voi spune.

— Şi vă rog să-i mai transmiteţi că a fost binecuvântată cu un dar minunat. Nu trebuie să-l lase să se piardă.

— Da.

După plecarea profesorului, m-am rezemat de spătar şi am închis ochii, mulţumită că rămăsesem singură. Venele de la tâmple îmi pulsau. Capul îmi bubuia. Deşi eram îngrozitor de obosită, presimţeam că nu voi fi capabilă să dorm înainte de a o găsi pe sora mea şi de a o readuce acasă, pe un teren care să-i ofere siguranţă deplină.

Pentru o clipă – lungă şi dureroasă – mi-am dorit să pot întoarce capul şi să-l văd alături pe Nathan. Pe Nathan cel tăcut şi puternic, pe Nathan bărbatul de încredere pe care m-aş fi putut baza pentru a înfrunta tot ce mă aştepta în viitor. Dar clipa trecu… Nathan nu era nicidecum un astfel de om. Dimpotrivă, se prefăcuse a-mi fi prieten şi mă umilise. Mai bine rămâneam sigură decât să am un asemenea prieten. Şi la drept vorbind, cu excepţia cazului în care puteam obţine ajutorul lui Philippe Chatillon, eram într-adevăr singură, exact ca în zilele acelea îndepărtate, parcă de acum o sută de ani, când durerea şi teama puseseră stăpânire pe Latchford Hall.

Când trenul a zăngănit din toate încheieturile pentru a se opri în Gara St. Lazare, mă aflam într-o stare mai bună decât îmi închipuisem înainte. Spre surprinderea mea şi, totodată, spre uşurarea mea, dormisem profund timp de patru ore în cabina vaporului şi moţăisem încă vreo două în tren, pe parcursul călătoriei de la Dieppe spre Paris. De când părăsisem Gara Victoria reuşisem, nu ştiu cum, să-mi ţin bine în frâu imaginaţia, fără a mai face speculaţii cu privire la situaţia surorii mele.

Nu se făcuse încă ora şapte, iar înainte de opt nu mă puteam prezenta la uşa casei lui Philippe Chatillon. De fapt, chiar şi o vizită la ora opt dimineaţa risca să fie considerată scandaloasă, deoarece, după toate probabilităţile, domnul Chatillon se afla încă în pat. Dar eram hotărâtă să nu întârzii mai mult. Înainte de a părăsi cabina la Dieppe îmi aranjasem puţin ţinuta, însă acest lucru se întâmplase cu două ore în urmă şi, din moment ce tot aveam la dispoziţie un scurt răgaz, m-am gândit să tocmesc un hamal pentru a-mi duce geamantanul până la hotelul din faţa gării. Avem cu ce să-l plătesc; pe vapor schimbasem nişte bani. O dată ajunsă la hotel, i-am spus recepţionerului că doresc să iau micul dejun şi să utilizez o toaletă. Eram foarte mulţumită de faptul că ştiam bine limba franceză; pentru prima dată depăşeam graniţele Angliei, aşa încât nu mi-aş fi dorit să mă trezesc singură în această ţară străină fără să cunosc limba, mai ales ţinând seama de

toate problemele pe care le aveam.

La această oră matinală, în restaurantul hotelului nu se aflau decât. Patru oameni. Totuşi, serviciul a fost excelent, iar cafeaua – de primă calitate – cea mai bună pe care o gustasem vreodată. La ora opt fără douăzeci de minute, un hamal al hotelului îmi duse geamantanul afară şi fluieră pentru a chema una dintre trăsurile înşirate în faţa gării. Peste câteva clipe îi citeam vizitiului adresa de pe cartea de vizită pe care mi-o trimisese Philippe Chatillon cu mult timp în urmă, la Wynford, mă asiguram că fusesem înţeleasă perfect şi mă lăsam pe spătarul banchetei. Trăsura porni în viteză, huruind de-a lungul străzii Lafayette. După doar douăzeci de minute, mă adresam unui bărbat abătut, portar al unui bloc atât de cojit şi de distrus, încât iniţial am bănuit că vizitiul greşise adresa. Nu-mi venea să cred că Philippe Chatillon locuia într-o zonă aşa de sărăcăcioasă.

Din moment ce nu achitasem costul călătoriei, vizitiul intrase în hol după mine pentru a-i cere portarului să confirme, pentru a treia oară, că adresa aceasta era, într-adevăr, Rue Flavin, numărul şaisprezece.

— Da, am spus în limba franceză, vă dau dreptate; m-aţi adus la adresa corectă. Dar acum, vă rog, faceţi puţină linişte şi aşteptaţi să pun câteva întrebări…

Întorcându-mă spre portar, am întins o carte de vizită.

— Nu aveţi în clădire niciun domn cu acest nume?

— Nu, *mam'selle*.

— Dar n-a locuit aici anul trecut?

Alt suspin răbdător. S

— Nu, *mam'selle*.

M-am simţit pierdută. În plus, eram din ce în ce mai stânjenită. Portarul îşi lovi nasul cu un deget şi se întinse spre mine pentru a-mi spune în şoaptă cu o voce guturală:

— Unii. Domni folosesc această adresă pentru corespondenţă, înţelegeţi… Dorind să fie discret, domnul dă această adresă Unei *petite amie*, de exemplu, cu care obişnuieşte să se întâlnească din când în când.

Vizitiul scoase un chicot. Amândoi mă priviră cu interes. Cândva, demult, aş fi roşit şi aş fi fost copleşită de ruşine, dar Bridie Chance de acum nu mai semăna deloc cu cea de altă dată; mă călisem în focurile clovneriei, în faţa miilor de spectatori diferiţi, aşa încât râsul

oamenilor nu mă mai stânjenea.

— Orice asemenea domn ar trebui să vă dea adresa lui corectă pentru a-i transmite corespondenţa. Aveţi deci, adresa domnului Chatillon?

Portarul îşi desfăcu mâinile şi clătină din cap:

— Regret, *mam'selle*. Domnii care se folosesc de adresa asta vin singuri să-şi ridice scrisorile, iar eu nu prea reţin chipurile şi numele.

— Chatillon? întrebă vizitiul.

I-am aruncat o privire plină de speranţe.

— Da.

— Desigur, nu monsieur Philippe Chatillon, nu?

— Ba da. Este detectiv, după câte am înţeles.

— O-ho! O-ho! Da, da. Aţi înţeles foarte bine, *mam'selle*. Fireşte că este detectiv; un detectiv faimos, pentru toţi cei care nu sunt imbecili ca ăsta, adăugă vizitiul aruncând portarului o privire dispreţuitoare. Dar eu, Charles Bouvet, l-am condus cu trăsura mea de *două* ori – nici mai mult, nici mai puţin!

— Mă puteţi duce la el acasă? m-am grăbit să întreb.

— Sigur, *mam'selle*, dar este departe de dărăpănătura asta, vă asigur. Veniţi, plecăm imediat. Deşi sunteţi străină, am să vă duc pe ruta cea mai scurtă, pentru că sunt om de onoare, înţelegeţi.

Pe drum, timp de zece minute vizitiul mă amuză făcându-mi un raport amănunţit, ţipat de pe capră, privitor la numărul ocaziilor în care fusese tocmit de cei de la Surete – instituţie echivalentă, după presupunerile mele, cu Scotland Yard-ul –, dar şi la cele *două* împrejurări în care îl condusese acasă pe *monsieur* Chatillon, după întrunirile cu prietenii lui sus-puşi din rândurile poliţiei. Deoarece el, Charles Bouvet, era un om de onoare, se cădea să mă informeze că puteam fi dusă până la locuinţa lui *monsieur* Chatillon de nouă din zece trăsuri. Acest domn îşi făcuse un renume în rândurile vizitiilor acum doi sau trei ani, când demonstrase nevinovăţia unuia dintre ei. Omul, acuzat de crimă, ar fi ajuns altfel direct la ghilotină. Fusese o afacere dramatică. De atunci, *monsieur* Chatillon era considerat un mare erou de către toţi vizitiii parizieni.

Am traversat centrul Parisului, îndreptându-ne spre vest. După încă două mile, ne-am oprit în sfârşit în faţa porţilor unei case mici, dar elegante. Clădirea se afla pe o stradă străjuită de copaci şi era înconjurată de o grădină, Lăsându-mi geamantanul în trăsură, i-am

cerut vizitiului să mă aştepte şi i-am mulţumit când mi-a deschis poarta metalică a grădinii. Ajunsă în faţa uşii masive a casei, am tras de cordonul clopoţelului, aşteptând apoi emoţionată să mi se răspundă. După un minut, uşa se deschise şi în prag apăru o femeie scundă, îndesată, cu păr cărunt, îmbrăcată în uniformă de slujnică. Aruncându-mi o privire suspicioasă, bătrâna mi se adresă pe un ton foarte puţin încurajator:

— *Mam'selle*?

— Vă rog frumos, aceasta este cumva locuinţa domnului Philippe Chatillon?

— Corect, mă înştiinţă ea pe un ton rece.

— Domnul este acasă?

— Cine doreşte să-l vadă?

— I-am răspuns aruncându-i o privire pe măsura căutăturii ei:

— Am călătorit toată noaptea, sosind aici tocmai din Londra, cu o problemă extrem de urgentă care, sunt convinsă, îl va interesa pe *monsieur* Chatillon. Vă rog să-i transmiteţi scuzele mele pentru faptul că am venit neanunţată la o asemenea oră. Spuneţi-i că domnişoara Bridget Chance este cea care doreşte să-l vadă.

Din moment ce nu aveam carte de vizită, îmi scrisesem numele cu litere de tipar pe o foaie de hârtie pentru a nu apărea probleme de pronunţie – o simplă măsură de precauţie.

Slujnica se uită lung la mine, luă bucata de hârtie, aruncă o privire scurtă peste ea, după care făcu un pas înapoi.

— Intraţi, *mam'selle*, îmi spuse traversând apoi holul lambrisat pentru a mă conduce într-un salon frumos mobilat. Vă rog, luaţi loc. Îl anunţ imediat pe *monsieur* Chatillon că sunteţi aici. A ordonat să nu fie deranjat. Poate acum se va arăta mulţumit că nu prea îi iau în seamă dispoziţiile.

Slujnica se întoarse, rostogolind rapid ochii spre tavan.

— Bărbaţii sunt de-a dreptul stupizi, nu-i aşa? Şi plecă fără să aştepte vreun răspuns…

Presupuneam că femeia era o angajată veche a casei. Altfel, stăpânul ei nu i-ar fi permis un comportament atât de nemanierat. Maximum un minut mai târziu am auzit nişte paşi grăbiţi răsunând pe culoar şi din nou vocea slujnicei:

— Evident că n-am lăsat-o să aştepte. Nu sunt o proastă, *monsieur* Philippe. Şi ştiu ce doriţi.

Urmă o voce bărbătească, din ce în ce mai clară pe măsură ce paşii se apropiau:

— Fireşte că ştii, Hortense, din moment ce-ţi vâri nasul în treburile mele şi îmi citeşti toate scrisorile. Fii atât de bună şi adu nişte cafea… nu, nu, mai bine ceai. Şi ceva de mâncare

— Biscuiţi, prăjiturele, poate…

— Trebuie neapărat să-mi ziceţi? Ce, sunt imbecilă?

— Atunci du-te şi vezi ce faci, femeie afurisită! Piei de-aici!

Uşa se deschise şi bărbatul intră în cameră, încheindu-şi ultimii nasturi ai sacoului pe care îl îmbrăcase probabil pe culoar, în timp ce se grăbea să ajungă în salon. Dar omul acesta nu era Philippe Chatillon, cu ochii lui căprui, ciudat de magnetizanţi, plasaţi pe o faţă colţuroasă, sub o claie de bucle negre. Acesta era un cu totul alt bărbat… Avea cămaşă albă şi cravată din material auriu mai. Nu părea decât cu maximum doi centimetri mai înalt decât mine, era bine proporţionat, zvelt. Avea ochi negri şi depărtaţi, părul şaten deschis, iar chipul îmi era cunoscut… îl văzusem într-o seară, în treacăt, sub o lampă din Holborn. Era chipul din fotografia pe dosul căreia Philippe Chatillon scrisese: *Acest bărbat este periculos*… Mă ridicasem în picioare, fixându-l şocată şi zăpăcită pe necunoscutul care se apropia de mine cu mâna întinsă şi cu un zâmbet întrebător întipărit pe buze. Într-o engleză excepţională, cu un accent plăcut, el spuse:

— Sunt încântat să vă văd, domnişoară Chance. Sper că o duceţi bine atât dumneavoastră, cât şi fermecătoarea dumneavoastră soră.

Am întins mâna automat, dar numai până la jumătatea. Drumului, după care mi-am retras-o şi am întrebat:

— Unde este domnul Chatillon?

Bărbatul mă privi derutat.

— Sunt aici, *mam'selle*.

— Dar nu sunteţi Philippe Chatillon!

El desfăcu mâinile, cu palmele îndreptate în sus. Când vorbi, ochii începură să-i sclipească amuzaţi.

— Îmi pare rău că nu mă credeţi, dar vă asigur că pot aduce mulţi martori care să-mi confirme spusele.).

În mintea mea domnea un haos desăvârşit. Apăsându-mi obrajii cu palmele, mă străduiam să-mi pun ordine în gânduri. Philippe Chatillon, detectivul francez, mă avertizase că omul din faţa mea era periculos, or tocmai acest om pretindea acum că ar *fi* Philippe

Chatillon. Slujnica putea face parte din complot, dar nu vedeam cum ar fi fost posibilă şi implicarea vizitiului.

Necunoscutul spuse:

— Este clar că mă priviţi cu neîncredere, *mam'selle*. Îmi permiteţi să vă întreb de ce credeţi că nu sunt Philippe Chatillon?

Cu un efort, m-am străduit să mă reculeg. Totuşi, răspunsul pe care l-am dat a fost confuz.

— Dar m-am întâlnit cu domnul Chatillon! M-am întâlnit cu el în apropierea casei noastre din Suffolk. A… a trimis o coroană la funeraliile tatălui meu. Apoi ne-am revăzut în Londra.

Sprâncenele bărbatului se ridicară. Părea surprins, îmi dădu chiar senzaţia că ar vrea să vorbească, dar fără să-l las s-o facă, m-am grăbit să continui:

— Spunea să-i scriu dacă descopăr vreun mesaj lăsat de tata… un mesaj cu o indicaţie enigmatică ce trebuie descifrată. Mi-a zis că va veni să mă ajute. Iată cartea lui de vizită.

Cu degete neîndemânatice, scotocisem prin geantă şi scosesem cartonaşul tipărit pe care îl primisem în Wynford.

Necunoscutul îl luă, dar nu-şi desprinse privirile de pe chipul meu.

— Vă rog, continuaţi, *mam'selle*.

— Eu… eu nu i-am scris. Apoi a venit să mă vadă din nou, după câteva luni, la magazinul londonez a cărui angajată eram. Atunci, m-a… m-a avertizat să nu mă încred în dumneavoastră şi mi-a dat această fotografie.

El o privi, zâmbi, o întoarse, citi cuvintele de pe dosul ei, ridică din umeri, apoi studie cartea de vizită. Câteva clipe mai târziu, se uită la mine şi spuse:

— Într-adevăr, am trimis o coroană în nefericita împrejurare a funeraliilor tatălui dumneavoastră. A fost adusă de antreprenorul local de pompe funebre, căruia i-am expediat un cartonaş pe care scrisesem „*Dormez bien, mon vieil adversaire*".

Mi-am ţinut respiraţia. Brusc, în harababura de gânduri din creierul meu se făcuse o oarecare ordine. Acum vedeam cu ochii minţii, dar cu o claritate uluitoare, scrisul îngrijit, ascuţit, de pe cartonaşul care însoţise coroana trimisă de Philippe Chatillon. Acesta nu semăna nicidecum cu literele neglijente, rotunjite, ce formulau avertismentul de pe dosul fotografiei: *A cest bărbat este periculos*. Or tipul cu ochi

căprui mângâlise respectivele cuvinte chiar în faţa mea. De fapt, ceva mai târziu, când studiasem fotografia, avusesem impresia că ceva nu era în ordine. În momentul respectiv, neputând preciza despre ce anume era vorba, considerasem că impresiile mele sunt eronate, dar acum ştiam… ştiam că cele două scrisuri nu se potriveau.

Bărbatul din faţa mea căută într-un buzunar interior al sacoului şi spuse;

— Poate că aţi dori să comparaţi caligrafia de aici cu cea din jurnalul meu? Presupun că sunteţi de acord că n-am avut cum să mă pregătesc pentru această vizită inopinată.

Privindu-l, mi-am dat seama de adevăr.

— Nu, am răspuns încet. Nu este necesar să văd cum scrieţi. Acum îmi dau seama că am fost înşelată amarnic. Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule Chatillon. Vă rog să mă scuzaţi pentru modul nepoliticos în care v-am întâmpinat.

El îmi luă mâna şi se aplecă pentru a o săruta.

— Nu am de ce să vă scuz. Şi, sincer, sunt extrem de încântat că ne-am întâlnit, *mam'selle*. Vă rog, luaţi loc. Trebuie să discutăm. Cred că avem multe să ne spunem unul altuia.

— Vă mulţumesc. Oh, am oprit trăsura să mă aştepte. Mi-am lăsat geamantanul acolo.

— Hortense se va ocupa de tot, într-o clipă.).

— Dar trebuie să-i plătesc drumul. Să-i dau banii pentru vizitiu…

— Vă rog, luaţi loc şi nu vă mai faceţi probleme. Insist. Staţi comod? Perfect. Chatillon rămăsese în picioare, cu mâinile împreunate la spate, îngândurat. Mda, probabil că este cam dificil să ne dăm seama de unde ar trebui să începem.

— Da. M-am simţit atât de derutată, domnule Chatillon… Cine poate fi acest om care se foloseşte de numele dumneavoastră? Şi de ce a făcut aşa ceva? Vi-l pot descrie foarte uşor. Este…

— Scuzaţi-mă, dar nu-i nevoie, interveni el, ridicând o mână pentru a mă întrerupe. Este un francez destul de înalt, cu trup bine legat, păr buclat aproape negru, tuns scurt, ochi căprui-deschis… şi un farmec aparte, despre care femeile afirmă că-l consideră irezistibil. Omul acesta se numeşte Victor Antoine Jean-Pierre Sarrazin. Este un criminal. Cuvintele pe care le-a scris pe dosul fotografiei sunt valabile mai degrabă pentru el. Da, acest bărbat este într-adevăr periculos.

Uşa se deschise. În încăpere intră slujnica, împingând un cărucior elegant pe care se afla un serviciu de ceai din argint, cu ceşti şi farfurioare dintr-un frumos porţelan alb-albastru. Alături era pus un platou tot din argint, plin cu prăjiturele foarte mici, de culoarea mierii.

— Îţi mulţumesc, Hortense, asta-i tot, spuse Philippe Chatillon. Te rog să plăteşti vizitiului care a adus-o pe-această domnişoară. Mulţumeşte-i şi dă-i un bacşiş gras.

— Haimanale şi canalii; aşa-s cu toţii, pufni Hortense. *Mam'selle* va lua prânzul la noi?

— Sper că da. Te rog, fa pregătirile corespunzătoare.

— Foarte bine. Hortense îmi aruncă o privire rapidă, după care roti ochii spre stăpânul ei. Aveţi de gând să tânjiţi şi după ea?

— Du-te să faci ce ţi-am zis, bătrână proastă. Dacă nu, te dau de mâncare la câini.

— Ha!

Slujnica scoase un chicot gutural şi se retrase târşindu-şi picioarele. Când uşa se închise în urma ei, Philippe Chatillon spuse:

— Vă rog s-o scuzaţi pe Hortense. Este în serviciul familiei noastre de patruzeci şi cinci de ani, aşa încât se bucură de anumite privilegii. Soţul ei este cel mai bun bucătar din Paris.

Chatillon îmi adresă un zâmbet prietenos, îşi trase un scaun şi începu să toarne ceaiul în ceşti.

— În ceea ce-l priveşte pe Victor Sarrazin, ar trebui să vă dau o mulţime de explicaţii, dar acestea mai pot aştepta. Pe undeva, mă bucur că s-a folosit de numele meu atunci când v-a cunoscut, deoarece aţi ajuns astfel la mine la Paris. Dar aţi Venit în mare grabă, spunând că este vorba de o problemă urgentă, aşa încât n-o să mai lungesc vorba. Aşadar, cu ce vă pot fi de folos?

Am ezitat să iau ceaşca pe care mi-o întindea gazda, deoarece mâinile începuseră să-mi tremure pe neaşteptate.

— Cred că a luat-o cu el pe sora mea, Kate. Cred că, de fapt, ea a… fugit cu el…

Cu foarte mare atenţie, Philippe Chatillon puse jos ceaşca şi farfurioara, după care se ridică de parcă n-ar mai fi avut stare. Surprinsă, am observat că faţa lui îşi pierduse culoarea.

— Porcul ăla de Sarrazin a luat-o pe Kate? întrebă el cu voce joasă. Oh, bunule Dumnezeu, nu!

— Vorbiţi de parcă aţi cunoaşte-o, *monsieur*, am zis nedumerită.

El dădu din cap şi se îndepărtă cu paşi măsuraţi, ţinându-şi iarăşi mâinile la spate. Nu avea un corp masiv, dar părea viguros.

— Da, o cunosc, deşi ea nu mă ştie. Mi-am petrecut aproape toată vara în Londra pentru a o veghea… deoarece îl urmăream pe Sarrazin. La un moment dat, ticăloşiei a ajuns la concluzia că sora dumneavoastră nu-i este utilă şi S-a întors în Franţa – aşa credeam eu. Abia acum realizez că acesta n-a fost decât un vicleşug. Descoperind că-i supraveghez orice mişcare, probabil a acţionat în aşa fel încât să-i pierd urma. Evident, imediat ce şi-a atins scopul, a plecat din nou în Anglia.

Când Philippe Chatillon s-a întors spre mine, am observat că trăsăturile lui erau crispate, iar ochii îi scăpărau de furie.

— Tâmpitul! bombăni el. Tâmpitul de minei

Mi-am dus o mână la frunte.

— Sunt multe lucruri pe care nu le înţeleg, *monsieur*. Sper că până la urmă mă veţi lumina, dar înainte de toate mă rog lui Dumnezeu să mă ajutaţi să-mi găsesc sora.

— Nu cred că ne va fi greu s-o găsim, spuse el calm. Sarrazin trebuie s-o fi dus acasă, adică în castelul său mic şi dărăpănat, aflat la sud de Brive. Dar mă îndoiesc că poate fi acuzat de răpire. Probabil că a luat-o de soţie. Nu este chiar atât de greu să faci aranjamentele necesare procurării unui certificat de căsătorie în regim de urgenţă.

M-am uitat la mâinile mele pe care le ţineam în poală.

— De ce a făcut aşa ceva, *monsieur*? Nu din dragoste pentru ea, sunt sigură. Când ne-am întâlnit la Londra, m-a… aproape linguşitor mi-a spus că ar dori să mă curteze.

— Nu mă surprinde. V-aţi simţit atrasă de Victor

Sarrazin, *mam'selle*?

Am ridicat capul şi l-am privit.

— Da. Chiar înspăimântător de atrasă. Probabil că teama m-a determinat să-l resping, pentru că am simţit că m-aş putea… pierde complet. Nu are doar farmec, *monsieur*, ci putere… o mare putere de seducţie; dacă a exercitat-o asupra surorii mele, nu mă mir că ea nu i-a rezistat.

— Sărmana fată, exclamă Chatillon blând, închizând ochii pentru o clipă. Apoi se reculese şi vorbi în stilul tipic al unui om care discută strict despre afaceri: M-aţi întrebat de ce a făcut Sarrazin aşa ceva. Cred că ştiţi foarte bine răspunsul.

— Vă referiţi la… prăzile tatălui meu?

— Da. Ele sunt cauza tuturor acţiunilor întreprinse de vicleanul nostru prieten, Sarrazin. Singurele persoane care pot şti sau pot afla secretul lui Roger Chance sunt fiicele lui. Dacă aţi fi descoperit un mesaj sau o enigmă şi i-aţi fi scris lui Philippe Chatillon pe adresa dată de Sarrazin, destinatarul ar fi fost *el*, nu eu. Astfel, prima mişcare i-ar fi reuşit. Dar nu i-aţi scris, aşa încât a optat pentru o altă mişcare. Spuneţi-mi, când a venit să vă viziteze la Londra, v-a întrebat dacă aţi găsit o scrisoare sau un alt gen de mesaj lăsat de tatăl dumneavoastră?

Mi-am scotocit memoria şi am spus:

— Da. Da, m-a întrebat. Tocmai intrasem în posesia unei scrisori lăsate de tata mamei noastre. Abia mai târziu am descoperit şi nişte fotografii, datorită cărora am înţeles că scrisoarea conţine un mesaj. Dar în perioada în care mi-a pus Sarrazin întrebarea, mu voiam să vorbesc nimănui despre scrisoare, aşa încât i-am spus o minciună.

— Philippe Chatillon clătină din cap.

— O minciună spusă de dumneavoastră nu-l poate amăgi niciodată pe Sarrazin. Şi-a dat seama imediat că îi ascundeţi ceva. Drept urmare, a încercat să vă curteze, şi nereuşind, şi-a întors atenţia spre sora dumneavoastră.

— Dar toate acestea s-au petrecut cu multe luni în urmă, *monsieur*. Credeţi că avea răbdare s-o urmărească atâta timp?

— Din moment ce ştia că poate afla secretul, da. Potrivit convingerilor lui – şi alor mele, de altfel – prada ascunsă are o valoare enormă. Se împlineşte un an de când agenţia Pinkerton din America a trimis un om pentru a se ocupa de acest Caz, în speranţa că va recupera două bijuterii ale unei cliente foarte bogate.

— Da. Nathan Mcfee, am spus, străduindu-mă să nu se observe cât de greu îmi era să rostesc aceste cuvinte.

— Ah, vi s-a prezentat?

— Nu chiar. M-a urmărit, exact la fel cum acest om, Sarrazin, o urmărea pe Kate. Din acelaşi motiv. Am descoperit întâmplător că lucra pentru o agenţie americană de detectivi. Acum a fost rechemat în America.

Surprins, Philippe Chatillon se încruntă.

— Ciudat că l-au rechemat, el fiind foarte familiarizat cu acest caz. L-am cunoscut când a venit în Franţa, la scurt timp după moartea tatălui dumneavoastră. Este un om foarte competent, trebuie să

recunosc.

— Da, foarte competent, n-am niciun dubiu.

Gura îmi era uscată. Reuşind să ridic ceaşca, am sorbit din ceai fără ca mâinile să-mi tremure prea vizibil.

— Mă văd nevoită să accept ideea că prada tatălui meu este suficient de valoroasă pentru a justifica timpul pierdut şi eforturile depuse de diferitele părţi angajate în acest caz, domnule, dar mă întreb la ce i-ar fi folosit lui Victor Sarrazin s-o seducă pe Kate şi apoi să fugă? Este adevărat, ea ştie câte ceva despre scrisoarea lăsată de tata şi despre fotografiile pe care le-am descoperit, însă nu cred că aceste informaţii sunt suficiente pentru ca Sarrazin să-şi atingă ţelul.

Philippe Chatillon mă privi sobru.

— *Mam'selle*, Sarrazin consideră că, având-o pe Kate în mâinile lui, vă are şi pe dumneavoastră. Sunt surprins că nu v-a trimis încă niciun mesaj…

Am lăsat ceaşca pe masă, simţind cum tot sângele îmi năvăleşte în inimă.

— Vreţi să spuneţi că i-ar putea face vreun… rău? Ar fi în stare să-i facă vreun rău lui Kate?

— Dacă el consideră că sunt necesare asemenea metode… Mi-e teamă că este capabil de orice.

— Atunci trebuie să mă duc la poliţie imediat!

Mă şi ridicasem, dar Chatillon veni spre mine cu mâinile ridicate într-un gest liniştitor.

— Vă rog, *mam'selle*, să nu credeţi că poliţia vă poate ajuta să rezolvaţi această problemă. Sarrazin e foarte deştept. Sunt convins că s-au căsătorit, iar poliţia nu este interesată de ceea ce se întâmplă între un bărbat şi nevasta lui. Legea are mare grijă să nu intervină în asemenea cazuri. Sarrazin poate face cu ea, practic, orice doreşte.

Deşi încăperea era plăcut încălzită, m-au cuprins frisoane reci. După câteva clipe, am spus:

— *Monsieur*, vă rog să mă sfătuiţi ce să fac. Vă rog să mă ajutaţi. Vă cer un ajutor profesional, indiferent de onorariul pe care mi-l veţi solicita. Oricât de mare ar fi acesta, voi găsi o cale să-l achit.

El se grăbi să dea din cap.

— Oh, nu, *mam'selle*. Nu va fi vorba de niciun onorariu, în această problemă nu vă ofer un ajutor strict profesional, ci unul personal. Muşcându-şi buzele, Chatillon adăugă încet: Aţi reţinut ce-a

spus Hortense acum câteva minute, când a plecat de aici?

Am încercat să-mi amintesc, apoi am bâiguit nesigură:

— Ţin minte că a utilizat un cuvânt care în limba engleză s-ar traduce prin „a tânji", dar n-am înţeles la ce se referea.

Chatillon scoase un uşor suspin.

— Am treizeci şi cinci de ani şi sunt celibatar, *mam'selle*. Sunt un tip prosper, am o profesiune care mă interesează şi am cunoscut numeroase tinere din anii adolescenţei până acum. De aceea Hortense se amuză văzând că sentimentele mi-au fost răscolite de o domnişoară căreia nu i-am vorbit niciodată, de o domnişoară pe care am supravegheat-o în taină timp de câteva săptămâni în şir.

— Vă referiţi la… Kate? am întrebat mirată.

— Da. La sora dumneavoastră mai mică. Mă îndoiesc că ea ştie cum arăt, deoarece pot pretinde că sunt dotat cu un oarecare talent pentru arta urmăririi. Însă multe zile la rând, ori de câte ori se afla pe afară, mă găseam la numai o aruncătură de piatră de ea, văzând-o cum parcurge zilnic drumul dintre casă şi colegiu, observându-i întâlnirile clandestine cu Victor Sarrazin, simţindu-mă tot mai îngrijorat pe măsură ce omul acela reuşea s-o atragă cu farmecele lui.).

— Şi nu aţi avertizat-o, *monsieur*?

— Mi-aţi pus o întrebare naivă, *mam'selle* Bridget. Vă puteţi imagina ce reacţie ar avea o tânără faţă de un străin ce îi spune că bărbatul pe care îl iubeşte este, de fapt, un criminal?

— Dar sunt convinsă că exista o cale de a acţiona!

Chatillon se apropie de cordonul clopoţelului şi trase de el.

— Sunteţi de părere că ar fi trebuit să vă informez cu privire la ceea ce se întâmplă? Este adevărat, deşi, procedând aşa, n-aş fi creat decât confuzie, deoarece Sarrazin vă convinsese deja că sunt un om foarte rău. Inteligentă măsură de precauţie din partea lui! în realitate, nu am încercat să vă informez, crezând că aş putea s-o protejez mai bine pe sora dumneavoastră fără a-mi face cunoscută prezenţa. Nimeni nu trebuia să ştie de mine; nici dumneavoastră, nici ea, nici Sarrazin. Voiam să-i urmăresc din umbră fiece mişcare şi să-i zădărnicesc toate planurile.

— Dar n-aţi reuşit, *monsieur*, am spus obosită. Sarrazin v-a păcălit şi a luat-o pe Kate.

— Nu mă puteţi învinovăţi mai mult decât mă învinovăţesc eu însumi, zise Philippe Chatillon încet. Iniţial, m-am implicat în acest caz

numai pentru că am vrut să-i vin de hac lui Victor Sarrazin. Cu timpul, însă, acest motiv a fost înlocuit de unul mult mai serios. Nu-mi pot explica ce s-a întâmplat. Nu pot spune decât că am urmărit-o cum merge, cum vorbeşte şi cum râde, că am văzut-o pusă pe ştrengării, severă, surprinsă, încurcată… Şi că am descoperit că fata-asta a reuşit să captiveze o inimă pe care o credeam de mult timp imună la dragoste.

Chatillon se opri brusc în momentul în care uşa se deschise şi bătrâna slujnică intră în salon.

— Acum ce mai este, *monsieur*? întrebă ea pe un ton autoritar. Oh, dar ce faţă lungă aţi făcut!

— Ţine-ţi limba, Hortense! Du-te imediat să-mi faci bagajele. Vreau o singură geantă cu toate cele necesare unei nopţi de călătorie. Peste zece minute să fie gata. Spune-i lui Raoul să pregătească trăsura. Hai, şterge-o.

Ea îl privi lung timp de o clipă, apoi înclină scurt capul, în semn că înţelesese.

— Lăsaţi totul în grija mea, *monsieur*.

Când uşa s-a închis, am întrebat:

— Ce intenţionaţi să faceţi?

Chatillon se duse la biroul din colţul încăperii, îl deschise şi scoase o cărţulie groasă, învelită în hârtie gri.

— Mă voi duce imediat la castelul Valbrison, spuse răsfoind în grabă paginile cărţuliei. Acolo se află Sarrazin şi sora dumneavoastră. Ia să vedem… ah, da, excelent, expresul de Toulouse pleacă la ora nouă şi câteva minute. Face staţie numai la Orléans şi Limoges, dar am un prieten la Surete căruia îi pot trimite un bilet pentru a le cere celor din Brive prin telegraf, să oprească trenul acolo pentru câteva secunde. Din Brive, am o legătură bună spre Valbrison, care se află la numai treizeci de kilometri distanţă. Dacă totul merge bine, voi fi la Valbrison la ora trei şi zece minute.

M-am ridicat în picioare.

— Trebuie să mă luaţi cu dumneavoastră, domnule.

El mă privi şi înclină puţin capul în semn că era de acord…

— Chiar speram că veţi dori să mă însoţiţi. Dar vă daţi seama că vă puneţi în joc reputaţia călătorind singură cu mine, nu?

— Vă rog, am spus nerăbdătoare, nu trebuie să ne facem griji din cauza unor chestiuni total lipsite de importanţă. Oricum, fiind

actriţă, n-am o reputaţie prea bună.

Chatillon râse scurt, făcu o plecăciune în faţa mea şi aruncă orarul trenurilor pe birou.

— Sunt la curent cu activitatea dumneavoastră, *mam'selle*

Bridget. Socotesc că este un privilegiu să vă cunosc. Nu mă îndoiesc că Roger Chance, tatăl dumneavoastră şi vechiul meu adversar, şi-ar fi urmărit cu încântare şi mândrie fiica evoluând pe scenă.

I-am răspuns încercând să-mi ascund amărăciunea:

— Gândul că ar fi fost mulţumit de mine nu mă prea mângâie, *monsieur*. L-am iubit pe tata, dar nu voi putea uita ce a păţit sărmana mea soră din cauza lui. Cred că nici el n-ar fi fost încântat văzând ce s-a întâmplat.

— Cum spuneţi… Chatillon se întristă brusc, aţintindu-şi pentru o clipă privirea goală dincolo de mine, apoi se reculese şi se uită la ceas. Peste cinci minute plecăm. Voi încerca să rezerv un compartiment. Presupun că nu va fi greu. Putem prinzi în tren. După aceea, dacă sunteţi de acord, vom purta o discuţie privitoare la scrisoarea şi la fotografiile de care mi-aţi pomenit mai devreme.

— Le am la mine, *monsieur* Chatillon.

— Bine. Dar… din moment ce vom fi colegi până la rezolvarea acestui caz, vă rog să-mi faceţi onoarea de a-mi spune Philippe.

— Mulţumesc. Iar eu sunt Bridie. Am ezitat, apoi am continuat: Ce vom face când vom ajunge la castelul Valbrison?

Philippe Chatillon ridică uşor din umeri.

— ÎI voi înfrunta pe Victor Sarrazin. Voi afla dacă s-a însurat cu sora ta. În caz afirmativ, îmi voi oferi ajutorul pentru găsirea comorii lui Roger Chance, dându-i clar de înţeles că nu-l voi împiedica să ia şi să păstreze toate bijuteriile dacă renunţă la Kate. Eşti de acord?

— Da, sigur. Dar dacă refuză?

Brusc, ochii negri ai bărbatului din faţa mea deveniră reci şi ameninţători. El luă de pe masă fotografia cu chipul lui, pe care i-o dădusem mai devreme şi o întoarse pentru a citi cuvintele mâzgălite pe verso.

— Dacă Sarrazin refuză, spuse pe acelaşi ton politicos de până atunci, va afla că aceste Cuvinte scrise aici sunt adevărate. Apoi înălţă din nou capul. Voi face tot ceea ce va fi necesar, Bridie. Absolut tot ceea ce va fi necesar.

15

Am ajuns la trenul de Limoges cu zece minute înainte de ora plecării, iar Philippe Chatillon a reuşit să rezerve fără dificultate un compartiment separat, numai pentru noi doi. Când trenul s-a pus în mişcare, luând-o de-a lungul malului stâng al Senei în direcţia sud, spre Orléans, a început să-mi povestească despre Victor Sarrazin, ciudat de captivantul bărbat pe care îl cunoscusem pe o uliţă de ţară din apropierea Latchford Hall-ului… primul bărbat care îmi spusese că sunt frumoasă, deşi aceasta nu fusese decât o minciună… cel care ulterior mă întrebase dacă mi-ar putea face curte, cu toate că dorise să se apropie de mine numai şi numai pentru a-şi atinge ţelurile murdare.

Victor Antoine Jean-Pierre Sarrazin, cel mai tânăr descendent de sex masculin al unei familii aristocrate, era un cartofor, un libertin şi, fapt nedovedit încă, un tăinuitor de lucruri furate. Familia sa îi întorsese de mult spatele, dar continua să fie acceptat de societatea cosmopolită europeană, deoarece mulţi bogătaşi care nu prea aveau ce face se simţeau atraşi atât de considerabilul său şarm, cât şi de zvonurile înspăimântătoare care circulau pe seama lui.

Nu conta că Sarrazin era arogant, crud, lipsit de scrupule şi deseori disprețuitor faţă de aproape toţi asociaţii lui. În unele cercuri, aceste defecte nu făceau decât să-i sporească puterea de atracţie. Un sigur om se bucurase de respectul lui, un singur om reuşise chiar să-l înspăimânte într-o oarecare măsură, şi asta fiindcă nu se lăsase deloc impresionat nici de farmecul lui Victor Sarrazin, nici de sinistra sa reputaţie. Era vorba de Roger Chance, tatăl meu, care îl privise pe tânărul precoce cu ochii toleranţi şi amuzaţi ai unui adult. Tata îşi folosise asociatul ca spion, pentru a urmări femeile bogate care aveau bijuterii valoroase, şi ca tăinuitor. Sarrazin ar fi dorit să devină mâna dreaptă şi totodată discipolul lui *Le Sorcier*, *dar* Roger Chance îl refuzase, acceptându-l doar ca pe o simplă unealtă.

Şedeam într-un colţ al compartimentului şi îl ascultam pe Philippe Chatillon care, cu privirea aţintită pe fereastră, spre un punct foarte îndepărtat, îmi povestea ce om extraordinar fusese tata.

— Nu se putea abţine, Bridie. Sunt sigur de asta. Trebuie să înţelegi că Sarrazin a spus adevărul atunci când, dându-se drept Philippe Chatillon, a afirmat că am fost în acelaşi timp şi prieten, şi adversar al tatălui tău. L-am cunoscut pe Roger Chance cu multă vreme înainte de a cădea asupra lui bănuiala că ar fi *Le Sorcier*. După aceea a

dat dovadă de atâta încredere în mine, încât se amuza declanşând aprige dueluri verbale când mă auzea făcând referiri la aceste suspiciuni. De asemenea, mi-ai spus că Sarrazin, sub masca lui Philippe Chatillon, a pretins că l-ar fi îmboldit pe tatăl tău să se întoarcă în Anglia. Şi acest lucru este adevărat. Mi-a plăcut Roger Chance. Şi mi-am dat seama că avea să fie deconspirat foarte curând… dacă nu de mine, atunci de poliţie.

Philippe ridică din umeri, apoi întoarse capul pentru a mă privi cu un zâmbet şters.

— Există oameni care simt nevoia să urce pe un munte chiar dacă ştiu că ascensiunea îi va ucide, continuă el. Roger Chance a fost un astfel de om. Numai că imboldul simţit de el i-a condus paşii pe un drum mult mai periculos. Din cauza acestui imbold familia ta a suferit mai mult decât rudele celui prăbuşit de pe crestele muntelui. Dar n-a fost un om rău, Bridie.

— Nu, am spus pe un ton cam obosit. Însă am învăţat că nu este neapărată nevoie ca oamenii să fie răi pentru a provoca durere celor din jur.

Chatillon îmi aruncă o privire curioasă.

— Ai mai avut cumva parte de vreo lovitură dureroasă în ultimul timp?

Am ridicat din umeri.

— N-are importanţă. Pe moment, nu mă pot gândi decât la Kate. Spune-mi, te rog, există vreo asemănare între Sarrazin şi tatăl meu, sau omul acesta este cu adevărat foarte rău?

— Oh, este cu adevărat foarte rău.

Philippe Chatillon îşi aţinti din nou privirea pe fereastră. Ochii lui căpătaseră o expresie ciudată, de parcă i-ar fi apărut dinainte fantomele de mult dispărute ale trecutului. După o clipă sau două îşi scutură capul, dându-mi senzaţia că s-ar strădui să-şi limpezească mintea.

— Trebuie să-mi ţin bine în frâu sentimentele, spuse pe un ton tăios. Furia şi îngrijorarea sunt inamicele raţionamentelor corecte, or noi vom avea nevoie de multă inteligenţă pentru a-l înfrunta pe Victor Sarrazin. Şi acum, te rog, am putea studia scrisoarea tatălui tău şi fotografiile? Dacă vom face un cât de mic progres pe calea descifrării mesajului, vom avea o monedă de schimb în plus în momentul în care vom încerca să cădem la învoială cu Sarrazin.

Cu două ore în urmă luasem masa de prânz, făcând efortul să ciugulim. Iar acum, timp de o oră întreagă, am citit şi recitit scrisoarea şi am examinat amănunţit fotografiile în speranţa că vom reuşi să descifrăm sensul cuvintelor lăsate de tata.

Era abia începutul după-amiezii când, constatând că nu facem niciun progres, Philippe spuse:

— Este scrisă în limba engleză. Presupun că un francez reuşeşte mult mai greu să perceapă toate nuanţele ascunse în text. Hai să încercăm din nou. Tatăl tău pomeneşte de *potcovăria aceea mică*". Bridie, chestia asta ar putea avea un dublu înţeles?

După ce m-am gândit bine, am clătinat din cap.

— Nu. Cred că nu poate fi vorba decât de o potcovărie, de o fierărie, de un anumit atelier de acest gen, de unde se poate urca spre „*văile înalte*".

Melancolic, Philippe spuse:

— Da… spre văile înalte. Spre sfârşitul călătoriei vom intra într-o astfel de zonă, unde se găsesc multe locuri similare cu valea pietroasă în care a fost fotografiată mama ta. Dumnezeule, cât de mult seamănă cu Kate. Este atât de frumoasă… Philippe se opri brusc. Să continuăm! Tatăl tău vorbeşte despre plecarea într-un pelerinaj spre valea din fotografie şi o roagă pe soţia lui să-şi aducă aminte de versurile proaste pe care i le-a recitat. *Pelerinaj*? *Versuri proaste*? Cuvintele acestea au vreo semnificaţie deosebită, Bridie?

Am ridicat din nou din umeri.

— Nu. Fiind irlandez, el avea întotdeauna tendinţa de a vorbi într-o manieră ceva mai poetică. Dar cred că aici nu vrea decât să justifice ceea ce urmează, adică tot acest ansamblu de cuvinte ciudate pe care le consideră versuri proaste sau proză proastă, dacă vrei… Uite, de exemplu, „*întunecimea înserării*" şi „*lumina zorilor de la capătul curcubeului*". Presupun că astea sunt cuvintele care ascund adevăratul mesaj.

— Da, sunt de acord. Dar stai, Bridie, stai! Hai să abordăm problema secvenţial. „*Du-te din nou în locul în care se află izvorul auriu din munţi*…" Aş spune că şi aici se ascunde o informaţie. Cel mai probabil, un izvor poate părea auriu fie spre apusul soarelui, fie imediat după răsărit. „*… şi*, *de acolo*, *în valea Pietrei Capricornului*. Acesta este cu siguranţă locul în care stă mama ta, sprijinită de coloana de piatră. Ne-am apropiat ceva mai mult de ţintă, însă locul pare să

poată fi reperat abia cu ajutorul cuvântului „*Capricorn*”… însă cum? De ce se numeşte Piatra Capricornului?

— Nu-mi pot da seama de ce, Philippe. Poate că nu este decât o denumire inventată de tata.

— Dar probabil că am găsi mai uşor drumul spre respectiva stâncă dacă am şti de ce i-a ales tocmai acest nume. Cuvântul Capricorn are vreo semnificaţie deosebită pentru familia voastră?

M-am gândit bine, după care am spus:

— Din câte ştiu eu, nu.

— Dar, în general, ce reprezintă Capricornul pentru tine?

— Oh… este unul dintre tropice şi o constelaţie. Nu mă pot gândi la nimic altceva…

— Nici eu.

Philippe întoarse capul spre fereastră, rămânând un timp cu privirea aţintită afară. Ochii lui erau inexpresivi.

— Nu sunt astronom, reluă el, dar cred că respectiva constelaţie este zodiacală. Am auzit de oameni născuţi sub semnul Capricornului.

— Da. Nu ştiu însă care este acest semn. Oh, ba da! Constelaţia Capricornului se mai numeşte şi Capra, nu? Deci semnul ei zodiacal trebuie să fie o capră…

M-am oprit brusc. Ne-am uitat unul la altul cu ochii mari. După câteva secunde, aparent interminabile, Philippe Chatillon spuse încet:

— Bună treabă, Bridie. *Tete de Chevre*. Capul Caprei.

Exact cuvintele scrise cu creionul de tatăl tău pe dosul acestei fotografii.

— Da, am zis neîncrezătoare. Presupun că da. Dar chestia asta ne spune ceva?

— Ar putea să ne ajute dacă reuşim să dezlegăm şi alte părţi al acestui puzzle. Philippe citi din nou scrisoarea. Urmează fraza. „*Du-te gândindu-te la mine şi nu-ţi fie teamă de umbre, draga mea Mary, deoarece întunecimea înserării nu conduce decât spre lumina zorilor de Ici capătul curcubeului* să nu-i fie teamă de umbre? De ce umbre? Piatra Capricornului trebuie să arunce o umbră, normal, dar de ce i-ar fi fost mamei tale teamă de ea?

— Cred că unele cuvinte nu au decât rolul de a face legătura dintre elementele importante ale mesajului. Aici, cu siguranţă, elementul important trebuie să fie cuvântul „umbre”.

— Care pare a se lega de „*întunecimea înserării*. Iar asta conduce

la”… ah, da! Este un fel de a spune că umbrele se prelungesc într-o anumită direcţie, indicând un punct precis. Încruntându-se, Philippe ridică privirea de pe scrisoare. Dar umbrele se mişcă odată cu deplasarea soarelui pe boltă…

— Tata vorbeşte de „*înserare*”, deci se referă probabil la momentul în care soarele apune, i-am explicat eu, apoi am tresărit surprinsă. Au, da! Asta confirmă ceea ce ai spus mai devreme în legătură cu pasajul: „*Du-te din nou în locul în care se află izvorul auriu din munţi*. Ai susţinut că tata se referă, mai mult ca sigur, fie la apusul soarelui, fie la răsăritul lui.

Philippe se grăbi să-mi dea dreptate printr-o înclinare scurtă a capului…

— Exact. Acum putem presupune deci că, la apus, umbra Pietrei Capricornului indică… Oprindu-se, el mai privi o dată scrisoarea. Indică „*lumina zorilor de la capătul curcubeului*, unde, potrivit unei legende, se găseşte un ulcior plin cu aur. Acolo trebuie să fie ascunzătoarea, desigur, dar ce fel de ascunzătoare este aceea nu vom putea preciza decât după ce vom găsi Piatra Capricornului şi vom avea posibilitatea să cercetăm împrejurimile.

Ştiind deja pe de rost acest paragraf al scrisorii, mi-am adus aminte de ultimele cuvinte: „*… şi nu-ţi fie teamă de cioara care te aşteaptă*, *deoarece unicul ei scop este să-ţi arate golul umplut de strălucire*”. A doua jumătate a frazei se referea

— Căzusem de acord cu Philippe în această privinţă – la locul în care îşi ascunsese tata prada; însă niciunul dintre noi nu reuşise să descifreze prima jumătate.

De parcă ar fi vrut să dea glas gândurilor mele, Philippe Chatillon spuse încet:

— Este pentru a doua oară când dăm peste cuvintele „*nu-ţi fie teamă*”. Ele apar şi ceva mai sus… Oricum, accept ideea ta că ar fi numai elemente de umplutură, lipsite de orice înţeles anume. Dar ce înseamnă „*cioara care te aşteaptă*”? Hotărât lucru, într-o ascunzătoare nu poate exista o pasăre vie… la drept vorbind, niciuna moartă.

— În limba engleză, cuvântul „crow” nu înseamnă numai cioară, ci desemnează şi un gen de cărbune de calitate inferioară, am spus. Dar nici asta nu clarifică nimic.

— Nu, admise Philippe Chatillon după o scurtă perioadă de reflecţie. Oricum, aşa trebuie să raţionăm, Bridie. Să dăm dovadă de

flexibilitate în gândire.

Începuse să mă doară capul. Închizând ochii, m-am lăsat moale pe spătarul canapelei.

— Are atât de mare importanţă să dezlegăm misterul, Philippe? am întrebat pe un ton cam obosit. Pe mine nu mă interesează decât Kate.

— Şi pe mine, replică el aspru. Tocmai de aceea căutăm un răspuns. Cu cât avem mai mult de oferit, cu atât sunt mai mari şansele ca Sarrazin să renunţe la Kate în schimbul informaţiilor noastre.

— Da. Scuză-mă. Când ţi-am pus întrebarea aceea eram cam derutată. Hai s-o luăm încă o dată de la capăt.

N-am mai progresat însă deloc până la Brive, unde trenul a făcut o scurtă oprire, special pentru noi. Acolo aveam de aşteptat cincisprezece minute până la sosirea cursei de Valbrison. Afară era mai rece decât fusese la Paris. Tăcuţi, ne-am aşezat pe o bancă, unul lângă altul. Era greu să abordăm subiecte banale, dar adevăratele noastre probleme nu puteau fi analizate într-un loc public.

Pe cer nu se vedea niciun nor. Puţin mai departe de noi, trei sau patru muncitori francezi, îmbrăcaţi în salopete, înlocuiau traversele unei linii de rezervă, ridicându-le pe cele vechi cu nişte bare groase din oţel. Pe peron nu se aflau mai mult de şase pasageri care aşteptau trenul de Valbrison. L-am urmărit pe muncitori, apoi m-am uitat la călători, dar cu fiecare clipă îmi era din ce în ce mai greu să mi-o scot pe Kate din minte sau să-mi înfrânez panica furibundă ce ameninţa să pună stăpânire pe mine ori de câte ori mă gândeam la sora mea. Muncitorii mai scoaseră o traversă; apoi, sprijinindu-se pe hârleţe şi răngi, luară o pauză pentru a privi un tren care ieşea încet din gară, în direcţia Limoges. Nu reuşeam să găsesc nimic interesant care să-mi capteze atenţia şi să-mi alunge astfel gândurile care tindeau să mă copleşească. Din disperare, am închis ochii şi am început să repet scheciul *Instalatorul*, auzind replicile fraţilor Perkin, jucându-mi mental rolul şi făcând toţi acei paşi de dans care îmi deveniseră atât de familiari…

Aproape ajunsesem la finalul scheciului, când în gară intră un tren local. După două minute ne aflam în drum spre Valbrison. Ştiam că Philippe Chatillon era la fel de încordat ca şi mine, deoarece îi vedeam mâinile puternice frământând necontenit capătul rotunjit al bastonului său negru, subţirel şi elegant. Acum mergeam paralel cu un

râu. Uitându-mă afară, mi-am dat seama brusc că într-un colţ îndepărtat al minţii mele se întipărise un amănunt important, căruia nu-i dădusem atenţie. Despre ce anume era vorba, nu puteam preciza. Undeva, demult, auzisem sau văzusem ceva, un detaliu ce arunca o rază de lumină asupra enigmei pe care tocmai încercasem s-o dezlegăm. Nu… nu demult, ci recent. Amănuntul acela nu era de prea multă vreme închis în mintea mea; la Paris nu se aflase acolo.

— În timp ce trenul străbătea încet valea râului, zăngănind din toate încheieturile şi urcând treptat spre zona muntoasă, eu mă luptam cu enervantele miraje pe care mi le plăsmuia memoria. Uneori, o frântură nelămurită sclipea brusc, dar dispărea imediat, lăsându-mi impresia că totul fusese doar rodul imaginaţiei mele. După douăzeci de minute am închis ochii, încercând să-mi limpezesc mintea.

Salopete. Salopete albastre. Vedeam cum vechile traverse de cale ferată erau ridicate din paturile lor pline de pietriş. Muncitori, câţiva fumând pipe butucănoase, unul cu o cană cu vin în mână…

Trenul tocmai frâna pentru a opri într-o staţie, când am sărit ca împunsă cu un ac şi m-am agăţat de braţul bărbatului de lângă mine, mulţumindu-i Domnului că eram singuri în compartiment.

— *Cioara*, Philippe! am exclamat cu răsuflarea întretăiată. Cioara care aşteaptă! Nu e vorba de o pasăre. În limba engleză, „crow" înseamnă cioară, dar este şi abrevierea comună a cuvântului *crowbar*! Adică rangă! Oh, cum se spune, în franceză? *Un levier*? *Une barre de fier*? O pârghie lungă, metalică, pentru… pentru ridicarea unor obiecte grele. Probabil că în ascunzătoare există un lucru care trebuie ridicat. Scrisoarea spune: „*unicul ei scop este să-ţi arate golul umplut de strălucire* este vorba de o rangă, Philippe, de o rangă care aşteaptă să fie utilizată pentru a ridica ceva! Aşa ar avea sens, nu?

Philippe dădu încet din cap. Ochii i se luminară de bucurie.

— Are sens cu vârf şi îndesat, Bridie! *Crow*… *crowbar*. Asta este o conexiune care nu poate fi detectată decât de un englez. Întinzându-se spre mine, detectivul îmi luă mâna şi mi-o atinse delicat cu buzele. Acum nu ne mai lipseşte doar localizarea exactă. În schimb, îi putem oferi lui Victor Sarrazin toate celelalte informaţii. Mă rog să fie suficiente.

Apoi Philippe se sprijini de spătar şi închise ochii. După o perioadă lungă de tăcere, spuse cu voce joasă:

— Dragă Bridie, am visat că într-o bună zi te-aş putea numi

cumnată.

Auzindu-l, mi-a venit să plâng.

— Aş fi foarte mândră.

Un spasm dureros îi contorsionă chipul.

— Dar acum…

— Poate că toată povestea asta se va termina cu bine, Philippe. Întotdeauna trebuie să existe o speranţă.

El dădu din cap fără a deschide ochii. După încă o scurtă tăcere, spuse pe un ton blând:

— Mi-aş fi dorit ca Nathan Mcfee să fi fost cu noi. Bun om. Inteligent.

N-am răspuns, dar am simţit că golul dureros din sufletul meu, ce persista dincolo de grijile pentru Kate, se transformase într-un bolovan rece care îmi apăsa pieptul.

Castelul Valbrison se afla în capătul de sus al unei văi pe la baza căreia curgea un afluent al râului Dordogne. Sub soarele dogoritor al după-amiezii, din gara mică în care ne-am lăsat bagajele am plecat pe lungul drum şerpuitor spre castel, într-o trăsură antică trasă de doi cai bătrâiori, ce se încordau din greu pentru a urca panta.

Porţile de intrare în curte lipseau. Marile balamale rămase în zid ruginiseră de un secol – sau cel puţin aşa susţinea vizitiul nostru adică de pe vremea bunicului lui Victor Sarrazin. Trăsura trecu printre coloanele vechi de piatră care străjuiau intrarea, apoi, pe sub o arcadă, într-o curte interioară mai mică şi se îndreptă spre scara largă ce urca spre o uşă de stejar decolorată de vreme şi cu ferecături masive.

Philippe plăti vizitiului, apoi urcarăm amândoi treptele acoperite de muşchi. În timp ce trăsura se îndepărta scârţâind din încheieturi, mi-am simţit inima începând să bată nebuneşte. Speranţele se amestecau cu groaza. Pe de o parte îmi doream din tot sufletul s-o găsesc pe Kate aici, pe de alta mă temeam să constat că se află între aceste ziduri. Gândul că trăia într-un colţ al unui castel atât de dărăpănat, cu aspect aproape macabru, alături de un om de genul lui Victor Sarrazin, îmi repugna. În acelaşi timp însă, ştiam că-mi voi ieşi din minţi dacă n-o voi găsi aici.

Philippe trăsese deja de lanţul gros al clopotului care atârna lângă uşă. Chipul lui era deplin liniştit, deşi, ştiam bine, şi el era torturat de griji. Gândul că sora mea câştigase dragostea unui astfel de om fără a face niciun efort, chiar fără să-l cunoască, mi-a stârnit un

dram de invidie. Dar după numai o clipă mi-am alungat pizma din suflet, ruşinată. Atunci s-a deschis uşa şi ne-am trezit stând faţă în faţă cu un bărbat mătăhălos, cu păr negru ciufulit şi mustaţă netunsă, care mesteca ceva. Individul era îmbrăcat în haine de calitate, însă acestea nu se potriveau nici cu trăsăturile lui vulgare, nici cu manierele necivilizate. După ce înghiţi, îşi şterse gura cu dosul palmei şi dădu să vorbească, dar Philippe Chatillon i-o luă înainte, spunând în franţuzeşte:

— Fii atât de bun şi du-te să-l anunţi pe Victor Sarrazin că Philippe Chatillon şi domnişoara Bridget Chance se află aici pentru a discuta cu el o chestiune care îl priveşte în cea mai mare măsură.

Vorbind, Philippe făcuse un pas iute înainte. Deşi felul. În care îşi ţinea bastonul subţire nu era deloc ameninţător, printr-o rotaţie aparent neglijentă vârful acestuia se îndreptă pentru o clipă exact spre faţa bărbatului din uşă, determinându-l să se dea înapoi, deconcertat. În clipa următoare treceam pragul pe urmele lui Philippe. El mă luă de braţ, după care ne-am întors către omul ciufulit.

— N-ai înţeles mesajul?

Omul îl privi printre pleoapele întredeschise şi răspunse morocănos:

— Pe moment, în sieu Sarrazin este ocupat.

Sprijinindu-se în baston, Philippe spuse cu răceală:

— Fă bine şi ai grijă să ne primească imediat, oricât de ocupat ar fi.

Omul ezită, mutându-şi privirile de la Philippe la mine şi invers. Fără să mă uit în jur, eram conştientă că ne aflam într-un hol mare, cu tavan foarte înalt, într-o încăpere lugubră care avea mare nevoie de o curăţenie generală. Din ceea ce văzusem până acum, aveam impresia că situaţia materială a proprietarului era precară. Iar concluzia mea se potrivea cu descrierea pe care i-o făcuse Philippe lui Victor Sarrazin: un cartofor, un risipitor, un fiu rătăcitor.

În capătul opus al holului se deschise o uşă, permiţându-ne să auzim o explozie de râs din camera alăturată. O voce cunoscută întrebă:

— Cine naiba este, Felix? Dacă e târfuliţa aia plină de viaţă de la brutărie, ad-o înăuntru. Nu ne prisoseşte niciodată încă o fată…

Dând cu ochii de noi, Victor Sarrazin se opri brusc. Se vedea bine că era surprins, dar nu şi stânjenit. Purta cămaşa descheiată la

gât; sacou nu avea. După clinchetele paharelor, zăngănelile porţelanurilor şi glasurile celor dinăuntru, atât bărbăteşti, cât şi de damă, care amestecau vorbele cu chicotele, bănuiam că băuseră cu toţii. În orice caz, Sarrazin nu dădea semne că ar fi ameţit. Pe obraz avea două zgârieturi lungi, însă ochii lui căprui erau limpezi, iar faţa proaspătă şi vioaie, în ceea ce priveşte manierele, dădea dovadă de aceeaşi siguranţă de sine şi de aceeaşi degajare pe care i le cunoşteam de când îl întâlnisem în Suffolk şi la Londra.

Mă aşteptasem să-l văd într-o lumină cu totul nouă. M-am speriat constatând că nu era deloc aşa. Timp de o clipă, o clipă groaznică, am avut senzaţia şocantă că lumea se întorsese din nou cu susul în jos şi că omul care mă minţise şi mă înşelase era, de fapt, Philippe Chatillon. Apoi, pe neaşteptate, Sarrazin azvârli capul pe spate şi râse.

— Stelele sunt de partea mea, spuse el în englezeşte. Încăpăţânata de nevastă-mea a refuzat să vă aducă aici făcând ce i-am cerut. Dar constat că aţi venit singuri. Uluitor! Întorcând capul pentru a privi spre camera din care ieşise, Sarrazin ridică vocea, vorbind de data aceasta în franceză: Diavolul are grijă de semenii lui, prieteni. Uitaţi-o pe proasta aia de englezoaică… şi pe marele detectiv francez, adăugă în final, răsucindu-se spre noi pentru a ne arunca un zâmbet de satisfacţie batjocoritoare.

De lângă mine, Philippe întrebă:

— Kate Chance este aici, Sarrazin?

Ochii căprui din faţa noastră licăriră amuzaţi.

— Aici este numai Kate Sarrazin, *monsieur*.

— S-a măritat cu tine?

— Acum trei zile.

— Foarte bine. Vocea lui Philippe era inexpresivă. Ne aflăm aici pentru a face un aranjament. Tu o laşi pe Kate în grija noastră, urmând ca, imediat ce va fi posibil, să accepţi anularea căsătoriei. În schimb, noi îţi oferim toate informaţiile de care ai nevoie pentru a pune mâna pe bijuteriile furate de *Le Sorcier* de-a lungul anilor.

În ochii lui Sarrazin se aprinse un foc tainic. Ridică brusc capul, ca un câine care ciuleşte urechile.

— Dumnezeule, aveţi deci răspunsul! spuse el cu glas dulce. Apoi, pe un ton ceva mai tăios, ridicând o mână autoritară, adăugă: Nu! Pe moment nu spune niciun cuvânt în plus. Este timp suficient pentru

aprofundarea problemei. Făcând un pas înapoi, deschise larg uşa şi întinse mâna. Bine aţi venit în castelul Valbrison, *mam'selle*, *Monsieur*!

Philippe îmi atinse braţul. La semnalul lui, am înaintat. Din momentul în care auzisem prima dată vocea lui Sarrazin, fusesem cuprinsă de senzaţia că trăiesc un vis urât, iar acum, trecând prin faţa lui, m-am cutremurat ca de o groază nedefinită, degajată parcă de el însuşi; cert era faptul că îmi îngheţase sângele în vene de frică.

Încăperea în care am intrat era spaţioasă, dar neîngrijită. Şase oameni, dintre care trei bărbaţi şi trei femei, stăteau. Tolăniţi în jurul unei mese lungi, pe care se aflau o mulţime de platouri cu fripturi reci, pâini rumenite şi brânzeturi, câteva farfurioare cu unt, nişte coşuri cu fructe şi o grămadă de sticle cu vin. Oricât de ruinat era castelul, se vedea că locuitorii lui nu neglijau mâncarea şi băutura. Bărbaţii erau de aceeaşi speţă cu Felix, cel care ne deschisese uşa. Niciunul nu făcea parte din clasa socială în sânul căreia se născuse Victor Antoine Jean-Pierre Sarrazin, dar nici servitori nu puteau fi numiţi. Văzându-i, mi-am spus că erau acoliţi de-ai lui, răufăcători, fără îndoială. Îmbrăcate în rochii lipsite de gust, cele trei femei aveau aerul neruşinat al prostituatelor. Nu păreau ţărănci din zonă; presupuneam mai degrabă că erau aduse din Brive sau Limoges.

Oprindu-se lângă mine, Philippe spuse în franţuzeşte:

— Ah… deci aici eşti, Didi. Poate că te afli într-o scurtă perioadă de relaş după ce ai golit buzunarele trecătorilor din Place Vendôme? Şi uite-l şi pe vechiul meu amic, André l'Apache, din Montmartre, căruia am avut odată plăcerea de a-i asigura o şedere de trei ani la închisoare. Pe celălalt ticălos nu-l ştiu…

Bărbaţii ne priviră împietriţi. O femeie chicoti, alta ridică paharul cu o mână nesigură, îmi făcu ştrengăreşte cu ochiul şi bău, stropindu-se toată cu vin. Am întors capul spre Sarrazin şi am deschis gura pentru prima dată, constatând mulţumită că vocea mea era calmă şi fermă.

— Unde este sora mea?

El zâmbi.

— Doamna Sarrazin se află în camera ei. O vei putea vedea foarte curând. Apoi, uitându-se la Felix, care ne urmase în încăpere, spuse pe un ton poruncitor: Trebuie să mă ocup de nişte afaceri. Du-le pe femeile astea la gară, lasă-le să aştepte singure trenul şi întoarce-te imediat.

— Bine, Victor.

Zorite să iasă din încăpere, cele trei femei îşi amestecară chicotele cu o mulţime de proteste pline de indignare. Felix o luă de braţ pe cea mai îndărătnică, trăgând-o afară fără prea multe menajamente. Când uşa se închise în urma lor, Sarrazin se aruncă degajat pe un scaun, umplu paharul din faţa lui şi mă privi cu acelaşi aer batjocoritor, dar totodată politicos, pe care îl adoptase încă din momentul sosirii noastre.

— Nu mă-ndoiesc că doreşti s-o vezi singură pe doamna Sarrazin, aşa-i? mă întrebă.

I-am aruncat o privire scurtă lui Philippe, care a dat încet din cap, apoi am răspuns:

— Da, vreau să discut cu ea între patru ochi.

— Atunci va trebui să mergi chiar acum. Între timp, faimosul domn Chatillon îmi va explica ce a descoperit şi ce a dedus din scrisoarea lăsată de tatăl tău. Sarrazin se uită spre bărbatul pe care Philippe nu-l cunoştea. Du-o sus, Alex. Lasă-le singure. Întoarce-te imediat.

Alex, un tip scheletic cu ochi mici, negri, îi răspunse printr-o înclinare a capului, se duse direct la uşă, o deschise şi ieşi, lăsându-mă în urmă. În prag, l-am auzit pe Sarrazin spunând:

— Şi acum, dragul meu Chatillon, te rog să iei loc. Trebuie să-ţi mărturisesc că prezenţa ta aici este destul de neaşteptată… dar nu şi inoportună, socotesc. Deloc inoportună. Ce ai de oferit?

— Absolut nimic până când nu voi fi sigur că soţia ta, Kate, este nevătămată.

Răspunsul glacial al lui Philippe a fost întrerupt de uşa pe care am tras-o repede după mine pentru a-l urma în grabă pe bărbatul numit Alex. Acesta începuse să urce deja scara largă, altă dată elegantă, acoperită cu un covor uzat şi murdar. Ajuns la etaj, o luă la dreapta şi mă conduse prin faţa mai multor uşi, către una aflată aproape de capătul coridorului. Când l-am văzut aplecându-se pentru a descuia, mi s-a făcut rău. Abia acum înţelegeam că sora mea era prizonieră, deşi la drept vorbind dădusem dovadă de prostie când anticipasem acest lucru.

Printr-un semn al capului, Alex mă invită înăuntru. De cum am trecut de el, uşa s-a închis şi am auzit din nou clicul broaştei. În încăpere se aflau câteva piese de mobilier, frumoase, dar neîngrijite,

printre care şi patul cu baldachin din colţ, iar podeaua era acoperită cu un covor jerpelit. Kate stătea lângă fereastră, cu spatele spre mine. Se uita afară. Era îmbrăcată într-o rochie de zi de culoare gri, simplă, cu guler înalt, pe care o purtase imediat după primele şase luni de doliu. I-am zărit imediat pumnii strâns încleştaţi; de altfel, trupul ei părea rigid, încordat.

Mi se pusese un nod în gât. În timp ce eu mă străduiam să vorbesc, Kate spuse pe un ton ferm, aspru:

— Nu fac aşa ceva. N-ai decât să mă omori, Victor, dar tot nu scriu scrisoarea.

Am traversat încăperea, apropiindu-mă de ea.

— Kate… oh, Kate, am reuşit să şoptesc răguşit.

Ea se întoarse brusc.

— *Bridie*!

O întreagă paletă de emoţii trecu peste faţa ei palidă şi uluită. Bucurie şi teamă, ruşine şi mândrie îndărătnică, uşurare şi disperare. Frumoşii ei ochi erau subliniaţi de cearcăne întunecate, iar pe obrazul drept avea o vânătaie de nuanţă galben-albastră, ce se întindea de la pomete până aproape de bărbie. După ce făcu doi paşi spre mine, Kate se opri, rămânând cu spatele foarte drept şi bărbia ridicată.

— Nu trebuie să mă certi, Bridie, spuse cu vocea încordată, nenaturală. Ştiu că am fost o proastă. N-a existat niciodată o fată mai proastă decât mine.

M-am apropiat de ea cu braţele desfăcute, căutându-mi cuvintele, înecându-mă cu cele pe care voiam să le rostesc.

— Kate… să te cert? Nu. Oh, dragă Kate, nu! Ştiu cât de mare este forţa lui de fascinaţie…

Ea se năpusti în braţele mele şi mi se agăţă de haine, lăsându-şi capul pe umărul meu. Am bătut-o uşor pe spate, murmurându-i vorbe de alinare.

— Hai, draga mea, gata. E-n regulă, te-am găsit. Hai, lasă acum. Înţeleg. Te rog, nu-ţi face griji…

Simţeam că plânge, deşi nu scotea niciun sunet. După un timp, spasmele încetară, dar Kate tot nu se desprinse de mine. Atunci i-am spus cu glas blând:

— Draga mea Kate, trebuie să-ţi pun o întrebare. El afirmă că v-aţi căsătorit. Este adevărat?

Ea dădu din cap fără să ridice fruntea de pe umărul meu, după

care îmi răspunse cu voce înăbuşită:

— Da. A fost o… nuntă intimă. Cu aprobare specială. La Paris.

— Mi s-a strâns inima. Ţinând-o lipită de mine, am spus:

— Te-a… folosit?

Capul lui Kate se mişcă din nou pe umărul meu în sens afirmativ. Apoi se ridică şi mă privi direct în ochi.

— La Paris. Înainte de a veni aici. Înainte de a afla că este… un monstru. Un monstru, Bridie! Înecată brusc de lacrimi, Kate îşi ascunse iarăşi faţa la pieptul meu. Oh, Bridie, l-am iubit atât de mult… Am crezut că este un om… aşa de minunat, încât aş fi fost în stare să-mi dau viaţa pentru el. Apoi, când am venit aici… s-a transformat pe neaşteptate, de parcă şi-ar fi scos brusc o mască.

Hohotele surorii mele erau sfâşietoare. Am ţinut-o tăcută în braţe până când a fost în stare să vorbească din nou. Într-un târziu, a ridicat faţa udă de lacrimi pentru a mă privi şi am văzut că ochii îi sticleau de furie. O furie îndârjită.

— De atunci nu m-a mai atins, Bridie, spuse mânioasă.

A încercat, atât. A încercat în prezenţa acelor femei, dar i-am zgâriat obrazul cu unghiile.

Strângând-o în braţe şi uitându-mă la ea, ştiam fără putinţă de îndoială că, dacă aş fi găsit o cale de a-l ucide pe Victor Sarrazin, nu m-aş fi codit nicio clipă.

— Atunci ţi-a făcut vânătaia aia de pe faţă? am întrebat-o.

Ea dădu din cap.

— Nu. E ceva mai veche, de când am refuzat să scriu scrisoarea. Deodată, chipul ei se crispă. Oh, Dumnezeule, Bridie, n-ar fi trebuit să vii! Exact asta a vrut să obţină. De aceea voia atât de mult să-ţi scriu.

— Nu-i nicio problemă, iubito. N-am venit singură. Luând-o de mână, am condus-o spre canapeaua de lângă. Şemineul gol. Hai să ne aşezăm. Vreau să-mi spui ce s-a întâmplat.

Ne-am aşezat ţinându-ne de mâini, uitându-ne una la cealaltă. Iniţial, Kate vorbi poticnit, dar curând cuvintele începură să-i iasă de-a valma de pe buze, într-un adevărat torent. Fuga lor fusese plănuită exact aşa cum bănuisem, numai că, înainte de a pleca, sora mea scrisese două scrisori:

Una pentru mine, alta de mulţumiri şi scuze, adresată lui *signor* Peroni. Vineri după-amiază, Sarrazin pretinsese că le-ar fi dus la poşta

din Dover, astfel încât să ajungă la destinaţie în dimineaţa. Următoare, însă acum Kate ştia că o minţise. A doua zi, sâmbătă, avusese loc căsătoria dintre ea şi Victor Sarrazin; ceremonia fusese oficiată de un preot al Bisericii Anglicane din Paris, cu aprobare specială. Kate nu ştia cum obţinuse el aprobarea. Abia acum ajunsese să-l suspecteze pe Victor de corupere, de falsificare de acte sau chiar de ambele la un loc, însă nu avea niciun dubiu în ceea ce priveşte legalitatea cununiei.

După căsătorie petrecuseră două nopţi într-un hotel superb din Paris, iar luni veniseră în Valbrison. Ajuns aici, Victor îşi dăduse jos masca pe care o purtase până atunci. Amicii lui erau deja la castel. Cele trei femei din Brive fuseseră aduse ceva mai târziu. Pentru Kate, incredibilul coşmar începuse. Ca soţie a lui Victor Sarrazin, se afla absolut la discreţia lui.

Totodată, înţelesese că nu reprezenta pentru el decât o unealtă prin intermediul căreia Victor voia să pună mâna pe mine. Eu aveam cheia comorii ascunse de Le *Sorcier*, iar Sarrazin ştia acest lucru. Şi era normal. Deşi îi dădusem un răspuns mincinos atunci când mă întrebase despre scrisoarea lăsată de tata, el mă citise perfect, cu o uşurinţă extraordinară. Apoi, când încercarea de a mă curta eşuase, îşi întorsese atenţia spre Kate, deoarece, după cum bănuise Philippe, Sarrazin ştia că, având-o pe ea în mână, implicit mă are şi pe mine.

— Voia să-ţi scriu o scrisoare pentru a te determina să vii aici, spuse Kate, ale cărei mâini începuseră să tremure între degetele mele. El a compus-o. Eu nu trebuia decât s-o copiez. Urma să te anunţ că sunt foarte fericită şi că vreau să te văd urgent. N-am acceptat, Bridie. Victor s-a enervat atât de tare, încât am crezut că mă va omorî. Dar nu m-a ucis, ci m-a încuiat aici. Adineauri, când m-am întors şi te-am văzut, m-am îngrozit. Apoi m-am liniştit, presupunând că ai venit cu logodnicul tău, Nathan Mcfee, care lucrează – cred că ştii – pentru o agenţie americană de detectivi. Victor se teme de el. Ai spus… Kate ridică privirea. Parcă ai spus că a venit cu tine, nu-i aşa, Bridie?

— Ţi-am spus că nu sunt singură, dar nu Nathan este cel care m-a însoţit. El… el s-a întors în America. Am venit cu un francez pe nume Philippe Chatillon. Din câte am dedus, este un detectiv particular faimos. Se pare că, dintr-un anumit punct de vedere, a fost prieten cu tata.

— Chatillon? Da, l-am auzit pe Victor pronunţând acest nume în faţa groaznicilor lui prieteni. Cum de a venit cu tine?

I-am povestit toată istoria pe care o aflasem de la Philippe: motivul investigaţiilor lui în Anglia, felul în care o urmărise pe Kate, faptul că se îndrăgostise de ea. Aflând de acest ultim amănunt, ea clătină din cap consternată, apoi rămase cu privirea aţintită la mâinile noastre împreunate. Îşi muşca buza inferioară, străduindu-se să nu izbucnească în plâns.

— Pre… presupun că Victor nu-mi va permite să-l văd pe acest domn, bâigui în cele din urmă, şovăind. Dar, te rog, mulţumeşte-i din partea mea. Spune-i că sunt onorată să aflu ce sentimente îmi poartă, că îmi pare foarte rău că am dat dovadă de atâta prostie şi… imoralitate, făcând ceea ce am făcut. Kate îmi strânse degetele. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că este alături de tine, dragă Bridie. Asta înseamnă cel puţin că vei putea ieşi cu bine din castel.

— Dar nu plecăm fără tine, Kate! am exclamat. Sarrazin nu vrea decât bijuteriile ascunse de tata, or noi doi am găsit aproape toate răspunsurile la această enigmă. Philippe îi va oferi, în schimbul… tău, toate informaţiile pe care le deţinem.

Kate mă privi. În cele numai câteva luni de când n-o mai văzusem, privirea ei părea să fi îmbătrânit cu mulţi ani.

— Nu vrea doar bijuteriile, spuse ea calmă. Unul dintre motivele pentru care m-a luat de nevastă a fost dorinţa lui fierbinte de a o umili pe fiica lui Roger Chance. Invidia pe care a simţit-o fată de tata era atât de mare, încât s-a transformat

În ură. Este adevărat, au fost parteneri, însă numai până la un anumit punct. Victor a încercat ani de-a rândul să găsească locul în care ascundea tata bijuteriile furate. El scotea la lumină numai câte una, doar atunci când avea nevoie de bani, şi i-o dădea lui Victor s-o vândă. Şi întotdeauna era o bijuterie furată cu foarte mulţi ani în urmă. Dorinţa de a descoperi întreaga comoară l-a obsedat, iar tata a ştiut şi s-a amuzat pe seama lui; îi făcea plăcere să-l trimită pe piste false, pentru a-şi pierde vremea degeaba.

Înţelegând despre ce era vorba, m-a trecut un fior. Cu toate acestea, când am vorbit, m-am străduit să-i dau senzaţia că sunt sigură pe mine.

— Dacă a fost atât de obsedat, atunci cu siguranţă va renunţa la tine în schimbul bijuteriilor. Philippe se va târgui cu el şi îl va obliga să-i dea un angajament scris, din care să rezulte că este de acord cu

anularea căsătoriei…

Nu aveam nici cea mai vagă idee dacă era posibil acest lucru; pur şi simplu, vorbeam numai pentru a-i insufla curaj surorii mele. Nu ştiam cum ar trebui să continui, dar tocmai în momentul acela broasca ţăcăni, uşa se deschise şi în încăpere îşi făcu apariţia Alex. Uitându-se la mine, făcu semn cu capul spre uşă şi spuse în franţuzeşte:

— Vrea să te vadă jos.

M-am ridicat de pe canapea, trăgând-o pe Kate după mine.

— Foarte bine.

— Ea nu. Ea trebuie să rămână aici.

Am ezitat, apoi am strâns cu putere mâna surorii mele, asigurând-o:

— Mă voi întoarce foarte curând. Încearcă să nu-ţi faci griji, draga mea. Nu mai eşti singură.

Spre surprinderea mea, urmându-l pe Alex în sala de mese a castelului, am constatat că Sarrazin era singur, tolănit pe un scaun, cu cizmele cocoţate pe masă şi cu un pahar de vin în mână. Zâmbetul cu care m-a întâmpinat a fost atât de cald, atât de afectuos, încât mi-am simţit stomacul strângându-se de greaţă. Nu mai întâlnisem niciodată un om aşa de ipocrit.

— Sper că soţia mea s-a bucurat de vizita dumitale.

Cu un efort extraordinar, mi-am înfrânat ura care tindea să pună stăpânire pe mine. Mi-aş fi dorit din tot sufletul să-mi vărs furia pe această creatură al cărei magnetism ascundea o adevărată monstruozitate sufletească; aş fi răspuns cu drag furnicăturilor din degete care îmi dictau să-i zgârii obrazul, aşa cum procedase Kate, dar mi-am amintit că Philippe se târguia pentru eliberarea surorii mele. Ştiam prea bine că nu trebuia să periclitez planul nostru prin vorbe sau acţiuni necugetate. Înaintând, m-am uitat spre celălalt capăt la mesei şi am întrebat:

— Unde este *monsieur* Chatillon?

— Te referi la domnul care te-a însoţit până aici?

— Evident.

— Ah, acel *monsieur* Chatillon! Păi, s-a dus să-mi vadă nevasta”.

L-am privit lung.

— Dar acum m-am despărţit de ea şi n-am trecut pe lângă Philippe.

Sarrazin flutură mâna, făcând un gest confuz.

— Probabil că a luat-o pe altă cale. Castelele astea vechi au multe coridoare.

Eram convinsă că minte, dar nu-mi puteam imagina în ce scop. După o clipă, am întrebat precaută:

— Să înţeleg că aţi discutat deja problema pentru care am venit?

— Da. Chatillon mi-a explicat foarte concis ce vrea. Un tip care să vorbească mai răspicat decât el este greu de găsit, nu crezi?

— Şi ţi-a spus ce concluzii am tras din scrisoarea lăsată de tata şi din fotografiile descoperite de mine?

— Spre marea mea dezamăgire, a refuzat să facă aşa ceva până în momentul în care nu sunt dispus să închei anumite înţelegeri imuabile cu privire la scumpa mea soţie.

Coborând picioarele de pe masă, Sarrazin se ridică, abordând din nou un zâmbet afectuos.

— Presupun că documentele despre care vorbeşti, adică scrisoarea şi fotografiile, sunt la tine în acest moment, nu?

Am strâns cu putere mânerul pungii.

— Da, însă nu-ţi arăt şi nu-ţi spun nimic până când domnul Chatillon nu se declară satisfăcut de înţelegerile în legătură cu eliberarea surorii mele.

Sarrazin dădu din cap, apoi ridică din umeri, cu un aer de regret.

— Ai o inimă crudă, *mam'selle*, dacă poţi vorbi cu atâta răceală despre răpirea proaspetei mele soţii. Dar înainte de a continua discuţia, ţi-aş rămâne recunoscător dacă mi-ai permite să-ţi arăt ceva. Este o chestie care, sunt sigur, ţi se va părea interesantă. Apoi ne vom alătura domnului Chatillon şi doamnei Sarrazin.

Am ezitat, dar nerealizând ce aş putea câştiga printr-un refuz, am spus nerăbdătoare:

— Foarte bine.

— Permite-mi s-o iau înainte.

Am ieşit din sala de mese, am străbătut un coridor şi, traversând o bucătărie murdară, am ajuns într-un oficiu adiacent pentru spălatul vaselor. Aici Sarrazin se opri pentru a aprinde o lampă; apoi, trecând pe sub o arcadă, mă conduse într-o cămăruţă întunecoasă, cu pereţi din piatră. Înăuntru.

— Nu departe de intrare, se afla o bară grea de fier, aşezată orizontal între două blocuri de piatră, aproximativ la înălţimea pieptului. Iniţial am crezut că dincolo de această barieră era un mic

bazin circular, plin cu apă. Apoi am realizat că nu se zărea nicio luminiță și că, de fapt, mă uitam la o gaură neagră, rotundă, de aproximativ nouă sau zece picioare. Diametru. Buza găurii se afla chiar la nivelul podelei.

Oprindu-se lângă bara protectoare, Sarrazin îmi făcu semn cu degetul să vin lângă el, apoi arătă în jos.

— Puțul Valbrison, spuse pe un ton visător. Dar să nu te gândești la înțelesul obișnuit al cuvântului, ci la o gaură naturală, perfect verticală, de optzeci de metri adâncime. Puțul dă spre un râu care curge prin subteran pe o distanță de încă" aproximativ douăsprezece mile înainte de a se vărsa în Dordogne.

În timp ce stăteam în semiîntuneric, uitându-ne la! deschiderea neagră din podea, am simțit o stare accentuată de neliniște…

— De ce crezi că m-ar putea interesa chestia asta? am întrebat în cele din urmă.

— Pentru că ești o tânără cu imaginație bogată, *mam'selle*. Ia gândește-te. Orice obiect aruncat în acest puț va putea fi regăsit abia peste opt sau nouă zile, într-un defileu aflat la multe mile distanță de aici. Sarrazin chicoti scurt. Iar dacă ne închipuim o persoană care cade întâmplător în râul de dedesubt, locul și momentul în care va fi descoperit trupul ei sunt aceleași. Ridicând lampa, Sarrazin îmi adresă un zâmbet politicos. Asta nu-i legendă, sper că înțelegi. Este un rezultat concret, la care am ajuns singur după două teste. Lucrul cel mai interesant este însă altul: apele glaciare din subteran conservă trupul atât de bine, încât atunci când este găsit – de obicei dincolo de satul Domine – se Consideră că moartea a survenit cu numai câteva ore în urmă. De aceea, poliția își formează impresia că nefericitul a murit căzând într-unul dintre defileurile aflate la o distanță mare de castelul Valbrison.

Neliniștea mea se transformase în groază, iar acum ajunsese deja o adevărată teroare. Sprijinindu-mă de bara metalică, l-am întrebat:

— De ce îmi vorbești despre așa ceva?

— Este un simplu exercițiu de imaginație, *mam'selle*.

Hai să ne închipuim, de exemplu, că sora dumitale s-a măritat cu mine crezând că sunt un om bogat, în ciuda faptului că avea un admirator înfocat în persoana lui Philippe Chatillon.

Să ne imaginăm mai departe că, descoperindu-mi sărăcia, soția

mea s-ar hotărî să fugă cu iubitul ei. Sunt absolut sigur că în asemenea circumstanţe aş pleca la Paris, deoarece mi-ar fi imposibil să rămân aici în absenţa unei neveste pe care o ador. Deci, peste opt sau nouă zile, când cadavrele celor doi fugari ar fi găsite în râu, m-aş afla la Paris. Şi S-ar considera că moartea a survenit *recent*, din cauza unui accident petrecut în ultimele douăsprezece ore.

Cu o voce gâtuită, mai degrabă o şoaptă, am întrebat:

— Unde… unde este domnul Chatillon?

— Cu sora ta, după cum ţi-am spus.

Inima îmi tresări. Sarrazin mă reţinuse în sala de mese suficient de mult timp pentru ca acoliţii săi s-o poată aduce pe Kate aici şi să…

Mi-am îndepărtat cu groază acest gând din minte şi am ţipat furioasă:

— Unde este sora mea?

— În deplină siguranţă, *mam'selle*. Lumina lămpii îmi permitea să văd că ochii lui Sarrazin exprimau o mare plăcere, născută evident din chinul meu. Haide să mergem la ea şi la prietenul tău, domnul Chatillon.

L-am urmat pe Sarrazin afară din oficiu, simţindu-mă pierdută şi îngrozitor de înspăimântată. Cu numai câteva clipe în urmă, omul acesta afirmase că a ucis cel puţin doi oameni. Poate că îmi sugerase o asemenea idee numai pentru a mă speria – şi tactica lui fusese încununată de succes –, dar eu aveam îngrozitoarea convingere că afirmaţiile lui erau adevărate.

Acum ştiam că Sarrazin ne ura pe amândouă, fiindcă eram fiicele lui Roger Chance, omul care se folosise de el şi care îl dispreţuise, omul pe care îl invidiase până la limita obsesiei. De asemenea, bănuiam că Victor Sarrazin era în stare să treacă de graniţa normalităţii psihice atunci când era în joc ţelul său: găsirea comorii ascunse de tatăl meu.

Eram atât de năucită de gândurile tulburi şi de temerile care mă asaltau, încât n-am sesizat pe ce traseu o apucasem. Abia după două sau trei minute de mers mi-am dat seama că

Sarrazin mă conducea de-a lungul unui coridor întunecos, cu pereţi goi din piatră, la capătul căruia se afla un fel de pivniţă cu tavanul jos. În faţa noastră erau câteva uşi metalice, una lângă alta. Când Sarrazin a ridicat lampa, mi-am dat seama şocată că nu mă aflam într-o pivniţă, ci într-o temniţă, şi că uşile din faţa mea erau uşile unor

celule. De sub una dintre ele se zărea o rază slabă de lumină. Alături, într-un cui, atârna o cheie mare de fier.

Sarrazin se apropie de uşa cu pricina, întinse mâna şi împinse. Un panou pătrat, de dimensiuni mici, se dădu imediat la o parte. El privi o clipă în celulă, apoi se retrase şi îmi făcu semn să-i iau locul. Latura inferioară a ferestruicii de observare era la nivelul bărbiei mele. Uitându-mă în celulă, nu m-am simţit cuprinsă doar de oroare, ci şi de acea ferocitate primitivă care pusese brusc stăpânire pe mine atunci când o ţinusem în braţe pe Kate. Dacă aş fi avut puterea şi mijloacele necesare pentru a-l distruge pe Sarrazin în clipa aceea, aş fi făcut-o fără şovăire şi fără scrupule… în celulă nu se zăreau nici scaune, nici masă, nici pat şi nici măcar o fereastră. Pe o latură, nivelul podelei de piatră era cu două picioare mai ridicat decât în rest, suprafaţa orizontală astfel obţinută servind probabil drept pat, deoarece pe ea se aflau resturile mizerabile ale unei saltele de paie. Pe jos, era o lampă cu ulei. Kate stătea îngenuncheată lângă ea, cu capul lui Philippe Chatillon în braţe. Francezul zăcea întins pe spate şi părea inconştient. Sângele îi mai curgea încă din tăietura de la tâmplă pe care Kate încerca ş-o oblojească cu o bucată zdrenţuită de pânză fină, de culoare albă.

Fără îndoială, sora mea ridicase privirea când se deschisese ferestruica şi îl zărise pe Sarrazin. Acum, însă, îşi plecase din nou capul. Năucă, am văzut-o dându-şi la o parte poalele rochiei, scoţând de dedesubt tivul cămăşii şi rupând încă o fâşie pentru a tampona cu ea rana lui Philippe. Întotdeauna o iubisem pe Kate, dar, în momentul acela, mi-a fost mai dragă ca niciodată. Doar Dumnezeu ştia cât era de speriată. Totuşi, neţinând cont de sângele ce i se scursese pe rochie şi pe mâini, se îngrijea cu multă delicateţe şi devotament

— De parcă situaţia ei nu ar mai fi contat – de acest bărbat în stare de inconştienţă, pe care nu-l mai văzuse niciodată.

— Kate! am şoptit.

Ea ridică privirea sfidătoare, dar, dând cu ochii de mine, îşi schimbă brusc expresia.

— Bridie… ai păţit ceva?

— Nu, am spus cu voce tremurătoare. M-a adus aici ca să te văd. Nu ştiu de ce.

— Îţi va explica atunci când va considera că a sosit momentul potrivit. Apoi întoarse privirea, presând rana lui Philippe cu tamponul de pânză. El este bărbatul cu care ai venit?

— Da. Philippe Chatillon. Este… este grav rănit?

— Nu-mi dau seama. Am fost adusă aici de Didi acum câteva minute. L-am găsit zăcând pe podea, exact în poziţia în care îl vezi. Inima îi bate normal şi respiră regulat.

Sprijinindu-se de peretele de lângă mine, Sarrazin râse.

— Ca să moară, lui Chatillon îi trebuie o rană mai serioasă, nu o simplă rană la cap. Cine ştie, poate că asta va avea chiar efecte benefice asupra lui; poate că-i va readuce minţile la cap! Prostul ăsta bolnav de dragoste trebuie să se fi tâmpit de tot dacă a venit valvârtej la castelul Valbrison cu tine. Dar n-am de ce să mă plâng. Sosirea voastră a soluţionat o problemă dificilă.

Faţa învineţită a surorii mele se schimonosi de dispreţ şi scârbă…

— Să n-ai încredere în el, Bridie, şopti ea. Nu-mi dau seama ce pune la cale acum, dar să n-ai încredere în el nici măcar o clipă.

Am ezitat, încercând să gândesc, apoi m-am întors brusc, ascunzându-mi faţa între palme. În momentul în care ridicasem mâinile, îmi lăsasem punga să cadă, apoi mă sprijinisem de zid, plângând. Din spatele meu se auzi râsul lui Sarrazin. Apoi, printre hohote înăbuşite am distins sunetul de închidere a panoului şi clicul zăvorului.

— Hai, *mam'selle*, spuse Sarrazin pe un ton tăios. Avem treabă.

Am inspirat adânc, m-am întors şi m-am aplecat pentru a lua punga de jos. Când mi-am îndreptat spatele, el a ridicat lampa, zâmbindu-mi.

— Acum ne vom întoarce în sala de mese, iar acolo, draga mea cumnată, vom avea ceva de vorbit. Numai noi doi, tu şi eu. Acolo îmi vei spune tot ce ştii, tot ce ai aflat sau ai dedus, şi îmi vei da tot ce ai asupra ta, adică toate acele lucruri care pot arunca o rază de lumină asupra locului în care se află comoara lui *Le Sorcier*. Dacă eşti tentată să refuzi, te rog să-ţi aduci aminte de aşa-numitul Puţ Valbrison şi de nenorocirea care i-ar putea paşte pe o soţie trădătoare şi pe iubitul ei tainic.

Zece minute mai târziu mă uitam la Victor Sarrazin pe deasupra resturilor de mâncare întinse pe masa de la parter. El studia scrisoarea şi fotografiile aflate în faţa lui. Îi spusesem deja tot ce ştiam, tot ce dedusesem împreună cu Philippe cu privire la Piatra Capricornului, la umbra ei alungită şi la rangă… „*cioară care te aşteaptă*”. Trecuseră deja

două minute de când Sarrazin studia tăcut fotografiile… Era o tăcere amenințătoare. Pe neașteptate, a ridicat capul și am observat că ochii săi căprui licăreau triumfători…

— *Tête de Chèvre*, spuse încet. Mi-am dat seama imediat, dar am încercat să înțeleg cum… Pumnul său izbi masa. Dumnezeule, câinele ăla perfid m-a dus de nas ani întregi! Apărea întotdeauna de la Paris cu o servietă încuiată. Îl urmăream pas cu pas înainte de a veni la Valbrison, dar fără rezultat. N-am putut să aflu unde ascunsese comoara, și nici nu mi-am dat seama când se ducea acolo, dar nu e de mirare

— Totdeauna venea cu servieta goală! Doar atunci când voia să mă ocup de vânzarea vreunei bijuterii lua trenul de după-amiază, își petrecea noaptea în satul Charlet, iar a doua zi dimineață se înființa aici pentru a face afaceri cu mine. Povestea asta se repeta de fiecare dată. *Așadar*, *în noaptea aceea trecea pe la ascunzătoare*…

Sarrazin sări în picioare, cât pe ce să dea peste un bufet, se repezi la un dulap și scoase din el câteva hărți și cărticele.

— Aici! Se întoarse la masă și desfăcu o hartă, lovind-o cu degetul într-un anumit punct. Aici este *Tete de Chevre*. Am fost pe acolo o dată, demult, în copilărie. Se află între Charlet și castelul Valbrison. Dar este mai aproape de noi decât de Charlet. În orice caz, între Valbrison și Charlet nu există niciun drum; doar niște dealuri înalte, stâncoase, fără pic de vegetație. Privirea lui sălbatică se desprinse de pe hartă, fixându-mă. Vulpea aia șireată de taică-tău pleca noaptea de la potcovăria din Charlet, cu calul sau pe jos, pentru a alege o bijuterie din comoară sau pentru a-și îmbogăți prada cu încă o piesă. Niciodată în decursul anilor în care m-am ocupat de afacerile lui nu mi-am dat seama că tezaurul lui *Le Sorcier* se află aproape sub nasul meu. Călare, de la porțile acestui castel până acolo este un drum de maximum o oră!

Căzând pe scaun, Sarrazin lăsă capul pe spate și scoase un hohot puternic de râs. Apoi, ridicând pumnul spre tavanul afumat al sălii, strigă:

— În sfârșit voi ieși câștigător, inteligentul și batjocoritorul meu coleg! Victor Sarrazin va pune mâna pe prada lui *Le Sorcier*!

Sărind din nou în picioare, se îndreptă cu pași mari spre ușă și, deschizând-o, strigă:

— Alex! Didi! Aici, iute!

În momentul sosirii celor doi bărbați, Sarrazin îndoia deja harta.

— Am pus mâna pe ea, prieteni, spuse el zâmbind satisfăcut. Didi, adu un felinar cu lupă, nişte frânghie, un drug scurt şi un pistol. Grăbeşte-te, omule! Vreau să plec în cinci minute. Alex, pune şaua pe cal. Şi pregăteşte unul pentru fata asta; pe cel sur. O iau sus, în munţi, pentru a mă asigura că nu-i nicio greşeală în localizarea comorii lui Roger Chance.

Alex îl privi lung.

— De ce o iei şi pe ea?

Sarrazin miji ochii. Apropiindu-se de el, îi înfipse sub nas un deget ameninţător.

— Să nu-mi pui niciodată întrebări, Alex, spuse încet. O iau pentru că aşa vreau eu, adăugă cu faţa schimonosită de ură. Pentru că, în momentul în care pun mâna pe comoară, vreau să am alături de mine o rudă de-a lui; sânge din sângele lui şi carne din carnea afurisitului de englez! Acum cară-te la grajd! Am de făcut un drum lung până la apusul soarelui.

Pe faţa osoasă a lui Alex apăru o umbră de teamă.

— Dar… scuză-mă, Victor, dar nu avem şei de damă.

— În schimb ai *cuţite*, idiotule! Va trebui să călărească normal, ca orice bărbat. Dacă îi tai rochia şi cămaşa în faţă şi în spate, nu mai văd nicio problemă. Adu-i nişte ace de siguranţă. Poate să-şi facă un fel de fustă-pantalon pentru călărie, nu? Vezi că în dormitorul în care m-am hârjonit mai devreme cu bruneta aia, este o cutie plină cu chestii dintr-astea. Uită-te pe masa de toaletă.

Şedeam cu mâinile împreunate în poală şi ascultam. Cum nimic nu mă mai putea şoca, încercam să-mi menţin în viaţă speranţa care-mi mai pâlpâia în suflet. Era o speranţă slabă, dar nu neîntemeiată. Când Alex a ajuns la uşă, am spus cu o voce destul de sigură, fără a ridica privirea:

— Vă rog, dacă îmi aduceţi o foarfecă şi nişte ace de siguranţă, mă descurc singură cu rochia.

Sarrazin vorbi din spatele meu cu o voce categorică:

— Foarte bine. Dar ai grijă să nu mă faci să întârzii. Din cauza ta, cumnăţică dragă. Un singur minut de întârziere şi, pe cuvânt; îţi voi arăta cât de repede poate fi distrusă o rochie.

— N-am să te reţin niciun minut în plus.

Un orologiu bătu o singură dată. Am lăsat ochii în jos şi am reuşit să-mi văd ceasul de la încheietură. Era patru şi jumătate. De

necrezut – se scursese mai puţin de o oră de când trecusem pragul castelului Valbrison împreună cu Philippe.

16

Calul meu transpirase. Urcam deja de peste o oră. De la castelul Valbrison o luasem pe o cărare ce mergea direct spre nord, de-a curmezişul unui mic platou împădurit. O dată ieşiţi din pădure, nu mai găsisem nicio potecă. Exista doar un făgaş natural. Pe măsură ce urcam de-a lungul lui, dealurile erau tot mai golaşe, curând acoperite doar de câteva plante mai rezistente, care creşteau în crăpăturile stâncilor.

Îmi tăiasem poalele rochiei şi ale cămăşii, după cum îmi ordonase Sarrazin, prinzând marginile cu ace de siguranţă pentru a-mi confecţiona un fel de pantaloni de călărie. Îmi legaseră încheieturile mâinilor; frânghia dintre ele avea o lungime de aproximativ cincisprezece inci, permiţându-mi astfel să trag de dârlogi. Sarrazin nu avea niciun motiv să mă lege, fiindcă n-aş fi putut deveni o ameninţare pentru el; eram conştientă însă că atitudinea aceasta îi fusese dictată de dorinţa arzătoare de a mă umili. El călărea înainte, conducând şi calul meu printr-un frâu lung. Un pistol voluminos îi umfla buzunarul sacoului. În geanta ataşată de şa, avea o funie încolăcită şi un felinar cu lupă. O bară scurtă de oţel se zărea de dedesubt. Pe partea stângă, legată de şa cu o chingă chiar sub oblânc, atârna o spadă de cavalerist, vârâtă în teacă.

Pe parcursul primei ore de mers, din când în când îl auzisem pe Sarrazin ţinându-mi câte un discurs înflăcărat. Îmi era greu să recunosc în el pe bărbatul cu farmec nedefinit, puternic pe care îl cunoscusem pe o uliţă de ţară lângă Wynford, pe bărbatul cu zâmbet vesel şi ochi sinceri, care îmi păruse vrednic de toată încrederea.

În timp ce urcam, continua peroraţia frenetică, exuberantă:

— Observă spada, draga mea cumnată. Ea a aparţinut tatălui meu, un mare domn şi, totodată, un şi mai mare tâmpit, care şi-a dat viaţa luptând pentru frumoasa noastră Franţă – *la belle France*. Camarazii au recuperat-o de pe câmpul de bătălie pentru a i-o returna mamei, iar ea a depus-o cu tandreţe în mâinile mele tinere, sfătuindu-mă să duc o viaţă prin care să-i fac cinste tatii. Şi mama a murit curând, cu inima frântă de durere. Îţi dai seama că a fost la fel de tâmpită ca el. Este absolut imposibil să nu-ţi fie ruşine de asemenea părinţi, deşi nu porţi nicio vină pentru faptele lor din moment ce nu ai posibilitatea să ţi-i alegi.

Sarrazin se întoarse să mă privească. În ochi avea o sclipire răutăcioasă.

— De ce păstrez spada, mă întrebi? De ce am luat-o acum cu mine? De fapt, tu nu mă întrebi nimic, dar pun eu această întrebare în locul tău şi eu îţi răspund, dragă cumnată. O păstrez pentru a-mi aminti în permanenţă că nu trebuie să fiu un tâmpit, aşa cum au fost părinţii mei, pentru a-mi aminti că viaţa nu-i decât o luptă nesfârşită între cei vii. De aceea, binele şi fericirea lui Victor Sarrazin trebuie să fie prima şi unica lui grijă. Chestia asta necesită, desigur, multă ipocrizie, iar a fi ipocrit este o adevărată artă, care trebuie practicată şi perfecţionată continuu, cu multă atenţie. De asemenea, ea implică eliminarea acelor scrupule prosteşti inoculate în copilărie, care ne slăbesc puterea de a atinge ţelul…

Fără a-l asculta, mă întrebam dacă n-aş putea pune cumva mâna pe pistolul din buzunarul lui.

La un moment dat, l-am auzit trăncănind doar pentru a mă înspăimânta cât mai rău posibil, lucru pe care l-a şi reuşit, deoarece ştiam prea bine că nu făcea afirmaţii gratuite.

— Mi-a venit o idee interesantă, dragă Bridie, o idee născută din ura stimulatoare pe care am simţit-o faţă de tatăl tău. Ura este un sentiment splendid, e virtutea omului adevărat, în timp ce opusul ei, aşa-numita dragoste, nu-i decât o iluzie. Dar hai să-ţi vorbesc despre ideea mea. Uite ce mi-a trecut prin minte: ţinând seama că ai avut neobrăzarea să părăseşti Parisul doar în compania lui Philippe Chatillon, ar fi mai nimerit ca, la momentul oportun, apele râului Dordogne să scoată la lumină trupul *tău* şi al lui. Adică… numai în caz că mă amăgeşti… Sarrazin se întoarse pentru a-mi adresa un zâmbet. Sau dacă nu voi găsi o soluţie mai bună pentru tine. Desigur, dacă optez pentru varianta asta, va trebui să pun la punct un alt plan pentru Kate, dar nu-mi fac probleme, deoarece un bărbat plin de afecţiune, ca mine, va şti cum să se îngrijească de soţia lui. De exemplu, din moment ce Kate nu vrea să mă mai primească în patul ei şi având în vedere că nu doresc sub nicio formă să se simtă supusă unui regim de privaţiuni, aş putea s-o dau pe mâna unui cunoscut de-al meu din Maroc. Domnul despre care îţi vorbesc este directorul unei instituţii cu paturi splendide şi dame pe măsură, de origini foarte variate. Te pot asigura că omul acesta mă va despăgubi aşa cum trebuie pentru durerea pricinuită de renunţarea la o englezoaică atât de tânără şi de

frumoasă…

Fără să ştiu cum, am reuşit să-mi stăpânesc groaza. Deşi nu mai văzusem niciodată un pistol de aproape, presupuneam ca, dacă l-aş avea în mâini, n-ar trebui decât să ochesc şi să apăs pe trăgaci. Pe undeva eram conştientă că nu mi se va oferi o asemenea şansă, dar continuam să cred că, pentru Kate, mai exista un firicel de speranţă. Indiferent dacă Sarrazin găsea comoara sau nu, mă îndoiam că mă voi întoarce vreodată vie din aceste văi golaşe. În schimb, Kate şi Philippe mai aveau sorţi de izbândă, cu condiţia să profite de o ocazie favorabilă…

Soarele începuse să apună. Noi continuam să ne îndreptăm spre nord, de-a lungul unei văi largi, calcaroase, din care se desprindeau, pe latura estică, numeroase vâlcele înguste. De fapt, acestea semănau mai degrabă cu nişte crăpături puţin adânci ale scoarţei terestre, cu pereţi abrupţi, deseori perfect verticali, şi funduri plate, presărate din plin cu bolovani şi galeţi. În ultimul timp, Sarrazin nu mai spusese nimic. De zece minute călărea privind spre est, cercetând fiecare vale îngustă pe lângă care treceam. Pe neaşteptate, scoase un strigăt triumfător şi trase de dârlogi, ridicând o mână pentru a-mi arăta cu degete tremurătoare un anumit punct.

— Acolo este, fato! Acolo este *Tête de Chèvre*!

Priveam spre o deschizătură în peretele stâncos din dreapta noastră, de-a lungul unei văi care, după părerea mea, se deosebea de celelalte. La început era dreaptă, cu pereţi abrupţi şi plini de filoane şi crăpături. Apoi, după vreo sută de paşi, aveai senzaţia că fundul ei o lua brusc în jos, aşa încât, din punctul în care ne oprisem, nu puteam vedea restul văii. Sarrazin continua să ţină mâna întinsă. Uitându-mă cu mai multă atenţie în direcţia indicată de el, am zărit deodată formaţiunea stâncoasă ciudată care se afla exact în punctul de cotitură al văii. Acolo, fără niciun dubiu, se profila un cap gigantic de capră. Întors pe jumătate spre noi, capul era străbătut de diferite găuri şi canale care, împreună cu variaţiile de culoare ale pietrei, dădeau impresia unei sculpturi naturale, cu trăsături bine conturate. Două făgaşe şerpuitoare, care urcau de la protuberanţele sprâncenelor traversând o suprafaţă aproape verticală, puţin rotunjită, sugerau coamele. Ochii şi vârful nasului erau în realitate nişte orificii de nuanţă cafenie închisă, aproape neagră. O adâncitură delicată forma mandibula acestei feţe nu prea simetrice, iar sub ea, câteva crăpături subţirele,

unduitoare, dădeau impresia că statuia avea o mică barbă.

Sarrazin aruncă o privire înapoi, spre discul roşu al soarelui care se apropia tot mai mult de linia orizontului, şi trase nervos de frâu. O clipă, privirile îi rămaseră aţintite asupra mea. Ochii îi scăpărau, faţa lui era asudată… Ştiam că nu transpira din cauza efortului, ci a aviditǎţii turbate care pusese stăpânire pe el.

— Vino! spuse cu glas răguşit.

Am luat-o de-a lungul văii înguste. Caii îşi făceau cu greu drum printre pietre şi şanţuri. Pe măsură ce ne apropiam de cotul de la care valea începea să coboare brusc, capul caprei îşi pierdea oarecum forma, în funcţie de punctul din care o priveam. Dincolo de cot, fundul văii devenea din nou orizontal, iar mai departe, după o distanţă apreciabilă, avea o altă pantă descendentă, de astă dată mult mai lină. Totodată, de la cel de-al doilea cot valea se îngusta mai accentuat Atât cât puteam vedea, pereţii ei erau presăraţi cu o mulţime de fisuri şi găuri. Dar n-am surprins aceste amănunte decât în treacăt, deoarece, ajunşi la primul cot, privirea mi-a fost atrasă instantaneu de Piatra Capricornului. Exact atunci, l-am auzit pe Sarrazin scoţând un suspin de plăcere.

Peisajul arăta întocmai ca în cele două fotografii. Văzut din această poziţie, Capricornul nu era decât un colţ de stâncă dură, erodat de vreme, ce se ridica solitar în mijlocul unui teren calcaros. Ne aflam la o aruncătură de băţ de el. Aici, pe o întindere destul de mare, fundul văii era neted şi plan, fără şanţuri şi fără grohotiş. În schimb, la vreo sută de paşi dincolo de coloana de piatră, terenul se transforma într-o vâltoare de stânci şi galeţi, într-o mare sălbatică de bolovani diformi înşiraţi pe tot fundul văii, din perete în perete, de parcă într-o epocă de mult apusă, înainte ca primul om să păşească pe Pământ, acolo se surpaseră munţii.

Caii înaintau pe cărarea netedă. După câteva secunde ne aflam chiar în faţa Pietrei Capricornului. Umbra acesteia, de forma unui imens deget negru, era proiectată de soare sub un anumit unghi de-a curmezişul văii. Sarrazin ajunsese practic să grohăie, la fiecare respiraţie scoţând câte un zgomot gutural, respingător. Îmi era greu să-mi aduc aminte de vremurile când îl considerasem un adevărat domn, calm şi civilizat. Acum se transformase într-un animal.

Fără un cuvânt, el dădu pinteni calului, galopând de-a lungul liniei mediane a umbrei. Calul meu îl urmă, tras de frâul conducător.

Din punctul care forma vârful umbrei, Sarrazin continuă drumul în aceeaşi direcţie, aruncând periodic câte o privire în urmă pentru a se asigura că nu se abătea de la axa „degetului" indicator. Au mai trecut câteva secunde până când am ajuns la aglomerarea de stârci cu filoane şi tunele, care forma peretele de sud. Acolo ne-am oprit. Sarrazin s-a răstit la mine, surescitat:

— Coboară, fato, coboară!

Am sărit din şa. Nu eram deloc înţepenită deoarece, după cele câteva luni de dans continuu, aveam o condiţie fizică perfectă. În treacăt m-am gândit că trebuie să fiu recunoscătoare sorţii. Era puţin probabil că mi se va oferi vreo şansă, oricât de mică, de a-i veni de hac lui Sarrazin, dar dacă printr-un miracol se ivea un asemenea prilej, voiam să fiu suficient de agilă pentru a profita la maximum de el.

Şi Sarrazin descălecase, iar acum studia cu atenţie peretele de piatră. Brusc se întoarse pe călcâie, cu chipul schimonosit, şi îşi luă avânt pentru a mă plesni peste obraz cu dosul palmei. Simultan, vocea lui se ridică până la nivelul unui urlet turbat de furie:

— Unde este… ce eşti?

Mă numise cu un cuvânt franţuzesc, care îmi era necunoscut.

Unde este?

Rapiditatea de mişcare şi sincronizarea pe care le învăţasem de la Alfie Perkin şi Compania mi-au fost de mare folos, deoarece am reuşit să mă înclin la timp într-o parte, reducând forţa de impact. Chiar şi aşa însă, din cauza loviturii faţa a început să-mi ardă, iar ochii mi s-au umezit de durere şi am ţipat ca ieşită din minţi:

— Nu ştiu! N-am pretins niciodată că aş şti! Ţi-am spus tot ce aveam de spus!

Mă îndepărtam de Sarrazin încet, cu spatele, de-a lungul peretelui sudic al văii, în timp ce el avansa ca o pisică pregătită să sară asupra victimei, fixând-o cu ochi criminali. Acela a fost momentul în care l-am văzut… un flanc vertical de piatră suprapus parţial peste un alt strat de rocă; văzute chiar şi de la mică distanţă, cele două formaţiuni se confundau cu unul dintre sutele de canale vechi, înnegrite de ploi şi vânturi.

— *Acolo*! am strigat, întinzând mâinile legate spre un punct aflat în spatele lui Sarrazin. Este o deschidere! Acolo!

El se opri instantaneu, mă studie suspicios apoi duse mâna la buzunarul în care avea pistolul şi aruncă o scurtă privire peste umăr.

Aproape imediat se întoarse pentru a se uita mai bine în urmă. Acum faţa lui asudată era luminată din nou de dorinţa arzătoare de a găsi comoara.

— Nu se află chiar în locul indicat de umbră, spuse gâfâind. Este un alt moment al anului… sau al zilei. Cui îi pasă?

Repezindu-se spre cal, Sarrazin luă felinarul şi drugul din geantă, apoi se lăsă pe vine pentru a aprinde fitilul. Era atât de grăbit, încât, nereuşind să se descurce cu chibriturile, rupse unul şi sudui. Când se ridică în picioare, aţinti privirea direct asupra mea. Cu un semn al capului, îmi indică spărtura din stâncă.

— Tu prima, micuţa mea cumnată. Nu vreau să te am în spate.

Spărtura era înaltă şi îngustă. Absolut întâmplător, mi-a trecut prin minte gândul că un bărbat cu umeri largi, ca tatăl meu, era nevoit să meargă lateral pentru a se strecura pe acolo. Mă întrebam de câte ori făcuse el acest lucru de-a lungul anilor, mirându-mă că un om inteligent ca el a putut da dovadă de atâta prostie, crezând că mama ar fi acceptat vreodată să vină aici ca să caute comoara. Lumina felinarului trecu peste capul meu; Sarrazin îl ridicase, încercând să vadă mai bine. După ce făcusem cu mare precauţie trei paşi, ţinând mâinile întinse în faţă, pasajul în care mă aflam coti subit, deschizându-se într-o incintă vastă. Dimensiunile exacte ale peşterii erau greu de apreciat, deoarece multe dintre cotloanele ei se pierdeau în întuneric. În orice caz, tavanul se afla la un nivel care depăşea statul unui om înalt, iar suprafaţa părea cel puţin egală cu cea a camerei noastre de cusut de la Latchford Hall.

Mâna lui Sarrazin mă împinse brutal spre perete.

— Stai nemişcată, mârâi el, după care mă depăşi şi se întoarse pentru a lumina toate ungherele, de jur-împrejur. Forma peşterii era aproximativ ovală. La unul dintre capetele elipsei, tavanul cobora sub un unghi deschis până aproape de nivelul solului. Sarrazin coborî felinarul pentru a începe cercetarea de jos. Pe pământ nu existau nici gunoaie, nici bucăţele de hârtie, nici alt obiect produs de om care să indice că pe acolo trecuse vreun semen de-al nostru în ultimele secole. Pe stratul de praf şi prundiş ce acoperea toată suprafaţa solului erau presărate câteva pietre de dimensiuni apreciabile. Fasciculul luminos al felinarului se opri pe singurul bolovan mai mare – un fragment de stâncă plată, ca o masă paralelipipedică, a cărei lăţime maximă era, probabil, egală cu lungimea braţului meu. Suprafaţa ei inferioară, puţin

rotunjită, părea să se sprijine comod pe marginile unei găuri naturale, puţin adânci, din pământ.

— Este acolo, dedesubt, şopti printre gâfâieli Sarrazin, a cărui voce semăna acum cu un croncănit. Acolo, dedesubt, pentru numele lui Dumnezeu! Razele de lumină începură să joace sălbatice pe pereţi. Unde-i ranga? „*Cioara care te aşteaptă*”? Unde naiba a ascuns-o nebunul ăla?

Vocea lui se ridicase tot mai furioasă. Înnebunit, Sarrazin se roti rapid de jur-împrejurul peşterii, lăsându-se pe vine, scrutând cu privirea cele mai îndepărtate colţuri, înjurând neputincios. Apoi fasciculul felinarului îmi lumină din plin chipul. Conştientă că omul din faţa mea avea de gând să-şi descarce pe mine întreaga furie, de frică am simţit că mintea începe să-mi funcţioneze brusc mai iute.

— Trebuie s-o fi ascuns ceva mai sus, am spus. Sunt sigură că tata aşa ar fi procedat.

Umbra neagră din spatele flăcării grohăi. Felinarul se întoarse şi începu să se plimbe încet în jurul pereţilor, ridicându-se şi coborând alternativ. De două ori la rând mişcarea lui şovăi, apoi se opri în dreptul unei crăpături relativ subţiri, în formă de lacrimă, de la nivelul umărului. Sarrazin se apropie de perete, lumină bine crăpătura, se uită cu atenţie înăuntru şi scoase un suspin victorios. În următoarea clipă l-am văzut strecurându-şi braţul în fisură şi scoţând o rangă atât de grea, încât aproape că o scăpă din mână când capătul ei aplatizat alunecă pe marginea stâncii, căzând pe pământ cu un zgomot răsunător. Sarrazin puse felinarul jos într-o poziţie din care să-i lumineze bine piatra plată. Apoi, aşezându-se cu faţa spre mine, se chinui să strecoare sub ea vârful răngii.

Gâfâind şi încordându-se din răsputeri, încercă să răstoarne piatra, dar nu reuşi, deoarece nu avea un punct de sprijin suficient de înalt. Apoi, realizând că „masa” trebuia scoasă din locaşul ei puţin câte puţin, printr-o mişcare laterală, se apucă de o nouă muncă istovitoare, care dură două minute întregi. Pe măsură ce bolovanul plat se deplasa, descoperind treptat cavitatea de sub el, gâfâielile şi pufniturile lui Sarrazin deveneau tot mai sălbatice, de parcă ar fi fost un animal înfricoşător ce se zbătea dincolo de aureola de lumină a felinarului.

În cele din urmă, când izbuti să elibereze gura adânciturii, azvârli ranga, se lăsă pe un genunchi şi întinse mâinile pentru a ridica un obiect înfăşurat într-o bucată de pânză gudronată, suspendat de

capătul unui lanţ scurt. La drept vorbind, aş fi crezut că va găsi un cufăr sau altceva similar, şi cred că şi Sarrazin se aşteptase la aşa ceva, pentru că adusese cu el acel drug scurt de oţel, cu care intenţiona, probabil, să-i forţeze capacul. Dar nu era un cufăr, ci un cilindru din metal mai, care ieşi la lumină imediat ce francezul sfâşie pânza gudronată. Aşezat vertical, cilindrul ajungea până la înălţimea genunchiului, iar diametrul lui era mai mare decât deschiderea palmei. Uitându-se cu atenţie la el, Sarrazin grohăi din nou, apoi prinse cilindrul la piept şi, cu mâna bine fixată pe buza (capacului, îl roti în sens invers acelor de ceasornic. Tubul se desfăcu uşor. Câteva secunde mai târziu, îl înclină pentru a permite unei raze de lumină să pătrundă în interior.

Nici vorbă de sclipirile senzaţionale ale unei grămezi de bijuterii, ci numai de opacitatea unei ţesături gri… catifea poate. Sarrazin luă primul pacheţel – un obiect mic, înfăşurat într-o bucată de pânză. Cu foarte mare atenţie, îl aşeză pe jos, în lumina felinarului, şi cu mâini tremurătoare dădu la o parte colţurile pânzei. Dintre degetele lui, rămase brusc nemişcate, izbucniră focuri verzi, albe şi roşii. Smaralde, diamante, rubine… sub atingerile razelor de lumină sclipea o broşă sau un pandantiv – nu puteam spune cu exactitate din locul în care stăteam. Timp de câteva clipe, aparent extrem de lungi, Sarrazin nu făcu nicio mişcare. Apoi dintre buzele lui scăpă un hohot ascuţit de râs, iar mâinile i se cufundară din nou febril în cilindru.

Smulgându-mă din starea de transă care pusese stăpânire pe mine, am făcut un pas prudent înapoi. Mă aflam în zona de umbră, cu spatele la intrarea îngustă a peşterii. Deşi Sarrazin stătea cu faţa spre mine, în momentul respectiv era pe de-a-ntregul captivat de ceea ce vedea, aproape hipnotizat de tezaurul care ajunsese, în sfârşit, în mâinile lui. De aceea am făcut încă un pas înapoi, apoi încă unul… Capul mi se înfierbântase de mulţimea gândurilor ce mi se învălmăşeau în minte.

Nu puteam spera să-l rănesc sau să-l omor, chiar dacă reuşeam să ajung la spada atârnată de oblâncul şeii. Omul acesta era prea iute şi prea puternic. În plus, în buzunar avea un pistol. Deci singura mea speranţă era să fug pentru a mă ascunde în hăţişul de văi de afară. Dacă Sarrazin nu izbutea să mă prindă, puteam să găsesc într-un fel drumul până la potcovăria din Charlet şi să ajung apoi la poliţie…

Ce aveam să fac după aceea, rămânea de văzut. Deocamdată nu

mă puteam gândi la aşa ceva. Depăşisem deja colţul pasajului de trecere şi mă îndreptam cu spatele spre ieşire. Ajunsă în lumina de afară, am fost tentată o clipă să încalec pe armăsarul lui Sarrazin şi să-l trag pe al meu de frâul conducător. Dar nu eram o călăreaţă bună. Pe lângă asta, ştiam că n-aş putea străbate terenul plin de făgaşe şi bolovani de dincolo de Piatra Capricornului decât cu o viteză chinuitor de redusă. Or, dacă Sarrazin observa în următoarele câteva minute că dispărusem, era lesne de înţeles că mă putea prinde uşor chiar dacă pornea pe jos în urmărirea mea. Ca să nu mai vorbim de faptul că putea foarte bine să-şi strige calul de la distanţă, oprindu-l. Şi după aceea… îmi mai rămâneau doar câteva clipe de viaţă; nu mă îndoiam că m-ar ucide pe loc.

Am ieşit din peşteră clipind în lumina slabă a amurgului, m-am întors imediat şi am început să alerg, mulţumită că fusesem obligată să-mi tai fusta pentru a o transforma în pantaloni. Dar n-am luat-o spre gura văii, ci exact în direcţia opusă, de-a curmezişul lungii întinderi de teren neted, spre îngrămădirea de bolovani şi stânci de toate formele şi dimensiunile ce acopereau întreg fundul văii. Cu puţin noroc, dacă ajungeam cu bine acolo, puteam să mă ascund până la căderea serii, ca un gândac într-un morman de pietricele. În zona aceea calul nu putea pătrunde; iar a căuta pe cineva mergând pe jos era ceva cumplit.

Ştiam că nu am nicio clipă de pierdut. În ciuda stării de transă în care se afla, Sarrazin avea să-şi dea seama curând că face o prostie admirându-şi comoara pe întuneric, când putea foarte bine s-o ducă afară. Şi în momentul acela, observând că am dispărut din peşteră…

Niciodată nu am fost mai recunoscătoare ca atunci pentru sutele de ore de antrenament, fiindcă am reuşit să ajung la aglomerarea de stânci fără a-mi pierde suflul. Iar echilibrul perfect şi abilitatea jocului de picioare, care erau pentru mine deja instinctive, mi-au permis să sar uşor pe o suprafaţă înclinată, de acolo să-mi fac vânt spre vârful unei stânci din spate, apoi să cad pe o potecă şerpuitoare, blocată după numai câţiva paşi de un bolovan. Pe sub pietroi trecea, pe o direcţie transversală, un şanţ. Tocmai când mă furişam cu greu în acel spaţiu îngust, dinspre capătul celălalt al văii se auzi un strigăt turbat.

Vocea lui Sarrazin.

Din cauza ecoului, nu-i puteam distinge cuvintele. De fapt, chiar dacă le-aş fi distins, probabil că nu le-aş fi înţeles prea bine, deoarece urla în franţuzeşte, proferând blesteme şi ameninţări. M-am lipit de

pământ, îngheţată de frică, apoi m-am străduit să înaintez târâş până spre capătul şanţului, uitându-mă în jur pentru a găsi un loc din care să-l pot urmări pe Sarrazin fără să fiu văzută. Însă abia după un minut de înaintare pe vine sau pe burtă, în funcţie de posibilităţi, am găsit o poziţie bună. Pe o suprafaţă plană, mai ridicată faţă de fundul şanţului, se afla o piatră cu vârf ascuţit, sprijinită de un colţ de stâncă. Între ele se deschidea o fantă prin care abia îmi puteam strecura mâna. Culcată cu faţa în jos pe suprafaţa plană, mă puteam uita prin fanta ce-mi oferea o perspectivă clară asupra întregii văi, până la panta abruptă de lângă Piatra Capricornului. Şi stând acolo, este sigur că nu puteam fi văzută.

Urcându-mă cu precauţie pe suprafaţa plană, cu nervii întinşi la maximum, m-am gândit la Kate şi la Philippe, bolborosind o rugăciune incoerentă; speram ca Dumnezeu să-i ajute să nu piardă unica şansă de scăpare pe care o aveau. Apoi m-am uitat prin fantă chiar la timp pentru a-l vedea pe Sarrazin dispărând rapid din câmpul meu vizual, dincolo de colţul Pietrei Capricornului. Viteza cu care îşi mâna calul era nesăbuită – mult prea periculoasă pentru un teren atât de accidentat.

Natural, el se gândise probabil că fugisem în direcţia aceea, dar foarte curând avea să descopere că greşea. Calul sur cu care venisem de la castelul Valbrison rămăsese lângă peşteră, însă nu exista nicio posibilitate să ajung la el. În partea de vest, deasupra şirului de stânci de pe cealaltă parte a văii principale, se mai zărea numai jumătate din discul soarelui. Eram conştientă de faptul că mă aştepta moartea dacă nu reuşeam să scap de Sarrazin. Or, singura mea şansă de scăpare, oricât de firavă părea, era ca pe moment, să nu mai fac nicio mişcare, ci să aştept căderea nopţii.

Curând, Sarrazin avea să se întoarcă. Nereuşind să mă zărească în lungul văii, îşi va da seama probabil că o luasem în direcţia opusă, va descăleca şi va începe să mă caute prin nesfârşita îngrămădire de pietre de aici. În acest caz, trebuia să-mi părăsesc avantajosul punct de observaţie pentru a mă ascunde în cel mai întunecat cotlon pe care eram în stare să-l găsesc. Sau îl puteam pândi până când se va apropia, încercând apoi să-l evit furişându-mă prin labirintul de pietre… jucându-mă cu el de-a v-aţi ascunselea… joc a cărui miză era viaţa mea.

Încercam să mă hotărăsc ce soluţie să adopt, când l-am zărit pe Sarrazin reapărând. Acum mergea în pas lent, lăsându-şi calul să găsească singur drumul pe terenul accidentat. Ajuns în zona netedă a

văii, mai înaintă puţin şi se opri lângă Piatra Capricornului, la o sută de iarzi distanţă, sau chiar mai mult de locul în care mă aflam eu. Acolo descălecă, se îndreptă spre intrarea peşterii şi dispăru. Bănuiam că voia să ascundă Comoara într-un loc sigur înainte de a porni în urmărirea mea. Neîndemânatică, am început să-mi folosesc dinţii şi degetele mâinii stângi pentru a desface nodul sforii de la încheietura mâinii drepte. La fiecare două sau trei secunde ridicam capul, pentru a nu pierde din vedere următoarele mişcări ale lui Sarrazin.

Deodată, o mână mă apucă delicat de gleznă. Şocul mă cutremură. Fiecare nerv din trupul meu păru să scoată un ţipăt mut, capul îmi zvâcni, ca acţionat de un arc.

Faţă bronzată, ochi albaştri strălucitori, cu labe de gâscă la colţuri, mustaţă întoarsă în jos la colţurile buzelor, cămaşă verde-închis, fără sacou, pălărie neagră de *gaucho* împinsă pe ceafă, un colac de frânghie atârnat de un umăr… Nathan Mcfee. Era întins pe burtă, pe aceeaşi suprafaţă plană pe care stăteam eu, cu capul în dreptul piciorului meu. În timp ce-l priveam încremenită de stupoare, el se târî mai în faţă, pentru a ajunge lângă mine. Apoi mâna lui îmi atinse bărbia, trăgându-mi-o puţin mai aproape. O clipă mai târziu mă săruta cu gingăşie pe buze.

— Asta-i fetiţa mea, spuse el încet, după care zâmbi. Asta-i Bridie a mea.

Deşi. Cuvintele mi se îmbulzeau în gât, n-am reuşit să scot decât o şoaptă uluită:

— Nathan?

— În persoană, iubito. Îţi voi spune toată povestea ceva mai târziu. Pe moment nu vreau decât să ştii că te iubesc cu adevărat; n-am încetat nicio clipă să ţin la tine. Acum, hai să-l urmărim pe Sarrazin.

Am întors privirea spre fantă, simţindu-mi întreg trupul pradă unui minunat val de bucurie şi uşurare. Pericolul continua să mă ameninţe, dar nu mai eram singură. Nathan se afla lângă mine.

Nathan, Nathan, Nathan! cânta inimă mea.

— Explică-mi ce se întâmplă, spuse el, întinzându-se spre încheietura mâinii mele stângi. Ceva rece îmi atinse pentru o fracţiune de secundă pielea, apoi frânghia căzu.

Străduindu-mă să-mi stăpânesc vocea, am murmurat:

— Sarrazin este în peşteră. M-a adus aici în după-amiaza asta de la el de acasă, adică de la castelul Valbrison…

— Ştiu, Bridie. Am venit pe jos în urma voastră. Are pistol?

— Da…

— Mi-am închipuit că este înarmat. De aceea n-am îndrăznit să mă apropii, Dacă m-ar fi văzut, ţi-ar fi pus ţeava la tâmplă şi m-ar fi obligat să fac ce i-ar fi convenit.

Mâna lui Nathan trecu delicată, drăgăstoasă peste părul meu şi mi se opri pe umăr. Îmi ţineam privirea aţintită asupra intrării în peşteră. Probabil că, înăuntru, Sarrazin ascundea cu grijă în cilindru bijuteriile pe care le scosese în primele momente de grabă şi de lăcomie delirantă.

— S-a însurat cu Kate, am spus, minunându-mă că vocea îmi suna atât de calmă. Sora mea este prizonieră în castel.

— Ştiu şi asta, Bridie. De aceea mă aflu aici.

— Prizonier e şi bărbatul cu care am venit, un anume Philippe Chatillon. Sunt închişi împreună. Iar Sarrazin m-a înspăimântat cu nişte ameninţări îngrozitoare.

— N-am ştiut de prezenţa lui Chatillon, dar dacă se află alături de Kate, mă bucur. Este un ins formidabil.

— Dar e rănit. Mă tem atât de tare pentru ei, Nathan… Ai pistol?

— Nu umblu niciodată cu pistoale, iubito. Aşa i-am promis mamei cu mult timp în urmă, când a fost spânzurat tata. În schimb, am un Bowie.

Uitându-mă în jos pentru o clipă, am văzut cuţitul cu care Nathan îmi tăiase frânghia de la încheietură. Era un cuţit mare, cu lama jumătate dreaptă, jumătate curbată. Partea de jos a lamei, de o lăţime aproape egală cu grosimea degetului meu mic, era acoperită cu o bandă din alamă.

— Dacă începem o luptă corp la corp, e mort, spuse Nathan absent. Dar nu cred că vom ajunge la aşa ceva din moment ce este înarmat cu un pistol.

— Are şi o spadă.

Deşi vocea mea era calmă, emoţiile mă copleşeau, oscilând nebuneşte. Într-o clipă nu simţeam decât o bucurie deplină, datorată prezenţei lui Nathan, pentru ca în următoarea să mă cuprindă groaza pentru soarta surorii mele şi a lui Philippe.

— Spadă?

— Da. O spadă de cavalerist a tatălui său. Faptul că o păstrează nu-i decât un fel de batjocură oribilă la adresa lui.

— În orice caz, este genul de om căruia îi face plăcere s-o folosească, spuse Nathan pe un ton gânditor.

— Putem… putem ieşi pe aici? am întrebat, arătând cu degetul în spate fără să întorc capul. Putem să ne facem drum printre bolovani până la capătul celălalt al văii?

— Nicio şansă, iubito. Ăsta este un gen de canion-cutie.

Nu cunoşteam termenul, dar îi puteam ghici uşor înţelesul.

— Ne-am putea căţăra pe peretele din capătul lui pentru a trece dincolo. Probabil că pe acolo ai şi venit, Nathan.

— Sigur. N-am riscat să merg pe urmele voastre, aşa încât am coborât pe valea de alături şi am sărit peste peretele stâncos care o desparte de aceasta. Dar versantul dinspre noi este mai abrupt. Pentru a coborî de pe buza peretelui, am fost nevoit să-mi folosesc lasoul. În afară de asta, n-am avea timp…

— Iese, Nathan! Are în braţe cilindrul pe care l-am găsit…

Şi în care se află toate bijuteriile.

— Perfect. Rămâi cu ochii pe el…

— De ce n-am avea timp?

— Pentru că sora ta e prizoniera lui – asta este ca şi cum ţi-ar fi pus ţie cuţitul la gât. Şi, crede-mă, va profita din plin de avantajul pe care îl are. Hai să apelăm la cămaşa ta, iubito. Am nevoie de două bucăţi pătrate de material, fiecare cu latura de aproximativ şaizeci de centimetri. Nathan îmi întinse cuţitul. Foloseşte-te de ăsta. Mă întorc în mai puţin de un minut.

Fără niciun zgomot, se evaporă de lângă mine. Uitându-mă prin fantă, l-am văzut pe Sarrazin apropiindu-se de calul sur. În timp ce el lega cilindrul cu bijuterii de şa, eu m-am uitat surprinsă în jos, la cuţit, apoi l-am luat, m-am rostogolit şi ara început să-mi scot acele de siguranţă cu care îmi prinsesem rochia pentru a putea ajunge la cămaşă.

17

Când s-a întors Nathan, mă foiam încă, străduindu-mă să tai cele două bucăţi de pânză. Cu poalele ridicate, mă aflam într-o poziţie impudică, dar nu mă jenam. De fapt, nici Nathan nu părea deranjat de goliciunea mea. Luându-mi cuţitul din mână, el definitivă o tăietură la al doilea „crac" al cămăşii transformate în fustă-pantalon, după care îmi trase în jos poalele rochiei şi se rostogoli pe spate. Abia acum am observat că revenise cu două pietre rotunjite, deştul de regulate ca

formă, fiecare cam de dimensiunea unei nuci de cocos.

Cu mâini puternice şi abile, înfăşură pietrele în câte un pătrat de pânză, înnodă bine colţurile şi tăie o bucată din lasou, lungă de şase picioare. În timp ce el lega unul dintre capetele acestei funii de nodul pânzei în care înfăşurase prima piatră, iar eu îmi prindeam poalele rochiei cu ultimul ac de siguranţă, se auzi vocea lui Sarrazin. Strigătul pătrunzător venea din capătul celălalt al văii, de la o distanţă de peste o sută de iarzi.

— *Bridie*! *Bridie Chance*!

Aruncându-mi o privire rapidă, Nathan spuse:

— Acum, draga mea. Ia-ţi inima în dinţi.

Înainte să-l pot întreba ce vrea să spună, Sarrazin continuă:

— *Bridie Chance*! *Ştiu că te ascunzi pe undeva*, *prin apropiere*. *Ştiu că mă auzi*. *Ascultă-mă cu atenţie*. *Dacă nu ieşi din ascunzătoare în următoarele trei minute*, *mă întorc la castelul Valbrison*. *Cu ajutorul prietenilor mei*, *o voi face pe sora ta să-şi dorească să nu se fi născut*! *Mă înţelegi*, *Bridie Chance*?

Am simţit că sângele mi se scurge din obraji. Nathan legase deja şi celălalt capăt al funiei de nodul pânzei în care era înfăşurată a doua piatră.

— Mi-am închipuit că va spune aşa ceva, şopti el. În orice caz, vorbeşte serios, Bridie, crede-mă. Singura cale de a o salva pe Kate este să terminăm afacerea asta chiar acum. Eşti pregătită să-mi fii parteneră într-un scurt joc de noroc?

L-am aprobat muteşte. Cred totuşi că, în ciuda luminii slabe a înserării, ochii mei i-au dat de înţeles cât de multă încredere aveam în el. Nathan îmi zâmbi, se rostogoli şi, o dată ajuns cu faţa spre mine, mă sărută.

— Nu trebuie decât să stai lângă mine. Când ne vom face apariţia, Sarrazin va veni în viteză spre noi, înarmat fie cu pistolul, fie cu spada. Să nu-ţi fie teamă de pistol; este o armă de calibru douăzeci şi unu cu care, de pe un cal în mişcare, ratează şi o ţintă aflată la numai cinci iarzi, orice ar susţine romanele ieftine. Oricum, Sarrazin nu va ajunge să se apropie atât de mult de noi. Când îţi voi spune, „Acum", te laşi jos pe un genunchi, lângă mine. Nathan îşi lipi din nou buzele de ale mele. Restul rămâne pe seama mea, adăugă. Te iubesc, Bridie Chance, şi sper din tot sufletul că vei reîncepe să mă iubeşti şi tu.

Am pus mâna pe obrazul lui şi am spus:

— N-am încetat nicio clipă să te iubesc, Nathan.

Deşi Sarrazin repeta mesajul cir glas ridicat, noi am rămas uitându-ne unul la celălalt. Iar eu, în acele secunde de reverie, am găsit în ochii lui tot ce-mi doream. Explicaţiile aveau să vină mai târziu – evident, dacă scăpăm cu viaţă –, dar ele nu mai contau.

Luându-mi mâna, el mă îndemnă:

— Să mergem, Bridie.

În clipa următoare, Nathan se rostogolea de pe suprafaţa plană şi se întorcea pentru a mă ajuta să sar în spaţiul îngust dintre doi bolovani. De acolo, n-am luat-o pe drumul pe care intrasem eu în îngrămădirea de stânci, aşa încât n-am fost nevoiţi să ne strecurăm pe sub placa pusă peşte şanţ în chip de pod. Nathan mergea înainte, ţinându-mă de mână. Imensul cuţit, despre care spunea că ar fi un Bowie, se afla într-un toc, agăţat în partea din spate a curelei sale. Cu mâna dreaptă apucase mijlocul frânghiei cu care legase cele două pietre. Acestea din urmă, strânse bine în bucăţile pătrate de pânză, îi atârnau în spate, până la nivelul genunchilor. Nu aveam nici cea mai vagă idee la ce voia să le folosească. Oricum, îmi simţeam capul prea gol pentru a încerca să fac presupuneri. Scăpasem de greutatea sarcinii care mă apăsase, lăsând-o să împovăreze umerii largi ai lui Nathan.

Soarele dispăruse, lăsând în urmă, spre apus, o pată mare, roşie. Am ieşit din îngrămădirea de bolovani ţinându-ne de mâini şi ne-am continuat drumul mergând încet. L-am văzut pe Sarrazin încălecând, apoi ridicând mâna pentru a şi-o pune streaşină la ochi. Silueta lui se contura pe fondul roşu al apusului. Deodată, scoase un ţipăt turbat:

— *Mcfee*!

Nathan se opri. Am încremenit şi eu lângă el.

— Mcfee! tună din nou, triumfătoare, vocea lui Sarrazin. Pentru Dumnezeu, astăzi îmi oferi o provocare făţişă, yankeule!

Brusc, mâna lui Sarrazin se ridică spre cer, arătându-ne pentru o clipă sclipirea roşie-sângerie a unui obiect ce reflecta razele soarelui deja dispărut dincolo. De linia orizontului. Apoi nu se mai auzi decât tropotul calului pornit în galop pe cărarea netedă din zona aceea a văii. Sarrazin îşi ţinea spada îndreptată înainte, la nivelul umărului, în poziţia clasică pe care o văzusem odată într-un tablou ce reprezenta atacul unor cavalerişti.

De lângă mine, Nathan spuse pe un ton visător:

— Nebun ca o piele roşie cu burta plină de *apă de foc*. Bine,

Bridie… *acum*.

Mi-am retras mâna dintre degetele lui şi m-am lăsat pe un genunchi, lângă el. În ciuda aerului său degajat, începusem să tremur; îmi îngheţase sângele în vene văzându-l pe Sarrazin venind în plină viteză spre noi, cu spada înainte, pregătit să ne străpungă. O sigură lovitură ar fi fost suficientă pentru a despica un om în două. Fără niciun dubiu, Sarrazin se aştepta să ne întoarcem şi ş-o luăm la fugă, aşa încât să ne poată vâna pe rând, unul câte unul.

Nathan ridică braţul drept. Uitându-mă la el, am văzut, că ţinea în continuare frânghia în mână, la jumătatea distanţei; dintre cele două greutăţi pe care acum le rotea în plan orizontal, deasupra capului. Pietrele se învârteau una după alta pe traiectoria lor circulară. Un cuvânt ascuns undeva, departe, între amintirile copilăriei mele, încerca să iasă la suprafaţă… Era un nume asociat cu altele, ca… *gaucho*, Argentina, pampas… A, da, *bolas*! Mi-am amintit. Instrumentul era menţionat în enciclopedia în care văzusem schiţa reprezentând un *gaucho*. Format din două sau, uneori, trei bile metalice prinse între ele cu o funie, *bolas*-ul trebuia aruncat cu dibăcie pentru a se încolăci pe picioarele vitelor sălbatice sau ale altor animale de talie mare…

Când Sarrazin ajunse la o distanţă de treizeci de iarzi de noi, Nathan azvârli *bolas*-ul său primitiv. Cele două pietre înfăşurate în pânză zburară prin aer, separându-se treptat, până când frânghia dintre ele, aflată în plan orizontal, se întinse complet. Dar Nathan nu aruncase arma sa artizanală pentru a prinde animalul, ci omul de pe spinarea lui. Cred că, în semiîntunericul amurgului, Sarrazin nu a zărit frânghia, ci numai greutăţile de la capetele sale, care se îndreptau spre el pe traiectorii rectilinii.

Când frânghia trecu la numai câţiva centimetri de capul calului, izbindu-i-se în clipa următoare de piept, sub braţul cu care ţinea spada ridicată, Sarrazin tocmai deschisese gura pentru a scoate un strigăt de luptă. Dar de pe buzele sale nu mai ieşi niciun sunet… I-am mai văzut doar strălucirea albă a dinţilor. Efectul a fost instantaneu, uluitor… Pietrele se rotiră rapid în jurul lui, legându-i într-o fracţiune de secundă braţul stâng de tors şi făcându-l astfel să piardă controlul dârlogilor. După a doua rotaţie, aproape la fel de rapidă, o greutate îl lovi direct în piept, iar cealaltă în ceafă, dezechilibrându-l.

În clipa următoare Sarrazin căzu din şa, moale ca un sac cu pământ. Capul se izbi de pietre, spada zăngăni pe solul calcaros. Pornit

în galop, calul îşi schimbă uşor direcţia de mers, dar nu încetini alergarea. Piciorul stâng al lui Sarrazin rămăsese prins în scara şeii. Văzând acel trup care sălta şi se zvârcolea pe poteca pietroasă, cu capul rostogolindu-se în voie, am scos instinctiv un ţipăt de groază. Lina mine, Nathan stătea cu genunchii uşor flexaţi. Când armăsarul trecu prin dreapta lui, trăgând după el trupul lui Sarrazin, se roti pentru a-şi lua avânt şi sări: Timp de o clipă rămase atârnat cu o mână fixată pe oblânc, cu cealaltă înfiptă în coama calului. Apoi picioarele îi atinseră pământul şi, instantaneu, se săltă în şa.

Stătea practic culcat pe cal, cu braţele întinse înainte.

I-am văzut cămaşa sfâşiindu-se în spate în momentul în care s-a ridicat în scări, utilizându-şi toată forţa pentru a frâna animalul. Iar calul se opri brusc, săltând nărăvaş pe picioarele dinapoi. Nathan coborî şi linişti creatura înspăimântată cu cuvinte blânde şi mâini delicate, apoi eliberă piciorul lui Sarrazin din scară şi se lăsă pe un genunchi lângă el. Abia atunci mi-am amintit că trebuia să mă ridic; viteza cu care se derulaseră evenimentele mă năucise. Îndreptându-mă spre ei, am observat că pe potecă erau urme de sânge. Nathan ridică privirea şi clătină din cap.

— E mort, Bridie. Cred că a murit când a căzut din şa.

Am rămas nemişcată, uitându-mă la el. Nu voiam să văd trupul omului care ar fi fost în stare să ne omoare. Simţeam doar o imensă uşurare.

Nathan se ridică în picioare.

— Iubito, te rog, vrei să aduci celălalt cal? îl vom lega; pe Sarrazin de el, iar noi vom călări pe ăsta; e mai puternic.

— Da, Nathan.

M-am întors, luând-o spre intrarea peşterii, unde rămăsese calul sur cu care venisem. Dar pe drum am simţit brusc că mi se taie răsuflarea şi, alarmată, am luat-o la fugă. Kate… şi Philippe. În ultimele clipe uitasem complet de ei. Întorcându-mă în grabă cu calul sur, am strigat de la distanţă:

— Trebuie să mergem la Kate. Repede, Nathan!

— Desigur, Bridie. Nathan îşi recuperase lasoul dintre bolovani, după care înfăşurase capul lui Sarrazin cu o bucată de pânză; iar acum, cu o mişcare uşoară, sălta trupul lui I neînsufleţit în spinarea calului sur, exact lângă cilindrul de? metal prins de marginea din spate a şeii.

— Nu te agita prea mult, iubito, mă sfătui el, legând de şa

cadavrul moale. Oamenii lui Sarrazin nu se vor atinge de., sora ta fără să primească ordine.

— Dar… dar ar putea încerca să fugă… şi ea, şi Philippe, am spus speriată. Erau închişi în celulă, iar Philippe avea o lovitură la cap, însă nu cred că rana este prea gravă şi, oricum, Kate îl oblojea… Şi am văzut o cheie mare, agăţată de zid.

Am făcut o pauză, pentru a-mi trage sufletul, apoi am continuat în forţă:

— Sub uşă era un oarecare spaţiu, aşa încât mi-am lăsat punga să cadă şi m-am sprijinit de zid, prefăcându-mă că plâng. Atunci am luat cheia şi, când am ridicat punga, am pus-o pe podea. Apoi, când m-am îndreptat, am împins-o cu piciorul pe sub uşă.

Nathan, care îşi terminase treaba, mă privea stând cu mâinile în şolduri. Ochii lui albaştri se rotunjiseră a mirare.

— Asta-i fetiţa mea, spuse râzând înăbuşit.

— Dar nu-ţi dai seama? am ţipat. Dacă găsesc cheia şi încearcă să scape, oamenii ăia îi pot răni! Mi-e tare teamă pentru Kate. Sarrazin are patru brute înspăimântătoare în castel, Nathan.

— Iar Kate îl are pe francez. Chatillon este foarte priceput. L-am întâlnit o singură dată, dar îi cunosc isprăvile. Nu m-ar deranja să-l am alături într-o situaţie dificilă. Oricum, vom ajunge la castel în mai puţin de o oră, adăugă, după care mă luă în braţe şi mă puse pe şaua armăsarului ca pe un copil.

O clipă mai târziu sărea în spatele meu, ţinând calul sur de frâu.

— Dar sunt *patru* oameni, Nathan, am subliniat.

El îmi înconjură talia cu braţul.

— Nu au şef, Bridie. În schimb, eu te am din nou pe tine, aşa încât în seara asta am să călăresc cu nasul pe sus, ca un mândru cavaler.

În mai puţin de zece minute după ce am părăsit zona văilor înalte, afară s-a întunecat de tot. Curând însă, înaintarea ne-a fost uşurată de luna clară care s-a ivit pe cer. De când plecasem, abia dacă schimbasem câteva cuvinte. Excepţie făcuseră doar răzleţele şoapte de dragoste. Călăream cu braţul lui Nathan încolăcit în jurul meu şi cu spatele sprijinit de pieptul lui. Într-o mână ţinea relaxat frâul, permiţându-i calului să-şi aleagă singur drumul pe panta lipsită de cărări; cu cealaltă, aflată sub inima mea, mă strângea lângă el. Momentan nici nu voiam altceva decât să stau aşa, cât mai aproape de

el, fără griji şi fără niciun gând, simţindu-i doar prezenţa, bucurându-mă de ea, cunoscând o fericire şi o mulţumire care nu puteau fi exprimate în cuvinte. Şi intuiţia îmi spunea că, deocamdată, nici Nathan nu dorea decât să mă ţină în braţe, să-mi murmure câte un cuvânt de dragoste, să-şi lipească buzele de gâtul meu, să mă determine să întorc capul pentru a-l săruta pe colţul buzelor.

În cele din urmă am scos un suspin prelung, de parcă m-aş fi trezit din somn, şi mi-am lipit creştetul de bărbia lui.

— Povesteşte-mi, dragă Nathan.

El mă strânse mai tare în braţe. Când începu să vorbească, vocea lui uşor tărăgănată mi se păru încărcată de mânie.

— În ziua aceea în care te-am părăsit, am primit un mesaj adus de un tip în pauza spectacolului. Mesajul era de la Sarrazin. Îmi spunea că, în momentul în care voi citi acele rânduri, el se va afla în Franţa şi va fi însurat cu sora ta, Kate. Dacă puneam vreun preţ pe binele ei şi, implicit, pe al tău, trebuia să părăsesc Anglia cu primul vas. Depeşa sublinia faptul că voi fi ţinut sub observaţie de un om care îl va anunţa telegrafic dacă nu mă supun ordinelor sale. Am fost nevoit să returnez mesajul pentru a nu avea nicio dovadă împotriva lui. Clipele în care am citit cuvintele acelea au fost cele mai cumplite din viaţa mea, Bridie.

Am lăsat capul pe spate, lipindu-mi obrazul de obrazul lui.

— Oh, Nathan! De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că tu eşti Bridie Chance şi nu ştii să minţi. Şi fiindcă ştiam că Sarrazin se folosea de Kate pentru a pune mâna pe tine. Mi-am cumpărat un bilet pentru a ajunge de la Southampton la New York, dar am coborât de pe vas la Le Havre şi am venit direct aici, încercând s-o salvez pe Kate. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum ar trebui să procedez, mai ales că se căsătoriseră. Singurul lucru pe care îl ştiam era că nu puteam risca să fiu dibuit de Sarrazin. Îmi dădeam seama că el mă considera cel mai mare obstacol în calea ţelului său

— Însuşirea bijuteriilor. De aceea n-am putut să-ţi spun niciun cuvânt, iubito. Dacă o făceam şi, prin cine ştie ce împrejurare, ajungeai să-l înfrunţi, ar fi aflat rapid că sunt prin preajmă şi ar fi înnebunit de furie. Deci, pe scurt, mi-a fost teamă de ce ar fi putut face dacă şi-ar fi ieşit din minţi.

— Da. Adevărul este că, oricum, nu mai era sănătos, am spus eu, adăugând după o scurtă pauză: De ce. L-ai întrebat pe Charlie dacă mă curtează cineva?

— Am vrut să ştiu dacă Sarrazin încerca să te seducă. Philippe Chatillon mă avertizase că omul putea cuceri practic orice fată.

— Da, a încercat să mă vrăjească, dar… n-am vrut să cad în mrejele lui. Am apăsat palma pe mâna puternică, mare ce mă îmbrăţişase. Nathan, ţi-a fost foarte greu în ziua aceea în care ai plecat… adică, ţi-a fost greu să te prefaci că nu mă iubeşti, că te-ai apropiat de mine doar pentru a descoperi ce ştiu despre bijuteriile furate?

— Niciodată n-am avut de dus la îndeplinire o sarcină atât de dificilă, Bridie, spuse el rar, întinzându-se spre mine pentru a mă săruta pe obraz. Încă de când ne aflam la Manchester mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de tine şi i-am părăsit pe cei de la Pinkerton. Le-am trimis o telegramă pentru a-i anunţa că demisionez. Presupun că s-au supărat foc. Nu aveau nicio posibilitate să trimită un înlocuitor; i-am avertizat că noul agent n-ar putea dezlega iţele. Ca atare, în răspunsul lor s-au declarat bucuroşi că rămân aici pentru a te feri de posibilii răuvoitori şi m-au rugat să le aduc la cunoştinţă orice idee salvatoare care ar putea avea, după părerea mea, implicaţii favorabile pentru tine. Mi-a convenit soluţia lor.

— De ce nu mi-ai vorbit atunci de toate astea?

— Să-ţi spun că am făcut cunoştinţă cu tine cu un anumit scop, bine tăinuit? Că lucrez pentru o agenţie de detectivi şi că încerc să storc de la tine nişte informaţii? Nathan vorbea: foarte încet, cu buzele aproape lipite de urechea mea. Bridie, m-am temut că nu vei suporta să mă mai vezi. Mi-a fost frică să nu crezi că totul nu-i decât o nouă tactică pentru a afla de la tine ceea ce vreau.

Am dat din cap.

— Nu. Te-aş fi crezut, Nathan. Te-aş fi crezut pentru că te iubesc.

— Astea sunt cele mai frumoase cuvinte pe care le-am

Auzit vreodată. Bridie… continuă el după o clipă de tăcere, ştii când anume era să mi se frângă inima? Când am pretins că nu te-am iubit niciodată, că m-am prefăcut doar îndrăgostit pentru a-mi duce la îndeplinire sarcina de serviciu, ai fi putut să mă copleşeşti cu o groază de cuvinte grele… în definitiv, mă comportasem ca un ticălos de ultimă speţă. Dar n-ai făcut-o…

N-ai făcut decât să-ţi iei rămas bun şi să-mi doreşti tot binele din lume… Aproape că ai reuşit să-mi sfâşii inima, încheie

Nathan, aplecându-se şi sărutându-mă pe gât.

Tot pe drum, am aflat că iubitul meu venise cu trenul de la Le Havre la Brive fără să-l ia cu el pe Lucifer, deoarece nu avusese suficient timp pentru a face formele necesare transportului unui cal. De la Brive călătorise pe jos, prin văile împădurite şi peste dealurile golaşe, preferând să înainteze numai noaptea atunci când avea de străbătut un teren deschis. Zona îi era nefamiliară, dar, deprinzându-se de mult cu viaţa de călător solitar, reuşise să se descurce, dormind în sânul naturii, hrănindu-se cu roadele pământului, purtându-şi în general singur de grijă. La Limoges îşi cumpărase nişte hărţi. Pe de altă parte, dacă terenul îi era necunoscut, cerul nu avea secrete pentru el, aşa încât stelele – bătrânele şi apropiatele lui prietene – i-au arătat calea.

Ca atare, ajunsese uşor la Valbrison cu două zile în urmă şi îşi găsise adăpost în pădurea din partea de nord a castelului… Exact în pădurea pe care o străbătusem acum două ore şi ceva împreună cu Sarrazin. Nathan nu mă văzuse sosind în compania lui Philippe, dar din punctul lui de observaţie mă zărise plecând cu ticălosul de francez şi o luase pe urmele noastre, spre văile înalte în care se găsea Piatra Capricornului.

— Când am ajuns la Valbrison, nu mi-a fost uşor să-mi dau seama ce ar trebui să fac mai întâi, spuse el în timp ce coboram panta dealului, îndreptându-ne spre pădurea de lângă castel. Aparent, sora ta se afla acolo din proprie voinţă, aşa încât singurul lucru pe care îl puteam face era să stau la pândă şi să aştept. Apoi, văzându-i că le aduc de la cârciuma din Brive pe cele trei femei, am ajuns la concluzia că Sarrazin îşi scosese masca, arătându-şi adevăratul chip. Mi-am spus, deci, că sărmana Kate trebuie să fie bucuroasă acum să scape din mâinile lui. Aveam de gând să intru în castel chiar în noaptea asta, Bridie. Speram că vor fi cu toţii beţi şi… ocupaţi, într-adevăr, Kate era soţia lui Sarrazin, dar acest amănunt nu mă mai deranja. Ştiam că vrei s-o scoţi de acolo, indiferent dacă este sau nu măritată cu lepădătura aia, aşa încât mi-am propus s-o iau, s-o duc la Paris, să-ţi trimit o telegramă şi să mă îndrept direct spre Philippe Chatillon. Deşi nu este poliţist, cred că el îi poate oferi cele mai bune sfaturi pentru a scăpa de Sarrazin, chiar dacă acest lucru ar însemna s-o luăm cu noi în Statele Unite.

Am mângâiat solida şi viguroasa mână căita se odihnea sub inima mea.

— Nici n-ai fi putut să alegi un om mai indicat. Philippe a fost la Londra pentru a o urmări pe Kate şi s-a îndrăgostit nebuneşte de ea.

Uimit, Nathan râse în spatele meu.

— Să fiu al naibii! Nu-i minunat?

Când am traversat peluza din faţa castelului şi ne-am oprit pentru a descăleca sub arcada ce dădea spre micuţa curte interioară, am observat că două sau trei ferestre de la etaj erau puternic luminate. La alte câteva ferestre se zărea o lucire palidă, ca şi cum pe coridor ar fi fost aprinsă o lampă, iar strălucirea ei răzbătea prin uşile deschise.

Nathan dezlegă trupul lui Sarrazin şi îl aburca fără menajamente pe umăr…

— Urmează-mă îndeaproape, iubito, spuse cu glas calm, deosebit de blând. Le-au expediat pe femei, altfel nu văd de ce ar fi aprinse luminile de sus. Singura explicaţie care îmi vine în minte este că sora ta şi Philippe Chatillon au găsit cheia aia, şi acum se joacă de-a v-aţi ascunselea cu ceilalţi. Hai să mergem şi să le spunem prietenilor lui Sarrazin că jocul s-a încheiat.

Nathan pomi cu paşi mari spre porticul de pe latura opusă a curţii interioare; apoi, fără grabă, continuă drumul în sus, pe scara ce ducea spre străvechea uşă a castelului. Nu 4 mai simţeam nicio teamă, fiindcă aveam deplină încredere în el şi făceam exact ceea ce-mi spusese, urmându-l îndeaproape, la vreo doi paşi distanţă. Ajuns sus, el întinse mâna şi trase de lanţul clopotului. Dinăuntru se auzi un dangăt puternic. Trecu un minut întreg. Am aşteptat răbdători în întuneric, fără să ne vorbim; de fapt, fără a avea nevoie de cuvinte, deoarece minţile noastre comunicau direct una cu alta. În cele din urmă se auzi zgomotul răsunător al zăvorului imens şi vocea alarmată a unui bărbat care striga ceva din interior. Când clanţa se roti, apăsată din interior, şi uşa începu să se deschidă, cuvintele deveniră clare. Omul striga neliniştit, în franţuzeşte:

— Victor! Slavă Domnului că te-ai întors! Au scăpat…

Uşa era abia întredeschisă când Nathan o izbi puternic, cu talpa piciorului, făcând să se cutremure tăbliile. Dinăuntru se auzi un ţipăt de durere. Nathan dădu buzna în holul slab luminat, iar eu pe urmele lui. Bărbatul îndesat pe nume Didi zăcea întins pe spate, la câţiva paşi distanţă de noi. Cu o mână îşi acoperise faţa însângerată, cu cealaltă căuta pe bâjbâite pistolul căzut pe podea, alături de el.

Aparent fără grabă, Nathan înaintă. Bărbatul găsi pistolul, îl

ridică, apoi scoase un alt urlet de durere. În trecere, Nathan îl lovise scurt peste mână, azvârlindu-i pistolul în alt colţ al holului. Îngheţat de groază, Didi rămăsese cu ochii la El, chircindu-se apoi sub greutatea cadavrului lui Sarrazin, azvârlit peste el. În momentul următor, spre surprinderea mea, Nathan vorbi în limba franceză:

— *Voilà votre maître. Il est mort. Voulez-vous le suivre dans l'enfer*?

Uite-l pe stăpânul tău. Este mort. Doreşti să-l urmezi în infern?…

Cuvintele fuseseră pronunţate cu aceeaşi intonaţie tărăgănată pe care o folosea el şi atunci când vorbea englezeşte, dar accentul era cu totul deosebit – cel mai uluitor din câte auzisem eu vreodată. Un francez s-ar fi înfiorat sau ar fi izbucnit în râs auzindu-l. Dar în momentul acela, cred că niciun om de pe acest pământ n-ar fi fost în stare să râdă văzând expresia lui Nathan. Cel puţin Didi nu avea aerul că ar face-o. Scoţând un scâncet bizar şi zbătându-se nebuneşte să iasă de sub cadavru, el bâiguia rugăminţi şi scuze incoerente.

Nathan se uită în sus. I-am urmărit direcţia privirii. Pe culoar erau aprinse numai două lămpi. În schimb, la balcon nu se zărea niciuna, aşa încât capătul scării se pierdea în întuneric. Nathan se apropie de prima treaptă şi se opri, ascultând cu atenţie. O rază de lumină licări pe bucăţica de piele bronzată care i se vedea prin ruptura din spatele cămăşii. De acolo, privirile mi-au coborât spre mâna lui. Între degete ţinea cuţitul cel mare.

— *Monsewer* Chatillon? strigă el ridicând vocea.

De sus se auziră deodată zgomotele provocate de o încăierare, apoi un ţipăt gâtuit, după care din spatele cortinei de întuneric apăru făcând tumbe un corp inert ce se rostogoli cu o viteză considerabilă până la baza scării. Nathan făcu un pas lateral când trupul se întinse pe podeaua prăfuită şi nelustruită a holului. Alături de el, zăcea cu faţa în sus, inconştient, bărbatul pe care Philippe îl numise André l'Apache.

Din întuneric se auzi o voce:

— Mai mult ca sigur, există pe lume un singur om cu un asemenea accent. Sunt foarte bucuros să-l aud din nou, domnule Mcfee, spuse Philippe Chatillon, ieşind din umbra de la capătul de sus al scării. Haina îi lipsea, iar la cap avea un bandaj pătat din fâşii albe de pânză, rupte dintr-o cămaşă. În mâna dreaptă ţinea un vătrai greu, înnegrit.

În glumă, Nathan schiţă o plecăciune comică, după care spuse:

— Bucuros de revedere, *monsewer*. Bridie m-a anunţat că pe aici erau vreo patru inşi.

— Mulţumită ei, care ne-a furnizat mijlocul de scăpare, am reuşit deja să-i iau prin surprindere şi să-i scot din luptă pe doi dintre ei. Apoi Philippe arătă cu capul spre trupul nemişcat al lui André l'Apache, adăugând: Iar extrem de binevenita voastră sosire a creat o diversiune ce mi-a permis să fac acelaşi lucru şi cu individul de aici. Dar îţi sunt extrem de recunoscător că te-ai ocupat de Didi. El era singurul care avea pistol…

Oprindu-se brusc, Philippe se întoarse pe jumătate şi întinse o mână.

— Da, vino, *ma petite*, spuse blând. Acum s-a terminat.

Din întunecimea balconului se contura o siluetă care se apropie de capătul scării. În clipa următoare, Kate apăru lângă Philippe, se prinse de mâna lui întinsă şi întoarse privirea spre noi. Ochii ei negri ca mangalul sclipeau pe fondul unei feţe albe ca hârtia.

— Unde… unde este el? întrebă atât de încet, încât abia am putut s-o aud.

Nathan îşi scoase pălăria şi îi făcu semn spre locul în care aruncase trupul neînsufleţit al lui Sarrazin.

— Este mort, doamnă, spuse el liniştit. Şi-a pierdut minţile şi a încercat să ne omoare pe amândoi cu o spadă. Dar, cu puţin ajutor, a căzut din şa şi s-a prăpădit.

Kate dădu încet din cap. Tensiunea groaznică în care se afla păru să mai slăbească. În momentul următor, privirile ei trecură pe deasupra lui Nathan, oprindu-se asupra mea.

— Ai fost atât de bună cu mine, Bridie… îngăimă ea cu voce stinsă. Să nu te superi pe mine acum, când totul s-a sfârşit. Oh, te rog să nu te superi…

Nu puteam să vorbesc. În schimb, am înaintat şi am desfăcut braţele pentru a doua oară în seara aceea. Învăţasem din proprie experienţă că un asemenea gest era mult mai grăitor decât cuvintele. Kate suspină, apoi îşi ridică poalele rochiei şi coborî treptele în fugă, fără să se uite la trupurile căzute înjur. Se opri o singură clipă pentru a strânge degetele lui Nathan cu ambele mâini, înălţând privirea spre el cu o recunoştinţă mută, apoi se aruncă în braţele mele? Fără a izbuti să plângă, îşi cufundă faţa la pieptul meu şi izbucni într-un torent de vorbe: – Bridie, eşti teafără! Oh, slavă Domnului că eşti teafără! Oh,

Bridie, am fost atât de proastă, îngrozitor de proastă… am adus atâtea necazuri şi durere… mi-e atât de ruşine încât aş dori să mor. Şi Philippe a fost aşa de bun cu mine… Nici măcar nu ştiu cine este; ştiu doar cum îl cheamă. Dar nimeni n-ar putea fi mai delicat şi mai încurajator ca el. Şi atât de curajos, Bridie… Am găsit cheia pe care ai împins-o pe sub uşă. Philippe a spus că, după ce ne vom ocupa de oamenii aceia oribili, vom veni după tine. Mi-a fost tare teamă că vom întârzia, şi nu speram să primeşti vreun ajutor din altă parte. El trebuie să fie Nathan, despre care mi-ai pomenit în ultima ta scrisoare. Oh, Bridie, mi-e prea ruşine pentru a-l putea privi în ochi pe el sau pe Philippe. Strânge-mă tare, Bridie…

N-am încercat să-i stăvilesc excesul de regrete şi umilinţă. Aveam timp suficient pentru a o linişti şi a-i reda încrederea în sine, pentru a încerca pe toate căile să-i vindec rănile adânci ale sufletului. Asta o puteam face însă mai târziu. Pe moment era suficient dacă o lăsam să-şi reverse preaplinul inimii. Ca atare, n-am făcut decât s-o bat uşor pe umăr până când vocea ei înăbuşită se stinse, apoi tăcu.

După un timp, am ridicat privirea şi am constatat oarecum surprinsă că holul era pustiu. Trupul lui Sarrazin dispăruse, împreună cu Didi şi André. Ţinând-o în continuare pe Kate în braţe, am murmurat:

— Trebuie să aşteptăm puţin. Nathan şi Philippe sunt ocupaţi. Hai să ne aşezăm, iubito.

— Kate mă urmă ca o somnambulă până la o canapea şi se prăbuşi, lângă mine, în semicercul braţului pe care îl întinsesem pentru a o cuprinde. Îşi afundă imediat capul între umărul şi gâtul meu. Nathan apăru de la etaj, trăgându-l de guler pe brunetul Felix, în stare de semiconştienţă.

— Facem puţină curăţenie, iubito, spuse el trecând pe lângă noi. Nu mai întârziam mult. Ăsta este ultimul.

Am dat din cap şi am închis ochii. Probabil că am adormit puţin, fiindcă la un moment dat, trezindu-mă, l-am văzut pe Philippe uitându-se la noi. În lumina lămpii, faţa lui părea palidă şi obosită. Dar ochii erau plini de viaţă. Kate nu făcuse nicio mişcare. M-am întrebat dacă nu cumva aţipise, apoi am spus cu voce scăzută:

— Te rog, Philippe, am putea să plecăm? Pentru sora mea locul este îngrozitor. De fapt, cred că este oribil pentru noi toţi.

— Vom părăsi castelul peste numai câteva minute, Bridie.

Philippe întoarse capul, privind spre sala de mese. L-am dus pe Sarrazin acolo. Ceilalţi sunt încuiaţi în celulele de jos. Bunul meu prieten Nathan a plecat călare spre pădure, pentru a-şi recupera lucrurile lăsate acolo. Când se va întoarce, va aduce şi o trăsură de la grajdurile lui Sarrazin. Apoi vom porni imediat spre gara Valbrison. Voi vorbi cu jandarmul local şi îl voi ruga să stea de pază aici timp de vreo oră, până când vor putea fi trimişi nişte oameni de la postul de poliţie din Brive. Iar noi vom pleca imediat; există câte un tren spre Brive la fiecare oră, aşa încât îl vom prinde pe cel de la nouă şi ne vom petrece noaptea într-un hotel de acolo.

Mă durea capul şi cu mare greutate mă puteam concentra. După câteva clipe, am spus:

— Sper că poliţiştii n-o vor interoga pe Kate în seara asta, nu? A îndurat prea multe, Philippe.

El se grăbi să dea din cap.

— Nu-ţi fie teamă de asta, Bridie. Voi avea eu grijă de tot. Când ajungem la Brive, am să-i telegrafiez piui coleg de la Surete, o persoană cu autoritate. Cazul este de mare importanţă, pentru că are legătură cu recuperarea bijuteriilor furate de *Le Sorcier*, aşa încât va fi preluat de cei din Paris. Or acolo am o considerabilă influenţă.

— Vom fi chemate la… tribunal?

Philippe clătină iar din cap.

— Judecătorul de instrucţie va ajunge fără îndoială la concluzia că Victor Sarrazin şi-a provocat singur moartea, în afară de asta, nu mai există niciun motiv pentru care aţi putea fi chemate în instanţă. Ziarele vor face un oarecare tam-tam pe seama bijuteriilor, normal, dar suferinţa pe care v-au provocat-o ziariştii data trecută a fost mult mai mare decât cea pe care v-o pot cauza acum. Şi foarte curând… Philippe îşi desfăcu palmele şi zâmbi. Foarte curând totul va trece. Va fi uitat…

— Mă voi bucura din tot sufletul, Philippe, te asigur.

— Toţi ne vom bucura. Trebuie să-ţi spun că domnişoara Kate a fost superbă în aceste câteva ore de teroare. A avut grijă de mine atunci când mi-am pierdut cunoştinţa şi a dat dovadă de un calm deosebit, când a trebuit să înfrunte pericolele ce au urmat.

— Da. Sunt foarte mândră de felul în care s-a comportat.

— Mâine vom porni spre Paris. Sper că veţi dori să fiţi oaspeţii mei – tu, ea şi bunul Nathan. Am o casă suficient de spaţioasă.

— Mulţumesc, Philippe. Eşti foarte drăguţ. Pentru noi îi va mare

uşurare să ştim că ne aflăm sub aripa ta protectoare.

Până la încheierea acestei afaceri.

— Plăcerea va fi de partea mea.

Deşi purtasem toată discuţia în şoaptă, Philippe îmi făcu abia acum un semn delicat spre sora mea, întrebându-mă:

— Domnişoara Kate doarme?

Kate se mişcă uşor şi îşi cufundă mai apăsat faţa în umărul meu. Apoi murmură, cu o voce slabă:

— Nu… dar mi-e frică să te privesc, Philippe.

— Frică? întrebă el, mirat.

— Şi ruşine. V-am adus pe toţi la un pas de moarte cu ceea ce am făcut.

— Nu-i adevărat! Asta a fost opera lui Sarrazin. Nu te învinovăţi pentru faptul că te-ai lăsat amăgită de el.

Urmă o scurtă perioadă de tăcere. Eu n-am scos niciun cuvânt, presimţind că acesta era un moment de foarte mare importanţă şi că problema trebuia lăsată în seama lui Philippe. După câteva clipe, el adăugă gânditor:

— Corsajul şi poalele rochiei dumitale sunt mânjite de sânge, domnişoară Kate. De sângele scurs din rana de la capul meu. Când am fost lovit, ai avut grijă de mine şi m-ai ţinut în braţe până când mi-am revenit în simţiri. Când am plecat să-i înfruntăm pe gardienii noştri, mi-ai dat mâna, oferindu-mi toată încrederea ta. Între oamenii care trec împreună prin umbra morţii, aşa cum am trecut noi, se creează o legătură pentru cimentarea căreia, altfel, ar fi necesare poate o mie de zile. Cu trei ore în urmă, noi nu schimbasem încă nicio vorbă, dar acum suntem prieteni buni, nu-i aşa?

Kate se mişcă uşor, îndreptându-şi spatele. Rămase o clipă cu fruntea aplecată, apoi se ridică şi-l privi pe Philippe. Faţa ei era murdară, părul ciufulit, ochii obosiţi şi parcă mai maturi decât ar fi trebuit la vârstă ei, dar radia aceeaşi frumuseţe dintotdeauna.

— Mi-am pierdut fecioria, Philippe.

El zâmbi.

Prostii, *ma petite*. Eşti tânără, talentată, frumoasă şi suficient de inteligentă pentru a înţelege că ai fost victima unui monstru şi că ai o viaţă întreagă înainte. Lasă trecutul să moară, pentru ca viitorul să poată începe chiar de mâine. Philippe întinse braţul. Te rog luni dai mâna în semn de prietenie, Kate?

Ea închise ochii. O clipă mai târziu, când îi deschise, am văzut că pe obraji îi alunecaseră câteva lacrimi. Apoi se apropie de el şi îi luă mâna. Niciun alt deznodământ nu m-ar fi putut bucura mai mult. Învăluind-o într-o privire caldă, Philippe

— Şopti blând:

— Totul va fi bine. Totul va fi bine, Kate.

M-am ridicat de pe canapea şi am pornit spre uşă. La baza scării, în curticica luminată de stele, aştepta o trăsură cu doi cai. De dincolo de ziduri se auzeau tropote de copite. În clipa următoare, Nathan trecu în galop mic pe sub arcadă şi, pentru o fracţiune de secundă, am zărit, la fel ca altă dată, un punct incandescent proiectat pe silueta lui întunecată; apoi punctul roşiatic descrise o curbă prin aer şi căzu pe pământ, lăsând în urmă o mică jerbă de scântei… Nathan îşi aruncase ţigara.

Oprind calul, el sări din şa şi mă sărută.

— Am fost să-mi iau echipamentul, iubito, spuse şi puse în trăsură o pătură rulată şi o raniţă. Apoi se întoarse şi mă prinse cu un braţ pe după talie. Unde este Kate?

— În hol, dragul meu, i-am răspuns, punându-mi palma peste mâna lui.

— Cum se simte?

— Cred că-şi va reveni. Philippe are grijă de ea.

— Ah. Asta-i bine…

Nathan zâmbi, ridică vocea şi strigă într-o franceză chinuită:

— *La voiture vous atiend*, *monsewer*!

L-am auzit pe Philippe râzând şi exclamând:

— *Mon Dieu*!

Câteva secunde mai târziu, francezul ieşi din castel împreună cu sora mea, ţinându-se de mână. Nathan deschise uşa cupeului, dar Kate se opri în faţa lui, ridicând ochii spre el.

— Nu v-am mulţumit încă, domnule Mcfee.

Nathan zâmbi.

— N-aveţi pentru ce. A fost plăcerea mea, doamnă. În orice caz, având în vedere faptul că foarte curând vom deveni cumnaţi, ar fi mai bine să-mi spuneţi Nathan.

— Cred că eşti un om norocos, Nathan, că te vei căsători cu Bridie.

— Şi eu cred, Kate.

— Iar eu mă socotesc norocoasă avându-te cumnat. Kate îşi puse mâinile pe umerii lui, se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz, apoi se întoarse şi urcă în trăsură.

Nathan clipi, îşi împinse pălăria pe ceafa şi se uită la Philippe:

— E ceva cu surorile astea, Chance… remarcă el. Philippe râse, apoi întinse mâna spre uşa deschisă a cupeului, făcând o mică plecăciune spre mine…

— Te rog, urcă, Bridie. E timpul să plecăm.

Am dat din cap.

— Nu, urcă tu alături de Kate, am spus, după care l-am luat de braţ pe Nathan, lipindu-mă de el. Eu am să călătoresc împreună cu vizitiul.

18

Era o dimineaţă minunată, în cea de-a doua vară pe care o petreceam în New England. Abia răsărise soarele când m-am ridicat din splendida cadă proaspăt instalată în baia noastră de la *Greenways*, alături de camera copilului. Am luat un prosop şi m-am şters, zâmbind la amintirea vremurilor când mă scăldam în cădiţele din tablă ciocănită, în culisele tuturor teatrelor de la Edimburgh la Birmingham, pentru a mă curăţa de lipici.

Eram extrem de fericită, deoarece cu o zi în urmă primisem două scrisori din Anglia; scrisori purtătoare de veşti bune, ce mai adăugaseră un strop de bucurie zilelor şi aşa superbe pe care mi le oferea viaţa. După ce m-am şters, mi-am pus o rochia curată, dintre cele scurte pe care le purtam vara; nu-mi ajungea nici până la genunchi. Apoi mi-am periat părul şi am traversat cu picioarele goale camera copilului. Micuţul Philip Nathan Mcfee, în vârstă de numai şase luni, era cufundat într-un somn adânc. Nu-mi doream să aud din nou plânsetele răsunătoare ce s-ar fi iscat dacă l-aş fi trezit, aşa încât am ieşit tiptil din cameră şi am intrat în dormitorul nostru, unde tatăl lui, Philip Nathan Mcfee, era întins cu faţa în jos sub un cearşaf mototolit.

Tiptil, am scos scrisoarea trimisă de Kate din sertarul măsuţei de noapte şi, aşezându-mă în dreptul unei firave raze de soare care pătrundea printre şipcile obloanelor, m-am apucat s-o recitesc. Kate îmi scria acum în fiecare lună, cu aceeaşi regularitate ca şi Charlie Perkin. Faţă de celelalte însă, scrisoarea pe care o aveam în mână era purtătoarea unor veşti deosebite.

Deodată, Nathan spuse:

— Bună dimineaţa, doamnă Mcfee.

Am tresărit surprinsă, apoi am străbătut cu spatele, întreaga încăpere, pe picioare tremurânde, într-un fel de Legănare a Sălciei inversă, cu ochii larg deschişi şi gura. Rotunjită, pentru a reproduce mimica „Arnold". Fără să se mişte, Nathan mă urmări cu privirea, apoi se ridică în coate, râzând amuzat.

— Hei, iese mai bine când eşti îmbrăcată numai în cămăşuţa asta. Se văd mai bine picioarele. Te rog, arată-mi Alunecarea Crabului.

— Nathan, întotdeauna mă pui să dansez!

— Ah, hal, draga mea, te rog!

— Eşti ca un copil, dar am să dansez pentru că te iubesc. Şi pentru că eşti întotdeauna un spectator minunat.

În prezenţa lui Nathan nu mă sfiam niciodată. Lăsând scrisoarea din mână, mi-am ridicat rochia până peste genunchi, după care am pornit spre el, ondulându-mă, executând primul pas de dans pe care îl învăţasem de la Alfie. Pe faţa mea era întipărită o expresie ameninţătoare. Acum nu-mi mai făceam probleme cu mimica mea, fiindcă Nathan îndrăgise „expresiile exagerate" – aşa cum le denumise bătrâna Nannie Foster.

Când am ajuns lângă pat cu ultimii paşi ai Alunecării Crabului, Nathan a izbucnit în râs, iar eu m-am aruncat peste el, sărutându-l lung, cu patimă. În cele din urmă m-a întrebat, respirând cam greu:

— Ce face tânărul nostru stăpân?

— Doarme. Oh, Nathan, nu sunt minunate veştile pe care le-am primit de la Kate? Putem merge la Paris după Crăciun, ca să fim acolo când naşte?

— Sigur, Bridie. Până atunci, tânărul Philip Nathan va împlini un an. Va fi timpul să-l scoatem în lume.

Kate se măritase cu Philippe Chatillon în urmă cu trei luni, iar noi nu reuşisem să ajungem la nunta lor, deoarece băieţelul nostru avea doar douăsprezece săptămâni pe vremea aceea.

Uitându-mă la Nathan, am spus:

— Mi-ar plăcea foarte mult s-o revăd. Şi pe Philippe, firește. Pe undeva, consider că este mare păcat că sora mea nu-şi continuă serios studiile muzicale, dar nici nu-mi pare prea rău.

— Mi-ai spus că, dacă vrea să devină o mare pianistă, trebuie să se mărite cu meseria ei.

— Da.

Nathan mă strânse uşor.

— În cazul ăsta, socotesc că soluţia pentru care a optat este mai bună. Poate să cânte pentru ea, pentru familia ei, pentru prieteni. Lasă-i pe alţii să se bucure de faimă.

— Da… Cred că aşa gândesc şi eu, Nathan.

El îşi plimbă degetul de-a lungul buzei mele inferioare.

— Dar despre cealaltă scrisoare ce zici, Bridie?

— Oh, dragule, nu este emoţionantă?

Cealaltă scrisoare era de la Charlie şi ne dădea o veste la fel de bună. Trupa Alfie Perkin şi Compania venea în America într-un turneu prin toate marile oraşe de pe Coasta de Est. Îşi programaseră spectacole pe timpul toamnei şi al iernii, cu o vacanţă de două săptămâni înainte de a ajunge la Boston – adică, la numai patruzeci de mile de casa noastră.

— Pot sta la noi în cele două săptămâni de relaş? Ţin atât de mult la ei, Nathan…! Nu voi uita niciodată ce au făcut pentru mine.

— Nici eu nu voi uita, iubito, zise el sobru, netezindu-mi sprânceana. Scrie-le chiar astăzi şi anunţă-i că sunt oaspeţii noştri în timpul vacanţei. Totodată, vreau să-i spui lui Alfie să stea la noi câteva săptămâni şi înainte de începerea turneului.

— Oh, da! Dar… de ce, Nathan?

— Pentru că avem treabă. Oamenii din New York, Philadelphia şi Baltimore vor înţelege cu greu accentul lui Alfie. Trebuie să-l învăţam să rostească sunetele mai deschis. Ethel vorbeşte bine, iar Charlie nu scoate, oricum, niciun cuvânt. Mă gândesc că ar fi mai indicat să reducă dialogurile în favoarea acţiunii.

— Da, am aprobat pe un ton meditativ.

Nathan avea dreptate. Pentru publicul din America, Alfie avea să fie la fel de neinteligibil precum fusese Jackie Blair, comediantul scoţian, pentru mine în seara aceea îngrozitoare pe care o petrecusem în culisele teatrului din Glasgow. Dar cu puţin exerciţiu, lucrurile puteau fi corectate.

— Tu l-ai putea ajuta să-şi modifice scenariul prin adăugarea unor acţiuni suplimentare, Bridie. Cunoşti bine scheciurile şi ai idei minunate. Poţi începe să te gândeşti de pe acum, aşa încât să fii pregătită atunci când vor sosi ei.

Am râs.

— Bine. Dar cred că asta nu este decât o altă stratagemă de-a ta

pentru a mă privi iar exersând.

— Nu-i o stratagemă, iubito, ci un premiu pe care-l merit.

Din camera copilului se auzi un scâncet slab. Am ridicat amândoi capul, ascultând cu atenţie. Scâncetul crescu treptat, devenind tot mai imperativ. Nathan oftă, mă sărută şi mă lăsă să mă ridic. M-am desprins de el fără tragere de inimă şi m-am dus să deschid obloanele pentru a permite soarelui să lumineze încăperea. Soţul meu se ridică în capul oaselor, urmărindu-mă cu privirea, aşa cum făcea de obicei. Îmi plăcea să-i ştiu ochii aţintiţi asupra mea; mă simţeam iubită şi dorită.

— Bridie, vino aici să-l alăptezi, da? mă îndemnă el pe un ton mieros.

— Pentru ca tu să stai acolo de pomană şi să ne priveşti, în timp ce noi facem toată treaba?

— Exact la asta mă gândeam. Nu voi mai avea parte mult timp de tabloul ăsta, iubito, explică el, întinzând braţele spre mine.

M-am dus la el, l-am ciufulit şi m-am aplecat, dându-i încă un sărut. Apoi, cu inima cântând de bucurie, m-am îndreptat spre camera de alături pentru a-l aduce pe băieţelul nostru.

Sfârşit

Madeleine Brent, posesoare a două premii decernate de Asociaţia Romancierilor din Marea Britanie, este considerată a fi o scriitoare de marcă, iar PIATRA CAPRICORNULUI îi confirmă pe deplin reputaţia cîştigată.
Bridie Chance, principalul personaj al romanului, este o tînără cu educaţie aleasă, căreia părinţii îi asigură o viaţă de lux. Curînd, însă, destinul îi dă o cruntă lovitură. Mult iubitul ei tată moare în condiţii misterioase dar, nu numai atît. Bridie află că acesta era, nici mai mult nici mai puţin, decît un hoţ, căutat de poliţiile din mai multe ţări.
Tot ce moşteneşte fata de la el este o scrisoare cifrată...
Din acest moment, tînăra este antrenată într-un vîrtej ameţitor de întîmplări periculoase, adeseori pline de mister, o luptă pe viaţă şi pe moarte la care participă duşmani şi prieteni.
Va reuşi Bridie să descifrice conţinutul scrisorii şi să ajungă la fabuloasa avere ascunsă de tatăl ei?...
Cu o acţiune bine dozată, a cărei tensiune este în continuă creştere, şi abundînd în răsturnări de situaţii, romanul de faţă oferă o lectură plăcută şi deosebit de captivantă.
EDIT
Lei 2350